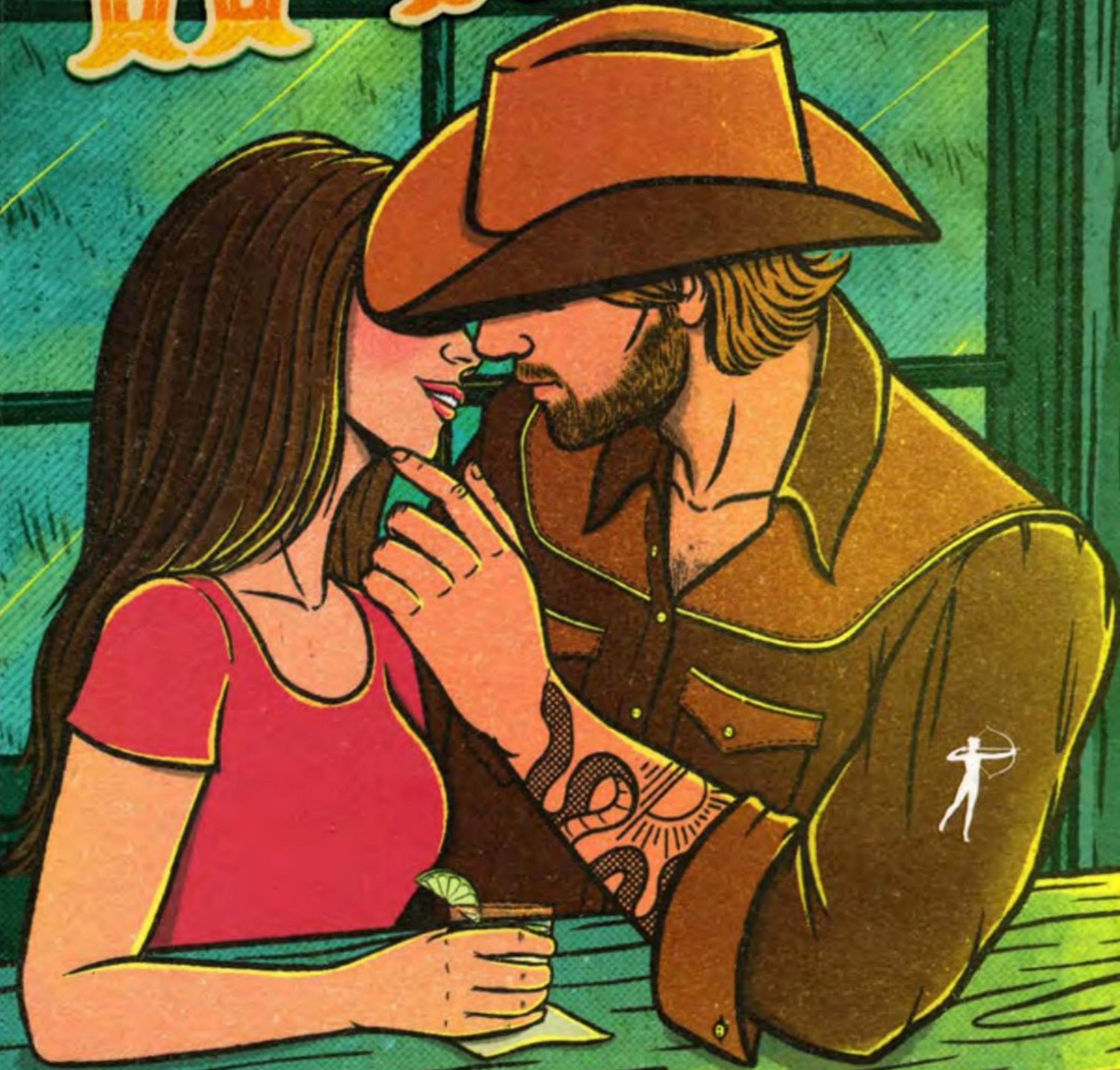

WYATT

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

JESSICA PETERSON

YAYIN NO: 2762

WYATT

Jessica Peterson

Orijinal Adı : Wyatt

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Doğa Özfırat

Editör: Layla Tiryaki

Son Okuma: Ezel Bildircin

Kapak Tasarımı: Jenny Richardson

Kapak Uygulama: Dilan Kaya

Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Mayıs 2026

ISBN: 978-625-8667-40-0

Sertifika No: 43949

Wyatt – Lucky River Çiftliği 2

© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San* ve Tic. Ltd. Şti

Wyatt

© 2024, Jessica Peterson

İlk kez İngilizce dilinde bir Bonnier Books UK Limited markası olan Lagom tarafından İngiltere’de yayımlanmıştır.

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Seymour Agency ile yapılan anlaşma ile ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.’ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelavuzlar Sokak

No.16/C Zeytinburnu / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu’nun tescilli markasıdır.

JESSICA PETERSON

WYATT

Düzenleme
Ny.ozlem

İngilizceden Çeviren: Doğa Öz fırat

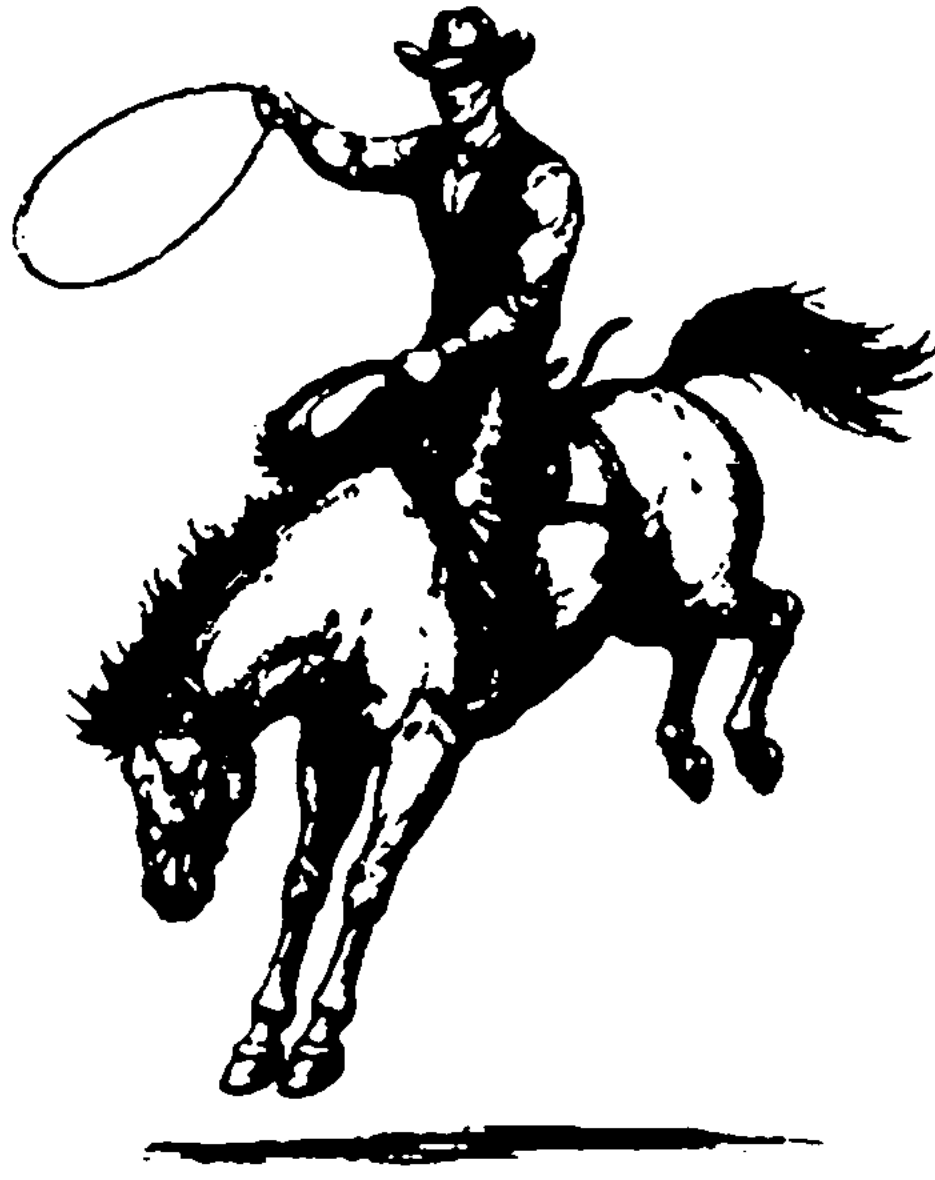
ARTEMİS YAYINLARI

Kalbi vahşı bir at gibi çarpan herkese...
Sizi dizginlemelerine izin vermeyin.
(Tabii bir kovboy sizi bağlayıp istediklerini
üzerinizde denemek isterse şeyy...)

GİRİŞ

Wyatt

KOVBOYLAR DA AĞLAR

*On iki yıl önce....**

Sığırlarla dolu bir kasabada büyüyünce kumarın bir yaşam biçimi olduğunu erken yaşta öğreniyordunuz.

Yağmurun yağacağına veya çingiraklı yılanların ısırmayacağına dair iddiaya girerdiniz.

Şansınızı dener ve doğru türü, doğru zamanı, doğru otlığı seçmiş olmayı umardınız.

Toprak ile ondan beslenen hayvanlara bakmanın onur ve iyilik getirdiğine inanarak tüm varlığınızı ortaya koyardınız. Her şeyin bir kumar olduğu, havanın her an bozabileceği bilgisi kafanızda dolaşırdı. Yine de bir şekilde bir trajedi yaşandığında hazırlıksız yakalanırdınız.

“Bunun olmaması gerekiyordu.” Rahip, elini ağır bir şekilde omzuma koydu. “Kaybın için çok üzgünüm, evlat.”

Bakışlarımı yerden kaldırıp boğazımdaki yumruyu yuttum ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. On sekiz yaşında olabiliyordum ama hâlâ aileme ihtiyacım vardı. Onlar olmadan ne yapacağımızı bilmiyordum.

“Teşekkürler, Rahip Ford. Bu bizim için çok anlamlı.”

Bu hafta arkadaşlarımız ve komşularımız bizi aile çiftliğinde ziyaret etmeye geldiklerinden beri bu cümleleri kaçınıcı kez tekrarlıyorduk?

Yarın, anne babamızın cenaze töreninde kaç yüz kez daha söylemek zorunda kalacaktık?

Odanın diğer ucundaki abim Cash, bakışlarımı yakaladı. Üç küçük kardeşimizle birlikte eğri büğrü kanepede oturan abim, benim kadar rahatsız ve kaybolmuş görünüyordu. Mutfaktaki küçük taşınabilir hoparlörden Shania Twain çalarken annemin, mutfakta ona yardım etmem için tatlıyı bir tuzak olarak kullanmasını bekliyordum. Ama annemin beni çağıran sesi gelmiyordu.

“Belediye meclisine yıllardır şehir merkezinde daha iyi aydınlatmalara ihtiyacımız olduğunu söylüyorum,” dedi Rahip Ford. “Siz çocuklar bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin, tamam mı?”

“Tabii, efendim. Uğradığınız için teşekkür ederiz.”

“En azından bunu yapabileyim.” Kanepeye bakıp başını salladı ve ardından derin bir nefes aldı. “Beşiniz. Tanrım.”

“İyi olacağız.”

Annemin kardeşi Lollie teyze, Rahip Ford ön kapıya doğru ilerlerken mutfaktan çıktı. Beni görünce kaşlarını çattı. “Wyatt, tatlım, yemek yemelisin. Komşumuz az önce çok lezzetli görünen kızarmış bir tavuk getirdi.”

Midem bulanıyordu. Ağzımda tanıdık, ekşi bir tat vardı.

Babam ve annem beş gün önce bir araba çarpması sonucu vefat etmişti. Main Caddesi'nden karşıya geçerken gözlüklerini takmamış ve ehliyetinin süresi dolmuş yaşlı bir adamın kullandığı araba onlara çarpmıştı. Annemle babam nadiren birlikte dışarı çıkarlardı ve o gece bir randevuya çıkmışlardı. İkisi birden evden çıkabilmişti çünkü Lollie teyzem Kaliforniya'dan bizi ziyarete gelmiş, kardeşlerimle bana bakmayı teklif etmişti.

Haberi aldığımızdan beri yemek yeme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ama yine de gülümsemeyi sürdürüyordum. Kardeşlerim beni izliyordu ve ben yıkılırsam onların da yıkılacağını biliyordum.

Kafam hislerimi, öfkemi ve kederimi dışa vurmamaya çalışırken zonkluyordu. Acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum, boğazımdaki yumruyla nefes almak zordu.

“Böyle iyiyim. Teşekkürler Lollie teyze.”

“Canım, gücünü toplamalısın. Yarın uzun bir gün olacak.”

“Teyzem haklı,” dedi Cash. “Lütfen bir şeyler ye, Wyatt.”

“Yaptığım kekten biraz kaldı,” dedi Lollie.

Cash başını aşağı yukarı salladı. “Ve Bayan Wallace biraz *enchilada* getirmiş.”

“Onlar çok lezzetli,” dedi Duke sesi titreyerek.

Duke ve Ryder ikizlerdi. Onlar benim en küçük kardeşlerimdi, sadece on dört yaşındalardı.

Ebeveynlerini kaybetmek için çok gençtiler.

Hepimiz çok gençtik.

Gözlerim yanıyor, gözyaşlarından dolayı görüşüm bulanıklaşıyordu. Gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırptırdım. “Pazar günü beni bir domuzdan daha şişman yapmak gibi şeytani bir planın falan mı var?”

Buna karşılık Ryder kıkırdadı. Göğsümdeki ağırlık, bir tonluk tuğla yığını gibi içime çökmeden önce az da olsa hafiflemişti. “Ön otağı kontrol etmeye gidiyorum. Sulama sistemi az önce garip davranıyordu.” Omzumun üzerinden başparmağımla işaret ettim. “Birkaç dakikadan fazla sürmez.”

Lollie bana uzun bir süre baktı. “Uzaklaşma.”

“Uzaklaşmayacağım.”

“Başını belaya sokma,” dedi Cash ben ön kapıya doğru yönelirken.

“Sokmayacağım!”

O an Ryder ve Duke gülmeye başlamışlardı. Benden iki buçuk yaş küçük olan Sawyer da gülüyordu.

Güzel. Bu hafta başlarına gelen onca kötü şeyden sonra biraz mutlu olmayı hak ediyorlardı.

Ilık ekim akşamına adım attığım anda kapıyı kapattığımdan emin oldum ve ardından çömelerek susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi derin bir nefes aldım. Gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

Lanet olası evde nefes alamıyordum.

Tüm hafta, yemek getiren ve başsağlığı dileyen komşuları kibarca ağırlarken yavaş yavaş boğulmuştum.

Tüm hafta sanki anne ve babam ölmemiş gibi davranmıştım. Sanki akıl hocam, bildiğim her şeyi bana öğreten adamı kaybetmemişim de babam sadece yem almak için şehre inmiş ve birkaç dakika sonra dönecekmiş gibi hissetmiştim. Sanki annem, saatte elli kilometreden fazla hızla giden bir arabanın çarpmasıyla kalbi göğsünden dışarı fırlamamış da bahçesini sulamaya çıkmıştı. Bu yıl kabaklar çok büyüktü.

Gömleğimin içine elimi sokup boynumdaki zincirden sarkan narin altın yüzüğü başparmağımla okşadım. Bu, hastanedeyken

annemin eşyalarının bulunduğu kilitli poşetten çıkardığım al-yansıydı. Neden aldığımı bilmiyordum. Sanırım, ne kadar küçük olursa olsun onun bir parçasını yanımda taşımayı seviyordum.

Cash akıllı olanımızdı, iki yıl önce liseden mezun olup üniversiteye girmişti. Sorun yoktu. Diğer yandan ben... Üniversiteye başvurmamıştım bile. Geçen mayıs ayında mezun olmuşum ve o günden beri burada, Rivers Çiftliği'nde tam zamanlı kovboy-luk yapıyordum. Gerçekten de daha yürümeye başlamadan kov-boyluk yapmayı öğrenmiştim. Rivers Çiftliği yüz yıllardır aileme aitti ve buradan ayrılmak istediğimden emin değildim.

Sadece buradaki rolümün tam olarak ne olması gerektiğini bilmiyordum. Cash doğuştan bir liderdi ve diploma alacaktı. Bu yüzden babam çiftliğin dizginlerini devretmek istediğinde onun ustabaşı ve çiftliğin sahibi olacağından hiç şüphem yoktu. Ama bu durumda ben ne oluyordum? Ailemin mirası üzerinde nasıl bir iz bırakacaktım?

Ebeveynlerim artık yokken şimdi ne olacaktı?

Annem ve babam mükemmel birer akıl hocasına dönüşen zeki ve çalışkan insanlardı. Tüm hayatım boyunca bana rehberlik eden ışıklarım olmuşlardı ve annemi o kadar özlemiştim ki içimden çığlık atmak geliyordu. Herkes hem kişilik hem de dış görünüş olarak anneme çektiğimi söylerdi, ikimiz de sosyal kelebeklerdik. İkimiz de yemek yemeyi sever ve Vahşi Batı konulu kitaplara bayılırdık. Annem kütüphaneden Laura Ingalls Wilder'ın *Big Woods'aki Küçük Ev* kitabını getirdiğinde kucağına oturmuşum ve birlikte ilk çocuk kitabımı okumuştuk. Çok ortak yanımız vardı.

Motor sesini duyunca kafamı kaldırdım ve yüzüğü tutan elimi indirdim. Ön bahçenin karşısına baktığımda evimizi 21

numaralı otoyola bağlayan toprak yolda bir kamyonun toz kaldırdığını gördüm.

Kamyonun kahverengi bir Ford F-150 olduğunu görünce kalbim bir an durdu. Veteriner hekimimiz John B. bu saatte burada ne yapıyor olabilirdi? Bildiğim kadarıyla sürüde tedaviye ihtiyacı olan bir hayvan yoktu. Acil bir durum mu vardı? Bu hafta başında başsağlığı dilemek için gelmişti. Belki bizi kontrol etmek istemişti?

Ayağa kalkıp kolumu kaldırarak gömleğimle gözlerimi sil-dim. O anda, son ses çalan, belli belirsiz tanıdık bir şarkı duy-dum. Ses kamyonetten geliyordu.

Coldplay'in *Yellow* şarkısının ilk notalarını tanıdığımda kal-bim bir kez daha teklemişti.

Daha neler olduğunu anlamadan, ön merdivenlerden inip garaj yoluna çıkmıştım bile. Elimi alnıma koyup kırmızı gün batımına karşı gözlerimi kısıtım ve kalbim boğazımda atarken neredeyse boğuluyordum.

Sally. Benim Sally'm.

Vay anasını, gelmişti.

Kalbim güm güm atarken virajı dönüp bana doğru gelen kamyonu izledim.

Ah, bu Sally'ydi. En iyi arkadaşım iki eliyle direksiyonu tutu-yor, uzun siyah saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu.

İçim ısınırken gülümsedim. Hayatım boyunca kimseyi gör-düğüme bu kadar mutlu olmamıştım.

Sally tam önümde durdu, motorun ısısı bacaklarımın ön ta-rafına çarpıyordu. Müziğin sesini kısıtı ve gülümsedi, sol yana-ğındaki gamze ortaya çıkmıştı.

Bir an için dilim tutuldu.

O buradaydı.

Ne zaman bu kadar güzel bir kadın olmuştu?

Sally her zaman sevimli bir kızdı. Ama üniversitede okurken büyük kahverengi gözleri ve dolgun, yumuşak görünümlü dudakları olan güzel bir kadına dönüşmüştü. Yanakları pembeleşmişti, muhtemelen sıcaktandı ve saçları buradan gittiğinden bu yana uzamıştı. Bukleleri, güneşte altın rengine dönüşen kahverengi bir hale gibi yuvarlak yüzünü çevreliyordu.

Ya da belki de ben, o buradan gitmeden önce onun bu kadar güzel olduğunu fark etmemiştim. Ailesi Sally'yi Waco'daki bir yurda yerleştirmeden önce ağustos ortasından beri onu görmemişim.

“Selam.” Elinde altılı kola paketi tutuyordu. “Ben kolaları aldım. Sen Jack'i aldın mı?”

Kolalar eski usul, cam şişelerde olanlardandı. Kırmızı-beyaz karton kutunun içine sıkıştırılmış bir şişe açacağı gördüm. On bir yaşındayken cam şişedeki kolaların plastik veya alüminyum şişelerde olanlardan daha lezzetli olduğu konusunda anlaşılmıştı.

Gözlerimin arkasında ve göğsümün içinde ani, yakıcı bir baskı oluşmuştu.

Boğazımı temizledim. “Burada ne yapıyorsun? Sınavların yok mu?”

Akıllı bir kız olan Sally, Hartsville'den arabayla uzun bir mesafede bulunan prestijli bir üniversiteye, Baylor Üniversitesine tam burslu olarak kabul edilmişti. Büyük hayali, babası gibi veteriner hekim olmaktı ve iyi notlar almak onun için gerçekten çok önemliydi.

Ailem hakkındaki olayı duyup beni aradığında yaklaşan ara sınavlara hazırlanmaktan kafasını kaldıramadığını söylemişti. Cenazeye gelebileceğini düşünmemiştim.

Başını eğdi. “Göründüğü üzere seni sarhoş etmek için geldim...”

“Benim içkilerimle mi?” Boğazımı tıkayan duygulara rağmen ben de gülümsüyordum.

Sally her şeyi bırakıp buraya geldi.

Benim için her şeyi bırakmıştı.

Gözleri yüzümde gezinirken dans ediyordu. “Onları buralarda bir yerlerde sakladığını biliyorum.”

“Evet.” Aracın kapı koluna uzanıp kapısını açtım. “Sınavların... Lütfen bana...”

“En yakın arkadaşımın başına gelen büyük, acil bir ailevi durum nedeniyle sınavlarımı gelecek haftaya ertelettim. Evet.”

Kamyonete binip kapıyı kapattım. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

“Evet.” Vitesi sürüş moduna almadan önce şakacı bir şekilde omzunu kaldırdı. “Ama yaptım ve sen de bana zulanın nerede olduğunu söylemek zorundasın.”

“Her zamanki yerinde.” Samanlığa doğru işaret ettim.

Kamyon düzensiz yolda sarsılırken sessiz kaldık. John B’nin ön koltuğun altına sakladığı tüfek, botumun topuğuna çarptı. Eğilip onu dikkatlice biraz daha geriye ittirdim, böylece yerinde sabit kalabilirdi.

Bir an için kendimi tekrar normal hissetmiştim. Hayatın, bir yıl önceki gibi olduğunu varsayabilirdim. Sally buradaydı. Bir cuma gecesi idi. Sarhoş olup müzik dinleyecek ve lise öğretmenlerimiz hakkında dedikodu yapacaktık. Hayat basitti. Biraz sıkıcı olsa da genel olarak iyiydi.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Bu kızı deli gibi özlemiştim. Konuşmasak bile, ki ikimiz de sessizliği bozmak istemiyorduk,

sadece onunla olmak beni güvende hissettiriyordu. Sonunda rahatlayabilirmişim gibi hissediyordum.

Sonunda gardımı indirdim.

Kamyoneti ahırın arkasına sürdüğünde kamyonetten atlayıp babamın eski traktörünün koltuğunun altından yarısı boş bir şişe Jack Daniel's ile bir paket Marlboro çıkardım.

Kalbim sıkışmıştı. Geçen hafta zulayı buraya saklarken o yaşıyordu.

Şimdi ise yoktu ve buna nasıl bir tepki vereceğimi bilemiyordum. Kabullenmiştim. Çünkü tanıdığım en güçlü, en kalıplı, en yetkin adamın bir parmak şıklatmasıyla öylece ölebileceğine inanmak istemiyordum.

Burnumu çektim ve gözyaşlarımı saklamakla uğraşmadan cebime koyduğum sigaralar ve kolumun altındaki viskiyle yeniden kamyonete bindim.

Viskiyi bacaklarımın arasına koyup Sally'nin kamyoneti çalıştırmasını bekledim.

Bunun yerine Sally bana döndü ve bana sıkıca, içten bir şekilde sarıldı. Bu, bu hafta Lollie ve Rahip Ford gibi insanlarla yaptığım türden kibar bir kucaklaşma değildi.

Bu kucaklaşma çok yoğundu. Yüzü omzuma gömülü, kolları boynuma dolanmıştı. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır kullandığı parfümün çiçeksi kokusunu alabiliyordum.

Başka biri beni bu şekilde kucaklasaydı, bu çok garip olurdu.

Ama Sally'nin sarılması tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kendimi bıraktım ve tuttuğum hıçkırıkların dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. Tanrım, saatlerce sürmüş gibi hissettirmişti.

“Çok üzgünüm, Wyatt.” Çatallaşmış sesi gömleğime doğru süzüldü. “Çok, çok üzgünüm. Ne seni ne de kardeşlerini dü-

şünmeden duramıyorum. Seni çok seviyorum ve... Tanrım. Hepiniz adına o kadar üzgünüm ki. Seni çok seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni çok seviyorum.

Daha şiddetli ağlamaya başladım. Bir yanım, kendimi bu kadar kaybetmiş olduğum için utanıyordu. Her yer gözyaşı ve sümük olmuştu.

Ama Sally bana daha da sıkı sarıldı. Ben ağlarken o da ağladı ve babasının kamyonetinin ön koltuğunda, bir ömür gibi hissettiren dakikalar boyunca öylece birbirimize sarılıp kaldık.

Açık camın ötesinde kuşlar cıvıldıyor ve esinti yakındaki bir otlığı çevreleyen devasa yaşlı meşe ağaçlarının sararmış yapraklarını hışırdatıyordu. Uzakta bir inek *möölüyordu*. Hava, samanın toprak kokusuyla dolmuştu.

Dünyanın nasıl eskisi gibi devam edebileceğini bilmiyordum, bildiğim hayat sona ermişti. Babam gitmişti. Annem de gitmişti ve onsuz ne bok yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda tekrardan nefes almaya başladığımda geri çekildim ve elimin yanıyla gözyaşlarımı sildim. “Üzgünüm.”

“Yapma şunu.” Sally de gözyaşlarını sildi. “Benim yanımda istediğin kadar ağlayabilirsin. Hiçbir yere gitmeyeceğime söz veriyorum, özellikle de viskisi olan tek kişi olduğun ve uzun mesafe sürüşün ardından içkiye ihtiyacım olduğu için.”

Bir kahkaha attım. “En yakın arkadaşını kullanıyor ve ondan faydalıyor musun? Ayıp.”

“Sana söylemiştim, üniversiteye gitmek beni değiştirmeyecek diye.”

Tekrar güldüm. Kalbim göğsümü doldururcasına kocaman olmuştu. Evde, herkesi güldüren ben olurdum. Bu defa gülen kişi olmak hoş bir değişiklikti.

Onunlayken iyi zaman geçirmek için uğraşmaya gerek yoktu. Ekstra çaba sarf etmeme ya da olmadığım biri gibi davranmama gerek olmazdı.

Kendim gibi davranabilirdim, pasaklı olabilirdim ve bunlar onu rahatsız etmezdi.

Pasaklı olmaktan bahsetmişken burnum akıyordu. Burnumu gömleğimin koluna sildim ama pek yararı olmamıştı.

“Yüzmeye gidelim mi?” diye sordum düşünmeden. “Hava iyi sayılır ve tüm bu sümükten arınmam gerek.”

“Bence de arınmalısın.” Sally burnunu kırıştırdı. “Çok kötü.” Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Sağ ol ya.”

“Ne var? Sadece dürüst bir yorum yaptım. Yüzmeye gitmek isterim ama mayomu getirmedi.”

Sally’yi sütyeni ve külotuyla görme fikrinin aletimde yarattığı sıcaklığı görmezden gelerek omuz silktim. Onu defalarca kez bikiniyle görmüştüm. Bir farkı yoktu, değil mi?

“İç çamaşırlarımızla gireriz. Söz veriyorum, bakmayacağım.”

Bakışlarını çevirmeden önce bir saniyeliğine dudaklarıma baktığını gördüm. “Asıl sana ayıp.”

“Lütfen. Hadi ama Sally. Ebeveynlerim daha yeni vefat etti.”

“Gördün mü?” Sally aracın motorunu çalıştırırken ufladı. “Ayıp.”

Gülümseyerek kolalardan birini aldım. “İçeceklerine göz kulak olacağım.”

Sally müziği açtı ve birlikte, çiftliği geçerken Coldplay şarkılarının sözlerini detone ola ola yüksek sesle söylemeye başladık. Sally, nehre bakan bir uçurumun üzerinde bulunan her zamanki yerimize aracı park ettikten sonra motoru kapattı. Ben ona bir şişe kola uzatırken suyun temiz ve serin kokusu ciğerlerime dolmuştu. Yolda viskiye yer açmak için birkaç yudum içmiştim.

Sally'nin şişesine çok fazla dökmemeye dikkat ettim çünkü sarhoş olmayı sevse de kontrolünü kaybetmekten nefret ederdi.

Sawyer'a ya da o cevap vermezse Cash'e mesaj atmak aklıma geldi. İkisinden biri bizi eve bırakacak, böylece kimse alkollü araç kullanmamış olacaktı.

Sally içeceğinden bir yudum alarak memnuniyetle bir iç çekip arkasına yaslandı. "Bunu özlemişim."

Ön camdan gözüken manzara, özellikle de günün bu saatlerinde nefes kesiciydi. Colorado Nehri kalın, yeşilimsi mavi bir şerit gibi sessiz, yavaş akan suyuyla Hill Country manzarasının içinden kıvrımlı bir şekilde ilerliyordu. Batmakta olan güneş ışığı suyun üzerine yansıyor, gökyüzü pembe ve turuncu tonlarında âdeta alev alıyor, kenarlarında mor tonlar belirliyordu.

Tepemizde puslu bir yarım ay vardı.

"Sen yokken burası eskisi gibi değil." Jack Daniel's kanıma sızıyordu. Belki de bu yüzden dudaklarımdaki zonklamayı aniden fark etmiştim.

Sally kalçalarını kaldırdı ve minicik kot şortunu çekiştirip yukarı kaymaması için ucunu düzeltti. Gözlerim çıplak uyluklarına kaymıştı. Süt beyazı ten rengi, benimkiyle karşılaştınca şaşırtıcı derecede kontrast oluşturuyordu. Annem, eskiden oğullarının güneşlenmiş olarak doğduklarını söyleyip şaka yapardı. Bunu, Güney Teksas'ın güneşi altında geçirdiğimiz yıllara borçluyduk.

Aksine Sally zamanının çoğunu kapalı alanlarda ders çalışarak geçirmişti çünkü gelecek için planları vardı. Onun dikkatini dağıtmak istemememin beş milyonuncu nedeni de buydu. Benim hayatım Hartsville'deydi. Onunki ise tüm şık işlerin olduğu büyük bir yerde olacaktı.

Ve evet, Sally aynı zamanda en iyi arkadaşımdı. İkinci sınıfta Billy Hanover'ı bana zorbalık yaptığı için yumrukladığından beri öyleydik. Onun gibi bir dâhi değildim ama bizim arkadaşlığımızın özel olduğunu ben bile biliyordum. Onun arkadaşı olarak onu asla vazgeçirmek ya da hayallerinin peşinden gitmesini engellemek istemiyordum.

Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Bu da onu *bu şekilde* isteyerek aramızdaki ilişkiyi kesinlikle ve kesinlikle mahvetmemem gerektiği anlamına geliyordu.

Viski ve kola içtikten sonra yüzmeye giderek onu suda kendime doğru çekip bacaklarını belime dolayabili—

Dur.

Marlboro paketine uzandım. “Okul iyi gidiyor mu?”

“Okul harika gidiyor. Dersler de öyle. Hocalarımı çok seviyorum.”

“Ama?”

“Ama bazen hâlâ ev hasreti çekiyorum.”

“Buraya kökten bağlısın. Bu anlaşılabilir.” Sigarayı ağzıma koyup cebimden bir çakmak çıkardım.

Kaşlarını çattı. “Ne zamandır sigara içiyorsun?”

“Her havalı çocuğun içmeye başladığı zamandan beri.”

“İğrenç.”

Başparmağım çakmağın üzerinde durdu. Gözlerinin içine baktım. “Bu seni gerçekten rahatsız mı ediyor?”

“Evet, o kanser yapan şeyleri tek tek içerek kendini öldürmen beni gerçekten rahatsız ediyor.”

Göğsümde bir düğüm oluştu. Sally beni önemsiyordu. Artık ailem yokken beni bu kadar derinden önemseyen tek kişi o olabilirdi. Hem de bu kadar içten.

Sigarayı ağızımdan alıp paketine geri koydum. Biraz ellerim titriyordu. *Ne oluyor lan?*

Acil bir şekilde alana ihtiyacım vardı. Temiz havaya. İçkimin geri kalanını kafama dikip boş bardağı bardaklığa koyduktan sonra kapıya uzandım. “Ben giriyorum.”

Ben kamyonetten inip başımın üzerinden gömleğimi çıkarmak için uzanırken gözleriyle beni takip etti.

Kafasını camdan çıkardı. “Tamamen soyunmayacaksın, değil mi?”

“Hayır.” Gömleğimi çıkarırken sııttım. “Kısmen.”

Gözleri benimkilere kilitlenmeden önce çıplak vücudumda gezindi. Uzun bir süre boyunca gözlerini benden ayırmadı.

Ben de ona bakmaya devam ediyordum. Bir saniye, bir saniye daha... Birdenbire tenim karıncalanmaya başlamıştı.

Birbirimizden sadece birkaç metre uzakta olsak bile aramızda oluşan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Kendime bunun bir hayal olduğunu hatırlattım. Sally beni o şekilde istemiyordu. O çok akıllıydı. Çok hırslıydı. Küçük kasaba kovboyları onu tahrik etmezdi.

Şu anda içimde yaşanan tüm bu lanet kafa karışıklığının suçlusu keder ve alkolün birleşmesinden kaynaklanıyordu.

Gözleri sonunda göğsümde asılı duran altın yüzüğe kayd ve kaşlarını çattı. “Bu—”

“Annemin yüzüğü. Evet.” Yüzüğe uzandım ve küçük parmağımı altın halkanın içinden geçirdim. O kadar ufaktı ki serçe parmağımın ilk ekleminden bile geçmemişti. “Bunu... Benim... Onu yanımda taşımak istedim. Kulağa tuhaf geleb—”

“Tuhaf falan değil. Çok tatlı.” Yutkununca boğazı hareket etti.

Tabii ki böyle söyleyecekti.

Tabii ki beni anlayacaktı.

Uçurumun tepesindeki ağaçtan sarkan ipe doğru ilerlerken kendimi biraz utangaç hissediyordum. Hızla ayakkabılarımla kot pantolonumu çıkardım, böylece üzerimde sadece *boxer*ım kalmıştı.

Sonra ipe tutundum, geriye doğru birkaç adım attım ve koşarak uçurumun kenarından atladım.

Suyun üzerinde sallanırken kalbim göğsümün içinde şiddetle atıyordu. Midemdeki tanıdık his beni bir aptal gibi gülüp bağır-maya itmişti. İpi bırakıp nehre atlamadan hemen önce Sally'nin de güldüğünü duydum.

Su, canlandırıcı bir soğukla yüzüme çarptı. Anında kendime gelerek kollarımı ve bacaklarımı açıp sadece var olmanın tadını çıkarmaya başladım. Birkaç saniye denizyıldızı pozisyonunda yüzdükten sonra suya daldım, boynumdaki zincir dudaklarıma takıldı.

Suyun altında yalnızca ben ve kalp atışlarım vardık. Boşluk hissi yoktu. Acı yoktu. *Bu iyi hissettiriyor*, düşüncesinden başka bir düşünce yoktu.

Ciğerlerim yanmaya başladığında hızla yüzeye çıktım. Saçlarımı yüzümden çektim. Güneş batmıştı ama gökyüzünde hafif bir mavilik vardı ve havaya hoş bir aydınlık veriyordu.

Hemen kayalığa doğru bakarak Sally'ye döndüm ama hiçbir yerde yoktu.

“Geliyor musun?” diye bağırdım. “Su harika.”

“Gözlerini kapat,” diye cevap verdi bağırarak.

İpin geriye doğru çekilmiş olduğunu gördüm. Büyük ihtimalle ipe tutunmuş atlamak için kendi sırasını bekliyordu.

O da soyunmuş muydu? Yoksa akıllıca davranıp, ki o her zaman akıllıca davranırdı, giysilerini çıkarmamış mıydı?

“Kapattım,” diye yalan söyledim.

“Gerçekten mi?”

“Hayır.”

“Wyatt.”

“Tamam, tamam.” Gözlerimi kapattım. “Kapattım.”

Bir anlık bir sessizlik oldu. Ardından neşeli yüksek sesli bir bağırış duydum, sesi beni tam kalbimden vurmuştu.

İstemedен gözlerimi açtım ve Sally’yi yüzünde kocaman bir gülümsemeye havada süzülürken buldum.

Yalnızca sütyeni ve külotuyla olduğunu görünce midem altüst oldu.

İç çamaşırları beyazdı. Tamamen masumiyet kokuyordu.

Ama sonra biraz dönünce kıcını ve kıvrımlarını gördüm.

Bir tanga. Neredeyse dilimi yutacaktım.

Sally lanet olası bir tanga giyiyordu. Beyaz olsa da kenarları dantelliydi. Tıpkı sütyeni gibi.

Aletim seğirdi.

Tanrı aşkına, aletim Sally’ye karşı mı sertleşmişti?

Kesinlikle ona sertleşmemiştim. Bugün benim neyim vardı böyle? Neden hiçbir şeyi kontrol altına alamıyordum? Vücudumu, duygularımı, düşüncelerimi? Bu kötü bir fikirdi.

Suya dalmadan hemen önce gözlerimiz buluştu.

Ya da belki de bu şimdiye kadarki en iyi fikir.

“Wyatt, seni yalancı...” diye bağırdı ama suya daldığında cümlesi yarıda kesildi.

Onun yeniden yüzeye çıkmasını beklerken kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu.

Bekledim.

Ve bekledim.

Bir panik ateşi içimi sarmaya başlamıştı. Ayaklarımı çırparak döndüm ve çılgınca onu aramaya başladım. “Sally? Bu komik değil. Sally! Nerede— Ahh.”

Eller beni karnımdan tutup sertçe iterek suya savurdu. Sally’nin başı birkaç metre ötede su yüzeyine çıktığında kahverengi gözleri ateş gibiydi.

“Bu ne içindi?” diye homurdandım.

“Aptal olduğun için.” Bana su sıçrattı. “Hani gözlerini kapatmıştın?”

Ben de ona su sıçrattım. “Ben... Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum.”

“Kapa çeneni.”

“Asıl sen kapa.” Ona tekrar su sıçrattım.

Vücudu, suda kollarının hareketlerine uyumlu olarak dalgalanırken başını iki yana salladı. “Sen neden böylesin?”

“Öyleyim işte.”

Sally gülümsedi. “Çünkü beni özledin, değil mi?”

Tahmin ettiğinden de fazla. “Biraz.”

“Sadece biraz mı?”

“Sen beni özledin mi?” Bu konuşmanın flörtleşmeye kaydığına farkındaydım. Bu kafa karıştırıcıydı. Aynı zamanda harikaydı. Ama oldukça kafa karıştırıcıydı.

Sally ve ben hep flörtleşiyorduk da ben mi fark etmemiştim? Yoksa bu yeni bir şey miydi?

“Biraz,” diye cevapladı dudakları seğirirken.

Onu öpmek için çok ani ve şiddetli bir dürtü hissettim.

Bunu eyleme dökmeden önce çok ama çok aptalca bir şey yapmamak için kendimi suda boğmayı düşünürken bunu Sally benim yerime yaptı. Beni suya batırdı. Ellerini omzuma koydu

ve beni aşağı ittirdi. O suda yükselirken onunla mücadele ediyordum. Göğüs kafesimin yan tarafından baloncuklar çıkıyordu.

Beni suya sokmasına izin vermeden önce gördüğüm son şey, sütyeninin üzerinden belli olan kabarmış meme uçları olmuştu. Şükürler olsun.

Onun gülüşünü de duyunca en yakın arkadaşıma ansızın âşık olma ihtimalinin yarattığı dehşete rağmen içimi kör edici bir sıcaklık kaplamıştı. Ciğerlerime su çekmemeye çalışarak içimde doğan gerçek bir güneş olduğunu hayal ettim.

Sally'nin bana dokunması, onunla gülmek böyle hissettiriyordu.

Onun beni sevmesi.

Düşünmeden ellerimi beline dolayıp onu da kendimle birlikte aşağı çektim. Bedeni hem sert hem de yumuşak hissettiriyordu.

Lanet olsun, o kadar yumuşaktı ki...

Beni itmesini, parmaklarımı belinden çekmesini bekledim. Ama yapmadı.

Hatta ellerini belime koyup küçük parmaklarını kalçama doğru kıvırdı. Bu temasla vücudum aydınlandı ama daha ileri gitmedik.

Onun yerine bir saniye daha suyun altında birbirimize sarılmış bir şekilde öylece kaldık. Ve bir saniye daha. Ayaklarımı çırparak bizi çok derinlere gitmekten alıkoyuyordum.

Her ne kadar arzuyla dolup taşsam da sessizlik huzur vericiydi.

Aramızda bir şeylerin değiştiğine, büyük bir kırılmanın yaşandığına dair o sinsi farkındalık zihnimde dönüp durmayı bırakmasa da...

Tam nefes alma ihtiyacıyla patlayacak gibi olduğum anda, Sally ellerini kullanarak beni nazikçe suyun yüzeyine doğru itti.

Yardıma ihtiyacım yoktu ama yine de onun yapmasına izin vermiştim. Ellerimi onun üzerinden çekmeden onu da kendimle birlikte yukarı çıkardım.

Sudan çıktığımızda ikimiz de derin nefesler almaya başladık. Işık Sally'nin kirpiklerine, dudaklarına vuruyordu.

Göğsümün içinde ani, keskin bir boşluk hissettim. Lanet olsun, ne kadar da güzeldi.

“Seni özledim,” deyiverdim birden. “Her lanet saniye, Sally. Beni unutacağından korkuyorum. Hayallerini yaşadığın için mutluyum, beni yanlış anlama. Ama hayat... Birden değişebiliyor, biliyorsun. Ebeveynlerim öldü. Ve şu anda seninle, ilk kez sanki hiç ölmeyecekmişim gibi hissediyorum.”

Gözlerini kırptırdı, bakışları buğulanmıştı. Ellerini belimden çekip boynuma dolamak için yukarı kaldırdı. Ayaklarımız suyun altında birbirine sürtünerek çırpınıyordu, sarılmak için beni kendine çekti.

Göğsünün benimkine değdiğini hissettiğim anda beynim kısa devre yapmıştı.

Omzuma süzülen sıcak gözyaşlarını hissettiğimde kalbim duracak gibi oldu.

“Ölmeyeceksin,” dedi sesi kalınlaşıp titreyerek. “İzin vermem. Ben de seni özledim, Wyatt. Bazen... Tanrım, okulda öyle yalnız hissediyorum ki seninle birlikte çiftlikte olmayı hayal ederken buluyorum kendimi, uyuyamıyorum.”

Sally'nin beni benim onu özlediğim kadar özlemiş olabileceği fikriyle kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Sanırım içimde bir parça gerçekten onun beni unutacağından korkmuştu. Boktan

serseri bir züppeye âşık olup bir daha geri gelmemesinden korkmuştum.

“Derslerinde başarılı olmak istiyorsan uyuman lazım, Sal.” Sesim farklı çıkmıştı; daha derin, daha sert.

Sally geri çekildi, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve yüzüme bakarak beni süzdü. “O konuya gelince gayet iyiyim. Bu yüzden hocalarım sınavlarımı ertelememe izin verdi.”

“Gerçekten gelmek zorunda değildin.”

“Seni böyle bir zamanda gerçekten yalnız bırakacağımı mı düşündün?”

Kalbim erimişti; ona daha sıkı sarıldım, dudaklarımı boynuna bastırma isteğine karşı direniyordum. “Gün ışığı gibisin, biliyor musun? Kulağa klişe geliyor ama doğru. Sen yanımdayken her şey bir anda daha iyi oluyor.”

Yutkunuşunu duydum. “İstedğin zaman senin güneşin olurum, Wyatt.”

Bu konuşmayı şimdi bitirmem gerekiyordu. Nazik davranışı için teşekkür edip giyinmeli, onu güvenle eve bırakmalıydım. Soğuk su içimdeki sarhoşluğu geçirmişti, araba sürebilecek kadar iyiydim.

Ama ellerimi onun üzerinden çekmeye çalıştığımda yapamadım.

Gitmemiz gerektiğini söylemeye çalışsam da söyleyemiyordum, kelimeler ağzımdan çıkmayı reddediyordu.

Tüm benliğim, bu kızı bırakma fikrine karşı geliyor; her bir hücrem, onunla burada kalmam, onu benim yapmam için çığlık atıyordu.

İşte bu, ona âşık olduğumu anladığım andı.

Belki de böyle söylememin nedeni yastı. Belki de benimkine değen vücuduydu.

Ama içten içe biliyordum ki bir saat hatta belki de daha kısa bir sürede en yakın arkadaşına âşık olmuştum. Ya da belki de ona hep âşıktım da bunun farkına ancak şimdi varıyordum.

Ve ona âşık olduğum için gitmesine izin vermeliydim.

Bu yüzden eğilip onu öpmedim.

Onu omzuma atarak sudan çıkarıp kamyonetin arka koltuğuna yatırmadım.

Ona hissettiklerimi de söylemedim.

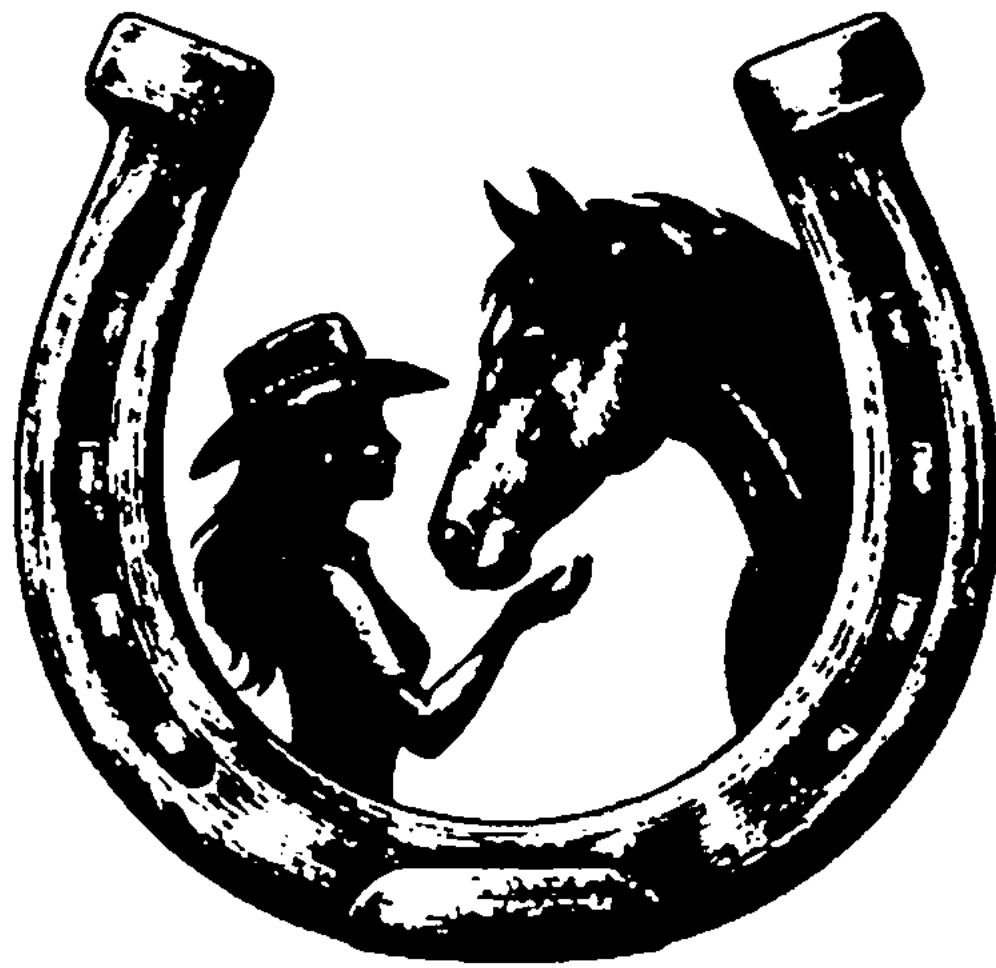
Hiçbirini yapmadım.

Bunun yerine yüzüme bir gülümseme yerleştirip ellerimi belinden zorla çektim.

“Hadi, Gün Işığı,” dedim. “Hava kararıyor. Seni eve götürelim.”

BİRİNCİ BÖLÜM

Sally
KUPA KRALI

Günümüz - Kasım

Barın karşısındaki kovboylara bakarken aklımdan yalnızca ama yalnızca tek bir düşünce geçiyordu. *Lanet olsun, bunu özlemişim.*

Kalın, bronz tenli, dövmeyle kaplı kollar, iri damarlarla çevrili kaslı pazılar. *Tamam.*

Stetson marka kovboy şapkası ve kışına iyice oturmuş bir Wrangler kot pantolonla devasa pazılarını ortaya çıkarıp geniş göğsünü saran tertemiz beyaz bir tişört. *Tamam.*

Hafif sakallı, günahkâr derecede yakışıklı bir sırıtiş. *Tamam.*

Dibindeki güzel sarışınla sohbet ederken başını kaldırıp o sırıtişle bana döndüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bu kovboy, üniversite ve veteriner fakültesinde tanıdığım o ciddi, kendini bir halt sanan heriflerin tam tersiydi. Ve benim istediğim tam da böyle bir şeydi.

Belki de bu yüzden hayatımdaki en uzun cinsel grevin tam ortasıydım. Bu yaza kadar hiç, bir kovboyla takılmamıştım.

Büyüdüğüm kovboylar cömert ve fazlasıyla dürüsttü. Ne demek istiyorlarsa söylüyorlar, seninle oyun oynamıyorlardı. Ve kesinlikle onlarlayken insan kendini, “Çok fazla mı soru soruyorum?” ya da “Yeterince sevimli veya havalı değil miyim?” gibi sorularla kötü hissetmiyordu. Eğitimim süresince birkaç farklı yerde yaşamış biri olarak böyle bir erkeğin ne kadar nadir olduğunu öğrenmiştim.

Bardaki kovboy selam vermek için iki parmağını kaldırdı. “Selam, Gün Işığı.”

Gülümsemeyi başarmıştım ama yüzüm kızarmıştı. “Selam, Wyatt.”

On yıl boyunca Hartsville’den uzak kalmış olmama rağmen en yakın arkadaşımın aşırı çekici olmasına karşı artık bağışıklık kazandığımı düşünebilirdiniz. Biz yirmi yılı aşkın süredir arkadaştık. Tanrım. Wyatt Rivers benim için bir kardeş gibi *olmalıydı*.

Ergenlikten beri ona duyduğum şiddetli düşkünlük, hislerimi kardeşçe olmaktan çıkarıyordu.

Her sözünü büyük bir ilgiyle dinleyen yanındaki manken tipli kız, bu hislerimi hiç eyleme dökmememin en bariz kanıtıydı. Ben Wyatt’ın tipi değildim. O her zaman popüler olandı, lisede beyzbol ve futbol takımlarının yıldızıydı; ben ise keman çalan, diş teli takan, boş zamanlarını veteriner hekim babasına ilçedeki çiftliklerde yardım ederek geçiren inek bir öğrenciydim.

Wyatt aynı zamanda özgür ruhlu biriydi, hatta kimine göre *playboy* da denebilirdi.

O, en iyi arkadaşım olmasaydı onunla takılmak mükemmel olurdu. Bir erkek arkadaş için vaktim yoktu, geçen hafta Ithaca, New York'tan hayalimdeki iş için teklif almıştım, bu yüzden Hartsville'de kalmayacaktım. Ama burada olduğum sürece, düşüncelerimi bir kenara bırakıp gerçekten harika bir seks deneyimlemek isterdim. Son zamanlarda, her şeyde hissettiğim hayal kırıklığını biraz da olsa unutabilmek için...

Bu konuda deneyimlerim, en iyi ihtimalle vasat sayılırdı.

Bekâretimi yirmi bir yaşında, o zamanki erkek arkadaşıma vermiştim ve dürüst olmak gerekirse, sevişmelerimiz oldukça sıkıcıydı. Yalnızca kendimle ben ilgilenirsem orgazm oluyordum. O da bunun suçunu bana atmıştı. *"Daha maceracı olsaydın ve biraz kilo verseydin daha ilgili olurdum,"* demişti.

Sonraki erkek arkadaşım, hep oral seks yapmamı istiyordu ama o asla karşılığını vermiyordu.

"Sadece bundan hoşlanmıyorum," dediğinde kendimi dünyanın en iğrenç, en çekici olmayan insanı gibi hissetmeme neden oluyordu.

Vücudum *gerçekten* bu kadar itici miydi?

En sonuncu erkek arkadaşım (yaklaşık bir yıl önce asistanlık dönemimdeydi) benimle sevişmekle hiç ilgilenmiyormuş gibiydi. Sevişirken hep hızlı ve direkt oluyordu. Onunla daha maceracı olmaya çalışarak daha fazla cilve katıp ön sevişmeyi daha uzun tutsam da o, programımızın 7/24 yoğunluğu yüzünden hep *"Çok yorgunum,"* diyordu. Bunu tam olarak anlayamıyordum çünkü ben de aynı programa kayıtlıydım ve ben de yorgundum ama seks için o kadar da yorgun değildim. Onun soğuk tavırları kendimi oldukça kötü hissetmeme neden olmuştu.

Yıllarca yaşadığım hayal kırıklığı yaratan deneyimler yüzünden erkeklerle birlikteyken gergin ve dayanılmaz şekilde öz güvensizdim. Sürekli ne söylediğime, ne giydiğime, ne yediğime dikkat etmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Biraz daha farklı *olabilseydim*, biraz daha farklı şekilde *davranabilseydim*, belki de o zaman sihirli değişim gerçekleşirdi.

Ama gerçekleşmemişti ve şimdi öz güvenim bir ip gibi incelmışti. Hatta öyle bir noktaya gelmişti ki erkeklerin yanında sürekli kendimi sorguluyor, harika bir zaman geçirecekken kendimi düşünmekten ânın tadını çıkaramıyordum. Bir erkeğin ne istediğini o kadar çok düşünüyordum ki flört etmek bir yana neredeyse kimseyle konuşamıyordum. Seksten keyif almıyordum çünkü sürekli *karşımdakinin* bundan hoşlanıp hoşlanmadığını düşünüyordum. Bir noktada, flört etmeye çalışmayı tamamen bırakmıştım.

Ama şimdi, herhangi bir karşı cinsle ilişki kurmayalı neredeyse bir yıl geçmişti ve kabuğumdan çıkmanın vaktinin geldiğini düşünüyordum. Vibratör sadece kısıtlı bir işe yarıyordu. Ciddi şekilde birini öpmeyi unuttuğumu düşünerek endişeleniyordum. Birini tavlamayı bile unutmuş olabilirdim.

Her şey bir yana, nasıl *eğlenilir* onu unutmuştum.

Rattler'ın sahibi ve barmeni Tallulah bana, kadehinin kenarları Tajín baharatıyla kaplı, buzlu, acılı bir margarita uzatırken yüzüme bir gülümseme takındım.

“Bunu istediğimi nereden bil—”

“Tajínli olmasını mı?” Tallulah omzunun üzerinden Wyatt’a bir bakış attı. “Şuradaki çapkın adam senin için sipariş etti.”

Gözlerimi devirdim ve gülümsememek için dudağımı ısır-dım. “Tabii ki o sipariş etti. Kartla ödeyeceğim. Ama hesabı hemen kapatm—”

“Onu da halletti.” Kartımı eliyle geri itti. “Hadi ama Sally. Aylardır burada yoktun. O adamın, sen buradayken tek bir şey için bile para ödemene izin vermeyeceğini biliyor olman gerek.”

İşte *bu* yüzden erkeklerden beklentim oldukça yüksekti. Wyatt, kaslı kolları, kovboy şapkası ve cömertliğiyle beni, diğer erkekleri beğenmez hâle mi getirmişti?

Son üç yıldır Ithaca Üniversitesinde, büyükbaş hayvan cerrahisi ihtisasımı yaptığım New York’ta yaşıyordum. Ondan önce Chicago’da veteriner fakültesine gitmiş ve ondan önce de Waco’da lisans eğitimimi tamamlamıştım. Oralarda da erkekler bana içki ısmarlardı ama bunu seks ya da en azından oral seks beklentisiyle yaparlardı. Ama tabii ki benim orgazm olmam, eğer bunu hiç düşünmüşlerse bile sonradan akıllarına gelen bir şeydi.

Kovboylar farklı bir türdü. Aralık ayının sonunda New York’a dönmek zorunda olunca ne yapacağımı merak ediyordum. Geçtiğimiz mayıs ayında Ithaca Üniversitesinin Veteriner Fakültesini bitirince hayalimdeki iş olan cerrahlik için başvuru yapmıştım. Babam ve ben hep hem pratik yapabileceğim hem de ders verebileceğim, hatta belki de alanda çığır açacak türden araştırmalar yapabileceğim bir yerde, yani üniversitede çalışmanın ne kadar harika olabileceği hakkında konuşurduk. Bu arada, iş teklifi almadan Hartsville’e geri dönmüştüm ve bir sonraki adımlarımı planlamaya başlamıştım.

Tüm bu yıllar boyunca Teksas’ı deliler gibi özlemiştim bu yüzden aile evine geri dönecek olsam bile memleketime taşınmak sorun değildi. Burayı seviyordum. Ayrıca babamla birlikte bölgede yaptığımız veterinerlik işlerini de çok seviyordum.

Ama danışmanım bu hafta başında beni arayıp Ithaca Üniversitesinde bir işi teklif ettiğinde, konuşma sırasında mideme sancılar girse de hemen kabul etmiştim. İyi bir maaşı ve

prestijli bir pozisyonu vardı, beni ülkenin en iyi at cerrahlarından biri yapacaktı. İş güvencesi bile tek başına yeter de artardı. Bir de orada, hayat kurtaran ameliyatlara yapmaktan, başkalarına birinci sınıf veterinerlik bakımı sağlamayı öğretmeye kadar yaratabileceğim gerçek bir etkisi vardı. Babam, böyle çığır açan bir cerrah olmanın hayalini kurduğunu ama notlarının buna yetmediğini söylemişti. Bu, en büyük pişmanlıklarından biriydi.

İş, 1 Ocak'ta başlayacaktı. Bu da Rattler'da yalnızca birkaç kızlar gecesi kaldığı anlamına geliyordu. Kovboy ihtiyacımı karşılayıp Ithaca Üniversitesine doymuş ve dengemi bulmuş, hayallerimi gerçekleştirmeye hazır bir şekilde dönene kadar yalnızca birkaç günüm kalmıştı.

Diğer bir deyişle bu iş teklifi, kovboylarla tek gecelik eğlence arayışımı hızlandırmıştı.

Aynı zamanda kaygım da tavan yapmıştı ama sanırım Wrangler giymiş yakışıklıları kafamdan attığım zaman New York'a geri dönmeye hazır olacaktım.

Hayatımın bir sonraki bölümüne sonunda heyecan duyabilecektim. Uzun vadede aşk kesinlikle istediğim bir şeydi. Geleceğimi düşündüğümde hep hayatımı paylaşacağım bir partner hayal ediyordum. Hayatın yüklerini birlikte sırtlanacağım, sevinçleri birlikte kutlayacağım biri. Bir aile kurup birlikte yaşlanacağım biri.

Ama şu anda biraz kafa dağıtmam gerekiyordu.

"İçki için teşekkür ederim," diye seslendim Wyatt'a imalı bir bakış atarak.

Sadece omuz silkti, hâlâ sırtıyordu. "Bugün kadınlar gecesi. Şerefe, Sally."

"Şerefe."

Hartsville'in tek salaş tarzdaki barında, Rattler'da salı gece-siydi. Aslında tek barımızdı burası. Bu yüzden saat beş buçuk olmasına rağmen şimdiden kalabalık oluşmaya başlamıştı.

Yapış yapış zemini, tahta kaplama duvarları ve tavanıyla bu mekân, hoparlörlerden yükselen *country* tarzında müzik eşliğinde sohbet sesleriyle dolup taşıyordu. Ön yargılı olabilirdim ama buranın havası başka bir yerde deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Havada bir enerji vardı, bir beklenti hissi... Sanki birazdan çok iyi bir gece geçirecekmişsin gibi hissettiriyordu.

Kadınlar gecesi, hatırladığım kadarıyla Rattler'da salı gecelerinin köklü bir geleneğiydi. Tallulah bu özel geceyi tekilaları yarı fiyatına satarak kutlardı.

Her zaman geceleri dışarı çıkmazdım. Gün erken başlardı, babam saat dörtte kahvelerimizi koymuş olur, çok geçmeden onun gün boyunca alacağı çok sayıda randevuya ve çağrıya gitmek için evden çıkardık.

Saat beş gibi akşam yemeği vakti geldiğinde yorgunluktan bitmiş olurdum. Ama bu gece, libidom yorgunluğuma üstün gelmişti. Eğer tek yaptığım şey çalışmak ve uyumak olursa bir kovboyla eğlenme arzumun üstesinden gelemedim. Ve babamın atlarla ilgilendiği Lucky River Çiftliği'nde çalışan kovboy Wyatt'ı hiç görememektense onun etrafında olmak... O cinsel arzumu doruğa çıkarıyordu.

Margaritamdan bir yudum aldığım sırada Wyatt'ın hoş sarışını güldürürken istemsiz bir şekilde kızıl saçlı bir kadına içki ısmarlamasını izledim. Üçüncü bir kadın ona doğru yaklaşıırken Wyatt, elinde bir Shiner Bock tutarken gülümsüyordu. Birbirilerini tanıdıkları aşikârdı. Wyatt gülümsüyordu, kız onun söylediği bir şeye kıkırdadıktan sonra sıkı, flörtöz bir şekilde sarıldılar. Kız parmak uçlarına yükselip vücudunu ona yapıştırmıştı.

Adil olmak gerekirse Wyatt uzun bir adamdı. 1.88 boyunda, uzun bacakları ve Hollywood yönetmenlerini ağlatacak türden göğüs kasları olan biriydi. Ben ise 1.60 civarındaydım, bu yüzden Wyatt'a sarılmak için neredeyse zıplamam gerekiyordu.

Kadın Wyatt'a uzun bir süre sarıldıktan sonra geri çekildi ancak eli hâlâ Wyatt'ın göğsünde, onun kolu da kadının belindeydi.

Wyatt bir şeyler söylüyordu. Kadın kıkırdamaya devam ediyordu. Diğer iki kadın ise barın diğer ucunda Wyatt'ın tekrardan kendileriyle ilgilenmesini sabırla bekliyordu.

Aslında, Wyatt bu “gün ışığı” işini tamamen yanlış yorumluyordu. Asıl güneş kendisiydi. Geri kalanımız sadece onun yö-
rüngesinde dolanıyor, sıcaklığından ve ilgisinden yararlanmak için sıramızı bekliyorduk.

Wyatt üçüncü kadını da ilk ikisiyle sohbetin içine zorlanmadan katarken ben hayretler içerisinde onu izliyordum. Artık Wyatt bir hikâye anlatıyor ve tüm kadınlar kıkırdıyordu. Sarışın kadın şakacı bir şekilde Wyatt'ın omzuna vurduğunda o da flörtöz bir dirsek hareketiyle kadına karşılık verdi.

Bu adam bir ustaydı.

O, çaba sarf etmesine gerek olmadan eğlenceli olabilen biriydi. Rahatsız edici olmadan iddialıydı. Bu kadınları büyülerkenki rahatlığı ve hareketlerindeki öz güven o kadar etkileyiciydi ki âdeta ölümcül derecede seksiydi.

Wyatt bu gece kesinlikle işi pişirecekti. Onun herhangi birini eve götürmesi düşüncesi midemde kıskançlık kıvılcımları yaratmasına rağmen kendimi zorlayıp bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Şanslıydım ki arkadaşım Mollie harika bir zamanlamayla o an Rattler'ın kapısından girdi. Mollie, Lucky River Çiftliği'nin

sahibi olarak annemle babamın patronuydu. Mollie'nin nişanlısı ve Wyatt'ın abisi Cash de onun hemen arkasındaydı.

Mollie her zamanki gibi mini bir etek ile metalik mor kovboy çizmelerini giymişti.

Ve her zaman olduğu gibi Cash, kolunu onun omzuna atmıştı, bardakilere onun erkeği olduğunu belli ediyordu.

Gülümseyerek onlara el salladım. Şu anki aşırı sevecen hâllerini görenler, birkaç ay önce birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini tahmin edemezdi. İşlerin ne kadar çabuk değişebildiğine şaşırıyordum.

“Üzgünüm, Cash de geldi.” Mollie, Cash'e bakıp gülümsedi. “Bunun kız gecesi olması gerektiğini biliyor—”

“Ancak biri, sizi rahatsız etmeyeceklerine dair burada olmalıydı.” Cash'in sesi sertti ama bakışları, Mollie'ye bakarken yumuşadı.

Bu öğleden sonra kendimde biraz enerji bulup kadınlar gece-sine katılmaya karar verdiğimde Mollie'den bana eşlik etmesini istemiştim. O da seksi bir kovboy kapmıştı, bu yüzden ondan bir şeyler öğrenebileceğimi düşünmüştüm. Eve döndüğümünden beri yakın olmuştuk. Üstelik o her zaman iyi vakit geçirmeye hazırdı.

“Eminim ki Sally de tam olarak bunun için buradadır, Cash.” Mollie başını eğdi. “Seksi erkeklerin onu rahatsız etmesi için.”

“O zaman doğru türde seksi erkekler olduklarından emin olacağım.” Cash başını barın önünde duran Wyatt'a doğru salladı. “Kardeşim kesinlikle onlardan biri değil. Kiminle konuşuyor yine?”

Mollie gözlerini kıstı. “Bilmiyorum, herhâlde bugünkü göz-deleri.”

“Saatlik gözdeleri desek daha doğru,” diye mırıldandı Cash.

Rivers kardeşlerin en büyüğüne yapmacık bir şekilde gülümseyip, “Lütfen benimle tanıştırabileceğin arkadaşların olduğunu söyle,” dedim.

Mollie Cash’ten uzaklaşıp koluma girdi ve kalabalığa bir göz attı. “Bu gece burada birçok hoş adam var.”

“Hey,” dedi Cash.

Mollie elini sallayarak onu geçiştirdi. “Ah, lütfen ama ikimiz de biliyoruz ki buradaki en hoş adam sensin. En huysuz olanı da tabii. Ama bu başka bir konu.”

Haksız sayılmazdı. Cash’i çok severdim ama gerçekten de çok huysuzdu.

Ancak Mollie ile birlikte olmaya başladığından beri neredeyse daha hoş birine dönüşmüştü, en azından Cash için hoş sayılırdı.

Görüyorsunuz işte, iyi seksin gücü. Belki biraz da aşkın ama her şeyin bir sırası var tabii.

Kulağa kaba gelse de gerçek bir seks deneyimi yaşamak istiyordum. Büyük elleri ve daha da büyük... Kalpleri olan bu kadar çok yakışıklı erkeğin yakınında olmanın avantajından yararlanmam gerekiyordu. Aniden Teksas’tan ayrılma tarihim belli olmuştu ve bu yüzden harekete geçme vakti gelmişti.

Serin bir hava dalgası bacaklarımın arkasına çarptı. Arkamı döndüğümde, kovboy şapkası ve çizgili bir gömlek giymiş, geniş omuzlu bir adamın bara doğru yürüdüğünü gördüm.

Kalbim tekledi. Beck Wallace. Ailesinin yaklaşık otuz kilometre uzaklıktaki çiftliğinde at eğitmeni olarak çalışıyordu.

Gerçekten ama gerçekten yakışıklıydı. Rivers kardeşler kadar uzun olmasa da bronz tenli ve kaslıydı, kovboy şapkası takıyordu. Koyu renkli gür saçları birbirine karışmıştı, bakımsız göğünümlü sakalı ve bıyığı vardı.

Bana gülümsediğinde cildimde kıvılcımlar çakıyor gibi hissediyordum.

Aynı zamanda zihnimde binbir sorunun döndüğünü de fark etmiştim. *Ulaşılması zor biri gibi mi davranayım, yoksa hemen yanına gidip konuşayım mı? Böyle bir öz güveni olan kızla ilgilenir mi? Yoksa peşinden koşabileceği, tatlı bir kız mı ister?*

Tüm bu sorular, mükemmel bir performans sergileme arzusun yanı sıra beni kaygı krizine sokuyordu. Henüz hiç yüz yüze gelmemiş olmamıza rağmen şimdiden korkuyordum.

Çoktan... Yenilmiş hissediyordum ve içten içe biraz ölü gibiydim.

Mollie beni kendine doğru çekti. “Sor ve al. Hadi, gidip merhaba diyelim.”

Ben daha cevap vermeden önce Mollie beni Beck’in yanına doğru sürüklemeye başladı.

Beck ile aynı çevrelerde büyümüştük ama onun ailesinin çiftliği başka bir kasabada olduğu için aynı okula gitmemiştik. Yüz yüze tanışmamız sadece bir ay kadar önce olmuştu. Beck, Cash’in satın aldığı bir atı Lucky River Çiftliği’ne teslim etmeye geldiğinde. O andan itibaren ona küçük bir ilgi duymaya başlamıştım.

Beck etkileyici bir adamdı. Ayrıca işinde ustaydı. Cash’in aldığı atı muayene ettikten sonra Beck ve ailesinin, Rockies’in bu taraflarındaki en iyi Quarter ırklı atları yetiştirdiklerini rahatlıkla söyleyebilirdim.

Onunla konuşurken bu kadar gergin olmamalıydım. Ama bir yandan da tüm erkekler karşısında gergindim zaten. Tabii Wyatt hariç. Ama o sayılmazdı. Wyatt çok yakışıklı, benden daha havalı olduğu için onun ilgisini çekme şansımın neredeyse olmadığını düşünüyordum. Bu da demek oluyordu ki onun ya-

nında kendim olabilirdim. Onun yanında hiç utanmıyordum, kendimi sorgulamıyordum, şu anda olduğu gibi sürekli nasıl olmam gerektiğini düşünmüyordum.

Wyatt'la beraber büyümemin de bunda etkisi vardı. İkimizin arasında öyle bir rahatlık ve dostluk vardı ki umarım hiç bozulmazdı.

Beck kollarını iki yana açmış, açıkça sarılmak için beklerken ona gülümsedim.

“Selam, güzelim! Ne haber?”

Onun o yeşil gözlerine bakarken aklımdan bir sürü şey geçiyordu. *O sarışın, Wyatt'la ne yapıyordu yine? Göğsümü Beck'in göğsüne mi yaslamalıyım? Ya bu çok fazla olursa? Sanki onun memelerden hoşlanacağını hissediyorum. Hangi erkek hoşlanmaz ki? Ama yanlış bir izlenim bırakmak da istemiyorum. Ama dur, aslında ona o fikri vermek de istiyorum. Burada olmamın sebebi bu değil mi zaten? Hep iyi kız olamam. İyi kızlar hiç... Böyle şeyler yapmaz. Ama iyi kız rolünü oynamazsam, bir daha beni görmek ister mi acaba?*

Mollie beklentiyle bana bakıyordu.

“Selam.” Kafam yanmaya başladığında ürperdim. Sarışının rahat, akıcı ve flörtöz sarılmasını taklit etmeye çalıştım. Sarılmak için öne doğru eğildiğimde Beck hemen geri çekildi.

“Ah!”

Aşağıya bakınca ayağına bastığımı fark ettim. Hatta her iki ayağına birden.

Muhteşem bir başlangıç gerçekten.

Yüzüm kızarıırken hemen geriye çekildim. “Aman Tanrım, çok özür dile—”

“Boş ver. Eğer çizmelerin biraz çizilmediyse, Rattler'ın ruhunu yakalayamamışsın demektir.”

“Aynen öyle.” Mollie bana baktı. “Umarım bu, dans pistinde seni göreceğimiz anlamına geliyordur, Beck? Sally bu akşam sahnenin yıldızı olmaya bir süre ara verdi.” Barın diğer tarafındaki boş sahneye doğru başını salladı.

Annem, her salı burada çalan Frisky Whiskey adlı yerel bir grubun davulcusuydu. Kasabada olduğum zamanlar gruba *back* vokal yapar ya da keman çalardım.

“Yıldız sayılır diyelim,” diye yanıtladım.

“Seni orada gördüm. Harikaydın.” Beck hâlâ bana gülümsüyordu, bu iyiye işaretti. “Benim tek bir müzikal yetim bile yok, bu yüzden şarkı söyleyen ya da enstrüman çalan insanları gördüğümde hep çok etkileniyorum.”

Yutkundum, tam teşekkür edecektim ki biraz Tajín boğazıma takıldı. Aniden boğulmaya başladım, gözlerim yaşarıyordu, öksürmemek için daha fazla margarita yudumladım.

Ama, öksürüyordum işte. Hem de o kadar yüksek sesle öksürüyordum ki Wyatt’ı, üçlü gruptan başını kaldırıp kaşlarını çatarak, “İyi misin?” diye dudaklarını oynatırken yakaladım.

Başparmağımı kaldırdım. “Tamam, her şey yolunda. Sadece yanlış yoldan gitti.”

“Gerçekten iyi misin?” Beck’in kaşları çatılmıştı. “İstersen sana biraz su getirebilirim.”

Başımı sallayarak hayır dedim. “Su, ihtiyacım olan son şey.”

“Emin misin?”

“Evet, eminim.” Margaritanın son damlasını da kafama diktim, bu sırada da erkeklerle girdiğim her türlü etkileşimin ne zaman eğlenceden tamamen çıkıp tam tersine döndüğünü düşündüm. “Belli ki berbat bir durumdayım, o yüzden muhtemelen biraz daha sert bir şeye ihtiyacım var. Yani, şey...”

“Biraz gevşemek için mi?” Mollie bana baktı.

Bana acıdığına dair yüzünde beliren ifade, yer yarılrsa da içine girsem diye düşünüp dilimi ısırmaama sebep oldu.

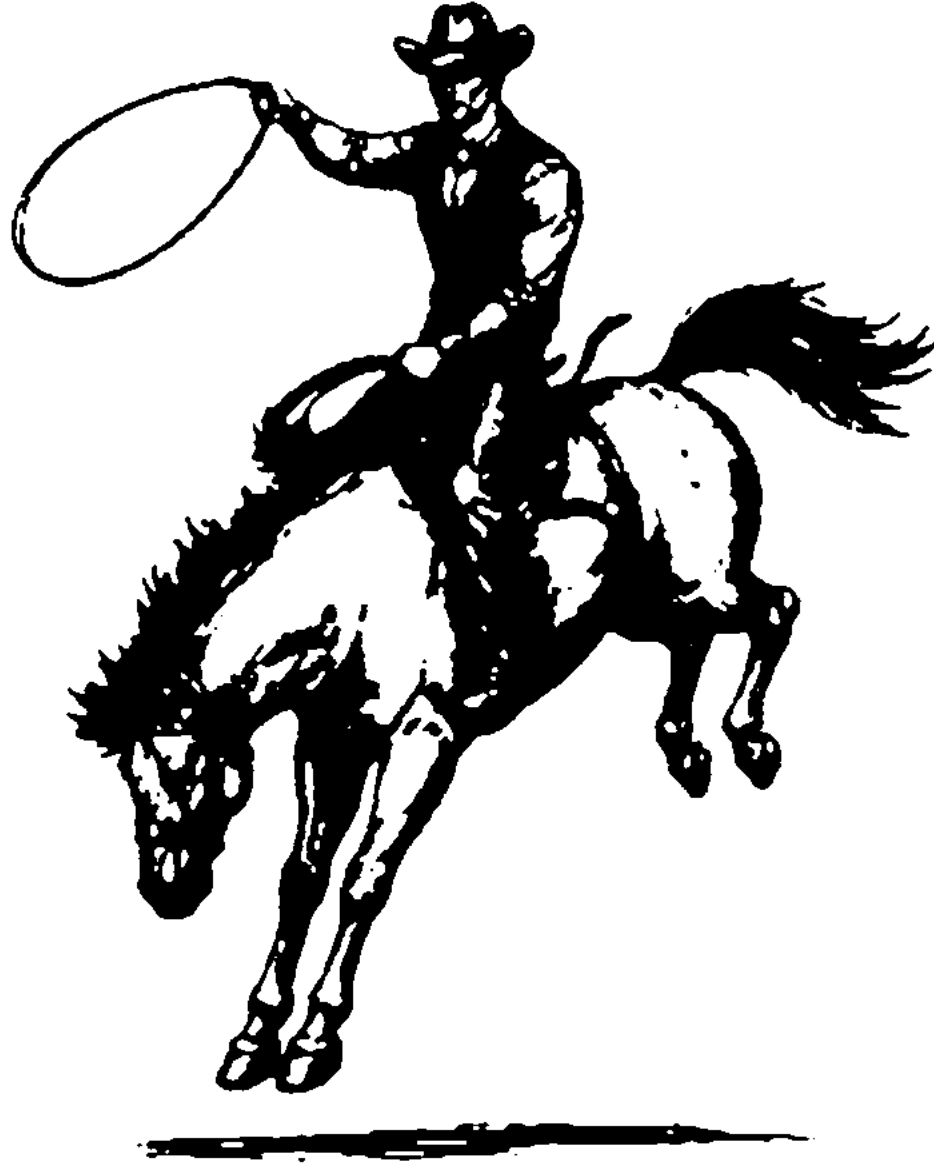
“Evet, aynen öyle. Çok uzun bir gün oldu. Yani, hepimizin uzun günleri oldu, değil mi? Çünkü buradaki günler uzun. Ve sert geçiyor. Tabii uzun ve sert şeylerde sıkıntı yok. Sadece ben, ııı... Aman Tanrım, bu çok yanlış bir cümle oldu. Sadece demek istiyorum ki bazen böyle şeylerden hoşlanıyorum *çünkü* uzun ve aynı zamanda sertle—”

“Bir tane daha margarita alalım mı?” Mollie, Beck’e gülümseyip beni tekrar bara doğru çekştirmeye başladı. “Hemen döneceğiz.”

İKİNCİ BÖLÜM

Wyatt

KOVBOY KATİLİ

Solumda iki tane ve sağımda da bir tane çıtır vardı.

Gözlerinizi alamayacağınız kadar güzellerdi. Onlarla konuşmak çok eğlenceliydi.

Ama şu anda ilgimi çeken tek kız, barın önünde kusacakmış gibi durandı.

Rattler'ın barı U şeklindeydi. Arka taraftaki her zamanki yerimde durduğumda bar tezgâhının diğer ucunu da rahatlıkla görebiliyordum. Tam da orada Sally, başını ellerinin arasına almış, yanakları pembeleşmiş bir şekilde gözlerini kırpıstırıyordu.

Kalbim sıkışmıştı.

Kahretsin, üzgün müydü? Orada Beck Wallace ile ne olmuştu?

Mollie'nin, Sally'yi o tarafa doğru çekiştirdiğini görmüştüm. Ya da belki de Sally'nin çekiştirilip götürüldüğünü düşünmüş-

tüm (buna inanmak istemiştım). Beck iyi bir adamdı ama bu, en yakın arkadaşım için yeterince iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

“Eee Wyatt,” dedi sağımda duran Brianna. “Hayır gecesi için partnerin var mı?”

Biramdan bir yudum alırken Sally’ye bakıyordum. Sally, elini omzuna atmış olan Mollie’ye bir şeyler söylüyordu. Sally kafasını kaldırdı. Gözlerinde yaş olmadığını görünce rahatlayarak iç çektim. Yine de çok iyi gözüküyordu. Duruma müdahale etmemi istemeyeceğini biliyordum, daha önce mesajlaşırken Mollie ile kızlar gecesi yapacağını açıkça belirtmişti. Ama oraya gidip sorunu çözme isteğime direnmekte zorlanıyordum.

“Henüz değil, hayır. Peki ya siz hanımlar?”

Her yıl Hartsville’dekilerin bir araya gelmesiyle hayır gecesi düzenlenirdi. Herkes giyinip süslenir, bir yemek getirirdi ve herkes sessiz bir müzayedeye katılarak yerel hayvan barınağı için para toplamak amacıyla topluluk üyeleri tarafından bağışlanan çeşitli eşyalara teklifler verirdi.

Caitlin’in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Henüz değil.”

“Ben de son derece yalnızım,” dedi yan taraftaki eczanede çalışan kızıl saçlı Lennon. “Ve kesinlikle yeni insanlarla tanışmaya hazırım. Gitmeyi çok isterim ama kimse beni davet etmedi. Bunu telafi etmek ister misin, Wy?”

Hayır gecesine hiç gitmemiştim çünkü bana göre biraz sıkıcıydı. Ama Lennon’ı seviyordum. Eğlenceli bir kızdı ve birkaç ay önce kasabaya gelen bir boğa binicisine platonik bir şekilde âşık olmuştu.

O, kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi. Ciddi bir ilişki istemiyordu ama her zaman parti için hazırды.

Ama Sally’nin gecesi açıkça berbat geçiyordu ve ben başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Belki de bu işe karıştığım

için benden nefret edecekti ama ne yapayım? Ona ne olduğunu bilememek canımı sıkıyordu.

Sol kolumun iç kısmındaki güneşin doğuşunu simgeleyen dövmeme baktım. Sally bunu geçiştirmişti ama onun için yaptırdığımı bilmiyordu. Onun için yaptırdığım bacağımdaki diğer dövmeyi de bilmiyordu. O dövme, güneşin doğuşu dövmesinden daha fazlasını anlatıyor, en yakın arkadaşına ne kadar takıntılı olduğumu açıkça ortaya koyuyordu.

“Affedersiniz hanımlar.” Caitlin elini karnıma koyduğu anda ben de elimi onun beline koydum. “Hemen döneceğim.”

“Söz mü?” Lennon gülümsedi.

Ben de gülümsedim. “Söz. Yabancılarla konuşmayın, tamam mı?”

“Asla,” dedi Brianna.

Kalabalığın içinden geçip ilerlemem neredeyse bir dakika sürmüştü. Kadınlar gecesi tüm hızıyla devam ediyordu ve Rattler tıklım tıklım doluydu. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Hartsville’de her on erkeğe bir kadın düşüyordu. Bu, erkek nüfusun hâkim olduğu kasabamızla ilgili yaptığım (hiç de bilimsel olmayan) araştırmanın bir sonucuydu. Yani bu gece her kovboy, çiftlik işçisi ve nalbandın yatağa atacak birini bulmak için dışarı çıktığı anlamına geliyordu.

Bunu yargılayacak en son kişiydim. Şu anda olduğundan daha fazla, akıllara durgunluk veren bir ilişkiye ihtiyaç duyduğumu sanmıyordum. On iki yıldır âşık olduğum ama dokunmadığım kız, ağustos sonundan beri buradaydı ve onu etrafta görmek beni uzun zamandır hissetmediğim kadar kalbi kırık hissettirmişti.

Sally, son on yılda Hartsville’e sık sık ziyarete gelmişti. Sonbahar ve bahar tatillerinde ya da yaz aylarında staj tatilinde

bir iki hafta için uğramıştı. Ancak bu, on sekiz yaşımızdan beri ilk kez uzun süreli olarak geri döndüğü bir zamandı.

Bu, bir süreliğine Hartsville'e son gelişi olabilirdi. Sally hayalindeki işi bulduğundan beri John B. sürekli onun veterinerlik alanında yaratacağı etki hakkında bir şeyler anlatıyordu. Sanırım bu da onun, bizim gibi sıradan insanları ziyaret etmek için fazla zamanı olmayacağı anlamına geliyordu.

Sally'nin *yıllarca* geri dönmeyecek olması fikri...

Evet, onu benim yapmak için bencil bir dürtüye kapılıyordum.

Ama bu doğru olmazdı ve kesinlikle adil de değildi. Sally ve ben asla birbirimiz için yaratılmamıştık. Ben ailemi ve kasabamı seven basit bir adamdım. Rivers Ailesi, Hartsville'de derin kökleri olan bir aileydi, büyük büyük dedem yüz yıldan da fazla bir süre önce çiftliğimiz hâline gelen araziyi satın almıştı ve o zamandan beri bu arazi ailemize aitti. Anne ve babam, aile mirasımızla inanılmaz derecede gurur duyuyordu bu yüzden de bunu kardeşlerime ve bana aktarmaya kararlıydılar.

Buradan gitmeyi hiç istememiştim. İstesem bile yapabileceğimi sanmıyordum. Çoğu zaman baş belası olsalar da kardeşlerimi özlerdim. Ayrıca Hartsville'den ayrılmak demek ailemin anılarını da geride bırakmak demektir. Sevdikleri kasabada bu insanlarla yaşamışlardı. Bu, paranın bile satın alamayacağı bir şeydi.

Ebeveynlerimiz öldükten sonra çiftliğimiz bakıma ihtiyaç duyar hâle gelmişti. Kardeşlerim ve ben bu bakımı karşılayamadığımız için para kazanarak kendi mülkümüze bakabilelim diye Lucky Çiftliği'nde çalışmaya başlamıştık. Çiftliğimizi o şekilde bakımsız görmek kalbimi kırıyordu ve bir gün orayı eski hâline getirme hayalleri kuruyorduk.

Şu anda kardeşlerim ve ben bu hayalleri nihayet gerçekleştirebiliyorduk. Mollie ve Cash engelleri aşp birbirlerine âşık

olduklarında Mollie'nin bizimkine komşu aile arazisi Lucky Çiftliği'ni bizim Rivers Çiftliği ile birleştirerek Lucky River Çiftliği'ni kurmaya karar vermişlerdi. Mollie'nin babası Garrett, 1990'lı yıllarda arazilerinde petrol bulmuş ve kısa sürede zengin bir adam hâline gelmişti. Mollie ve Cash, bu paranın bir kısmını çiftliğin Rivers kısmında çok ihtiyaç duyulan yenileme çalışmalarına yatırıyorlardı.

Hartsville'de doğmuştum ve Hartsville'de ölecektim. Ancak hâlâ bir yanımda, eğer Sally onunla birlikte New York'a taşınmamı teklif ederse ne diyeceğini bilmiyordu. Teklif edeceğinden değil de işte... Bazen yine de öylesine düşünüyordum.

Kendimi, on iki yıl önce o nehirde onu öpmüş olmayı dilerken buluyordum. Belki o da beni öperdi. Belki birlikte olmanın bir yolunu bulurduk.

Belki de şu an birlikte olabilirdik. Evli olarak. Ailemin çiftliğine yaptığımız evimizde köpeğimiz ve bebeklerimizle yaşıyor olabilirdik. Ancak bunun olması için öncelikle duygularımı insanlarla paylaşma korkumu yenmem gerekiyordu. En yakın arkadaşım da olsa duygularımı birine açamamam... Sevdiğin birini kaybetme duygusu lanet olası derecede kötüydü. Anne ve babamın ölümünden sonra iyi olamamış, yıllarca süren bir depresyonun içine düşmüştüm. Bu yılın başlarında Garrett'ı kaybettikten sonra o karanlığı bir kez daha tatmıştım. Zaman, tek çare gibi görünüyordu.

Ancak Sally'yi kaybetmek... Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Çiftlikte yaşamak da hayalimdi. Ancak Sally özellikle de Hartsville'e taşınmak istemiyordu. O, küçük bir kasabada sakin bir hayat sürmek için fazla zeki ve yetenekliydi. O dünyayı görmeyi hak ediyordu.

Hayat kurtaran önemli işler yapıyordu. Onu sahiplenmeye hakkım yoktu.

Ama yine de her hayalimde ve her düşümde kendimi bunu yaparken buluyordum. Onu, azgın bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir mağara adamı gibi sahipleniyordum. Sally geri döndüğünden beri son birkaç ay içinde sağ elimi hiç bu kadar çok kullanmamıştım.

Yine de Sally'nin yanma gittiğimde soğukkanlı davranmayı başardım. On yıldan fazla bir süredir onu istemiyormuş gibi davranmaya alışmıştım.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kalçamı bara dayadım. "Seni kim üzdü ve onu nerede bulabilirim?"

"Komik değil," diye cevapladı, dudaklarında yarım bir gülümseme belirse de.

"Söz veriyorum onu sadece biraz pataklayacağım."

"Eğer orada her ne yapıyorsan onu yapmaya geri dönmezsen ben *seni* biraz pataklayacağım." Bizi izleyen üç kadına doğru baktı.

Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Sally beni mi izliyordu? Sesinde biraz kıskançlık mı sezmiştim?

Ama bu çok saçmaydı. Sally neredeyse aileden biri gibiydi. Ailem vefat ettikten sonra kardeşlerimle benim için bir baba figürü olan Garrett Luck'ın yanı sıra onun anne ve babası Patsy ile John B. Powell da bizi kanatları altına almışlardı.

Eminim Sally de beni aileden biri olarak görüyordu. Bu yüzden diğer kızlarla konuştuğum için asla kıskançlık duymazdı. O beni, benim onu istediğim gibi istemiyordu. Nokta.

Ve bu iyi bir şeydi.

Bu *doğru* olandı.

Ama Sally'nin beni bir kardeş gibi görmesi midemin düğüm düğüm olmasına neden oluyordu. Her şeyi doğru yapmama

rağmen neden bu, bir şekilde her şeyi mahvettiğim anlamına geliyor gibi hissediyordum?

Ah, Gün Işığı. Seni her defasında doğru şekilde becerebilirim.

Bu düşünceyi bir kenara iterek ağırlığımı diğer tarafıma verdim. “Ne olduğunu söylemediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum.”

“Sadece... Ben aptalın tekiyim.” Başparmaklarını gözlerine bastırdı. “Bunu düzeltebileceğini sanmıyorum.”

Onu nazikçe dürttüm. “Sen denesen bile aptal olamazsın.”

“Mesele de bu. Denedim. Ve tamamen başarısız oldum.” Derin bir nefes alarak dikleştirdi. “Sen bunu çok kolay yapıyorsun.”

“Çünkü ben kolay biriyim.” Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Sally gözlerini devirdi. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Kimi istersen kolaylıkla elde ediyorsun.”

“Kimi elde etmek istiyorsun?”

“Bilmiyorum.” Sally iç çekti. “Herhangi biri. Bunu çok düşündüm ve şeye ihtiyacım olduğuna karar verdim.” Başını bir sağa bir sola eğdi. “Buradayken biraz stres atmaya işte.”

Ona öylece baktım. “Düşündüğüm şeyi mi kastediyorsun?”

“Bana öyle bakmayı kes. Benim de ihtiyaçlarım var.”

“İstedikini yapmakta özgürsün. Ama en son konuştuğumuzda uzun bir ilişki içindeydin. Erkek arkadaşın falan vardı.”

Sally’nin Rattler’a biriyle takılmak için geldiğini daha önce hiç görmemiştim. Tabii, son on iki yıldır bu barda çok fazla zaman geçirmemişti ama yine de bu onun karakterine uymayan bir davranıştı.

“Uzun bir ilişki istiyordum. Hâlâ da istiyorum, genel olarak. Ama artık Hartsville’den gideceğimi bildiğim için, ciddi bir ilişkiye başlayamam. Burada olduğum sürece ufak eğlenceler peşinde koşmak istiyorum.”

Söylemediği sözler mideme yumruk gibi inmişti. *Ciddi bir ilişki istemiyorum çünkü buradan temelli ayrılıyorum.*

O, kuzeyli bir dangalağa âşık olacağı sevimli bir üniversite kasabasına taşınmak için buradan ayrılacak ve bir daha geri dönmeyecekti.

Elimi sakallarımın üzerinde gezdirdim. Vazgeçip gitmeli miydim? Sally ile onun kiminle yatmak istediğini konuşmak istemiyordum.

Ama içimdeki hastalıklı ruh, onun kimi ya da neyi istediğini bilmek için can atıyordu.

İçimdeki diğer bir yanımda, bunu ona verecek kişi olmayı istiyordu. Sonuçta stres atmak için kasabanın çapkınından daha iyi bir seçenek olabilir miydi?

Bu ünvanımla gurur duymuyordum. Evet, eğleniyordum. Hatta fazlasıyla. Ama şu noktada kendimi bir şakanın öznesi gibi hissediyordum. Tanrı aşkına, otuz yaşımdaydım. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, artık misafirhane yerine Lucky River Çiftliği'nde kendi evime taşındığımdan beri biraz... Yalnızdım da.

Mollie ve Cash güçlerini birleştirdiğinde bana Mollie'nin büyük büyükbabasının 1920'lerde inşa ettiği Viktorya tarzı çiftlik evini hediye etmişlerdi. Ev basit ama güzeldi, Garrett tarafından titizlikle restore edilmiş ve korunmuştu. Garrett, o devasa ama soğuk Yeni Ev'dense çiftlik evini tercih etmişti. Yeni Ev'i, o zamanlar eşi olan Aubrey için hediye olarak inşa etmişti. Bir süreliğine Lucky Çiftliği'ndeki ana evleri burası olmuştu; ailelerini altı bin metrekarelik devasa bir evde, burada büyütmeyi planlamışlardı. Ama eve taşındıktan kısa bir süre sonra evlilikleri çökmüş ve Aubrey, Mollie'yi de alıp Dallas'a taşınmıştı. Garrett ise çiftlik evine geri dönmüş ve ölene kadar orada yaşamıştı. Şimdi Yeni Ev, çiftlik çalışanları için bir bu-

luşma yeri olmuştu; Patsy, evin devasa mutfağında günde üç öğün yemek hazırlıyordu.

Ben de buraya yerleşmek istiyordum. Gerçek bir eş bulmak. Mollie ve Cash'i böyle görmek, kendi ruh eşimi bulma arzumu körüklüyordu.

Abimi hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Daha önce hiç kimseyi bu kadar kıskanmamıştım. Bu duygumu kendime saklamaya çalışıyordum. Abimin sahip olduğu şeyi kıskandığım için kendimden utanıyordum. Cash çok zorlu bir yoldan geçmişti, mutlu olmayı hak ediyordu.

Kıskanmak bana göre değildi.

Ama abimi kıskanıyordum işte. Tabii Sally'nin bu gece ve her gece eve götürmek istediği her kimse onu da...

Boynumda sallanan zincirde asılı annemin yüzüğünü dalgın dalgın çekiştirdim. "Yani bunlardan biriyle mi takılmak istiyorsun?" Yakındaki bir çiftlik işçisine baktım, adam öyle sarhoştu ki görünmez bir olta atarak kadını yakalıyormuş gibi yapıyordu.

Sally tekrar alaycı bir şekilde güldü. "Ciddi olamazsın. Sen, hele ki sen, bunu yargılayacak son kişisin."

"Öncelikle itiraf edeyim ki ben bir aziz değilim." Ellerimi kaldırdım. "Sadece senin iyiliğini düşünüyorum. Üzülmeni istemem."

"Ben yetişkin bir kadını, Beck Wallace beni üzemez."

Kalbim tekledi. Yani Beck'i istiyordu. Neden o?

Sol kalçamı tezgâha dayamak için döndüm ve yüzüme sahte bir sırıtış yapıştırdım. "O, seni isteyecek kadar akıllı değil."

Sally nefes alırken omuzlarını kaldırdı ve bara doğru baktı. Ben de bakışlarını takip ettim; Brianna, Lennon ve Caitlin bizi dikkatle izliyordu.

"Görüyor musun?" diye sordu Sally. "Başka bir kızla konuşuyor olsan bile ilgi hep üzerinde."

“Evet, yani... Bu işin raconu bu.”

“Nasılmış o?”

“Oyunu kurallarına göre oynamalısın. Kıskançlık güçlü bir afrodisyaktır.”

Sally o koca kahverengi gözlerini bana çevirdi. Gözlerinin içi tuhaf bir parıltıyla ışıldıyordu, irislerindeki altın yansımalar ateşi andırıyordu. “Gerçekten mi?” Cümleyi dümdüz söylemişti ama içinde hem yargı hem de başka bir şey vardı. Tuhaf bir biçimde... Merak gibi bir şey.

“Hey, kuralları ben koymuyorum. Sadece kuralına göre oynuyorum.”

Gülümsedi. “Oyuncudan değil de oyundan nefret etmek. Bu tam senin tarzın.”

“Hadi ama Gün Işığı.” Göğsümün içinde hiç de komik *olmayan* şeyler olurken bu kızın beni güldürmesini özlemiştim. “Benden asla nefret edemezdin.”

“Göster bana, Wy.”

Kalbim yine tekledi. “Neyi göstereyim?”

“Nasıl oynanacağını. Böyle eğlenmeyeli uzun zaman oldu.”

Vücut ısım yükseliyordu. Saç derimden enseme ter damlıyordu.

Tanrı aşkına.

Bu kız ne söylediğini bilmiyordu.

Bana göstermemi istemesinin ardından aklıma ona gösterebileceğim birçok şey gelmişti. Çoğu, yüzümün onun bacaklarının arasında olduğu cinsel içerikli şeylerdi.

Dar kot pantolonuyla oldukça ön planda olan bacakları. Altında, baldırlarını ikinci bir deri gibi saran parlak kırmızı Bellamy Brooks çizimleri vardı.

“Birini bulmanda sana yardım etmeyeceğim, Sally,” dedim biramı dudaklarıma götürerek.

“Ben de zaten bunu istemiyorum, Wyatt.” Hâlâ gülümsüyordu.

Tanrı’nın yarattığı yeşil dünyada, bu kıza vermeyeceğim bir şey yoktu.

Ve evet, Sally’nin nihai amacı ne olursa olsun belki de Beck Wallace’ı kışkandırma fikri hoşuma gidiyordu.

Bu gece, Sally kollarımda olacaktı.

Bu gece sadece bana bakacaktı. Bu yeterliydi. Yetmek zorundaydı çünkü bunu yaparak Sally’ye oyunu nasıl oynayacağını göstermemin bütün amacı, sonunda onun başkasının yatağına girmesiydi.

Kim bilir, belki de onu Beck’le görmek, sonunda ikimizin birbirimiz için uygun olmadığımızı anlamamı sağlardı. Bu kötü olsa da bir yara bandını hızla çekmek gibi bir etkisi olurdu. Bir kere bitti mi, tamamen bitmiş demekti.

Ben de dünyanın en ciddi platonik aşk vakasından kurtulmuş olurdum.

“İşi ustasından öğrenmek istiyorsan...” Biramı bitirip boş şişeyi bar tezgâhına koydum. “Söylediğim her şeyi yapmak zorundasın.”

“Ahh.” Sally omuzlarını sahte bir ürpertiyle sevimli bir şekilde oynattı. “Bu otoriter tavrını seviyorum, Wy.”

Başımı onun başının üzerinden dans pistine doğru salladım. Canlı bir grup çalmıyordu ama bu geceki çalma listesi tam da modumuza göre idi, insanı olduğu yerde sallandıran türden *country* şarkılarla doluydu. Shaboozey’den eski usul Alan Jackson’a kadar yeni sanatçılardan 1990’ların efsanelerine kadar karışık çalıyordu. Çiftler ve iki ya da üç kişilik kız grupları piste akın ediyordu.

“Hadi gidelim.” Bara doğru çekildim ve onun önümden yürümesi için işaret ettim.

Sally alt dudaklarını ısırdı. Gözleri şimdi yumuşamıştı. “Teşekkür ederim.”

“Bunu isteyerek yapmıyorum.”

“Evet, yapıyorsun. Ve bunu yaptığın için de seni seviyorum.”

Kalbim hafiflemişti. *Ben de seni seviyorum, Sal.*

Ama sonra içimde tanıdık bir hayal kırıklığı hissettim, bunu söylerken benim istediğim anlamı kastetmiyordu. Sally beni arkadaş olarak seviyordu. Ama ben ona *âşıktım*. Büyük fark vardı.

Onun dönüp dans pistine doğru gidişini izledim ve peşinden gittim. Morgan Wallen çalışıyordu. Sally bir kolunu kaldırmış, kalçalarını ritme göre sallıyordu. O an elimi, onun beline, hatta kalçasına koyma isteğine direndim.

Ateşli görünüyordu. Çoğunlukla öz güvenle hareket ettiği içindi. Bu da göğsümün kabarmasına sebep oluyordu çünkü onun benimle rahat olup kendini bırakması hoşuma gidiyordu.

Ama sonra omzunun üzerinden bir bakış attı. Bakışlarını takip edince Beck’e baktığını gördüm. O da bize bakıyordu, bu iyiye işaretti.

Ama Sally gerilmişti ve kolu yanına düştü. Bu ise kötüye işaretti.

“Hey.”

Gözleri bana döndü.

“Beck’in bizi izleyip izlemediğine bakmayı bırak. Bana bak. Sadece bana. Anladın mı?”

Sally uzun, koyu kirpikleriyle göz kırptı ve bana dönerek yüzüme baktı. Topuk boyu oldukça yüksek çizmelerine rağmen o kadar kısaydı ki göz teması kurmak için yine de kafamı eğmek zorunda kalıyordum.

“Senin bunu nasıl yaptığını anlıyorum.”

Cevabı biraz nefes nefese miydi, yoksa bana mı öyle gelmişti?

Bir adım attım ve sııttım. “Nasıl yani?”

“Sen... Bir kıza... Onu sanki odadaki tek kişiymiş gibi hissettirmede... İyisin.”

“Not al.”

Elini göğsüme koydu ve beni hafifçe itti. “Ukalalık işe yaramıyor.”

“Evet, yarıyor.” Bileğini tuttum ve elini tekrar göğsüme koydum. “İşte, bu daha iyi. Ona, bana dokunmayı ne kadar sevdiğini göster.”

İfadesi belirsizlikle aydınlandı, gözleri omzuma kaydı.

“Hayır. Gözler buraya Gün Işığı. Ve diğer elin de belime.”

Sally ilk başta tereddüt etse de sonra dediğimi yaptı. Yine gerilmişti, açıkça alışık olmadığı bir durumdaydı. Elini garip bir şekilde yan tarafıma koydu. Avucu kaburgamın yakınındaydı, sadece parmak uçları bana değiyordu.

Hayatta olmaz. Bu ortaokul dansı numarası işe yaramazdı.

O yüzden elini tuttum ve kemerime doğru kaydırdım, elini kalçama bastırarak avucunu düzleştirdim. Parmaklarından biri bir anlığına kemerimin içine kayınca vücudum titredi. Bu kız dizlerimin bağını çözüyordu.

“Özür dilerim.”

“Dileme.” Boğazımı temizledim. “Güzelce okşanmaya hayır demem.”

Yüzündeki rahatsız ifade eriyip gitmişti, tekrar gülümsüyordu ve kalbimin sıkıştığını hissettim. “Bunda da ustasın, öyle mi?”

“Evet, öyleyim. Ayrıca oldukça şanslısın, bunu tüm kalbimle söylüyorum ki pratik yapman gereken bazı şeyler var.”

Sally dudağını ısırdı. “Okşamak benim uzmanlık alanım değil, hayır.”

“Sen sadece hayvanların hayatını falan kurtarıp duruyorsun.”

“Evet öyle şeyler işte.”

Müziğe göre hafifçe sallanmaya başladım. Sally, tekrar sallanmaya başladığında fark etmesin diye bunu hafifçe yapmıştım.

Lanet olsun, ellerinin üzerimde olmasını *seviyordum*.

Ben de ellerimi onun üzerine koymak istiyordum. Ama bu tehlikeli bir bölgeye girmek olurdu. Beck, Sally’ye dokunup dokunmadığımdan bağımsız olarak bizi izleyecekti çünkü ona lanet olası bir güzel vakit yaşatmak üzereydim.

Ve barda güzel vakit geçiren güzel bir kadın olması... Aklı başında hiçbir erkek buna karşı koyamazdı.

Sally gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Uzun süreli göz teması rahatsız ediciydi ama ben... Bu, bir şekilde hoşuma gidiyordu. Sanki uçurumda duruyordum. Bir ergen gibi sertleşip pantolonuma boşalmadan önce ne kadar dayanabilirdim?

Sally ile daha önce dans etmiştik ama bu sık sık olmazdı. Genellikle ya çalışır ya da sahnede, annesiyle birlikte performans sergiliyor olurdu.

Kısa bir anlığına hayal kurmak için kendime izin verdim, bunun gerçek olduğunu düşündüm. Sally beni istediği için bana öyle bakıyordu ve ben onu gülümsetip kahkahalara boğarken dans pistinde dönerek terliyorduk. Sonra da onu eve götürüyordum. Beck Wallace’ın ona veremediklerini bizzat verdiğimi hayal ettim.

“Seni döndürebilir miyim?” Çünkü açıkça ben bir mazoşisttim.

Sally yüzünü buruşturdu. “Tabii ki, sormana gerek bile yok.”

“Bir adam her zaman sana dokunmanın uygun olup olmadığı sormalı.”

“Peki, *baba*.”

Göğsümdeki elini tuttum. Başparmağım ve işaret parmağım ile bileğini sardığımda, onun ne kadar narin olduğunu fark ettim. Ne kadar küçük olduğunu. Bileği parmaklarıma değmiyordu, arasında hâlâ boşluk vardı.

Başparmağımın eklemine değen nabzının düzensiz atışını hissedebiliyordum.

“*Baba* değil, *babacık*.”

Sally bir kahkaha attı. “Bunu ciddi söylemiş olabileceğinden korkuyorum.”

“Bana bir daha baba dememen konusunda oldukça ciddiyim. Hadi ama Sindirella. Baloda dans etme vakti.”

Bileğini bırakıp ellerimizi birbirine kenetledim, parmaklarımız göğsümde birbirine dolandı. Avucu sıcaktı. Kalbimi sıkıştıran türden yumuşak bir sıcaklık. Gözleri tereddütle ellerimize kayd, sonra tekrar yüzüme döndü.

“Ne?”

“Nasırların.” Başparmağını avucumun üst kısmında gezdirdi. “İnanılmazlar.”

“Çok mu sert?”

Kahverengi gözleri parladı. “Evet ama sanırım hoşuma gitti.”

“Sakın detaya girme.” Yanağımın içini ısırđım. Ellerimizi başımızın üzerinden geçirip kollarımızla bir köprü yaptım.

“Hadi, Gün Işığı. Bana istediğimi ver.”

“Peki, *babacık*.”

Tanrım. “Sana bunun hakkında ne demişt—”

“Babacık demem sorun değil sanmıştım?” Gözleri âdeta dans ediyordu.

Beni kışkırtmaya çalışıyordu... Ve lanet olsun, buna bayılıyordum.

Âşık bir salak gibi hissetmeyi ne zaman bırakacaktım?

“Fikrimi değiştirdim. Kesinlikle sorun.” Elini çekip onu döndürdüm. “Aman kardeşlerim bana böyle seslenirken duymasın.”

Sally dönerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve Post Malone’un *country* tarzındaki bir şarkısının sözlerini mırıldanıyordu. Hareket ederken bara bir göz gezdirdi, bakışı bir şeye, daha doğrusu birine takıldı, sonra tekrar bana döndü.

“Bize bakıyor,” dedi bu sefer kesinlikle nefes nefeseydi. “Beck.”

Kalbim sıkışmıştı. İçgüdüsel olarak onu kendime çekip beline sarıldım, vücutlarımız tamamen birbirine değiyordu. “Güzel.”

“Senin kız arkadaşların da izliyor. Umarım yanlış bir adım atmıyorumdur?”

Ayaklarımıza baktım. “Hayır.”

“Ne kadar da zekisin sen öyle,” dedi ciddi bir tonda.

Başımı kaldırdığımda bana gülümsediğini gördüm. “Hem de nasıl.”

“Seni ukala.”

“İşe yarıyor, değil mi?”

Omzunu kaldırdı. “Aslında işe yarıyor.” Gözleri kocaman açıldı. “Ah. Iı, Wy, bekle. Sanırım fazla işe yaradı. Beck geliyor.”

Başımı o kadar hızlı çevirmiştim ki boynum çatırdadı. Gerçekten de Beck yanımıza geliyordu, gözleri şakacı bir şekilde kısılmış, en iyi arkadaşımı tepeden tırnağa süzüyordu.

“Yanımıza gelmesini istemiyor musun?” diye sordum sertçe.

“Hayır, istiyorum. Kesinlikle istiyorum. Sadece, gerginim.”

Beck yüzünden mi geriliyordu? Adam onun çizmelerini yalamaya bile layık değildi.

Sally küçük bir çığlık atana kadar elini ne kadar sıktığımı fark etmemiştim.

“Üzgünüm, Sal, ben—”

“Çok iyi görünüyorsun, Sally.” Beck bana baktı. “Bölüyorum ama sorun olur mu?”

Olur seni pislik.

Hem de öyle bir sorun olmuştu ki yumruğumu adamın suratına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Ama bu Sally’yi üzerdi. Bir de kendimi ele verirdim. Ve evet, babam öldüğünde küçük olabilirdim ama Riversların kavga başlatmayacağını defalarca kez söylediğini asla unutmuyordum.

Yine de... Başlatmasak da her zaman bitirirdik.

Böylece Sally’nin elini bıraktım ve bir adım geri çekildim. “Buyurun bakalım.”

Sally bana bakıyordu, kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı. “İyi misin, Wy?”

“Harikayım. Neden olmayacakmışım ki?” Ellerimi çırpıttım. Tanrım, şimdi de ben gerilmiştim ve kendimi garip hissediyordum. Buradan bir an önce çıkmam lazımdı. “Sen iyi misin, Gün Işığı?”

Başını aşağı yukarı salladı, hareketi biraz fazla hızlıydı.

Gözlerinin içine baktım. *Gerilme. Bunu başarabilirsin.*

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Her şey yolunda.”

Beck onun elini tuttuğunda Sally gülümseyerek ona döndü. Kalbimde delici bir acı hissettim.

Bunu izleyemezdim. Arkamı döndüm ve dans pistinden indim. Gözümün ucuyla Brianna’nın bana el salladığını gördüm. Kaba davranmak istemiyordum ama burada kalamazdım.

Yalnız kalmam gerekiyordu.

Çıkışa birkaç adım kala bir el koluma değdi. Arkama bakınca Cash’in bana sert bir bakış attığını gördüm.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Sally ile sınırları aşmamı istememesini anlıyordum. Powell'lar da onun için aile gibiydi, hem de Lucky River Çiftliği'nin işleyişi için hayati bir önemde olduklarını da unutmamak gerekiyordu.

“Orada Sally ile ne yapıyordun?” diye sordu Cash.

Sanki ikimiz de Sally'ye ne kadar saplantılı olduğumu bilmiyormuşuz gibi omuz silktim. “Sen sormadan ben söyleyeyim, dans etmeyi isteyen oydu.”

Cash kafasını yana eğdi, bakışları sertti. “Oldukça yakındınız.”

“İkimiz arkadaşız. Konuşuyorduk. Onunla konuşabilirim, Cash.”

“Ona karşı bakışların pek de arkadaşça değildi.”

Bunu inkâr etmeyecektim. Ama hislerimi itiraf etmek zorunda da değildim.

“İkimizin de birer yetişkin olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedim. “Ne yapıp ne yapmayacağımız kimseyi ilgilendirmez.”

“Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum.” İfadesi yumuşamıştı. “Sadece kimsenin incinmesini istemiyorum.”

Bunun için çok geç.

“Merak etme. O beni o şekilde görmüyor. Bak, şu an Beck'in yanında. Biz arkadaşız, tamam mı? Her şey iyi.”

Ama ben iyi değildim, soğuk kasım akşamına doğru adım atarken içimde bir huzursuzluk vardı.

Kamyonete bindiğimde kendimi hiç de iyi hissetmiyordum ve hemen torpido gözüne uzanarak birkaç sakız paketini kenara itip aradığım şeyi buldum.

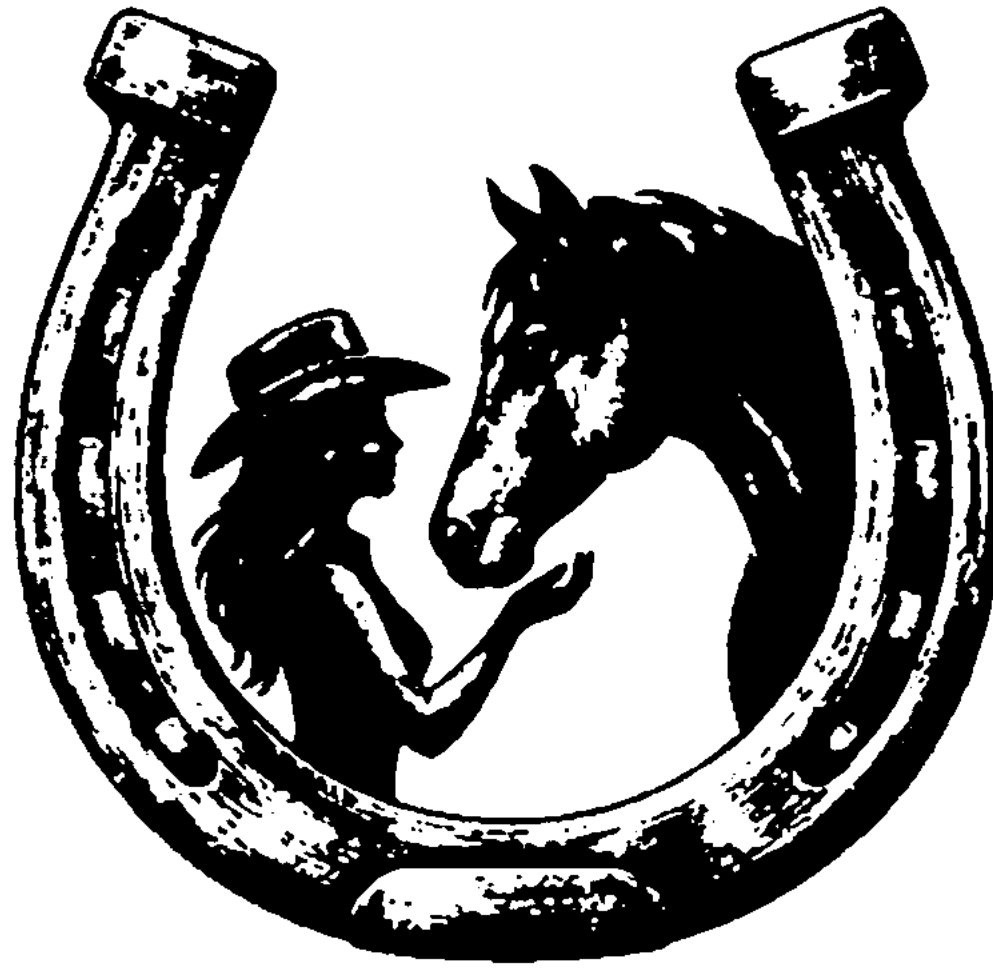
Marlboro'dan çektiğim ilk nefes başımı döndürmüştü. Sigara iğrenç bir alışkanlıktı ve eskiden ondan nefret ederdim... Ta ki edemediğim âna kadar. Camı açıp koltuğa yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Sally'nin Hartsville'den gitmesini istemiyordum. Ama burada kalması da mümkün değildi. Kalırsa, benim sonum olurdu. Onu böyle istemek, onun yanında olmak beni öldürüyordu. Bu bir işkenceydi.

En kötü, en güzel, en tatlı işkence.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sally
KEMİKLER

Otuz gibi çok ileri bir yaşta, geçici de olsa aile evinde yaşamak pek de ideal değildi.

Özellikle de babanız, yılın 365 günü 7/24 çağrılar alan ve gecenin bir yarısı kapınızı çalan bir veteriner hekimse hiç de ideal değildi.

“Selam, Sal. Seni uyandırdığım için üzgünüm tatlım ama bu acil bir durum. Bir tayı annesi tekmelemiş ve bacağı kırılmış olabilir.”

Babamın sesi beni derin uykumdan uyandırmıştı. Çiftlikte çalışmanın birçok avantajından biri de buydu. Ölü gibi uyuyabiliyordunuz.

Gözlerimi açarak yatağın yanındaki masadan telefonumu aldım. On dakika uyumuşum gibi hissetmeme şaşmamalıydı çün-

kü saat daha sabahın üç buçuğuydu. Rattler'dan eve döndükten sonra saat on biri biraz geçe yatmıştım. Benim için geç bir saatti.

Yorgundum. Ancak kemikleri kırık yavru atlar beklemezdi.

“Uyandım baba.” Lambayı açmak için uzandım.

Gözlerimi kırıştırdıkça çocukluğuma ait oda netleşiyordu. Ailem burayı olduğu gibi bırakmıştı. Burası, ergenlik yıllarımda *Açlık Oyunları*'ndaki Peeta'ya duyduğum o hayranlığı ve *periwinkle* rengine olan takıntımı gösteren bir müze sergisi gibiydi.

Hiçbir şeye dokunmamış olmaları tatlıydı. Ve biraz da tuhaftı ama sanırım bu tek çocuk olmamdan kaynaklanıyordu. Her zaman geri dönebileceği bir evinin olduğunu bilmek insana gerçekten huzur veriyordu. Kendimi kaybolmuş, üzgün ya da yalnız hissettiğimde sığınabileceğim bir yerin olması... Şanslıydım.

Ve çok ama çok yorgundum.

Ayrıca dün gece *gerçekten* Wyatt'tan birini nasıl etkileyeceğimi göstermesini mi istemiştım? Parmaklarının bileğimi kavradığı, gözlerinin gözlerime sabitlendiği ânı hatırlayınca kalbim birkaç kez tekledi.

En çılgınca kısmı neydi derseniz... İşe yaramış olmasıydı. Beck ve ben sadece bir şarkıda değil tam iki şarkı boyunca birlikte dans etmiştik, sonra sonunda cesaretimi kaybedip Mollie ve arkadaşı Wheeler ile birlikte kadınlar tuvaletine kaçmıştım. Onunla daha fazla dans etmek isterdim ama kendimi o kadar rahatsız hissetmişim ki her şey mahvolmuştu. Keşke onun yanında biraz daha rahat olabilseydim. Biraz daha gevşeyebilseydim. Belki o zaman ikimiz de iyi vakit geçirebilirdik.

“Giyindim bile,” dedi babam. “Kahve makinesi çalışıyor. Kahveleri yanımıza alalım, yolda sana anlatırım.”

Son zamanlarda babam her konuda bana çok baskı yapıyor olsa da onun düşünceli tavrına gülümsemeden edemedim. Niyeti iyiydi. Sevgisindendi.

Titreyerek bir kot pantolon, tişört, *sweatshirt* ve kalın çoraplarımı giydim. Bu sabah ahırda mı yoksa dışarıda mı çalışacağımızı bilmiyordum ve New York'un kuzeyindeki dondurucu soğuklarda veteriner hekimlik yaparken her zaman kat kat giyinip en kötüsüne hazırlıklı olmayı öğrenmiştim. Güney Teksas'ta hava bu kadar soğuk değildi ama kasım ayının ortasında gece yarısı dışarıda olmak kesinlikle hiç de rahat olmayacaktı.

Diş plaklarımı çıkarıp dişlerimi fırçalamaya başladım ve Wyatt'ı düşünmemeye çalıştım. Önümüzdeki bir saat içerisinde bir ameliyata girecek olmam muhtemeldi. Bu yüzden strateji geliştirmem gerekiyordu. Geçen hafta atlarda şiddetli kırıkları onarmak için kullandığım çift plaka tekniğini nasıl geliştirebileceğime dair okuduğum iki makaleden öğrendiklerimi zihnimde tek tek gözden geçirdim.

Bir tayı uyutmak bu sabah yapmak istediğim bir şey değildi. Ya da hiçbir sabah. Bu, bacağına iyileştirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ama yorgundum ve aklım sürekli yanlışlıkla bir parmağımı Wyatt'ın kotunun içine soktuğumda hissettiğim sıcak, sert kas kütlesine kayıyordu. Adam gerçekten kaslıydı, buna şüphe yoktu.

Sanırım slip giyiyordu; külotunun lastikli, kalın, ipeksi bel kısmını hissetmiştim. Ve belime kolunu doladığında ne kadar kendinden emin davrandığı ne kadar akıcı hareket ettiği—

“Sally, tatlım, kahve hazır! Hadi harekete geçsek iyi olur!”

Aşağıdan babamın sesini duyunca irkildim. Diş fırçamı durulayıp saçımı atkuyruğu yaptım ve ışığı kapattım.

İşe koyulma vaktiydi.

Annem çoktan Lucky River Çiftliği'ndeki Yeni Ev'e doğru yola koyulmuştu. Annem oranın şefiydi; haftanın beş günü düzinelerce çalışana kahvaltı, öğle ve akşam yemeği hazırlıyordu. Yani doğ-

duğumdan beri bindiğim F-150'de sadece ben ve babam vardık. Hareket etmeden önce tüm cerrahi malzemelerimin ve taşınabilir röntgen cihazının bagajda olduğunu kontrol etmiştim.

Kahvemi yudumlarken karanlıkta, klimayı sonuna kadar açarak yola çıktık. "Nereye gidiyoruz?"

"Wallace Çiftliği'ne."

Midem düğüm düğüm olmuştu. O çiftlik Beck ve ailesine aitti. Orada inanılmaz bir at yetiştirme programı yürütüyorlardı ve dedikodulara göre orada varil yarışı için atlar da eğitmeye başlamak istiyorlardı. Beck'in babası Dale Wallace, mülklerine bir arena bile inşa ediyordu.

Çünkü oldukça büyük bir işletmeleri vardı, hatta kendi veteriner hekimleri bile vardı. Vance, babamdan biraz daha gençti, kırklı yaşlarının sonundaydı. İyi bir insan olmasının yanı sıra mükemmel bir doktordu. Eğer o, problemi çözemediyse durum ciddi demekti.

"O hâlde kompleks bir kırıkla karşı karşıyayız." Dilim yansa bile kahvemden büyük bir yudum aldım.

"Evet. Özellikle seni çağırdı."

"Kim?"

"Ava Bartlett. Oradaki yeni eğitmenmiş. Daha bu hafta çalışmaya başlamış. Sanırım bir süreliğine varil yarışlarına katılmış. Her neyse, beni panik içerisinde arayarak Vance'in şaşkın olduğunu söyledi. Adam senin aranacak tek kişi olduğunu söylemiş."

Göğsüm bu iltifatla kabarmıştı. Birçok yönden kafam, geleceğimle ilgili hiç olmadığı kadar karışık. Kabul ettiğim iş teklifi için pek heyecanlı sayılmazdım. Ama yayılan ünüm ve sıkı çalışmamla gurur duyuyordum. Yaptığım şeyi seviyordum.

Ayrıca tüm kalbimle sevdiğim ve birlikte büyüdüğüm insanların bana ihtiyacı olması da tarif edilemez bir duyguydu.

“Ne kadar da iyi hissettiriyor, değil mi?” dedi babam bana bakarken. “Keşke bu tür şeyler için aranılan kişi olabilsem. Sende, bende hiç olmadığı kadar yetenek ve zekâ var. Hartsville’de kalarak bunu boşa harcamayacak olduğun için mutluyum.”

İçim burkulmuştu. Babamın koluna dokunmak için uzandım. “Buradaki hayatın ne kadar iyi olduğunu biliyorsun. Üstelik sen, bir o kadar önemli başka şeyler için aranılan kişisin.”

Omzunu kaldırdı. “Sanırım. Ama ‘Daha iyi olabilirdim, hayatta daha fazlasını yapabilirdim’ düşüncesi...” İç çekti. “Bazen bunu düşünmemek zor oluyor.”

Geçen hafta danışmanım beni iş teklifi için aradığında babam o kadar gururlu ve heyecanlıydı ki gözleri gerçekten yaşarmıştı. Ama heyecanının altında aynı zamanda ciddi bir pişmanlık da sezmiştim. Bu aramayı o da almak istemiş ama hiç alamamıştı. Babamın kariyerime bu kadar yatırım yapmasının nedenini anlıyordum; bu iş, onun kaçırdığı bir fırsattı ama aynı zamanda, benim de bu fırsatı değerlendirmem için üzerimde büyük bir baskı oluşturunuyordu.

Ayrıca babamın birazcık kıskanıp kıskanmadığını da merak ediyordum. O işini seviyordu. Annemle birlikte küçük kasabamızda kurdukları güzel hayattan memnundu ama kendisi, her zaman bana sağladığı maddi ve diğer desteklere sahip olmamıştı. Acaba kendi ebeveynleri eğitime biraz daha ilgili olsaydı hayatında ne kadar ilerleyebileceğini düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Onlar çiftçiydi ve babama göre ceplerinde tek bir kuruşları dahi yoktu. Büyükbabam liseyi bile bitirmemişti, bu yüzden babamın sadece üniversiteye gitmesi değil, veteriner hekimlik okuması da büyük bir olaydı.

Bu gerçeğe gurur duyduğunu biliyordum. Aynı zamanda babamın zeki ve hırslı bir adam olduğunu, kariyeriyle ilgili

kendi yaşadığı pişmanlıkları benim de yaşamamı istemediğini biliyordum. Üzerimde kurduğu baskının iyi niyetli olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Kovboyları kafamdan attıktan sonra New York'a dönme fikri karşısında kendimi çok daha iyi hissedeceğimi de hatırlamam gerekiyordu.

Kahvemi bitirip babamın telefonunu aldım ve hoparlöre alarak Ava'yı geri aradım. Bana olan biteni anlattı. Pepper adındaki tay, annesi tarafından kazara tekmelenmişti. Ardından Ava tayın olduğu ahırdan bizi görüntülü aradı.

"Ayy, zavallı bebek," dedim. "Berbat görünüyor."

"Bunu düzeltebilecek misin?" diye sordu Ava. "Vance çok umutlu konuşmadı da."

Ekranı yüzüme yaklaştırdım, gözlerimi kısmıştım. Röntgen çekmem gerekecekti ama Pepper'ın metakarpal kemikleri kırılmış gibi görünüyordu. Hemen tedaviyi kafamda canlandırmaya başladım, kemikleri stabilize etmek için iki çelik plaka ve birkaç vida. Neyse ki kablo kullanmamız gerekmeyecekti.

"Hiçbir şey vadedemem ama bir plan yapıyorum. Kısa süre içinde orada olacağız..." Babama baktım.

"Yirmi dakika."

"Tamam, harika." Ava'nın sesindeki rahatlama belirgindi. "Yakında görüşürüz."

Wallace Çiftliği, tesisleri ve güzelliği bakımından sıralamada Lucky River Çiftliği'nden hemen sonra geliyordu. Karanlıkta bile Wallace Çiftliği'nin ne kadar düzenli ve iyi bakılmış olduğunu görebiliyordum. Pürüzsüz yol boyunca uzanan düzgün çitler, devasa ve güzel bir beyaz ahıra kadar uzanıyordu.

"Tanrım." Başımı eğip ön camdan ahıra baktım. "Sanki *Yellowstone* setine girmiş gibiyiz."

Babam yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Biliyor musun, bana bir defasında Kevin Costner'a benzediğimi söylemişlerdi."

“Ondan daha yakışıklısın.” Orta konsolun üzerinden uzanıp sakallı yanağına bir öpücük kondurdum. “Hadi gidelim.”

Ahıra girdiğimizde sadece Ava ve Vance’i görmek beni rahatlatmıştı. Beck ile flört etmek istememe rağmen şu anda odaklanmam gerekiyordu. Ateşli bir kovboyun yakınımnda olması işimi kesinlikle zorlaştırabilirdi.

“Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için ikinize de çok teşekkür ederim.” Ava’nın kaşları çatılmış, dolgun dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. “Zavalılık öyle yüksek sesle feryat ediyor ki yatakhanedekiler bile uyandı.”

Bol kesim montuna ve düğüm düğüm olmuş karmakarışık sarı saçlarına rağmen Ava’nın ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Birçok varil yarışçısı gibi onda da âdeta bir güzellik yarışması katılımcısı havası vardı. Mükemmel bir cilt, dramatik kaşlar ve uzun, koyu kirpiklerle çevrelenmiş büyük gözler.

“Pepper iyi ellerde.” Babam bana doğru başını salladı. “Sally’nin Ithaca Üniversitesinde cerrah olacağını söylemiş miydin?”

Babam böbürlenmek konusunda biraz rahatsız edici olabiliyordu, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken rahatlamış görünen Vance’e baktım.

“Oldukça etkileyici. Burada olduğun için minnettarız, Sally,” dedi.

“Gerçekten de öyle.” Ava kavuşturduğu ellerini çözdü. “Hepiniz beni takip edin.”

Ahıra yaklaşırken sessizce yürümeye dikkat ettim. Pepper, bir köşeye kıvrılmıştı. Vücudunun hızlı inip kalkmasından rahatsız olduğu hemen anlaşıyordu. Yaralı olan bacağına yerden kaldırmıştı ve ben ahıra bakınırken açık bir kırığı olmadığı görülüyordu, beyaz-gri benekli kürkünde kan izi yoktu ya da fırlayan bir kemik görünmüyordu.

Kocaman, ıslak gözleri loş ışıkta benimkilerle buluştu. Gözlerindeki saf acı kalbimin sıkışmasına neden olmuştu.

Omzumun üzerinden baktığımda babam tam arkamdaydı. Söylemeden baş lambamı ve stetoskopumu bana uzattı.

“Teşekkürler.” Stetoskopu kulaklarıma taktım ve baş lambasını taktım. Işığı açıp bir yanımda babamla Pepper’a doğru yürüdük.

Hızlı bir muayene yaparak kalbini ve midesini dinledim. Tedirgindi ama karnının yanına elimle dokunup, “Aferin sana. İşte böyle. Seni daha iyi hissettireceğiz, tamam mı?” diye mırıldandım.

Yeterince sakinleşince ön bacağını muayene edebildim; babam ve Vance, Pepper’ı nazikçe tutarken ben işimi yaptım.

“Çok şiş değil, bu iyiye işaret,” dedim. “Görünürde bağ dokusunda bir hasar yok. Kan akışı da kesilmiş gibi durmuyor. Röntgen çekelim, oradan ilerleriz.”

Uzun sürmemişti ve röntgen sonucu bana zaten bildiğimi gösteriyordu. Zavallı tayın birden fazla kırık kemiği vardı. Kesinlikle plaka ve vidalara ihtiyacı olacaktı.

Eklemi nasıl stabilize edeceğimi çoktan kafamda canlandırmıştım. Atları ameliyat etmek ekstra karmaşıktı çünkü onlar çalışan hayvanlardı. Tedavi sonrası Pepper’ın, yetiştirildiği işi yapabilmesini, yani çiftlikte çalışabilmesini sağlamalıydım. Yoksa Wallacelara bir faydası olmazdı.

Bu da demek oluyordu ki bunu doğru yapmak zorundaydım.

Ava’ya durumu bildirdiğimde yüzü düştü. Sertçe yutkundu, gözleri yaşlarla dolmuştu. “İyi değil, değil mi?”

“Aslında iyileştirebileceğimi düşünüyorum.”

“Gerçekten mi? Çünkü bu kötü bir kırık.” Söylemediği sözcükler aramızda asılı kaldı. Bu tür kırıkları olan atlar genellikle uyutulurdu.

“Tam iyileşmesini garanti edemem.” Stetoskopumu boynuma doladım. “Ama bu tür onlarca kırığı iyileştirdim ve prognoz olarak iyi durumda. Bana izin verirsiniz, hemen ameliyat edebiliriz.”

Vance’in gözleri kocaman açılmıştı. “Ama veterinerlik ofisi açılana kadar—”

“Ameliyatı tam burada yapacağız.” Ona gülümsedim. “Ayakta ameliyat yaptın mı hiç?”

Başını iki yana salladı.

Kollarımı sıvadım. “Tatlı Pepper’ı nazikçe sakinleştireceğiz, sonra ameliyat edebilmemiz için lokal anestezi uygulayacağız. Tüm süre boyunca ahırda ayakta duracak.”

“Peki iyileşme süreci?” diye sordu Ava. “O nasıl olacak?”

Babam çıkışa doğru başını sallayarak ihtiyacım olan ekipmanı alacağını işaret etti. Başımı eğdim ve babam gözden kaybolduğunda Ava’ya döndüm.

“Bence onun için bir bacak ateli kullanmamız gerekecek. Sonra bir süre ahırda istirahat etmesi gerek. Hiç zor bir şey yok.”

Ava yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Bu inanılmaz. Tüm o yıllar boyunca bu tür bir şeyi hiç duymamıştım.”

“Ithaca Üniversitesi en son tekniklerin hepsini öğretiyor!” diye bağırdı babam bir yerden.

Bu sefer gözlerimi devirdim. “Onun için üzgünüm. O—”

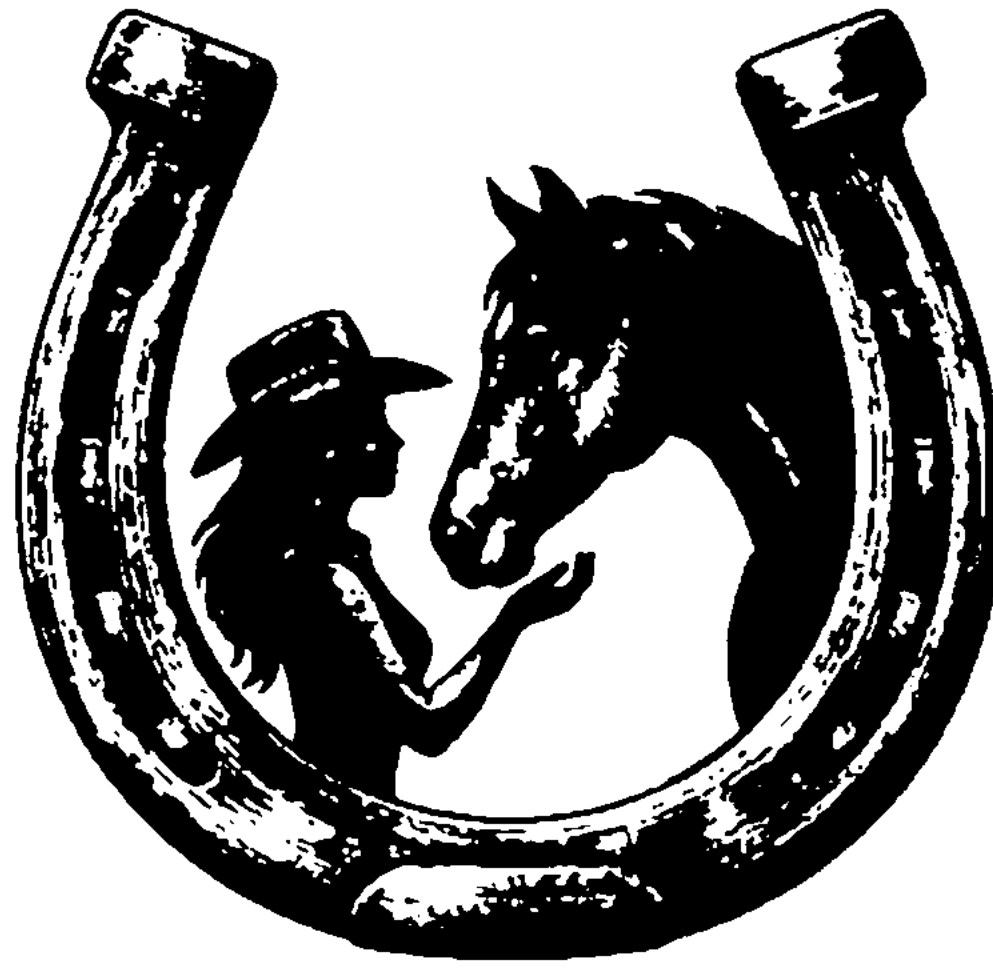
“Seninle gerçekten çok gurur duyuyor, Sally.” Vance bana gülümsedi. “Olması gerektiği gibi. Yardımcı olabilir miyim?” Taya doğru elini salladı.

“Çok isterim. Hadi, önce ellerimizi yıkayalım.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sally

HAZIR VE NAZIR

İç çamaşırlarıma kadar terlemiştim. Bacaklarım ve sırtım çömelmekten ağrıyor, gözlerim bulanıklaşıyordu.

Ancak Pepper'ın bacağına sardığım bandajdan kafamı kaldırdığımda yakındaki pencereden süzülen ince sarı ışığı görünce şaşırdım.

Pepper'ın ameliyatı zorluydu. Vidaları nereye yerleştireceğimi düşünüp dururken plakaların açısını tam doğru ayarlamaya çalışmak içimden bir dizi küfür savurmama neden olmuştu. Ayaklarım o kadar ağrıyordu ki neredeyse düşecek gibi hissediyordum.

Aynı zamanda da ameliyat göz açıp kapayıncaya kadar bitmiş gibiydi. Vücudum yorgun düşmüştü ama her şey bir yana kendimi oldukça... Huzurlu hissediyordum. Gururlu.

En iyi kısmı ise Pepper'ın o çaresiz, kaygılı bakışı artık yoktu. Önünde duran samanı burnuyla itmeden önce tembelce gözlerini kırptı, hâlâ sakinleştiricinin etkisindeydi.

“Gülümsemeni seviyorum,” dedi babam, taşınabilir röntgen cihazını toparlarken gözleri parlıyordu. “İyi iş çıkardın, Sally.”

Vance Pepper'a bakarak yalnızca başını iki yana sallıyordu. “Bu kesinlikle büyük bir şeydi. Sana zaten bir sürü soru sorduğumu biliyorum ama vaktin varsa kısa bir değerlendirme yapmak isterim. Bunlar gerçekten öğrenmek istediğim teknikler. Bugün bir hayat kurtardın, Sally.”

Kalbim erimişti. “Senin ve babamın yardımları olmasaydı bunu başaramazdım. Sana öğretmeyi çok isterim.”

“O bunda oldukça iyi değil mi? Öğretme konusunda yani.” Babam bana bir bakış attı. “İşte tam da bu yüzden hiçliğin ortasındaki bir ahırdansa üniversitede olmalı.”

İçimdeki o neşe solmuştu. İşin doğrusu, ahırda çalışmayı seviyordum. Öğretmeyi de seviyordum. En çok da bu küçük, derme çatma ekibimizin içinde olmayı sevmiştim. Babam, ihtiyacım olduğunu söylememe gerek bile kalmadan elime aletleri uzatmıştı. Vance benimle muhabbet etmişti; asistanlığımı, Lucky River Çiftliği'nde artık keçiler olduğu için yaptığım keçi peynirini, annemle bir grupta çalmayı nasıl bulduğumu sormuştu. Ve Ava da Pepper'ın soyağacından bahsederek bizi bilgilendirmiş, Bayan Wallace'ın bu ata “Pepper” adını vermesinin nedeninin erotik kitaplar okumayı sevmesi olduğunu söylemiş ve hepimizi güldürmüştü.

Kendimi hem ata hem de bana gerçekten değer veren bir destek çemberinin içindeymişim gibi hissediyordum. Değer gördüğümü hissediyordum.

Bu, iyi hissettiriyordu.

Ithaca Üniversitesinde kendimi makinenin bir dişlisi gibi hissettiğimi fark etmiştim. Ortam son derece profesyonel olsa da Hartsville’le karşılaştırdınca fazla sıradan geliyordu. Gerçi bu muhtemelen orada yeterince uzun zaman geçirmemiş olmamdan kaynaklanıyor da olabilirdi. Asistanlığım üç yıl sürmüştü ama Hartsville’de geçirdiğim yıllarla kıyaslayınca bu süre devede kulak kalıyordu. Ayrıca New York’ta, burada olduğu gibi bir “ekip” bulamamıştım henüz. Orada, tanıdığım ve kolayca birlikte çalışabildiğim insanlar yoktu. Ama sonunda New York’ta da öyle kişiler bulacaktım. Sadece zamana ihtiyacım vardı.

Yine de kendimi gülümsemeye zorladım. “Teşekkürler, baba.”

“Burada olduğun için kendi adıma çok minnettarım.” Ava elinde koca bir sürahi tutuyordu. “Bayan Wallace’ın bahçedeki hasattan yaptığı elma suyu. Bu yıl meyve bahçesi dolup taşmış anlaşılan.”

Sürahiyi kolumun kıvrımına yerleştirirken yeniden içten gülümsüyordum. Küçük kasabalar hakkında ne derlerse desinler, on yılı aşkın okul hayatım boyunca kimse yaptığım hizmet karşılığında bana hediye vermemişti. Hele ki bu kadar düşünceli bir hediye hiç verilmemişti.

İşte bu yüzden Hartsville’i seviyordum. Ve işte *bu* yüzden buradan ayrılmak her zaman bu kadar zor geliyordu.

“Bu şey aşırı lezzetli,” dedim “Lütfen benim adıma ona teşekkür edin. Sanırım bunu biraz sıcak baharatlı elma şarabı yapmak için kullanacağım.”

“İçine biraz viski koyacaksın değil mi?”

“Tabii ki içine viski koyacağım. İşin sırrı bol miktarda koymak zaten.”

Gülümsedi. “Seni sevdim.”

“Buralarda bir şekilde sıcak kalmak zorundasın.”

“Bir çiftlikte bunu sağlamanın birçok yolu var. Hele ki kovboylar ortalıktaysa.”

Vance kıkırdadı. Babamın yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Ben de biraz utanmıştım ama yine de güldüm. Wyatt’ın başında şapkası ve elinde kemendiyle ata binmiş hâli zihnimde belirse de... Adam tanıdığım herkesin yaptığından daha sert ve daha hızlı at sürüyordu.

Yatakta da böyle olduğuna bahse girerdim.

Pepper’in ameliyat sonrası bakım planının ayrıntılı özetini Ava ve Vance’e e-postayla gönderdikten sonra sürahiyi koltuğumun arkasına dikkatlice yerleştirip babamla birlikte kamyonete binerek eve doğru yola çıktık.

Yolda babam, yakındaki çiftliklerin birinde yemek yemeyi reddeden bir at olduğuna dair bir çağrı aldı.

“Kolik vakası gibi görünüyor,” dedi babam telefonu kapattığında. “Seni eve bırakayım sonra da Jordan’ın yanına gidip atla ilgileneceğim.”

“Emin misin?”

“Tabii ki. Biraz uyumalısın. Harika iş çıkardın, Sally. Gerçekten, çok yeteneklisin. New York’ta parladığını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kalbim, onun bu açıkça duyduğu gurur karşısında kabarmıştı. Ben de kendimle gurur duyuyordum. Başarımanın babamı ne kadar mutlu ettiğini görmek hoşuma gidiyordu. Ama başarı tanımımın onunkiyle aynı olup olmadığını sorgulamaya başlıyordum.

Güneş giderek şiddetlenince güneşliği aşağı indirdim. Artık ışık gözlerimi kamaştırmadığı için gökyüzünün ne kadar mavi

olduğunu görebiliyordum. Camım hafif aralıktı, içeri temiz ve serin bir esinti giriyordu.

Bugün, Güney Teksas'ta harika bir sonbahar günü olacaktı.

Böyle kaç gün daha geçirecektim? Bir buçuk ay içinde Ithaca'daki işime başlamam gerekiyordu. Burada ayrılırken hava güzel olacaktı. Ama ya Ithaca? Orada kasvetli, buz tutmuş bir tundra iklimi hâkimdi.

Bunu düşündükçe kalbim sıkışıyordu, bu yüzden düşünmemeye çalışıyordum. Sadece babam, sahip olduğum “yeteneği” onurlandırma görevimi hatırlatmakta kararlı görünüyordu.

“Tatilin sonuna kadar apartmanına taşınmak istemediğini biliyorum,” dedi babam, Ithaca kampüsünün hemen dışında tuttuğum iki odalı evi kastederek. “Ama kira sözleşmen 1 Aralık'ta başlayacağı için annen ve ben, hepimize küçük bir Noel hediyesi olarak oraya erken gidebileceğimizi düşündük. Ithaca'yı tekrar ziyaret etmeyi çok isterim, hem taşınmana da yardımcı oluruz.”

Başımı çevirip camdan dışarı baktım. Otoyol 21'in bu kesiminden Hill Country manzarası muhteşem gözüküyordu; soluk toprak, yeşil kaktüsler, dalgalanan araziye süsleyen, buruşuk meşe ağaçlarının turuncu ve ateş kırmızısı yaprakları...

Evim.

“Taşınmak için yardım etmenize gerek yok,” diye yanıt verdim kelimelerimi iyi seçerek. “Artık üniversitede değilim.”

“Senin yanında olmak istiyoruz, Sally. Bu senin için heyecan verici bir an ve biz de bir o kadar heyecanlıyız.”

Saplanan bıçak içimde döndürülüyormuş gibi hissettim.

“İkiniz de çok tatlısınız. Teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim, tamam mı?”

Bana yandan bir bakış attı. “Bana çok heyecanlanmışsın gibi gelmedi.”

“Üzgünüm. Bu teklifin için gerçekten teşekkür ederim. Sadece biraz yorgunum.” Bu bir yalandı ama yine de esnedim.

Bir iç çekerek babam dikkatini yeniden yola çevirdi.

İşe başladığımda gerçekten ama gerçekten yorgun olacaktım. Baştan sona tam gaz çalışacaktım: On iki saatlik vardiyalar, bolca fazla mesai, haftada seksen saatlik iş temposu. Çok fazla stres. Sadece düşünmek bile midemin bulanmasına neden oluyordu.

Tabii ki çok fazla boş vaktim olmayacaktı. Vaktim varken eğlenmeliydim. Tek problem, eğlenmekte pek iyi değildim.

Ama kendi deyimiyle bu konuda usta olan birini *tanıyordum*.

Dün gece Wyatt bana Sindirella diyerek beni dans pistinde döndürdüğünde gözlerindeki o sıcak parıltıyı hatırlayınca içim kıpır kıpır oluyordu. Wyatt'ın dikkatini çektiğimi gören Beck olaya uzak kalamamıştı. Ve Wyatt'layken kendimi ne kadar rahat hissettiğimi fark etmiştim. Beck'in yanında sürekli gergindim, her şeyi fazla düşünüp duruyordum. Ama en iyi arkadaşım, eğlenebiliyordum.

Kendimi kaygısız hissedebiliyordum.

Peki ya...

Bu çılgınca, uygunsuz ve tamamen tuhaf bir fikirdi ama ya Wyatt'tan bir randevu dersi daha istersem? Sadece onunla rahatlamayı ve bir erkekle iyi vakit geçirmeyi öğrenmek için? Sahte bir randevunun bir artısı da diğer erkekleri kıskandırması oluyordu.

Hayır gecesini hatırlayınca kalbim bir anlığına tekledi. Wyatt böyle bir etkinliğe asla katılmazdı ama Hart County'deki diğer bütün kovboylar orada olacaktı.

Wyatt'ın şık giyinmiş hâlinin *kesinlikle* çok iyi olduğuna bahse girerdim ama şimdilik bu konuyu düşünmeyecektim. Acaba onun ceket gibi bir şeyi var mıydı? Koltuğumun arkasındaki sü-

rahiyi kontrol ettim. Saate bakınca saatin daha dokuz olduğunu gördüm ama bir sığır çiftliğinde bu, neredeyse öğleden sonra sayılırdı. Wyatt ve diğer kovboylar saatlerdir uyanıktı.

Babam beni eve bıraktı. “Biraz dinlenmeye çalış, tamam mı?”

“Seni seviyorum.” Sürahiyi alıp kapıyı açtım ve kamyonetten indim.

“Sally,” dedi babam uyarıcı bir ses tonuyla, ani enerjime açıkça şüpheyile bakarak.

Gülümseyerek babama baktım. Sıcak güneş başımın üzerinde ısıldıyordu. “Enerjim yeniden yerine geldi.”

“Dinlen, tatlım.”

“Sonra görüşürüz, baba.” Kapıyı kapatıp eve doğru koşarken acaba evde fazladan bir şişe Jack Daniel’s var mı diye merak etmişim.

Hayır gecesinde sahte sevgilim olması için Wyatt’ı gerçekten ikna edecek cesaretim olup olmayacağını bilmiyordum. Tıpkı bu aptal planı uygulamanın beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettireceğini bilmediğim gibi.

Tek bildiğim şey *bir şeyler* yapmam gerektiği idi.

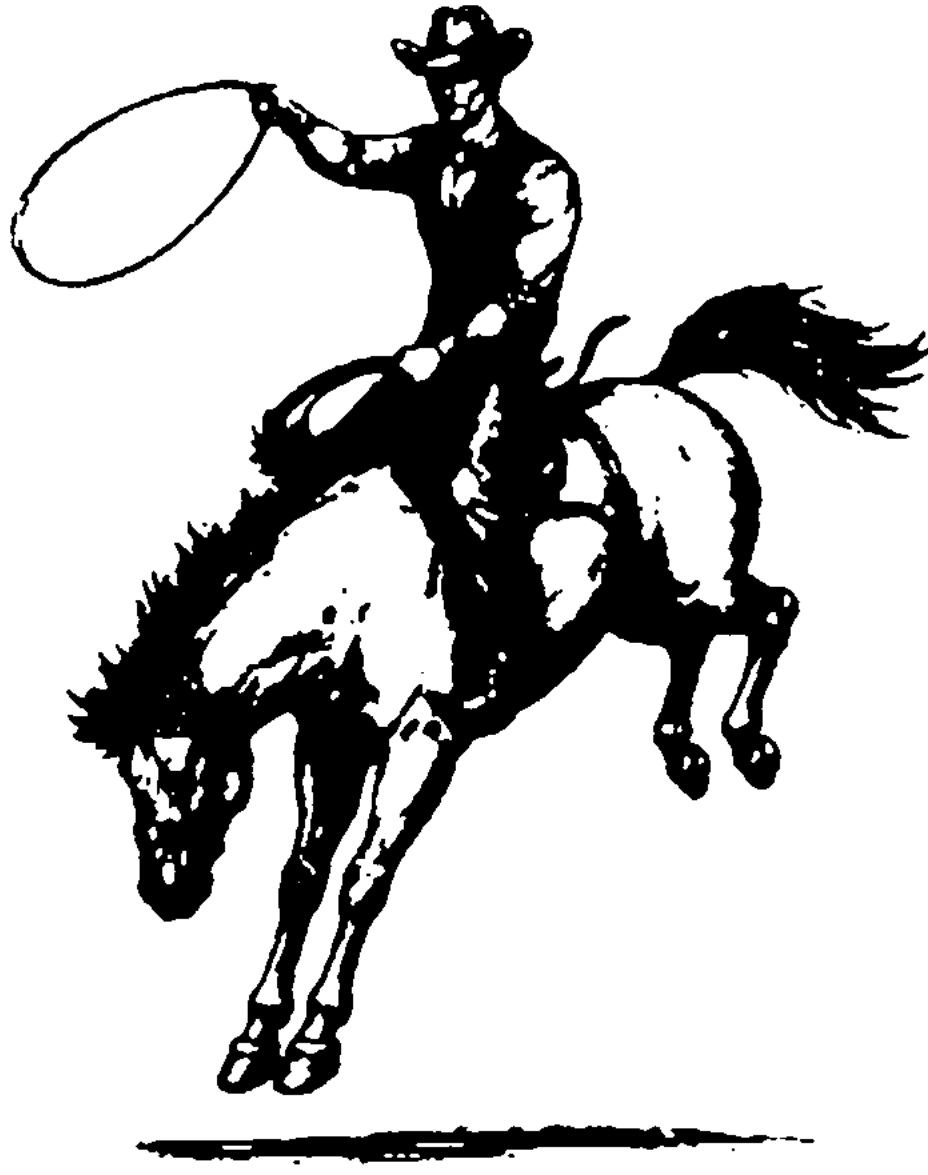
Ve Wyatt’a gün ortasında benimle biraz içki içmeyi teklif edersem cevabın evet olacağını biliyordum. Adam, iyi zaman geçirmeye asla hayır demezdi.

Şöyle bir düşününce... Bana da asla hayır demezdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Wyatt

SARHOŞ ARAMA

Halatımı çoktan kapıp atım Joker'i tam hız koşturmaya başlamışken Sawyer, "Yakaladın mı onu, Wyatt?" diye bağırdı.

"Ah, yakaladım."

Joker ve ben, bugün beni delirtmeye kararlı gibi görünen kaçak buzağıyı yakalamaya çalışıyorduk. Bu, güneş doğduğundan beri onun kaçmaya çalıştığı ikinci seferdi. Joker'in toynakları sert toprağa vurduğunda gök gürlemesi gibi bir ses yankılanıyordu. Nabzım, onun adımlarıyla uyum içinde çarpıyordu. Dün gece yeterince uyuyamamıştım ama vücudumdan geçen bu sıcak, şiddetli enerji akışından bunu fark etmek zordu.

Bacaklarımla Joker'in yanlarını sıkarken iki elimdeki dizginleri de bırakıp buzağıyı yakalamak için kullanacağım kemendi hazırlamaya koyuldum. Omuzlarım ve pazılarım, sağ elimdeki

halatı başımın üzerinde çevirirken âdeta şarkı söylüyordu. Her dönüşünde kulaklarıma bir ıslık sesi geliyordu.

“Şu gülümsemeye de bir bakın!” diye bağırdı Duke önümden geçerken. “Iskalarsan bu gülümsemen uzun sürmez, oğlum!”

“Iskalamayacağım!”

Kendimle övünmeyen biri olduğumu söylemek isterdim ama yalan söylemenin de anlamı yoktu. Colorado Nehri’nin bu tarafındaki en iyi kovboy bendim. Kimse benden hızlı at süremez veya daha iyi kement atamazdı. Hatta başında Stetson şapkası ve elinde kement ile doğmuş abim Cash bile. Keşke bunu görmek için burada olsaydı. Bu sabah o ve Mollie, bir sonraki bot koleksiyonunun lansmanı için Dallas’a gitmişlerdi.

Joker ile buzağıyı yakalamak için tam doğru mesafeye geldiğimizde yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Kemendi fırlattım. Halatın, buzağının boynundan geçmesi için geçen o kırk saniyeyi beklerken kalbim boğazımda atıyordu. Halat boynuna geçtiğinde buzağı mücadele etmeye başlayınca halat gerginleşti. Joker durdu, ben de mutlu bir çığlıkla üzerinden yere atladım.

Buzağı direniyordu. Güçlüydü ama ben daha güçlüydüm. Ryder da atından atladı ve birlikte *piggin’ string* dediğimiz başka bir ip ile buzağının bacaklarını bağladık. Ve onu serbest bırakmadan önce birkaç dakika sakinleşmesi için bekledik.

İşimiz bittiğinde ter içinde ve nefes nefese kalmıştım. Kaldırdığımız toz bulutu hâlâ dağılmamıştı ve gözlerimi yakıyordu. Ama buzağı sürüye geri katılmış ve şimdi keyifle otlanıyordu.

Gülmekten kendimi alamıyordum. “Al sana, lanet olası herif,” dedim Duke’a.

Gözlerini devirdi, dudaklarının kenarları bir sırtışla yukarı kıvrılmıştı ve yanıma doğru yürümeye başladı. “Şanslıydın.”

“Aslında hiç de şanslı değildi.” Sawyer ellerini beline koydu. “Wyatt dün gece tek başına eve geldi. Gözlerimle gördüm.”

Ryder bana baktı. “Hasta falan mısın?”

“Kapa çeneni.” Şapkamı çekip kolumla alnımdaki teri sil-dim. “Sadece yorgundum, hepsi bu. Uzun bir haftaydı.”

“Bugün daha çarşamba,” dedi Ryder gözlerini kırıştıtararak. “Eee?”

“Bunun Sally ile bir alakası var mı?” diye sordu Duke. “Dün gece dans ettiğinizi gördüm. Biraz fazla... Samimi görünüyor-dunuz.”

Sawyer güneşten ve tozdan gözlerini kısıtı. “Sanırım Sally’nin ona *babacık* dediğini duydum.”

Ayaklarımdan başlayarak enseme kadar bir sıcaklık yayıldı. Sally bana *babacık* demişti ve şimdi bu gerçeği düşünmeden edemiyordum. Bu anı karşısında aletim zonkladı.

Dudağımı ısırarak irkilmemi engelledim. O olaydan beri yarı azgın durumdaydım. Sally’nin, ben çıktıktan sonra Beck’le eve gidip gitmediğini düşünerek geç vakte kadar uyuyamamıştım.

Bana dokunurkenki istekliliği, gözlerindeki sıcaklık gerçek miydi, yoksa o aptalın dikkatini çekmek için mi sahte davranı-yordu, merak ediyordum.

Eve dönüş yolunda bir baca gibi sigara tüttürmüştüm. Göğsüm hâlâ, kamyonetin camından uzun uzun bakarken iç-tiğim onca sigaradan ağrıyordu. Yalnızca çok stresliyken ya da içki içerken sigara yakardım ama ara sıra içilen bir sigara bile sağlığınıza zararlıydı. Bırakmalıydım. Birden bırakacaktım.

Kendi kendime, Sally New York’a gittiğinde bırakmanın daha kolay olacağını söyledim. O zaman stresli olmayacaktım. Ya da azgın. Ya da bu kadar korkak olup en yakın arkadaşşıma hissettiklerimi söyleyemediğim için kızgın. Ama dürüst olmak,

tüm hislerini açmak anlamına geliyordu, yıkımı göze almak demekti ve ben bunu yapamazdım. Duygularımdan kaçınmak, kendimi en akıllıca şekilde koruma yöntemi olmayabilirdi ama bu, daha fazla acıdan kaçmamı sağlıyordu.

“İşe dönmemiz gerek.” Sesim kendime bile sert gelmişti. Boğazımı temizledim. “Ve hepiniz annemin dedikoduyla ilgili ne dediğini hatırlıyorsunuzdur.”

“Dedikodu, şeytanın radyosudur,” diye yanıtladı Sawyer.

Duke sıırttı. *“Ama doğanın telefonudur.”*

Kalbim sıkışmıştı. Annemin kocaman bir kalbi vardı ve bize her zaman nezaketin önemini anlatırdı ama aynı zamanda onun kara bir mizah anlayışı da vardı. Bu özelliğimi ondan aldığımı düşünmek hoşuma gidiyordu.

Tanrım, onu çok özledim.

Eyer çantamdan bir sakız aldım ve ağzıma atıp eyere bindim. “Bana rütbemi kullandırtmayın, hadi işe koyulma vakti.”

Garrett Luck, Cash henüz yirmi yaşındayken onu Lucky Çiftliği’nin ustabaşı yapmıştı. Cash bir buzağı kadar toydu, hepimiz öyleydik. Ama Garrett bize karşı sabırlıydı, hepimize bir sığır çiftliğinin nasıl yönetileceğini öğretmişti.

Onu da çok özliyordum. Geçtiğimiz ilkbaharda geçirdiği şiddetli kalp krizi sonucu vefat etmesi hepimizi şaşkına çevirmişti. Daha yalnızca elli altı yaşındaydı ve oldukça da iyi görünüyordu. En çok etkilenen Cash olmuştu ama Rivers kardeşler olarak hepimiz, ikinci baba figürümüzün kaybını derinden hissetmiştik.

Bazen, hayatımızdaki tüm ebeveyn figürlerinin bizden alınacağına dair lanetlendiğimizi düşünüyordum.

Sanki gerçekten sevdiğimiz herkes gidecekmiş gibi.

Cash ve Mollie yeni kurulan Lucky River Çiftliği’nin ortak mülkiyetine geçtiğinde beni ustabaşı yapmışlardı. Abim sağ olsun,

arkasında doldurulması zor başarılar bırakmıştı. Sert bir adamdı ama her zaman adildi ve bizden hep en iyisini yapmamızı istiyordu. İnsanların onu ciddiye almasını sağlamakta hiç zorlanmıyordu.

Peki ya ben? Kardeşlerime para versem bile beni ciddiye almıyorlardı. Ki bunu gerçek anlamda söylüyordum çünkü artık onların patronu olarak gerçekten de maaşlarını ben ödüyordum.

Örnek vermek gerekirse Duke tehdidim karşısında gülüyordu. Ryder tekrar atına binmişti ama cebinden telefonunu çıkarmıştı. Sawyer ise elinde telefonu, parmakları ekranda hızla hareket ediyordu. Ama o izinliydi çünkü evde onu bekleyen üç yaşındaki kızı Ella vardı.

Ama yine de Cash onlara işe koyulmalarını söyleseydi, aynen öyle yaparlardı.

“Hey hepiniz.”

Kimse bana bakmadı.

“Size diyorum.”

Yalnızca Sawyer kafasını telefondan kaldırdı. “Üzgünüm, Wy. Ella’yla birlikte öğretmenini kontrol ediyordum. Hepimiz tamamız. Ahıra mı dönelim?”

“Ahıra dönüyoruz. Sawyer, benimle nalbantın orada buluş. Şu palyaçolar...” İkizleri işaret ettim. “Ahırları temizleyebilir.”

Ryder sonunda kafasını telefonundan kaldırdı. “Hadi ama—”

“Beni dinleseydin. Bir daha söylemeyeceğim.”

Emir vermek tuhaftı. Yönetici olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığıma hâlâ karar verememiştim. Bana verilen bu fırsat için minnettardım. Tabii maaş artışı için de. Ekstra iş yükünden rahatsız değildim. Ama burada her şey çok hızlı değişmişti. Lucky River Çiftliği’ne layık olup olmadığımı merak ediyordum. İyi bir kovboydum. İyi bir kardeşim. Aynı zamanda pokerde de fena sayılmazdım.

Ama bir lider olmak... Bir patron. Kendimi o kadar ciddiye alıp almama konusunda emin değildim. Zaten hiç kimse almıyordu.

Kış yaklaştığı için sürüyü içeri almıştık, bu yüzden artık ahıra kadar atla dönebiliyorduk çünkü yeterince yakındık. Bu durumdan hiç de şikâyetçi değildim. Çocuklarla birlikte at sırtında giderken serin, temiz havayı çokça ciğerlerime çektim. Esinti güzel şekilde ferahlatıyor, terimi kurutuyordu. Omuzlarıma, sırtıma ve kalçalarıma vuran güneş iyi hissettiriyordu.

Etrafımızdaki arazi, renklerin ışıldadığı bir kaleydoskop benziyordu. Dökülen yapraklar, kusursuz ve geniş gökyüzü, uzaktaki vadilerin soluk yükselişi... Tüm bunlar kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Sawyer'a baktığımda gözlerini kısmış ve alt dudağını ısırmış olduğunu gördüm. Ella'yı düşündüğünü biliyordum. Ayrıca çok yorgun olduğunu da ama asla şikâyet etmezdi çünkü baba olmayı çok seviyordu.

Sonunda beni dinleyen ve ahıra doğru bizi takip eden Duke ve Ryder'a baktım. Esintili havaya rağmen tişörtleri terden sırlıklam olmuştu. Boşboğazlık etseler de sıkı çalışırlardı.

İyi bir takım olmuştuk. Ve belki de bu yeterliydi.

Etrafımda beni tanıyan ve seven insanların olması, hayalimdeki işi yapıyor olmam ve aile mirasını sürdürmek yeterli olmalıydı.

Ancak hâlâ içimde bir yerde daha fazlası için duyduğum bir sızı vardı. Sonunda bunun insanların hayatıma girmesine ve beni gerçekten tanımalarına izin vermememden kaynaklandığını anlamıştım. Wyatt Rivers olmak taktığım bir maskeydi. Partinin neşesi olan, kumar oynayan, ilişkiler kuran ve şakalar yapan adam; insanları uzak tutmak için yarattığım bir karakterdi.

Artık karanlığa kapılmayı göze alamayacak kadar çok sorumluluğum vardı, özellikle de ailemin bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onları yüzüstü bırakamazdım.

Kardeşlerimle birlikte tepenin en üst kısmına çıktığımızda aşağıdaki küçük vadide, ahır ve çitler görünmeye başlamıştı. Çiftliğin Luck tarafıyla ilgili her şey güzeldi, ahır da dâhil. Beşik şeklindeki eğik çatısının ortasından yükselen, etrafı pencerelerle çevrili yuvarlak bir gözetleme kulesi olan devasa bir yapıydı. Ahır, koyu bir çikolata kahvesine boyanmıştı ve Mollie, ana girişi belirleyen kocaman kapıların üzerine Lucky River Çiftliği'nin nal şeklindeki yeni logosunu sarı renkte yaptırmıştı.

Ama kalbimin daha hızlı atmasına neden olan şey ahır değildi.

Hayır, o heyecanın sebebi güneşte parlayan kestane rengi saçlarıyla çitin yanında duran tanıdık bir silüetti.

Sakızımı ambalajına geri koydum. Sonra ne yaptığımı daha anlayamadan Joker'i tekrar tepeden aşağıya doğru gürültüyle koşturmaya başlamıştım.

"Seni görüyorum, *babacık*," dedi Ryder arkamdan, kahkaha atıyordu.

Kolumu kaldırıp ona orta parmağımı gösterdim.

Muhtemelen havalı davranmam gerekirdi. En azından platonik bir şekilde âşık olduğumu ve günlerdir geçmeyen bir cinsel hayal kırıklığıyla debelendiğimi belli etmemeye çalışmalıydım. Sally şu anda etrafında olunabilecek en tehlikeli kişiydi muhtemelen. Eğer maskemin ardını görebilecek biri varsa, o da Sally'ydi. Gerçek beni, annesini yeni kaybetmiş, kalbi kırık, perişan çocuğu o gün nehrin içinde yarı çıplak diyebileceğimiz şekilde yüzerken görmesine izin vermiştim ve bunun nasıl sonuçlandığı ortadaydı. Cenazeden sonraki gün gittiğinde öyle yıkılmışım ki buna dayanamayıp öleceğimi sanmıştım.

Ancak en yakın arkadaşım elini alnına siper ederken gülümseyince o derin gamzesini buradan bile görebiliyordum.

Havalı davranmayı siktir et.

Joker'i onun yanına doğru sürüp durdurduğumda gözlerinin üzerimde dolaştığını fark etmemek mümkün değildi, sadece kaldırdığımız tozun kıyafetlerine bulaşmayacağı kadar uzağında duruyordum.

“Hanımefendi.” Parmaklarımı şapkamın siperine dokundurdum. “Bugün burada olmanızı beklemiyordum.”

Sally, Lucky River Çiftliği'ne sık sık gelirdi. Bu mükemmeldi. Ve aynı zamanda berbattı da. Eğer ahırın oradaysa, muhtemelen hayvanlarımızla ilgileniyor demekti. Ustabaşı olarak bunu biliyordum. Hayvanlarla değilse, o zaman Yeni Ev'in mutfağında Patsy'ye yemek hazırlamasında yardım ediyor olurdu.

Sally'nin habersiz bir şekilde biz kovboyları ziyaret etmesi şaşılacak bir durum değildi. Ancak onun burada böyle belirmesi kafamın içindeki alarmları tetiklemişti.

Ya da belki bu sadece dün gecedен kalma hislerin geri dönüp beni rahatsız etmesi yüzündendi. Sally'yle yaşadığım her şey inkâr edilemeyecek kadar gerçek hissettirmişti ve onun verdiği duygusallığı hâlâ atlatmaya çalışıyordum.

Sally devasa bir termosu havaya kaldırdı. “Sıcak, baharatlı elma şarabı yaptım.”

“İçine viski koydun mu?”

“Elbette koydum. Soğukta çalıştıktan sonra içinizi ısıtmak istersiniz diye düşündüm.”

Ah şu kız. Şu iyi kalbi. Şu düşünceliliği. O güzel gülümsemesi. Ve o elma şarabına koyduğunu bildiğim viski. Jack Daniel's olmalıydı. Benim en sevdiğim. Bizim en sevdiğimiz.

Ah, Gün Işığı, sana nasıl deliler gibi âşık olmayayım ki?

Ona doğru gülümseyerek baktım. “Güneş doğduğundan beri soğuk o kadar da kötü değil.”

“Yani içki içerken beni tek başıma mı bırakacaksın?”

Burada kaldıkça aksanının kaymasını seviyordum.

“Yapacak işlerim var. Artık patronum.”

Gamzesi yeniden belirdi. “Öylesin.”

“Kardeşlerim kaydardığım için beni fena haşlar.”

“Bahse girerim ki yaparlar.”

“Daha öğlen bile olmadı.”

“Sen skandal çıkarmayı seversin.”

Başımı eğdim, onun neşeli tavrı kalbimi yumuşatıyordu.

“Bugün her şeye bir cevabın var, değil mi?”

Bunun anlamı, dün gece birisiyle birlikte olduğu muydu? Sally’nin dün gece biriyle olup olmadığını kesinlikle bilmem gerekmiyordu.

Lanet olsun, öğrenmek için can atıyorum. Başka bir erkeğin ona dokunması, onunla vakit geçirmesi düşüncesi—

Öfkeden görüşüm bulanıklaşmıştı.

Güneş ışığı kirpiklerine vuruyordu. “Benimle içki içecek misin, içmeyecek misin?”

“Biz de davetli miyiz?” Duke yanıma geldi.

Sawyer şapkasını kaldırıp selam verdi. “Selam, Sally. Her şey yolunda mı?”

Sally öne doğru bir adım attı ve Joker’in boynundaki parlak kahverengi tüyleri okşadı. “Siz söyleyin. Wyatt burada benim elma şarabı teklifimi geri çeviriyor. Evet, içine viski koydum.”

“Gerçekten hasta olmalısın,” dedi Ryder bana.

Sally kaşlarını çatarak baktı. “Bekle, Wyatt, sen kendini iyi hissetmiyor mu—”

“Evet. Yani hayır. Hasta değ— Siktir, ben iyiyim.” Ama Joker’in burnunu Sally’nin eline sürmesini izlerken aslında hiç de iyi değildim... Tanrım, atım bile bu kıza âşıktı. Kız dur durak bilmiyordu. “Sally, ben sana ne zaman hayır dedim?”

“Bu, bizim de davetli olduğumuz anlamına mı geliyor?” diye sordu Duke.

Joker’in üzerinden indim. “Hayır.”

“Ama adamım—”

“Ahırları temizleyecektiniz, unuttunuz mu?” Kardeşime anlamlı bir bakış attım.

Omuzlarını düşürdü. “Her neyse. Seni görmek güzel, Sally.”

“Bol bol getirdim, Wy.” Bir an duraksadı. “Duke kalsa da sorun olmaz.”

Ama Sally’nin bunu tereddütle söylemesinde bir şeyler olduğunu sezmiştim. Benimle yalnız konuşması mı gerekiyordu?

Bir şeyler olmuştu. Siktir, siktir, *siktir*. Beck’le mi yatmıştı? O adam Sally’yi incitmiş miydi?

“Hayır, siz ikiniz gerçekten o ahırları temizlemeye gideceksiniz. Bu arada Joker’in eyerini de çıkardım. Nalbanda uğrayacağım.”

Sawyer atıma doğru başını sallayarak onayladı, sonra Sally’ye döndü. “İçkinin tadını çıkarın. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin, tamam mı?”

“Harika. Teşekkürler, Sawyer.”

Sawyer yeniden bana baktıktan sonra Joker’in dizginlerini alıp Ryder’a verdi. Ardından üçü de ahıra doğru gözden kayboldu.

Buyur buradan yak! Tam kardeşlerimi boğazlamaya hazırlanırken bir kereliğine işe yarar bir şey yapıp ortamı analiz edebilmişlerdi.

Sally’nin benimle neden yalnız kalmak istediğini bilmiyordum. Ama öğrenecektim, hemen şimdi.

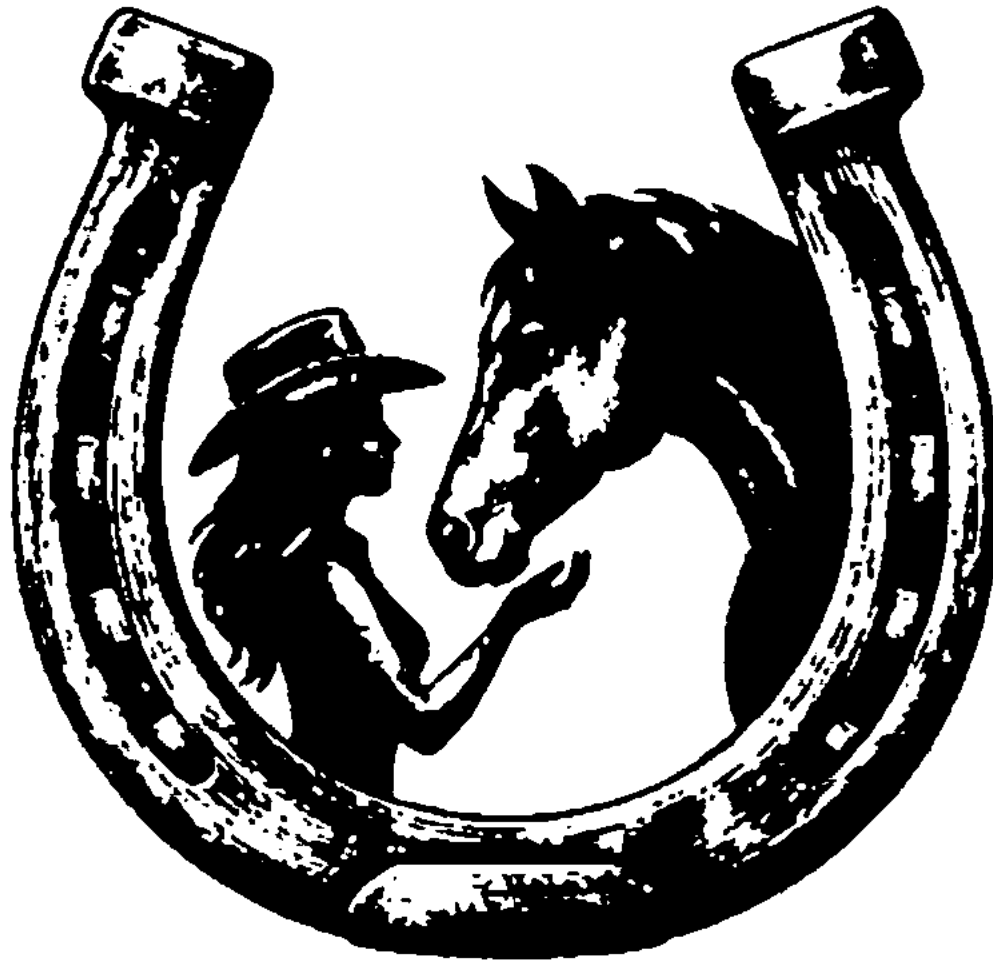
“Nehre doğru gidelim mi?” diye sordum.

Alt dudağı boyunca dilini gezdirip sonra dudağını ısırdı. “Hadi gidelim.”

ALTINCI BÖLÜM

Sally

BENİ BİR KOVBOY GİBİ SEV

ATV'nin açık camından giren serin esintiye rağmen kısa mesafelik bir yolda bile terden sıırılsıklam olmuşum.

Diploma almak için girdiğim veterinerlik sınavlarında bile kendimi bu kadar gergin hissetmemiştim. Ama o zaman yanımda geniş omuzlu, ağaç gövdesi gibi kalın bacaklı ve ATV'nin tavanına vuran gölgesinde bile parlıyormuş gibi görünen masmavi gözlü bir kovboy oturmuyordu.

Az önce ağılda ne kadar iyi iş çıkarmıştım. Eğlenceliydim, biraz da flörtöz. Tam bir öz güven patlamasıydım. Wyatt ata binerken o kadar iyi görünüyordu ki odaklanmakta zorlanmıştım ve o da benimle flörtleşmeye başlayınca dizlerim titremişti. Ama pes etmemiştim. Onu benimle bir şeyler içmeye ikna etmiştim.

Ama şimdi yalnızdık ve ondan sahte sevgilim gibi bir şey olmasını isteme zamanı gelip çatmışken kalbim boğazımda atıyordu. Terli avuçlarımı kurutma umuduyla kotuma silsem de işe yaramamıştı.

Öğle yemeğinden önce kaç bardak sert elma şarabı içmek fazla sayılır? Bir arkadaşım soruyor da.

“İyi misin?” Wyatt kaşlarını kaldırmış bir şekilde bana bakıyordu. “Birazcık... Heyecanlı görünüyorsun,” dedi rahat bir ses tonuyla. Sanki birazdan ondan son derece uygunsuz bir iyilik isteyerek arkadaşlığımızı tehlikeye atıp kendimi tamamen rezil etmeyecekmişim gibi.

Wyatt’ın her hareketi rahattı. Kendinden emindi. Bileğini direksiyonun üzerine umursamazca koymuştu. Bacakları açık bir şekilde oturuyordu, o kadar uzundu ki dizleri neredeyse arabanın konsoluna değecekti, o kadar iri yapılıydı.

Şapkasını çıkardı ve ikimizin arasındaki koltuğun üzerine koydu. Uzun, dağınık saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Havada belli belirsiz bir keklik üzümü kokusu alıyordum, Wyatt sakız bağımlısıydı. Pek umurumda da değildi çünkü her zaman taze ve nefis kokardı, tabii sigara içtiği zamanlar hariç...

“Şey... Sabah erkenciydim,”

Direksiyondaki elini değiştirdi. Sol eliyle direksiyonu tutarken sağ elini saçlarının arasından geçirdi, bu da kol kasının sıkılarak kot gömleğinin gerilmesine neden olmuştu. “Yine bensiz doktorculuk mu oynadın, Gün Işığı?”

İstemsizce bacaklarımı birbirine bastırdım ama yine de gülümsemeyi başardım. “Saat üçü biraz geçe bir çağrı aldık. Bir anne yanlışlıkla yavrusunu tekmeleyerek küçük tayın bacağını kırmış.”

“Yaa. Dostum bu kötü olmuş.” Wyatt bana bir bakış attı. “Ama onu iyileştirdin, değil mi? Tayın bacağını?”

“Evet, iyileştirdim. İki plaka ve altı vidadan sonra ahırda yine rüzgâr estirecek.”

“Senin için sıradan bir gün daha.” Wyatt sırttı ve yumruğunu uzattı. “Vida çakarak hayat kurtarmak.”

Tanrım, bu adamın beni güldürme şeklini seviyordum. Yumruğumu onunkiyle tokuşturdum. “Yalnızca üzerime düşeni yapıyorum işte.”

“Termosu neden getirdiğine şaşmamalı.” Kolumun altında tuttuğum termosu bakarak başıyla işaret etti. “Bir içkiyi hak etmişsin. Hatta ben de. En büyük destekçin *benim* sonuçta.”

“Gerçekten susatıcı bir iş.”

“Benim de susuzluk gideren çok yanımda olduğu doğrudur.”

Dirseğimi kaldırıp onu kaburgalarından dürttüm. “İğrençsin.”

“Tanrı beni nasıl yarattıysa öyleyim.”

“Ve Tanrı, senin o susuzluk gideren tuzaklarına götüren bozuk yollarını kesinlikle *kutsamayacaktır*.”

“Ne tuzakları canım? Tuzak demek için Instagram’da paylaşım yapman falan gerekir.”

“Instagram hesabının olmaması seni daha çekici yapmıyor, Wy.”
Ancak yapıyor. Kesinlikle ve kesinlikle yapıyor.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “O hâlde neden kızardın, Sal?”

Bu sorusunu görmezden gelmeye karar verdim. “Sadece senden bahsediyorum. Rattler’a girdiğinde sanki oranın sahibiymişsin gibi rahatsın. Kadınlarla konuşma şeklin. Sanki canlı bir çekicilik abidesi gibisin—”

“Kızarıncı çok tatlı oluyorsun.”

“Güneşten oluyor, tamam mı? Ve tabii saat üçte uyandığım için.”

Hep böyle flörtöz mü davranırdık? Her zaman biraz şakalaşırdık ama yine de—

Emin değildim. Şu anda aramızdaki bir şeylerin farklı olduğunu hissediyordum. Ya da aşırı derecedeki gerginliğim yüzünden ben öyle olduğunu sanıyor olabilirdim. Ancak dün dans pistindeki çok da sahte olmayan flörtleşme rutinimiz... Bugün aramızdaki *canlılığın* sebebi olabilir mi diye merak ediyordum.

Bir yandan da çok uzun, çok ciddi bir seks grevinin ortasındaydım. Belki de artık öyle kritik bir ihtiyaç seviyesine gelmiştim ki etraftaki herhangi bir erkeğin büyüüne hemen kapılıveriyordum.

Wyatt dikkatini tekrar ön cama çevirdi. “Bir çağrı *aldık* demiştin. Sen ve babandan bahsediyorsun, değil mi? Yani siz... Birlikteydiniz, değil mi? Çağrı geldiğinde? Aynı evde falan?”

Kaşlarımı çattım, bir anda midem ağzıma gelmişti.

Bir saniye. Ne? Wyatt, dün gece Rattler’dan Beck’le ayrıldığını mı mı düşünüyordu?

Wyatt bunu neden önemseyecekti ki? Ve neden Wyatt’ın beni kıskanmış olabileceği fikri içimi kıpır kıpır etmişti? Bu tamamen saçmalıktı.

“Tabii ki aynı evdeydik. Ailemle yaşadığımı ve üç yaşından beri aynı yatakta yattığımı hatırlattığın için teşekkürler.”:

“Rica ederim,” dedi Wyatt sakın bir yüz ifadesiyle.

Onu bu kadar iyi tanımasaydım onun neredeyse rahatlamış olduğunu söylerdim.

Havanın kokusu değişmişti, temiz bir toprak kokusu burnuma dolmuştu. Son bir tepeye daha tırmanırken kurak arazinin içinden kıvrılarak geçen geniş, yeşilimsi mavi tonundaki Colorado Nehri görünmeye başlamıştı. Öğleden sonra güneşinin güçlü ışığı suyun dalgalı yüzeyine yansıyor ve ATV’nin motor sesinin yanı sıra suyun hafif, çağıldayan akışını duyabiliyordum.

Tanıdık kokuları içime çektim. Bir anlığına yorgunluğum ve gerginliğim kalkmıştı üzerimden. O an on beş yaşına geri döndüm, en yakın arkadaşım Wyatt Rivers da yanımdaydı. Bir gariplik yoktu. Binlerce kilometre uzağa taşınma planları yoktu. Dünyada umursadığım tek şey, serin bir kasım gününde öğleden sonrayı temiz hava ve ailemle geçirmekti. Basit ama tatmin edici tanıdık alışkanlıklar.

Buradan gerçekten gitmek istemiyorum.

Wyatt'la olmak her zaman eve geri dönmek gibi hissettiriyordu.

Gözlerimin arkasında bir yanma belirmişti, göğsüm sıkışıyordu. Wyatt, ATV'yi nehre bakan sırtın tepesine park ederken açık pencereden dışarı baktım.

Motoru durdurdu. Tek kelime etmeden termosu uzanıp mavi plastik kapağı açtı. Kapağı ters çevirip elma şarabıyla doldururken tarçın kokusu, hafif yakıcı bir viski aromasıyla birlikte burnuma doldu.

Kapağı bana doğru uzattı, elma şarabının yüzeyinden buhar yükseliyordu. Bakışları yüzümde dolaştı ve gülümsemesi soldu, kaşlarının arasında iki küçük çukur belirmişti.

“Ne düşünüyorsun, Sal?”

Bu adamın beni bu kadar iyi çözümlemesinden...
Tanımasından nefret ediyordum.

Bunu o kadar seviyordum ki bir yerde canımı acıtıyordu.

Wyatt'tan bardağı alırken parmakları hafifçe benimkilere değdi. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık; o hızlı, sıradan ama bir şekilde cehennem gibi ateşli temasla yeniden alevlenmişti. Wyatt'ın herkese böyle davrandığını kendime hatırlattım.

Yine de kendimi özel, seçilmiş biri gibi hissetmekten alamıyordum.

İstenilen kişi olmak...

Bardağı dikkatlice tuttum, sıcak yüzeyi parmak uçlarımı yakıyordu. “Hiçbir şey. Çok şey.”

“İyi ki sana ayıracağımız bütün bir günümüz var.” Dirseğini kapı çerçevesine yaslayıp eliyle ATV’nin tavanını kavradı. “Anlat bana.”

“Bu sabah çok iyi geçti.” Elma şarabına doğru üfledim. “Ve bu, New York’a geri dönmek istemediğimi bana hatırlattı.”

Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Dürüst olmak gerekirse... İyi hissettirmişti.

Wyatt derin bir nefes alınca göğsü yükseldi. “Şey, evet. Şu anda buralar cennet gibi.” Ön camdan dışarıyı işaret etti. “Akıllı hiçbir insan buradan gitmek istemez. Temmuzun ortasında hava elli derece olsa ve bütün gün hayvanlara gebelik kontrolü yapmak zorunda kalsan farklı hissederdin. Her ne kadar ineklerin kıcına kolunu sokmayı sevsen de.”

Bugün kendimi yüzüncü kez gülüyormuşum gibi hissediyordum. “İneklerin kışlarını iyi bilirim.”

“Sen tam bir uzmansın. Ve uzman olduğun için de çok çabuk sıkılırsın.”

Elma şarabını dudaklarıma götürürken omuz silktim. “Olabilir. Ama belki de sıcağa ve insanların ortamı yumuşatmak için yaptığı aşırı miktardaki kış şakalarına rağmen hâlâ sevebilirim.”

Bardağı geriye doğru eğip elma şarabının dudaklarıma değmesine izin verdim. Sıcak ve aromatik. Hem güçlü hem tatlı.

“Güzel mi?” Wyatt’ın bakışı gözlerimden dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime kaydı.

Dudaklarımı şapırdattım. “Bir bardaktan sonbaharı içmek gibi. Dene.”

Bardağı ona uzattığımda elimden aldı ve içerken dudaklarının benimkilerin değdiği yere gelmesi için koca avucunun içinde bardağı çevirdikten sonra içeceği yudumladı. Bunu özellikle yapmamıştı, biliyordum. Ama yine de tenimin altında sessiz ama çarpıcı bir elektrik akımı hissetmiştim.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek için neler vermezdim.

Bir anda bu adamın dokunuşuna aç olduğumu fark etmiştim. Aslında herhangi bir erkeğin dokunuşuna... Ama listenin başında Wyatt olduğu kesindi. Gerçi öyle bir ihtimal yoktu, o yüzden elimdekilerle yetinmeliydim.

Kim bilir bu açlığı bir daha ne zaman bastırma fırsatım olacaktı? Ithaca'ya döndüğüm anda koşuşturma başlayacak, dışarı çıkmaya ya da yeni biriyle tanışmaya zamanım olmayacaktı. Ayrıca bir meslektaşımın birlikte olarak kariyerimi tehlikeye atamazdım. Onu da yaşamış ve atlatmıştım. Üzerinde, "Bu adam beni bok gibi hissettirdi" yazılı bir tişörtüm bile vardı.

Ya düşündüklerimi şimdi söyleyecektim ya da sonsuza kadar sessiz kalacaktım.

Wyatt elma şarabını içerken tadından tatmin olduğunu gösteren şaşırtıcı derecede seksi ve derin bir inilti çıkardı. "Vay canına, Gün Işığı, bu çok lezzetli."

O büyük bir yudum daha alıp bardağı bana geri uzatırken onu izledim. *Lezzetli olan sensin*, diye geçirdim içimden.

Kafamı arkaya eğip bardakta kalanları da tek bir duyulabilir yutkunuşla içtim. Elma şarabı dilimi yakmış, viski vücudumu ateşe vermişti.

"Senden bir iyilik isteyeceğim." Wyatt'a bakmamak için bahane olarak termosu uzanıp bardağı tekrar doldurdum.

"Cevabım evet."

"Daha ne olduğunu sormadım bile."

“Cevabım hâlâ evet.”

Lanet olsun. Göğsümü sıkıştıran o hislere rağmen beni güldürmeyi başaran biri varsa o da Wyatt’tı.

“Dün gece işe yaradı, taktığın... Beck’in dikkatini çekmek için bana ilgi duyuyormuş gibi yapman.”

“Eve onunla mı gittin?”

Wyatt’m sesindeki keskinlik başımı ona çevirmeme neden oldu. Gözleri kısılmış, ağzı ince bir çizgi hâlini almıştı.

“Hayır. Ama ben... Sanırım onun gibi biriyle takılabiliyim, yani bilirsin...” Yutkunup bakışlarımı kaçırdım. Gözlerimi elimdeki buharı tüten elma şarabına çevirdim. “Eğer düşüncelerimin içinden çıkıp onunla eğlenebilirsem. Genel olarak erkeklerle, yani. Seninle eğlendiğim gibi.”

Yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. “Demek hayatında geçirdiğin en iyi anlar benimle, öyle mi?”

Gülümseyerek ona doğru eğildim ve onu dirseğimle hafifçe dürttüm.

“Demek istediğim şu... Kendimi rahat hissetmemi sağlıyorsun. Seninleyken düşünmeden eğlenebiliyorum. Başka erkeklerle olduğumda ise her şeyi fazla düşünüyorum.”

Kaşlarını çattı. “Neyi fazla düşünüyorsun?”

“Neyi *düşünmüyorum* ki...” diye homurdandım. “Flört etmeye çalışırken kendimi o kadar kasıyorum ki sanki kendi kendimi engelliyorum. Çok mu konuşuyorum yoksa az mı diye düşünüyorum. *Fazla mı ısrarcıyım? Üstüm uygun mu? Doğru şeyi mi söylüyorum?* Erkeklerin benden istediğini *düşündüğüm* şeylere o kadar odaklanıyorum ki kendim olamıyorum.”

“Belki de yanlış erkeklerle takılıyorsundur.”

“Bence senden ders almam lazım, biraz gevšemeyi öğrenmem gerekiyor. Diğer erkeklerin yanında da senin yanında olduğum kadar rahat olabilsem...”

“Anladım.” Sahte bir şekilde gülümsedi. “O zaman onlarla da eğlenebilirdin.”

Kalbim, gergin gülümsemesine takılmıştı. Gözlerine yansımıyordu. Wyatt’ın kıskanıyor olmasına imkân yoktu çünkü beni kardeşi gibi görüyordu. Belki de yüzündeki ifade öfkesini yansıtıyordu? Ki bunu anlayabilirdim. Başka bir erkek olsaydı, hemen geri çekilir ve kuyruğumu bacaklarımin arasına kıştırıp eve koşardım.

Ama öz güvenimi geri kazanmakta kararlıyım. Her şeyi fazla düşünmeyi bırakmayı öğrenmem gerekiyordu, yoksa karşı cinsle asla iyi vakit geçiremeyecektim. Ve bu, iyi bir seks deneyimi yaşayamayacağım anlamına da geliyordu.

En kötüsü de Teksas’tan New York’a taşınmayı heyecanla bekleyemeyecektim, ki bu da büyük bir sorun olurdu.

Ya şimdi ya hiç. Hem Wyatt zaten “evet” dememiş miydi? Kaybedecek bir şeyim yoktu.

Bunun doğru olmadığını biliyorsun.

O düşünceyi kafamdan atıp derin bir nefes aldım. “Bahse girerim, hayır etkinliğine gitmek için sana çoktan on beş kişi falan teklif etmiştir ama tabii sen gitmeyeceksindir—”

“Gitmeyi planlamıyordum, evet.”

Başımı kaldırdığımda Wyatt’ın mavi gözlerindeki tuhaf, neredeyse vahşi bakış karşısında midem altüst olmuştu.

“Ama seninle gelmemi istiyorsan evet. Cevabım evet. Bunu kaç kere daha söylemem gerekiyor?”

Kalbim küt küt atıyordu, boğazımda bir karıncalanma hissi belirmişti. “Planlarını benim için değiştirme. Aslında başka bir şey ima ediyordum.” Aman Tanrım, en iyisi doğrudan söylemekti. “Eğer benim sevgilimmişsin gibi davranırsan... Yani belki seninle eğlenirsem, bu bana diğer erkeklerle de eğlenebileceğime dair öz güven kazandırır...”

Çenesindeki bir kas seğirdi. “Bunu neden yapıyorsun, Sally? Beck’le olmak istiyorsan, hayır etkinliğine onunla gitmek istediğini söyle. Eminim ki evet diyecektir.”

Yüzüm utançtan yanıyordu. “Söyleyemem. Rahat bir şekilde bunu yapamam. Sanki önce biri bana... Bir buluşmada nasıl gevşeyip eğlenileceğine dair ders vermeli. Ve bana bunu öğretecek senden daha iyi kim olabilir ki? Sen her zaman eğleniyorsun. Ve kızlara kendilerini çok ama çok iyi hissettirdiğin de ortada, senden vazgeçemiyorlar.”

Sessizlik.

En yakın arkadaşımın bana yargılayıcı bakışlar attığı korkunç, can yakan bir sessizlik.

Wyatt bana öylece bakarken duyduğum utanç, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Hem içim hem de dışım alev alıyordu sanki. Koltuk altlarımdan, saç diplerimden ter damlıyordu. Yüz ifadesi... Tam bir hayal kırıklığı denemese de yüzünde kesinlikle memnun bir ifade de yoktu.

Ve yine kıskandığına dair ufak bir belirti mi sezmiştim? Bu mümkün olamazdı. Wyatt neden benim kimle takıldığımı kıskanacaktı ki?

Elim titrerken elma şarabını kafama diktim. “Ya da boş ver gitsin. Sorduğum için özür dilerim. Seni kırmak ya da rahatsız etmek istememiştim—”

“Sally—”

“Lütfen bunu hiç söylememişim gibi davranalım, tamam mı?” Bir şekilde bardağı yeniden doldurmayı başardım. “Arkadaşlar birbirinden sahte sevgilisi olmayı falan istemez. Ve ben iyi bir arkadaş olmak istiyorum, Wy.”

Göz ucuyla ona bakarken yüz ifadesinin yumuşadığını gördüm.

“Sen en yakın arkadaşımsın. Kelimenin tam anlamıyla.”

“Ha?”

“Neden birden böyle bir *şeye* ihtiyaç duydun ki?”

Tamamen dürüst olup her şeyi olduğu gibi ortaya dökme isteği ile yanıp tutuşuyordum. Suçu viskiye atmaya karar verdim.

New York’a dönme konusunda nasıl hissettiğimi Wyatt’a zaten söylemiştim. Eğer birileri, özellikle de ailem, şüphe duyduğumu öğrenirse başım büyük derde girerdi.

Ama kimse öğrenmeyecekti çünkü Wyatt sır saklamayı iyi bilirdi.

“En son ne zaman bir erkekle gerçekten eğlendiğimi hatırlamıyorum. İster bir barda olsun ister yatakta.” Sertçe yutkundum. “Erkeklerin yanında beynim sadece panikle dolu bir karmaşaya dönüşüyor. Sonunda onları kendimden uzaklaştırıyorum, ki bu berbat bir şey ama bir süre ‘Neyse bir süre işe odaklanırım,’ diye düşündüm. Ama şimdi... Tanrım, Wyatt, sanki yüzyıllardır biri bana dokunmamış gibi hissediyorum. *İyi hissettiren* bir dokunuş, ne demek istediğimi anlıyor musun? Uzun süre böyle olunca insan... Şey...” Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordum. “Üzülüyor. Kaygılı hâle geliyor. Bu durum kendimden sürekli şüphe etmeme neden oluyor. Bir değişikliğe ihtiyacım var, bu gidişatı tersine çevirmem lazım, yoksa korkuyorum...”

“Neyden korkuyorsun?”

Zorla yutkundum. “En kötüsüne inanmaktan... O üzgün anlarda, özellikle de yalnız hissettiğim anlarda şüphemin bana fısıldadığı yalanlara inanmaktan. Yalnızlığı *hak ettiğime* inanmaktan.”

Bir sessizlik daha.

Bardağı Wyatt’a uzattım, o da içecekten uzun ve düşünceli bir yudum aldıktan sonra dilini üst dudağı boyunca gezdirdi.

Hareketi yavaş, kasıtlıydı ve dilinin dudaklarımda nasıl hissetti-receğini hayal ederken vücudum titredi.

Tadını hayal ediyordum.

Gözlerimi kırptırıp başka yöne baktım. Cidden, bugün benim *neyim vardı* böyle? Belki de gerçekten on beş yaşında, hormonların etkisi altında ve derin, iyi bir öpücük arzusunun peşindeydim.

İyi demişken ben oldukça iyi bir öğrenciydim. İyi bir veteriner hekimdim. İyi bir çalışan olacaktım. Hep iyi bir arkadaş ve iyi bir kız olmuştum.

Ama tüm bu iyiliklerin karşılığında ne kazanmıştım? İstedğimden emin olamadığım bir iş ve azgınlık sınırı.

Gözlerimdeki o tanıdık, yakıcı baskıyı geçirmek için gözlerimi kırptım.

“Karmaşık bir döngü içindesin, değil mi?” Wyatt’ın sesi farklı çıkmıştı.

Daha derindi ama bir şekilde yumuşaktı da.

Meme uçlarım sertleşmişti. “Hayır. Sadece tüm hayat kararlarımı sorguluyorum ve acaba elektriksiz bir yerde yaşamayı seçip alpaka mı yetiştirmeliyim diye düşünüyorum.”

“Varsaymak, ikimizi de kıcımızın üzerine oturtur, bilirsin.”

Bir kahkaha attım. “Bir kış şakası daha. Anladım.”

“Benim kıcım güzeldir.”

Bilmez miyim...

“Ben neyi varsayıyormuşum?”

“Alpaka yetiştirmenin eğlenceli olacağını.”

“Hımm.”

“Yalnızlığı hak etmiyorsun. Kimse etmez.” Wyatt elma şarabını yudumlarken gözleri bardağın kenarından benimkilerle buluştu. “Bu saçmalıkların zihnini ele geçirmesine izin verecek

kadar aptal değilsin. Kendine güven, Sal. Bana öyle geliyor ki ne istediğini biliyorsun. Daha iyisini hak ettiğini biliyorsun. Sadece daha iyisini istemek için cesarete sahip olman gerekiyor.”

“Ne kadar şanslıyım ki,” diye homurdandım, “bende hiç yok.”

“Az önce beni yemeğe davet ettin ama.”

“Ve sen de reddettin!”

Wyatt yutkunurken gözleri kocaman açıldı. “Evet dedim. Hem de iki kere. Üç kere. Daha fazla da olabilir.”

“Ama bu, ne istediğimi bilmediğin zamandı.”

Wyatt burnundan bir nefes verirken mavi gözleri yüzümde gezindi. “Senin sahte sevgilin ya da her ne diyorsan o olma fikrini seviyor muyum dersen... Hayır. Ama neden olduğunu anlıyorum ve ihtiyacın olanı almanı istiyorum ki kendini daha iyi hissedebilesin. Ve bir kez kendini iyi hissettiğinde, yeni işinde kesinlikle harikalar yaratacağından eminim.”

Gözlerimi kırıştırdım, kalbim bir anlığına tekledi.

Bu gerçekten mümkün mü?

Ya işe yararsa?

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum. Ama yapacağım. Senin için.”

Sözlerindeki ve gözlerindeki içtenlik nefesimi kesmişti.

Wyatt her zaman neşeli, umursamaz biri gibi davranırdı. Ayrıca gerçekten eğlenmeyi ve insanları güldürmeyi sevdiğini düşünsem de Wyatt’ın görüldüğünden daha derin hisler beslediğini biliyordum. Bazı şeyler atlatmıştı. On sekiz yaşında ebeveynlerini kaybetmenin onu nasıl etkilediğini bizzat görmüştüm.

İçten içe o noktanın pek uzağında olmayan bir yerdeydi, o hâlâ kollarımda ağlayan o yaralı çocuktu.

İçten içe önemsiyordu. Hem de çok. Ama bunu nadiren dışa vuruyordu.

O yanını yeniden bana göstermesinin ardından ona doğru uzanıp onu öpmemek için kendimi zor tuttum.

“Yani sahte bir randevu,” dedim saçımı kulağımın arkasına atarken.

Wyatt ön camdan bakıyordu. Rüzgâr, kırıık alnındaki bir tutam koyu sarı saçı savurdu. “Sahte bir randevu.”

“Hayır etkinliğı saat yedide başlıyor sanırım. Seni saat altıda alabili—”

“Hayır, Gün Işığı. Bu işler öyle yapılmaz.” Gözlerindeki o şakacı, ukala parıltı geri gelmişti. “Sen benimle çıkıyorsun, beni sen almayacaksın. Planları kesinlikle sen yapmayacaksın. Biletleri ben ayarlayacağım. Sonra gelip seni evinden alacağım ve birlikte şu özlediğın eğlencenin tadını çıkaracağız. Görünüşe bakılırsa, telafı etmemiz gereken çok zaman var.”

Keşke bunu kelimenin tam anlamıyla söylemiş olsaydı.

Biraz sarhoştum ve gülümseyip, “Bunu sevdim,” diyebildim.

“Sana nasıl eğlenileceğini göstereceğim. Nasıl doğru yapılacağını.” Termosun kapağını kapatmak için uzandı ve bana yakışıklı bir gülümsemeyle baktı. “Lanet olsun, Sal. Umarım kriterlerini tavana çıkararak diğer erkeklerin gölgede kalmasına neden olmam çünkü bu işte gerçekten iyiyim.”

İşte ben de tam bundan endişeleniyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Wyatt

BU DA BİZİM TARZIMIZ

Kartlarımın üzerinden bir bakış atarak sigara dumanının arasından Colt Wallace'ı süzdüm.

Rattler'ın bodrum katındaki geniş, yuvarlak masada tam karşımda oturuyordu. Dişlerinin arasında Macanudo sigarasını tutuyordu. Blanton's marka sek fiçı burbonu dirseğinin yanında duruyordu. Texas Rangers şapkasını o kadar aşağıya indirmişti ki gözlerini görmekte zorlanıyordum.

Bu masadaki diğer kovboylardan farksız görünüyordu. Yüz hatları Beck'e o kadar benziyordu ki onun ikizi denebilirdi.

Sally'nin dikkatini Wallacelerin hangi özelliği çekmişti acaba? Kovboylar hiç onun tipi olmamıştı.

Ama yine de düşününce o Hartsville'de pek fazla durmuyordu. Belki de bu kasabada hiç, biriyle takılma şansı olmamıştı.

Sawyer yanımda boğazını temizlediğinde gözlerimi kırptırdım. Gözleri kartlarıma kaymıştı, kartları öyle açık tutuyordum ki neredeyse beş yıldır bu bodrumda düzenlediğim haftalık poker oyunundaki sekiz oyuncunun hepsi elimi görecekti.

Sally ile daha önce yaptığım konuşma beni tamamen oyundan soyutlamıştı. Kötücül yanım, onun başka biriyle, herhangi biriyle takılmak istemesini kıskanıyordu. Ayrıca biraz da kızgındım. Benimle gerçek bir randevuya çıkmayı düşünmemesi de canımı yakmıştı. Benim günlük, anlamsız sekslerin kralı olduğumu ima etmesi oldukça aşağılayıcıydı.

Ama mantıklı olan yanım, kimseye farklı bir şey düşündürmediğimi biliyordu. Tek gecelik ilişkilerin ve dans pistindeki öpüşmelerin beni her zamankinden daha boş ve yalnız hissettirdiğini bilmemesi Sally'nin suçu değildi. Ona, kimsenin yalnız kalmayı hak etmediğini söyleyecek son kişiydim. Çünkü ben de kesinlikle yalnızdım ama bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyordum. Belki de içten içe, hissettiğim yalnızlığı hak ettiğime inanıyordum.

Sonuçta incinmiş olmam Sally'nin suçu değildi. Bu benim suçumdu çünkü ona gerçeği söylemeye cesaret edemiyordum.

Ben de bu yüzden onun beni kullanmasına izin vermiştim, ta ki elimde hiçbir şey kalmayana kadar...

Ayrıca, erkeklerin yanında kendini ne kadar berbat hissettiğini duyunca üzülmüştüm. Onu bu şekilde kendinden şüphe etmeye iten kimdi acaba? Nasıl olmuştu da ne kadar mükemmel olduğunu fark edememişti? Ne kadar zeki, akıllı ve seksi olduğunu? O da herkes kadar iyi vakit geçirmeyi hak ediyordu.

Eğer ona bunun nasıl yapılacağını hatırlatacak kişi ben olacaksam...

Pekâlâ bunu yapacaktım.

Sally Powell söz konusu olduğunda başka seçeneğim yoktu. Eğer mutsuzsa, onu mutlu etmek için her şeyi yapardım.

Onun olduğu gibi mükemmel biri olduğunu anlaması için ne gerekiyorsa yapardım. Ve sonra tıpkı on iki yıl önce yaptığım gibi onun gitmesine izin verirdim.

Burnumdan derin ve yavaş bir nefes aldım. Kartlarımı elimde sıkıca tutuyordum, ardından sanki oyundaki dört yüz dolarlık bahsi kaybedecek kadar kötü bir elim yokmuş gibi yavaşça dirseklerimi masaya koydum.

Diğerleri gibi benim elimde de kötü kartlar olurdu. Ama kendi şansımı kendim yaratmayı öğrenmiştim.

“Gerçek olana kadar öyleymiş gibi davran,” derdi babam.

Bana *Texas Hold’Em* oynamayı öğreten de oydu. Bu oyun, hava çok yağışlı veya soğuk olduğunda babamın beni ve kardeşlerimi oyalamak için başlattığı bir şeydi.

O öldükten sonra onun anısını yaşatmak için bu oyunu oynamaya devam etmemizde ısrar etmiştim. Kardeşlerim ve ben Lucky Çiftliği’ndeki yatakhane de kalırken John B. ve Garrett, akşam yemeğinden sonra bize katılırdı, gözlerimizi açık tutamayan kadar bu oyunu oynardık.

Ben kazanırdım. Hem de neredeyse her defasında. Özellikle yetenekli bir oyuncu değildim sadece mükemmel bir palavracı olduğum için kazanırdım. Oyunda takındığım ifadesiz suratım oldukça başarılıydı.

Para için oynamaya başladığımızda, ki ilk başta kuruşlar ve küçük banknotlarla başlamış da olsak, yavaş yavaş bir sandık dolusu para biriktirmiştim. Para kazanmaktan zevk almıştım ben de bu yüzden eski arkadaşım Tallulah birkaç yıl önce Rattler’ın sahibi olduğunda, ona her çarşamba gecesi bodrumda tam olarak yasal olmayan bir poker oyunu düzenlemek için teklifte bulunmuştum.

Mekân lüks değildi. Ama çıplak tuğla duvarlar ve loş ışıklandırma, buraya gizli bir bar havası veriyordu. İçkiler bedavaydı onları ben karşılıyordum, bu yüzden hepimiz en kaliteli içkileri içiyorduk. Genelde cebimde yüzlük banknotlarla masadan kalktığım için bu harcama pek de sorun olmazdı.

Çarşamba gecelerinin benim için haftanın en önemli gecesi olduğunu da söylememe gerek yoktur herhâlde...

Yani öyleydi. Sally eğitimini bitirip şehre geri dönene kadar bu haftanın en önemli olayıydı. Şimdiyse sadece onu görmeyi her şeyden daha çok istiyordum.

Etrafımdaki oyuncuların tek tek pes etmesini izlerken kalbim tanıdık bir acıyla sıkışmıştı. Ellerinde benimkilerden daha iyi kartlar olduğundan emindim. Ama rahat kalıp şakalar yapmaya devam ettiğim sürece sona kalan ben olacaktım.

Sonunda oyunda sadece ben, Sawyer ve Colt kalmıştık. Colt'un masanın diğer ucundan bana baktığını hissedebiliyordum.

“Orada ne düşünüyorsun Wyatt?” diye sordu Colt.

“Senin paranla çok lezziz bir biftekle ziyafet çekmeyi düşünüyordum.”

Sırıttı. “Kulağa lezzetli geliyor. Gerçi bu sefer hesabı sen ödeyeceksin gibi çünkü elim bayağı iyi.”

“O zaman neden hâlâ bahsi artırmadın?” Gözlerimi içkisinin yanında duran bahis fişlerine doğru çevirdim. “Ben Ella'nın üniversitesi için para biriktirmeye çalışıyorum, biliyorsun. Üniversite fonu hesabına henüz istediğim miktarı koyamadım.”

“Bence o konuda artık gayet iyi durumdasınız,” diye karşılık verdi.

Haksız sayılmazdı.

Mollie ve Cash Lucky River Çiftliği'ni kurduklarında, çiftliğin sahibi ve işletmecisi olarak şirkete benimle kardeşlerimi de

ortak yapmışlardı. Gelirler de Mollie ile biz beş Rivers kardeş arasında aşağı yukarı eşit bölünüyordu.

Oldukça cömert bir düzenlemeydi. Hatta bence fazlasıyla cömertti. Cash de benimle aynı fikirdeydi. Bu konuda Mollie'ye karşı çıkmıştık, özellikle de Mollie'nin masaya koyduğu çiftlik bizim eski Rivers Çiftliği'nden çok daha büyük olduğu ve çok daha fazla gelir elde ettiği için. Evet, ailemizin altın çaığında bizim çiftliğimiz de Lucky Çiftliği'yle boy ölçüşecek büyüklükteydi. Ama o dönemler geride kalmıştı.

Yine de Mollie, yeni kurulan Lucky River Çiftliği'nde hepimizin eşit paya sahip olmasında diretmişti. Geçenlerde avukatımız Goody'nin ofisinde belgeleri imzalamak için oturduğumuzda, "Burada sizden daha çok çalışan yok," demişti. "Bu toprağa duyduğunuz sevgiyi bizzat gördüm. Hepiniz bu mirasın ayrılmaz bir parçasısınız ve alacağınız pay da bunu yansıtmalı."

Ve şimdi, bir anda, zengin bir adama dönüşüvermiştim.

Keşke o paranın hesabıma yatmasının umduğum kadar büyük bir heyecan verdiğini söyleyebilseydim. Yanlış anlaşılmasın, buna minnettardım tabii ki. Annemle babam öldüğünde geride, Rivers Çiftliği'ni ayakta tutmaya çalışırlarken biriktirdikleri dağ gibi bir borç bırakmışlardı. O çukurdan çıkabilmek için kardeşlerimle birlikte çok, çok uzun süre canımızı dişimize takıp çalışmak zorunda kalmıştık.

Asla yeniden beş parasız kalmak istemiyordum. Ve çiftliğin sığır, petrol ve imar gibi birden fazla gelir kaynağından elde ettiği devasa kazanç sayesinde olmayacaktım da.

Ama parayı bulunca yalnızlığım iyice gözüme batmaya başlamıştı. Paylaşacak kimsen yoksa onca paranın ne anlamı vardı ki?

"Wy?" Sawyer bana bakıyordu. "Sıra sende."

Dalıp gitmeyi bırakmam gerekiyordu, yoksa... Hatırladığım kadarıyla ilk kez kaybedecektim.

Masaya bir göz gezdirdim ve Sawyer'ın pas geçtiğini gördüm. Hiç şaşırtıcı değildi, Ella doğduğundan beri hep temkinli oynardı.

"Bakalım elin ne kadar iyiymiş, Colt." Kalan fişlerimi masanın ortasına doğru ittim, deste devrilip hafif tıkırtılarla bir yığına dönüştü. "Hepsini ortaya koyuyorum."

Colt sırtıttı. Onun da fişlerini ortaya koyuşunu izlerken içimde keskin bir huzursuzluk belirmişti. Şu an masada en az dört bin dolar vardı.

Ve Colt daha kartlarını açmadan önce bile kaybettığımı anlamıştım. Sadece oyunu değil. Sally'yi de. Onun benden sahte sevgilisi olmamı istemesi, aslında benim de ona gerçek sevgilim olup olmayacağını sormam için mükemmel bir fırsattı.

Uzun zamandır ona kimsenin dokunmadığını söylemişti. *Daha önce hiç benim ona dokunduğum gibi biri ona dokunmuş muydu?* Bu, bu işin nasıl yapıldığını ona göstermek için mükemmel bir fırsattı.

Benim iyi olduğum lanet şeyi istiyordu ve ben hâlâ tek bir kelime bile etmemiştim. Sadece onun planını kabul etmiş ve o günden beri gergin, dalgın bir enkaza dönüşmüştüm.

Ama ona karşı dürüst olamazdım çünkü kafasını karıştırmak istemiyordum. Sally'nin New York'a dönüp dünyanın en iyi veteriner cerrahı olması gerekiyordu. Büyük şeyler başarabileceğini biliyordum. Şu an Ithaca Üniversitesine geri dönme kararını sorguluyor olsa da kendine bir şans vermezse ileride mutlaka pişman olacaktı.

Ona karşı olan hislerimde dürüst olmam ikimize de herhangi bir fayda sağlamayacaktı. Özellikle de onun tüm hayatı

boyunca elde etmek için çalıştığı işi hakkında şüpheleri olduğunu bilirken...

Asla ama asla birlikte olamayacağım bir kıza âşık olduğum için kendimi sikeyim.

Colt, geniş bir sırtıyla kâğıtlarını açtığında eli, sıralı renkliydi. Masadakiler çığlıklar ve ısıklarla ayağa kalktıktan sonra bütün bakışların bana döndüğünü hissettim.

Normalde bu ilgiyi keyifle karşılardım. Hatta dramatik bir etki yaratmak için duraklar ya da şaşırmış gibi yapardım.

Ama bu gece umurumda bile değildi. Bugün rahat, eğlence-
li, kolay adam olmanın tam tersiydim ve bunu herkes görse de umursamıyordum.

Maskem düşmüştü. Kartlarımı masaya fırlatıp ayağa kalktım. Herkes şaşkın bir sessizlikle bana bakıyordu.

“Wyatt?” Sawyer kaşlarını çatmıştı. “İyi misin?”

“Ben... Kendimi iyi hissetmiyorum.” Colt’a doğru başımı salladım. “Bifteğin tadını çıkar.”

Ardından arkamı dönerek merdivenlere doğru yürümeye başladım.

Gece soğuk ve berraktı, gökyüzü o kadar çok yıldızla doluydu ki bakarken başım dönmüştü. Kamyonetin yolcu kapısını açıp torpido gözünde bir şeyler karıştırırken nefesim buharlaşıyordu. Sigaramdan derin bir nefes çekerken Sawyer elleri ceplerinde, bardan çıktı. Sigara içtiğim için bana takılmasını bekliyordum. Ama o, kardeşlerin yaptığı gibi doğrudan meseleye girdi.

“Hasta değilsin. Sally’ye âşıksın.”

Sigaramdan bir nefes daha çektim, nikotin göğsümü daraltarak başımın zonklamasına neden oluyordu. Tek kelime etmedim.

“Ve bugün nehir kenarında yaptığınız küçük turda eğlenirken onun yanında ne kadar çok vakit geçirirsen, onu o kadar

çok istediğini fark ettin ve bu asla son bulmayacak. Ama sen, onu elde edemeyeceğini sanıyorsun çünkü böyle yaparak onu engellemiş olacağını düşünüyorsun.”

Sigara tuttuğum elimi bacağımın yanına indirip gökyüzüne baktım.

“Bence yanılıyorsun. Denesen bile Sally’yi engelleyemezsin. Kimse engelleyemez.”

“Bu da ne demek?”

Omuz silkti. “Sally yetişkin bir kadın. Onun için neyin iyi neyin kötü olduğuna karar verebilir.”

Sabah ona yaptığım kışla ilgili şaka aklıma gelmişti, onu üstünkörü eleştirirken kendimi de bir göt gibi göstermiştim. Acaba ben de Sally’nin yolundan çekilmesi gerektiğini düşünen bir göt müydüm?

Sally mükemmel bir arkadaştı. Ben de ona karşı mükemmel bir arkadaş olmak istiyordum. Bunu yapmanın ne zaman bu kadar karmaşık bir hâl aldığını bilmiyordum.

“O New York’a gidecek. Ama benim hayatım burada, Sawyer. Ben buraya aitim. Sonsuza kadar Hartsville’de kalacağım, ki hayatımızın geri kalanında sürekli başınıza bela olabileyim.”

Kardeşim kaşını kaldırdı. “Sen olmadan da gayet iyiyiz, sağ ol. Neden gitmekten bu kadar korkuyorsun?”

“Bilmiyorum.” Sigaramı başparmağımla işaret parmağımın arasında tutarken omuz silkip sigaramdan bir nefes çektim.

“Riverslar genelde yerinde kalır gibi hissediyorum. Gitmek...” Boğazımda aniden bir sıkışma hissedince yutkundum. “Korkakların seçtiği bir yol gibi geliyor. Ama burayı seviyorum. Yaptığım işi seviyorum. Hatta bazen nefret etsem de sizi bile seviyorum.”

Sawyer uzun bir süre sessiz kaldı. “Biliyor musun, annemizle babamızın yolundan farklı bir yol seçerek onları hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Onlara karşı borçlu değilsin, Wy.”

Gözlerim yanıyordu. Hep bu konuda seçeneğim olmadığını, Hartsville’de kalmam gerektiğini çünkü kendimi ailemizin mirasına karşı borçlu hissettiğimi düşünmüştüm.

Peki ya gerçekten bir seçeneğim varsa?

Neden Sawyer her zaman haklı olmak zorundaydı ki? Ondan şimdiye kadar hiç bu kadar nefret etmemiştim.

“Değil miyiz? Bu hayatta bir yerimiz olabilsin diye dişlerini tırnaklarına takarak çalıştılar. Bu vasiyetlerinde yazıyordu, çiftliği bize bıraktılar. Bizim görevimiz de—”

“Mutlu olmak.” Sawyer’ın gözleri, barın dışındaki ışıkların yansımasıyla parlıyordu. “Sadece bu. Onların bizden istediği tek şey bu. Bir baba olarak tüm ebeveynlerin de çocuklarından bunu, onların mutlu olmalarını isteyeceğini gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Oldukları gibi yaşamak ve istediklerini yapmak.”

Parmaklarım yanıyordu. Aşağıya doğru baktığımda sigaramın neredeyse filtresine kadar yanmış olduğunu gördüm. Son bir nefes çekip onu yakındaki çöp kutusunun üstündeki küllüğe attım. Hartsville’de bu küllüklerden her yerde vardı, Marlboro Man* döneminden kalma şeylerdi. O zamanlar, bu civardaki her kovboy sabah, öğle, akşam sigara içerdi ve altmış yaşını geçen kimse olmazdı.

Sigarayı bırakmalıydım.

“Kovboy olmak istiyorum.” Ellerimi ceplerime soktum. “Ama aynı zamanda Sally’yi de istiyorum.”

“Bak gördün mü ne kadar kolay?”

* Marlboro sigaralarının reklam kampanyalarında kullanılan bir kovboy karakterdir. -çn.

“Ama değil.”

“Olabilir. Neden ona nasıl hissettiğini söylemiyorsun?”

Başımı eğip çakılları tekmeledim. Hareket edince boynumdaki zincir sallandı. Bir anlığına sanki annem mezardan kalkarak beni dürtüyormuş gibi aklıma saçma bir fikir gelmişti.

Kardeşin haklı. Sally’ye söyle. Belki burada kalmaz ama bu senin onunla gitmeyeceğın anlamına gelmiyor.

“Benden erkek tavlamasına yardım etmemi istedi,” diye söyledim pat diye. “Sözde sahte sevgilisi gibi davranıp ona nasıl eğlenileceğini göstermemi istiyor. Böylece öz güveni yerine gelecekmiş.”

Kısa bir duraksama daha oldu.

“Onun seninle gerçekten çıkması için teklifte bulunmak istediğine eminim, öyle değil mi? Çünkü onu başkasıyla düşünmek seni öldürüyordur. Çünkü duygularından korkmuyorsun ve Cash ile Mollie’den de öğrendiğın gibi kendini ortaya koymak riske değer. Ve gerçekten, sahte bir ilişki oyununu oynamak sen-
ce de en aptalca şey değil mi?”

“Bilmediğimi mi sanıyorsun.”

“Ciddiyim.”

“Ne kadar aptalca göründüğünü biliyorum, Sawyer, inan bana. Ama sanırım...” Gözlerimi kısarak gökyüzüne bir bakış attım. *Yeniden birini kaybetmenin beni o dibe çekmesinden korkuyorum.* “Anne ve babam öldükten sonra uzun süre o kadar karanlık bir kuyudaydım ki. Bunu çok iyi sakladım—”

“Ama ben biliyordum,” dedi Sawyer yutkunarak. “Hepimiz biliyorduk.”

“Evet öyle işte... Kısacası bugün Sally konusuna takıldım. Oraya geri dönmek istemiyorum. O karanlığa. Eğer işler yolunda gitmezse ya da o giderse...”

Sawyer bana dikkatle bakıyordu. “Ona taktığın lakap ‘Gün Işığı’ değil miydi?”

Homurdandım. “Ha. Hiç öyle düşünmemiştim.”

“Işığa doğru yürü, kardeşim. Demek istediğim bu.”

Ona gözlerimi kısıp baktım.

“Vay, fena âşık olmuşsun sen,” diye sıırttı. “Tanrı yardımcımız olsun.”

“Bu saatten sonra beni kurtaracak kimse yok bence.”

“Kes şu saçmalığı. Aslında kendini güzel bir fırsatın içine çekmişsin, Wy. Sally’nin gidip rastgele heriflerle takılmasına göz yumamazsın. Ama onu, seninle takılmaya teşvik edebilirsin.”

“Tabii, bu da arkadaşlığımızı hiç ama hiç berbat etmez.”

“Bu iş yıllar öncesinde bitti zaten. Sally’yle arkadaş olmak...” Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. “İstediğin falan yok senin. Ona duygularını söylersen onu kaybetmekten korkuyorsun ama hiçbir şey söylemezsen ve o New York’a geri dönerse ne olacağını sanıyorsun? Biriyle tanışacak. İkinciz arkadaş kalırsınız, evet ama onu yılda en fazla bir ya da iki kez, ailesini görmeye geldiğinde görebileceksin. Ve sakın o yeni sevgilisinin, senin şu anki gibi onu arayıp mesaj atmana sıcak bakacağını sanma. Wy, arkadaşlığınızı her türlü kaybetme riskin var. Ve bu da seni kesinlikle o karanlığa geri sürükler. Ama ona karşı dürüst olursan... O zaman onunla gerçekten istediğin şekilde birlikte olma şansın olur.”

“Senden nefret ettiğimi biliyor musun?”

Sawyer sadece gülümsedi. “Birinin sürekli haklı olması ne kadar sinir bozucu, değil mi? Demek istediğim şu ki, Sally’yle yakın arkadaş mı olmak istiyorsun, yoksa ona aradığı şeyi *yani kendini* vermek mi? Barda sızmış bir herifi değil. New York’ta yaşayan bir pisliği hiç değil.” Hafifçe omzuma vurdu. “Ona

iyi gelmeyeceğini düşünüyorsun, biliyorum. Ama gelebilirsin. Kocaman bir kalbin var, kardeşim. Şu lanet kalbini artık birine aç.”

Parmaklarımdaki sigaranın keskin kokusunu alınca yüzümü buruşturarak gözlerimi sildim. Sawyer’ın haklı olduğu bir nokta vardı. Keşke kalbimi nasıl açacağımı bilseydim. Üstelik bu süreçte paramparça olma ihtimali çok gerçekken kalbimi nasıl birine açacağımı...

Gerçekten... İnsanlar bunca riski, başarı ihtimali bu kadar azken nasıl göze alıyordu?

Ufak adımlar. Kafamdaki bu ses benim değildi. Yani aslında benimdi ama bana ait olmayan bir bilgelik hissiyle konuşmuştu.

Ya bir kez olsun gardımı indirerek suya parmağımı sokup ne olacağını bir görürsem? Belki hislerimi hemen Sally’ye söylemezdim. Belki de hiç söylemezdim.

Ama bir yerden başlamak zorundaydım. İçimdeki boşluğu, en çok sevdiğim kişiyle vakit geçirerek ve ona elimden geldiğince açılarak doldurmalıydım.

Bir gün gerçekten mutlu olmak istiyorsam en azından değişmeye çalışmalıydım. Çünkü sanırım içimdeki bir parça hâlâ karanlıkta takılı kalmıştı ve bu lanet maskeyi takmaya devam ettikçe da orada takılı kalacaktı.

Sigaram ve içtiğim kokteyllerden yeterince sarhoş bir şekilde, “Ödünç alabileceğim bir ceket var mı? Belki bir takım elbise? Biraz şık bir şey?” diye sordum kardeşime.

Bir ay önce bana, bu lanet hayır gecesine gitmek için heyecanlı olup olmadığımı sorsalar suratlarına kahkahayla gülerdim. Ama şimdi sabırsızlanıyordum. Hatta belki de kendim bizzat bir poker dersi vermeyi de açık artırmada sunabilirdim.

Ayrıca etkinlik organizatörlerine bir iki bira fiçisi göndermeyi de aklımın bir köşesine not ettim. Ben aşçı değildim ama alkollü içecek tedariki yapmaktan mutluluk duyardım.

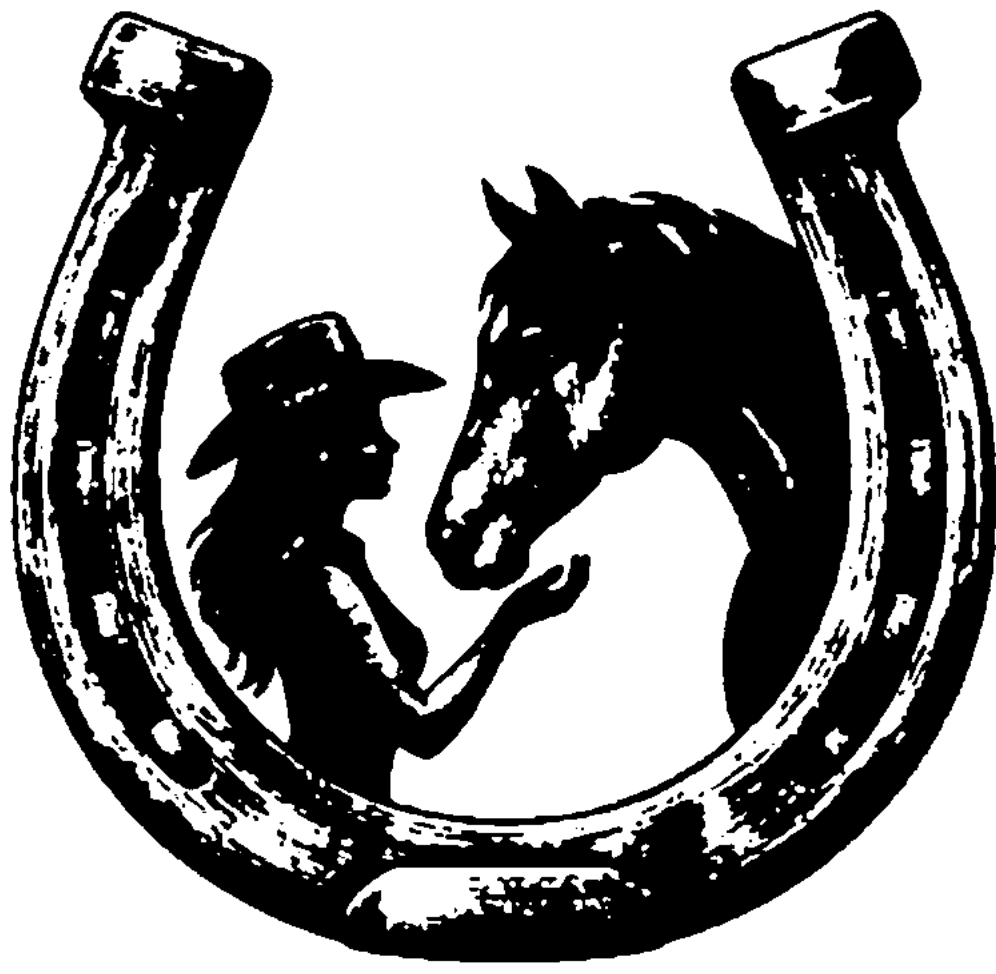
Sawyer sıırttı. “Bir takım elbisem var. Sadece bana, üstüne hiçbir vücut sıvısı bulaştırmayacağına dair söz ver, tamam mı?”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sally

MARLBORO MAN

“Sadece emin olmak için soruyorum,” dedi babam küçük mutfak adasının karşısından bana bakarak. “Sen ve Wyatt aslında çıkmıyorsunuz. Sadece hayır gecesine arkadaş olarak birlikte gideceksiniz.”

Parıltılı bir halka küpeyi kulağıma geçirirken başımla onayladım. “Aynen öyle.”

“Ama seni almaya gelecek,” dedi annem, çay kupasını dudaklarına götürürken bakışları küçük siyah elbisem ile topuklu-larım üzerinde dolaşıyordu. “Üstelik kombin de fazlasıyla şık. Harika görünüyorsun, tatlım.”

Plastik aparatı halka küpenin arkasına yerleştirirken gülümsedim. “Teşekkür ederim. Kıyafet kuralı yarı resmîydi, o yüzden—”

“Bu küpeler yeni,” dedi babam.

“Evet,” diye cevap verdim, sanki onların bugüne yetişmesi için kırk dolarlık ekstra kargo ücreti ödememişim gibi. Bugün öğleden sonra kargom nihayet kasabadaki postaneye ulaşana kadar âdeta sabırsızlıktan patlamıştım.

Annem yumuşak bir bakışla, “Tarzına göre oldukça ışıltılı olmuş. Hoşuma gitti,” dedi.

Babam önce küpelere sonra da yüzüme bakarken yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. Biraz rahatsız mı olmuştu? Hatta kızmış mıydı? Ithaca Üniversitesindeki işi kabul ettiğimden beri garip davrandığını hissediyordum. Yani garip demek doğru olmasa bile tetikte demek daha iyi olurdu. Sanki doğru yolda kalmamı sağlamak için yaptığım her şeyi izliyordu.

“Artık eve dönme saatin olmayacak kadar büyüdün,” dedi babam.

“Evet,” dedim. Parmak ucuma yükselip babamın yanağından öptüm. “Geç kalırsam size haber veririm.”

Babam iç çekti. “Wyatt geldiğinde onu içeri davet etmeliymişim gibi geliyor. Silah kasasını görmesini sağlayarak Tanrı korkusunu yeşertmiş olurum.” Merdivenlerin arkasına sıkıştırılmış uzun tüfek kasasına doğru başını salladı.

Gözlerimi devirerek babamın dirseğine hafifçe vurdum. “Sakin.”

Normalde uslu duracağıma dair söz verirdim. Ama uslu durmaktan bıkmıştım. Aptalca ya da dikkatsiz bir şey yapmak istemiyordum ama aynı zamanda eğlenmek de istiyordum. Kendimi azıcık hatta fazlasıyla serbest bırakmak istiyordum.

Ve eğlenme konusunda bu geceki partnerimden daha iyisi yoktu.

Bu arada, kapı zili çaldığında kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi olmuştu. Mikrodalganın üzerindeki saate baktım, Wyatt tam zamanında gelmişti.

Annemle babam birbirine bakıyordu, ne düşündüklerini anlayamamıştım. Fazla parti sever kişilikler değillerdi, bu yüzden de bu gece gelmeyeceklerdi ama bunun yerine para bağışlamışlardı.

Kapıya koşmamak için bütün irademi kullandım. Elbisemi hafifçe düzelttim, mümkün olduğunca sakin ve kendinden emin bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladım. Bir an sendeleyince yeni aldığım tanga istemediğim şekilde kaydı.

Tam anlamıyla rahat değildim. Ama kendimi seksi hissediyordum. Bu gece gerçekten biriyle eve gidip gitmeyeceğimi kim bilirdi? Ama gidersem diye hazırlıklı olmak istemiştim. Sanki çıplak bir şekilde bir kovboyla baş başa kalacağımı hayal ederek her yerimi tıraş etmiştim.

Ben genellikle hekim önlüğüm ve spor ayakkabılarım içinde yaşıyordum, bu yüzden böyle süslenmek keyifliydi. Kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum; sanki sürekli uykusuz, saçını kurutup maşa yapmak bir yana dursun dişlerini bile fırçalamaya zar zor vakti bulan bir cerrahi asistan değil de gerçekten yetişkin, kanlı canlı bir kadındım.

Kanepeden ceketimi kaptım ve üzerime giydim. Ardından kapıyı açtım ve—

Aman Tanrım.

Tanrı aşkına.

Wyatt'ın yakışıklılığı göğsüme bir darbe gibi inmişti. Daha önce hiç görmediğim, yepyeni, kahverengi keçe kovboy şapkasının altından bana gülümsüyordu. Ensesi, özenle tıraş edilmişti. Geniş omuzlarına ve kalın kollarına oturan, kesimi modern laci-

vert bir ceket giyiyordu. Altında ise gözlerinin rengini yansıtan masmavi bir gömlek vardı.

Ama beni asıl etkileyen kravatı olmuştu. Kahverengi kravat, şapkasıyla aynı tondaydı. O anda onu kravatından yakalayıp kendime çekmek için şiddetli bir dürtü hissettim. Ve onu çekmemin şiddetiyle bana çarparken derin, gürültülü kahkahasını hayal edince vücudumda bir zonklama hissettim. Dudaklarımla imha edeceğim o ses, onu öpüp o da beni öperken mırıltıya dönüşecek o ses...

Kış nanesiyle harmanlanmış sandal ağacı kokusu teninden yükseliyordu.

Beni baştan aşağı süzdü ve yutkunurken âdemelması hareket edince midem kasıldı. Gözleri parlayarak etrafımda gezindikten sonra tekrar yüzüme odaklandı.

Aramızda bir an daha süren, hararetli sessizlik uzayıp giderken bakışları benimkilerle buluştu.

Bir dakika... *Bir dakika.* Wyatt Rivers dilini mi yutmuştu?

Bu adamın... Bu yakışıklı, profesyonel flörtöz adamın şu an dili tutulmuş olamazdı.

Ama *tutulmuştu*. Konuşmasa da bakışlarıyla süzüyordu ve boynuna doğru yayılan hafif bir pembelik vardı.

Aslında bu çok sevimliydi. Ve seksiydi. Bana böyle bakması o kadar ateşliydi ki bacaklarımdan arasında ağır bir sıcaklık, ısrarcı bir zonklama belirmişti.

Onun bakışlarını üzerimde hissetmek kendimi seksi hissetmemi sağlıyordu. Öz güven. *Bingo.*

Sonunda gözlerini kırpıştırıp boğazını temizledi. “Hey. Selam. Merhaba Sally.”

“Selam Wyatt.”

Elinde tuttuğu pembe ve turuncu zinya çiçeklerinden oluşan, kâğıda sarılı buketi bana uzattı, gözleri hayranlıkla yine elbise-me kaymıştı. “Senin için. Sen... Vay canına.” Gülümsediğinde sesinde bir parça gerginlik sezmiştim. “Vay canına, Sally. Çok güzel olmuşsun.”

Ölmüş müydüm?

Ve cennette miydim?

Hayatımda kendimi hiç bu kadar güzel ve mutlu hissetmiş miydim?

Wyatt’ın dili tutulmuştu.

Ve oldukça çaba harcamıştı. Fazlasıyla çabalamıştı. Çiçek almıştı. Ve Wyatt’ı takım elbiseyle gördüğüm tek zaman anne ve babasının cenazesindeydi.

Wyatt hiç bu şekilde giyinmezdi. Asla.

Ama benim için giyinmişti.

Onun kot pantolon ve kovboy tarzı bir gömlekle geleceğini sanmıştım. *Güzel* bir kot ve *güzel* bir gömlek gibi Wyatt’ın günlük gardırobundan farklı olmayan bir şeyle.

“Bu takım elbiseyi nereden buldun lan?” diye pat diye soruverdim çiçekleri alıp göğsüme bastırırken.

Ben on santimetrelilik topuklularla Wyatt’tan bir adım önde olsam da hâlâ benden uzundu.

“Ne biçim konuşma o öyle?” diye bağırdı babam arkamdan bir yerden.

Wyatt, gözlerinin kenarındaki bronz tenini kırıştıran o geniş, bembeyaz gülümsemesinden birini takındı. “Sawyer’dan ödünç aldım. Ama şapka...” Parmaklarıyla şapkasının kenarına dokundu. “Bugün Lubbock’a gidip aldım. Çünkü Sally Powell için en iyi hâlimi sergilemem gerekiyordu.”

Midem yine kasılmıştı. Lubbock buradan bir buçuk saatlik bir mesafedeydi. Sahte erkek arkadaşlar, sahte kız arkadaşlarına iyi görünmek için üç saatlik yol gidip gelmezlerdi.

Bu gerçek erkek arkadaşların yapacağı bir şeydi.

Nabzım deli gibi atıyordu. Wyatt gerçekten benim erkek arkadaşım mı olmak istiyordu?

Bu kesinlikle mümkün değildi. Ama yine de—

“Bir adam ile kovboy şapkaları hakkında ne derler bilirsin,” diye lafa karıştı annem yanımda belirerek.

“Evet efendim, biliyorum,” diye karşılık verdi Wyatt rahat bir tonla. “Bir erkeğin sadece iki taneye ihtiyacı olur; biri kendi düğün günü için, diğeri de oğlunun düğün günü için.”

Annem babama dönerek kaşlarını kaldırdı. “Ya da kızının düğün günü için.”

Wyatt’ın bakışları benimkilerle buluştu; gözlerinde tanıdık, hafif alaycı bir parıltı vardı.

Evet, ebeveynlerimin saçmalıklarına göz devirmemeye çalıştığımı anlamıştı. Onları sevdiğimi de biliyordu, tıpkı beni hâlâ çok utandırdıklarını bildiği gibi.

Wyatt bunları önemsemiyordu. Onu bir şey kolay kolay etkilemezdi.

“Herhangi bir yemek götürmek istemiyor musunuz gerçekten?” diye sordu annem. “Bir şeyler ayarlayabili—”

“Bugün öğleden sonra ahıra iki fıçı Shiner getirildi,” diye cevapladı Wyatt. “Bayan Biddle, başka bir şey getirirsek bana hayatım boyunca unutamayacağım bir dayak atacağını söyledi.”

Annem kahkaha attı. “Ne kadar da cömertsin.”

Kalbim bir anlığına durur gibi olmuştu. Wyatt ne zamandır mahallenin yıldızıydı?

Gülümseyerek, “Sana da bu yakışır zaten, bira bağışlamak,” dedim.

“O biranın yanında bir de poker oyunu,” diye karşılık verdi gülümseyerek. “Sence bizzat benim vereceğim bir *Texas Hold’Em* dersinin değeri ne kadardır?”

“Hımmm.” Parmak uçlarımla çeneme vurdum. “Beş dolar mı?” Gözleri parladı. “Eğer alan kişi sensen, satıldı.”

Babam omzu hafifçe benimkine değecek şekilde öne eğildi. “Biliyorum, artık yetişkin insanlarsınız—”

“Baba lütfen,” dedim annem çiçekleri benden alırken gözlerimi kırpıştırarak.

“Ben bunları gidip suya koyayım. Wyatt çiçekler muhteşem. Eve dönmek için acele etmeyin!”

“Ama içtikten sonra araba kullanmak yasak, duydunuz mu beni?” diye devam etti babam. “Geceleri dışarısı çok karanlık oluyor. Hatta eve ne kadar erken gelerseniz o kadar iyi olur.”

Wyatt başıyla onayladı. “Tabii efendim.”

“Beni beklemeyin,” dedim. Babamın yanağına bir öpücük daha kondurdum. “Cidden, çok uzun zamandır tek başıma yaşıyorum. Bir şey olmayacak. Sizi seviyorum.”

Ön verandaya adım atıp Wyatt’ın koluna girdim ve onu kamyonetine doğru çekiştirdim. Havada odun ateşi gibi hafif bir koku vardı. Aceleyle yürürken kuru yapraklar ayaklarımızın altında eziliyor; o gevrek, kuru koku burnuma doluyordu.

“Bütün gece vaktimiz var, tatlım,” diye mırıldandı gülümseyerek. Yine o eski palavracı hâline dönüşmüştü ve nedense bu beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. “Neden acele ediyorsun?”

“Bana bir daha *tatlım* dersin o kıcını uçurumdan aşağı yuvarlarım.”

“Mollie’yle çok fazla takılıyorsun sanırım.”

Mollie ile Cash ilk başlarda Lucky River Çiftliği'ndeki sayısız uçurumdan birbirlerini itme şakası yaparlardı. Bu da onların başlattığı bir espriydi.

“Tabii ki Mollie ile vakit geçiriyorum. Yeni favori kişim o.”

“Tabii ki ben hâlâ bir numaranım.”

Gülümsedim. “Her zaman.”

Ama büyüyünce Mollie gibi olmak isteyip istemediğim belirsizdi. Keşke yüzüstü yere çakılmak yerine onun gibi âşık olabilseydim.

Wyatt, kardeşleri ve Mollie'yle birlikte işlettiği yeni çiftlik sayesinde biraz para kazanmış olabilirdi. Ama hâlâ, yirmili yaşlarının başında beş yüz dolara aldığı 1980 model Dodge Ram kamyoneti kullanıyordu. Yıllar içinde parçalarını tek tek yenilemişti; şimdi yeni lastikleri, krom kaplaması ve mavi boyasıyla alacakaranlık çökerken parlıyordu.

Yolcu kapısına kadar benimle gelirken bakışlarımı ona çevirdim.

“Ne?” Kapıya uzanıp benim için açtı. “Bu gece partnerin benim. Kapını açmalıyım. Buna alışsan iyi olur.”

Ve işte tekrar o savunmasız Wyatt karşımdaydı. İyi kalbini ve ilgisini, şakanın veya kaba bir lafın ardına saklamayan adam geri gelmişti.

Bu adam, kalbimin dakikada yüz takla atmasına neden olan kişiydi.

“Bana emirler yağdırma, kovboy.” *Ve bu kadar iyi olmayı kes.*

Ellerini kapının üst çerçevesine koyup bana doğru eğildi, dudaklarının kenarları geniş bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı.

“Sana emir verilmesinden hoşlandığına bahse girerim.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ama gülümsememi engelleyemedim. “Ne kadarlık bir bahse girmeye hazırsın?”

Gözleri parlıyordu. Ve kendimi dudaklarına bakmaktan alıkoynamıyordum.

“Ne kadarın var?”

Onu hafifçe ittirip güldüm. O da karşılığında güldü. O an, bu gece için ne kadar heyecanlı olduğumu fark ettim. Gergin miydim? Evet. Ama Wyatt’la şimdiden bu kadar eğleniyorsam, hayır gecesi gerçekten harika geçecek gibi görünüyordu.

Bu adamla her zaman çok iyi vakit geçirmiştım ve tam da ihtiyacım olan şey, kendime güvenebileceğimi, esprili olabileceğimi hatırlatan bir işaretti. Bir erkekle birlikteyken kendim *olabilirdim*. Sadece Wyatt’la pratik yapmam gerekiyordu böylelikle diğer erkeklerin yanında da rahat olabilecektim. Yani tüm o saçmalıklar olmadan tamamen *kendim* olabilecektim.

“Ben sadece bir asistandım. Yani, elli dolar falan,” dedim.

“Para almayacağım ama seni dışarı çıkarırım.” Yolcu koltuğuna doğru başını salladı. “Hadi bin, yoksa geç kalacağız.”

On beş dakika kadar uzakta, büyükçe bir ahırda düzenlenen piknik havasındaki etkinliğe yaklaştıkça gerginliğim artıyordu.

Ya orada sevimli kovboylar yoksa? Ya Wyatt ile aramızda garip bir durum olursa? Ya tam tersi, hiç garip olmayan bir durum olursa?

O takım elbiseyle *çok* iyi görünüyordu.

Fazlasıyla. İyi.

Eğer en yakın arkadaşım olmasaydı ve kesinlikle onun tipi olsaydım şu an kesinlikle üstüne atlayıp onu yatağa atardım.

Wyatt tek eliyle kamyoneti ahırın dışındaki çakıl alana yönlendirip vitesi parka aldı ve motoru durdurdu.

Gecenin sessizliği kamyonetin içine sızmıştı.

Sadece bana mı öyle geliyordu, yoksa aramızdaki sessizlik aniden yoğunlaşıp beklentiyle mi dolmuştu?

“Ne kadar sınır olduğunu bilmeliyim,” dedi. Bakışları bacaklarımın üzerinden kayıp elbisemin yırtmacından görünen çıplak uyluğumda takılı kaldı.

“Yani, dokunmak ve... İşte şeyler açısından. Bunu kafana takmana sebep olur mu bilmiyorum ya da...”

Yüksek, titrek bir sesle kahkaha atınca utanmıştım. “Dokunmak ve bunun gibi diğer şeyler konusunda sorun yok. Geçen gece Rattler’da yaptıklarımız gibi, o gece düşüncelerim beni ele geçiremedi.”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Bu gece biraz daha detay vermeni istiyorum. Bana ne yapmamı istediğini söylersen onları yapabilirim.”

Bir anda sıcaklık basmıştı. Bu ciddi Wyatt’ı çok seviyordum. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Acilen.

“Dürüst olmak gerekirse, Wyatt, ne isteyeceğimi bilemiyorum.”

“Tanrım, Sal, daha önce hiç randevuya çıkmadın mı sen?”

“Yani, çıktım. Sadece uzun zaman oldu. Bir buluşmada eğleneli çok uzun zaman oldu. Nasıl yapılacağını unutmuşum.”

Kaşlarını çattı. “Sen mi unuttun, yoksa çıktığın adamlar nasıl münasip davranacaklarını mı bilmiyordu?”

“Nasıl münasip davranacaklarını mı?” Burnumu kırıştırdım. “*Küçük Ev*’den Pa mısın sen?”

Gözlerini kırıştırdığında bakışları yumuşamıştı. “Bunu söyleyerek bana iltifat mı ediyorsun?”

“Tabii ki ediyorum.” Kalbim burkulsa da gülümsedim. “Senin ve annenin Laura Ingalls Wilder’a ne kadar takıntılı olduğunuzu çok iyi hatırlıyorum.”

“Evet.” Annesinin, hâlâ altın bir zincire takılı olarak boynunda taşıdığı yüzüğüne uzandı. “İşte annem bize bölümlü kitapları

okumayı böyle öğretti. Bana *Big Woods'taki Küçük Ev*'i yüksek sesle okuduktan sonra benim ona okumamı sağladı. Biliyor musun, kelimeleri seslendirirken parmağımı her satırın altında sürüklüyordum.” Hareketi taklit etti. “Çok sabırlıydı.”

“Seninle uğraştığına göre peygamber sabrı olmalı.”

“Gerçekten de öyle.” Sanki daha söyleyecek bir şeyi varmış gibi duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı. “Her neyse, sana ve kendini tamamen rahat hissetmediğin aptal ilişkilerin konusuna dönelim.”

Ona uzun uzun baktım. “İstersen annen hakkında da konuşabiliriz. İçeri girmek için acelemiz yok.”

“Ben de birilerini yatağa atmak için acele ediyorsun sanmıştım.”

Güldüm. “Bu konuda haksız sayılmazsın.”

“O hâlde ne istediğini bulmana yardım edeyim.” Kucağımda kenetlediğim ellerime bakarak başıyla işaret etti. “El ele tutuşarak başlarız. Bu uygun mu? Yanılmıyorsam Rattler'da çokça yapmıştık.”

“Konuyu değiştirmekte bayağı ustasın ama yaptığını fark etmediğimi sanma.” Yüzünü inceledim. “Birçok insanı kandırabilirsin ama beni kandıramazsın, Wyatt Rivers.”

Birden gözleri dolmuştu. Bu bakış... Pepper'ı ameliyat etmeden önce gözlerinde gördüğümün aynısıydı: Saf korku ve acı.

Kalbim sıkışmıştı. Wyatt anne ve babasından ara sıra bahsederdi ama bana tüm duygularını açtığı tek zaman, ailesinin cenazesinden hemen önceki o gündü. Başta, konuyu açmamasını bir hayatta kalma taktiği sanmıştım, o ilk berbat haftaları atlatmanın bir yolu gibi... Ama sonra haftalar aylara, aylar yıllara döndü. Yıllar da on yıla dönüştü... Ve Wyatt bir daha asla bu konuda konuşmadı. Bir kere bile.

Hâlâ acı çektiğini biliyordum. Çok iyi saklıyordu, kimse onun acı çektiğini anlayamazdı. Keşke tam olarak neden acısını benimle, en yakın arkadaşıyla paylaşmaya bu kadar korktuğunu anlayabilseydim.

Wyatt boğazını temizledi. “Seni kandırmaya çalışmıyorum, Sally. Sadece...” Âdemelması hareket etti. “Benim için zor, anlıyor musun? Tamamen dağılmadan onun hakkında konuşmak... Dağılmak istemiyorum. Bu gece değil, sen bu kadar süslenmiş ve bu kadar güzel görünüyorken olmaz. Benden nasıl eğlenileceğini göstermemi istemiştin, unuttun mu?”

Gözlerim dolsa da gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarını engellemeyi başardım. “O zaman başka bir zaman benimle dağılmaya var mısın?”

Wyatt güldü. “Olabilir. Ben... Tutamayacağım sözler vermem, Sal. Ama belki olabilir.”

“Olabilir yanıtını kabul ediyorum. Olasılık olması güzel.”

“Belki sen de tekrar elini tutmama izin vermek istersin?”

“Evet.” Başımı sallayarak onayladım. “Kesinlikle bu benim için uygun.”

Wyatt öne uzanırken ceketinin kolu sıyrılınca taktığı gümüş kol düğmeleri ortaya çıkmıştı.

Tanrım, gerçekten elinden gelen her şeyi yapmış.

Wyatt ilk iki parmağını başparmağım ile işaret parmağımın arasındaki çukura dikkatlice ama kendinden emin bir şekilde koyarken kelimenin tam anlamıyla terlemeye başlamıştım. Temasla birlikte kalbim âdeta atağa geçmişti. Kenetli ellerimi birbirinden ayırıp sol elimi sağ eliyle kavradı. Elimi, avuç içlerimiz tam olarak birbirine temas edecek şekilde sımsıkı tutuyordu. Teni sıcak ve nasırları öylesine sertti ki tenime sürtündüğünde hem yabancı hem heyecan verici hem de şok edici bir *hassaslık* yaratmıştı.

Wyatt tüm süre boyunca gözlerini benden ayırmamıştı. Sadece benim iyi hissettiğimden emin olmak istediğini biliyordum ama—

İyi hissettiğimden emin oluyor.

Bunun da ötesinde, bunu sevip sevmediğimi kontrol ediyordu.

Birinin beni bu denli önemsemesinin üzerinden çok, çok uzun zaman geçmişti.

Bu bana yeniden canlı olduğumu, gerçek bir insan olduğumu hissettiriyordu. Dokunulmayı, eğlenmeyi, iyi bir seks yapmayı, özgürlüğü ve bağ kurmayı hak eden biri gibi... Wyatt'ın eli üzerimdeyken ben sadece işçi bir robot, ekibin yetkin bir üyesi, bir dizi becerisi olan biri değildim. Ben bir ruhtum. Bir beden...

Sadece burada ve şimdi var olan biriydim.

Nabzım tenimde telaşlı, ihtiyaç dolu bir ritimle atıyordu. *Daha fazla. Daha fazla.* Bunun çok daha fazlasını istiyordum.

“O kafanın içinde dönen çarkları görüyorum,” dedi Wyatt. “Bunun için, vücudunun konuşmasına izin vermen lazım. Sana ne istediğini söyleyecektir.”

“Bedenim hakkında seninle böyle konuşuyor olmamız garip geliyor.”

“Gün Işığı, zaten bu lanet şey tümüyle garip. Bari bunu kabullenelim.”

Kaşlarımı çattım. İçimde dolaşan o hoş, neredeyse ipeksi hissin etkisinden bir anlığına sıyrılmıştım. “Ne zamandan beri benimle sevgiliymişiz gibi yapmaya bu kadar sıcak bakıyorsun?”

Omzunu kaldırırken hışırdayan kumaşın sesini, kalp atışının gürültüsünden zar zor duyabilmişim. “Bilirsin, ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Sahte bir sevgili mi istiyorsun? O zaman, hayatında gördüğün en iyi lanet olası sahte sevgili olacağım, tatlım.”

Düşünmeden parmaklarımı onun parmaklarına doladım.
“Bana *tatlım* demeyi bırakmayacaksın, değil mi?”

Güldü. “Seninle biraz dalga geçmeme izin vermen gerek.”

“Eğer azıcık, küçücük bir parça olacağına söz verirsen olur.”
Boştaki elimin işaret ve başparmağını minik bir boşluk bırakacak şekilde birbirine yaklaştırdım.

Wyatt sırtarak bakarken mavi gözleri kararmıştı. “Bende küçük hiçbir şey yok, tatlım. Bunu duymak seni korkutuyorsa, kendine başka bir sahte sevgili bulsan iyi olur.”

Veeee o anda Wyatt’ın ne kadar büyük olabileceğini hayal ettim. Birkaç dedikodu duymuştum. Yani bu adamın *her yeri* kocamandı. Orasının da büyük olması şaşırtıcı değildi.

Dokunulma ihtiyacım içimi delip geçerek bir şimşek gibi klorisime hücum etmişti.

“Bunu bilerek mi yapıyorsun?” diye sordum.

“Neyi bilerek mi yapıyorum?” Hâlâ sırtıyordu.

“Beni utandırmayı.”

“Kızarınca çok güzel oluyorsun.”

Siktir. Şimdi daha çok kızarmıştım. *Ona lanet olsun.*

“Kes şunu,” dedim tüm ciddiyetimi takınarak.

Ancak Wyatt ciddi olacak son kişiydi. “Neyi keseyim?”

“Bunda bu kadar iyi olmayı.”

“Tatlım, bu gecenin sonunda bana durmamamı söyleyeceksin.”

Güldüm. “Dürüst ol. Bu cümle hiç işe yaradı mı?”

“Evet.” Gözleri dans ediyordu. “Sende işe yaradı mı?”

“Tabii ki hayır.”

Flörtleşirken aksanı daha da belirgin hâle geliyordu.

Bir kızı Teksas’tan çıkarabilirsin ama Teksas’ı kızın içinden çıkarıp atamazsın.

“Şöyle yapalım mı? Bu gece benim yönlendirmeme izin ver. Seni rahatsız eden bir şey olursa kulağını çek. Şöyle.” Wyatt kulağın memesini hafifçe çekti. “Bu arada küpelerini beğendim. Parıltı sana çok yakışmış.”

“Bana iltifat etmek zorunda değilsin.” Boştaki elimi yüzüme koydum. Tenim neredeyse ateş gibi sıcaktı. “Daha içeri girmedik bile,” diye ekledim.

Gözlerinin alev aldığını görür gibiydim. “Biliyorum. Ama iltifat etmek istiyorum. Çok güzel görünüyorsun, Sal.”

“Teşekkürler. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun, Wy.”

Sırtması geri dönmüştü. “Biliyorum. Hazır mısınız?” Gözleri ahıra kaydı.

Kendimi sanki bir ömür boyu *münasip* bir şekilde sevişmeye hazırmışım gibi hissediyordum.

Ama aynı zamanda bütün gece bu ukala, yakışıklı, ağzı bozuk adamın kolunda olmaya kesinlikle hazır değildim. Çok tehlikeliydi.

Gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Ama işin aslı, bunların hiçbirinin gerçek olmamasıydı. Hepsi sahteydi. Wyatt’la flört ediyormuşum gibi yapıyordum; eğlenmeyi hatırlayıp o lanet olası fazla düşünme işlevimi kapatmayı umuyordum.

Keşke Wyatt’la paylaştığımız onlarca yıllık dostluk, bu sahte randevuyu bu kadar güzel bir şekilde gerçek hissettirmeseydi. Sanki bu şekilde temas etmemiz dünyadaki en normal şeymiş gibi hâlâ el ele tutuşuyorduk. Bu... Doğru hissettiriyordu.

İyi.

Gerçekten iyi.

“Hazırım,” dedim.

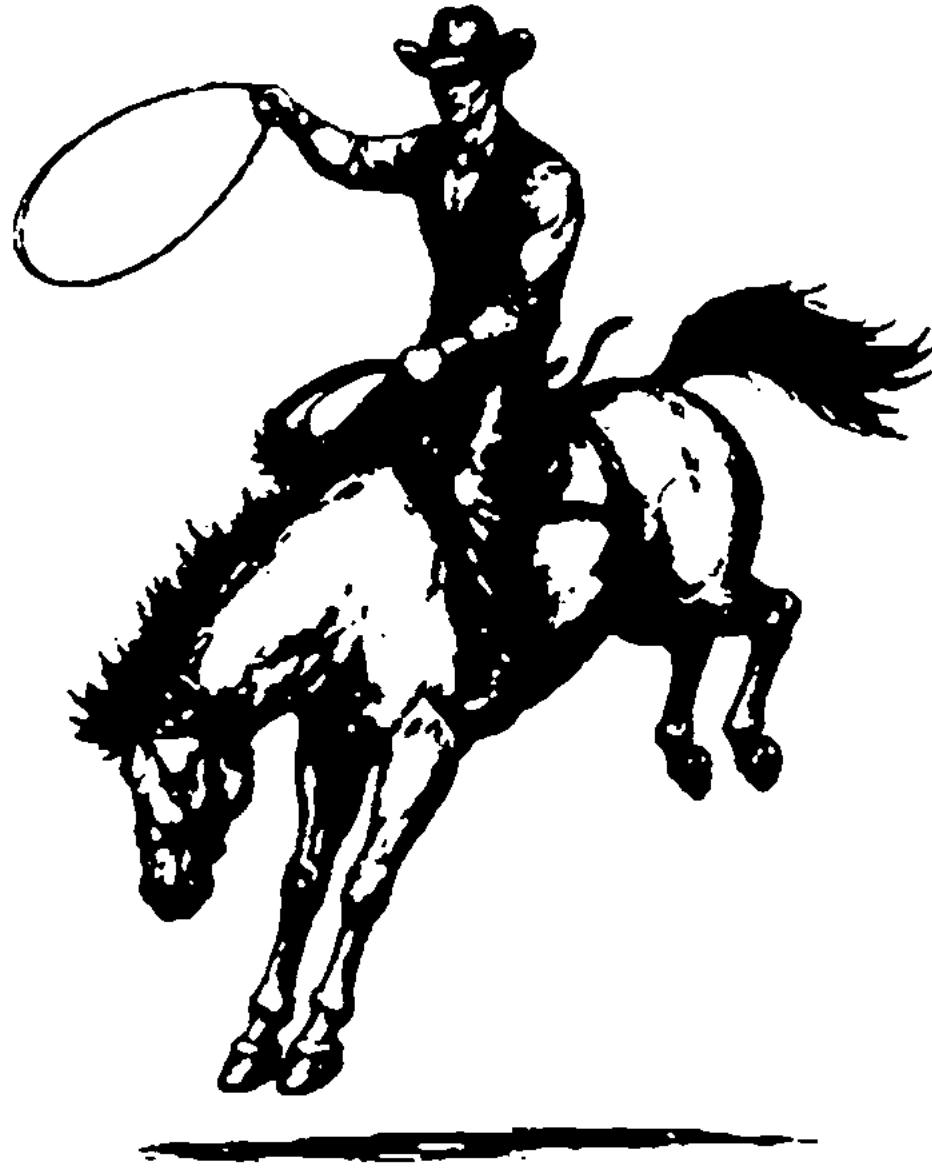
Ve o da bana gülümseyerek karşılık verdi. Bu sahte bir sırıtış değildi. Aptalca bir ifade de değildi. Bu, gözlerine de yansıyan türden gerçek bir gülümsemeydi ve kalbim pır pır atmaya başlamıştı.

Gerçek Wyatt'ı seviyordum. Onu daha sık ortaya çıkarmam gerekecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Wyatt

HODRİ MEYDAN

Kamyonetimin etrafından koşarak dolaşıp Sally daha kendisi açmadan onun kapısını açmaya çalışırken sanki havada süzülüyordum.

Hem elbisesi ve topuklularıyla akıllara durgunluk verecek kadar güzel görünüyordu hem de bana konuşmam için alan tanımıştı.

Azıcık bile olsa duygularımı açmama izin vermişti. Gerçi anemle ilgili bir şey sorduğunda sohbetimiz, aslında hiç konuşmak istemediğimi söylemekten öteye geçmemişti ama yine de konusu açılmıştı. Ve bunun ardından içimi korku ya da pişmanlık kaplamak yerine Sally'yle kendimden küçücük bir parça bile paylaştığım için kendimi biraz daha özgür hissetmiştim. Fiziksel olarak daha hafif hissediyordum.

Beni yargılamamıştı. Benden kaçmamıştı. Hatta benden daha fazlasını anlatmamı istemişti. Daha fazlasını onunla paylaşmaya hazır olmasam bile onun her zaman dinlemek için etrafta olacağını bilmenin rahatlığı vardı.

Belki de ufak adımlar işe yarıyordu.

Ayrıca elini tuttuğumda Sally'nin yüzü lanet olası bir havai fişek gibi aydınlanmıştı. İşte bu kadar kolaydı. Tek bir dokunuş, tek bir hareket... Yüzündeki mutluluğa bakınca sanki ona avuç dolusu pırlanta vermişim gibi görünüyordu. Avucum hâlâ onun elinin ne kadar sıcak ve yumuşak olduğu hissiyle sızlıyordu. Parmaklarımızı birbirine kenetlerken gözlerinde kıvılcım gibi çakan o ateşi de fark etmiştim. Ön camın ardından bile yanaklarının hâlâ pembe olduğunu görebiliyordum.

Elini sadece beş dakika tuttuktan sonra bile mutlu, şaşkın ve canlı görünüyorsa, onunla sevişirken nasıl güzel görünürdü? Bacağını omzuma koyup adımı bağıra bağıra söylettiğimde nasıl bir güzelliğe dönüşürdü?

Aletim seğirdi. İçimden sessizce sövdüm çünkü bu pantolonlar alışık olduğumdan çok daha dar kesimdi, yani yarı sertleşmişken bile rezil olma riskim vardı.

Sally kapıyı ittirirken aynı anda kapısını açtım.

“Yönlendirme işini bana bırakmanla ilgili ne demiştin?”

Sally ceketini giyerken titredi. Bu titreme iyiye mi kötüye mi işaret etti?

“Sana söyledim, çok uzun zaman oldu. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü hatırlamam için bana biraz zaman ver, tamam mı?”

Tamam değildi.

Onun, düzgün bir randevuya en son ne zaman çıktığını hatırlamaması hiç de normal bir durum değildi. Sally Powell'a hak ettiği gibi davranan biri hiç olmuş muydu?

Bu sorunun cevabını nasıl bilmezdim?

Birdenbire bir şey kafama dank etmişti. O yokken ve ben yas içinde boğulurken onun hayatında olup bitenleri kaçırmıştım. Kimseye ya da hiçbir şeye aldırmıyormuş gibi yapmamın nasıl dönüp dolaşıp beni tuzığa düşürdüğüne dair yeni bir örnek daha. Onun aşk ya da seks hayatını hiç sormamıştım. Açıkçası bilmek de istemiyordum çünkü ona deliler gibi âşıktım. Tanıştığı adamları, gittiği partileri duymak beni mahvederdi. Boşlukları kafamda doldurup fazla düşünmemeye çalıştım.

Ama şu anda, sırf onu koruyabilmek için bile olsa sormuş olmam gerektiğini fark etmiştim. Ona, şımarık zengin züppe üniversiteli bir çocuğun verebildiğinden çok daha fazlasını hak ettiğini, çok daha fazlasını istemesi gerektiğini hatırlatmalıydım.

Ama o kararı onun adına vermek bana düşmezdi, değil mi?

Beni seç. Tanrı aşkına, Gün Işığı, beni seçmen için her şeyi yaparım.

İçimdeki hasta ve sapkın bir taraf, henüz kimsenin onun hayatında yer etmediğini bilmekten biraz olsun rahatlamıştı; onun kendini rahat hissetmesini sağlayabilecek tek kişi bendim. Elimi uzattığımda onun da tutması ve kamyonetten inerken takılmaya özen gösterip bana yaslanması beni olması gerekenden daha fazla memnun etmişti.

“İyi misin?” diye sordum, elini tutarken damarlarımdaki kanın hareketlendiğini hissetmiştim.

Bana yapmacık bir gülümsemeyle baktı. “İyiyim.”

“Kulağını çekiştirmeyi unut—”

“Eğer beni rahatsız edecek bir şey olursa, evet biliyorum.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda karanlıkta parlıyordu. “Endişelenmene gerek yok. Şu anki grevim o kadar epik bir seviyeye ulaştı ki benim için rahat hissetmemek diye bir şeyin kaldığını sanmıyorum.”

Neredeyse dilimi ısıırıyordum. “Öyleyse endişelenmem gerektiğini hissediyorum.”

“Sana ağaca tırmanır gibi tırmanırsam diye mi?” Parmaklarımızı yine birbirine geçirip sırttı. “Unutma Wy, eğer seni rahatsız edecek bir şey olursa kulağını çek.”

Şu anda eğilip onu omzuma atsam ne yapardı? Onu tekrar kamyonete götürüp o elbiseyi yırtarak çıkarıp dünyanın sonu yaklaşmış gibi becerseydim?

“Ağzın iyi laf yapıyor, tatlım.”

“Göründüğüm kadar tatlı değilimdir, yakışıklı.”

“Yakışıklı demeni sevdim gibi. Kovboy Pelüş Ayıcık daha iyi olabilird—”

“Kim sana Kovboy Pelüş Ayıcık dedi?” Sally gülüyordu ve kalbim bu görüntü karşısında erimişti.

“Henüz hiç kimse.”

“Kimsenin demeyeceğine dair bir ellilik daha ortaya koyarım.”

“Bana meydan mı okuyorsun?”

Alaycı bir ifadeyle bana doğru eğildi. O kadar yakınımdaydı ki nefesinin naneli diş macunu koktuğunu hissedebiliyordum. “Aynen öyle, yakışıklı. Umarım yanında nakit getirmişsindir.”

Dokuzuncu sınıftayken beşinci ders saatinde klasik bir Jack Daniel’s vakasının ardından içim dışıma çıkana kadar kustuktan sonra Sally bana bir tüp diş macunu getirip yardım ettiğinden beri ikimiz de aynı diş macununu kullanıyorduk. Tadını sevmiştim, o yüzden annemden bana da almasını istemiştim. O günden beri de hep onu kullanıyordum.

Sally tekrar titredi ama bu sefer sebebin soğuk hava olduğunu biliyordum. Ne kadar süredir buradaydık acaba? Bir dakika mı, bir saat mi?

Nazikçe elinden çektim. “Hadi gidelim. İçi daha iyi hissettiriyordur.”

“Bu yatakta söylenebilecek bir şeyin iması gibiydi.”

“Ağzımdan çıkan her şey bir ima sayılır. Buna alışsan iyi edersin.”

Ahır kapısından içeri girdiğimizde Hartsville’in geleneksel hayır gecesi ve sessiz müzayedesi tam gaz devam ediyordu. Sally, her düğün planlayıcısının hayalindeki rüstik tarzdaki ahırı gördüğünde sevinçle bir nefes aldı. Çatıya led peri ışıkları konmuş, ahşap destek kirişleri parlak renkli sonbahar yapraklarıyla donatılmıştı. Mekânı dolduran, her biri koyu kırmızı masa örtüsüyle kaplı ve porselenlerle donatılmış düzinelerce yuvarlak masa vardı, mum ışıkları masalardan yansıyor. Etraf tarçınlı elma şarabı ve tütsülenmiş domuz eti kokuyordu.

Waylon Jennings hoparlörlerden müzikler çalıyor ve Tallulah yakındaki barın arkasında duruyordu. Onun, eğer bu gece yeterince para toplanırsa bazı müşterilere vücudundan içki içirmeyi kabul ettiğini duymuştum.

Gülümsemekten kendimi alamamıştım. İşte Hartsville, kısaca böyleydi; biraz şık ama çoğunlukla kırsal.

Sanırım Sally ve ben de gerçek bir çift olsaydık tam da böyle tanımlanabilirdik. Ama bariz bir şekilde görüldüğü üzere bir çift değildik. Ama fazla çaba sarf etmeden temaya uyuyorduk.

Neden annemin bana başka bir mesaj gönderdiğini hissediyordum? Cennet diye bir yerin olduğundan emin değildim ama varsa, umarım orada, benimle ilgilenmeye vakti kalmayacak kadar eğleniyordur.

Annemin gökyüzünden bana bakıyor olması fikri içimi sıcacık yapmış ve beni kederlendirmişti.

Sağ tarafımızda bir askılık vardı. Sally'nin elini bıraktım ve parmaklarımı ceketinin yakasına, ense kısmına değecek şekilde kaydurdım. "Ceketini alayım."

"Ah. Tamam. Tabii."

Düğmelerini açtı ve omuzlarını geriye doğru yuvarlayarak ceketini çıkarmama izin verdi. Ceketini gördüğünden ağırdı, Siyah renkli yünden yapılmış kalın bir ceket. Bu sert geçen New York kışları için kalın bir cekete sahip olmasının mantıklı olduğunu gösteriyordu. Kim orada, o buz gibi çölde yaşamak isterdi, bilmiyordum. Sally'nin geri dönmek istememesini anlıyordum.

"Demek *dinleyebiliyorsun*," dedim ve plastik bir askıyı ceketinin kollarına geçirip askılığa astım.

Bana keskin bir bakış attıktan sonra dikkatini elbisesine çevirdi. Elbisesinin kalça ve bacak kısımlarını nazikçe düzelterek her kıvrımını ortaya çıkardı.

Ağzım kurumuştı. Mini, siyah bir elbise giymiş olan yakın arkadaşım...

Onu ailesinin evinden alırken de gerçekten nefesimi kesmişti. Siktir, çok etkileyiciydi.

Elbise vücuduna tam oturuyordu. Vücudu, fiziksel olarak yoğun işi sayesinde mükemmel bir formdaydı, harika bir kıcı ve elle kavranabilecek mükemmel, sevimli göğüsleri vardı.

Elbisenin ince kumaşı üzerinden meme uçlarının sertleşerek belirginleştiğini fark ettim. Elbisesinin kumaşı o kadar inceydi ki sanki düşünmeme gerek kalmadan ona gerçekten dokunuyormuşum gibi hissediyordum.

Bunu düşünmemeliydim. Düşünmeye devam edersem, o sert meme uçlarını yaladığımı düşünecektim. Onu bu elbisenin içinde görerek yanlışlıkla da olsa arzulayacak kişiler olacağı için

kimsenin onu bir daha bu elbiseyle görmediğinden emin olmak adına kumaşın üzerinden dişlerimle meme uçlarını ısırarak elbisesini mahvettiğimi düşünecektim. Başının geriye düştüğünü ve parmaklarını saçlarımın arasına daldırarak uyluklarını ağzıma doğru hareket ettirdiğini—

Ah lanet olsun, iki saniye içinde sertleşecektim. Durmam gerekiyordu.

Bunun yerine kolumu omuzlarına dolayıp hafifçe kendime çektim. “İçki?”

“Siktir, evet.”

Sırıttım. “Ne hanımefendice bir yanıt ama.”

“Sen de bu geceye kadar pek centilmen sayılmazdın.”

“Hey, benim birçok kişiliğim var.”

Dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıktayken bana gülümsedi. “Yani bu da ne kadar düz biri olduğunu söylemenin başka bir yolu.”

“Çok zeki olduğunun farkında mısın?” Omuzlarındaki kolumu bir kez daha sıkarak onu kendime yaklaştırdım. Belki hayal ediyordum ama o içten parıltıyı tekrar gözlerinde görmüştüm. “Elma şarabı?”

“Tabii çünkü arabayı sen kullanacaksın.”

“Tabii ki hanımefendi, ben kullanacağım. Bu gece dilediğin kadar eğlen, tatlım.”

Yirmi adımlık mesafedeki herkesin bir anda gözlerini bizden kaçırdığını görmek için tam zamanında başımı kaldırdım. Duke ve Wheeler’ın birlikte olduğunu gördüm. Wheeler bu aralar sık sık şehirdeydi, Mollie ile birlikte kovboy botu şirketleri Bellamy Brooks üzerinde çalışıyorlardı. Sawyer, tanımadığım güzel bir kızla sohbet ediyordu. Goody ise uzun yiyecek masasına tabakları yerleştiriyordu.

Küçük kasabada yaşamamanın eksilerinden biri de herkes, her şeye burnunu sokardı. Bu beni sinirlendirmeliydi. Ya da utan-dırmalı. Sally ve ben, bu gece sonrasında yayılacak olan dediko-duları nasıl ele alacağımızı konuşmamıştık. Sanırım Sally, New York'a tamamen gitmeden önce eğlenceli, ufak bir kaçamak yap-tığımızı söyleyebilirdik.

Buna rağmen dikkatlerin üzerimizde olması beni gülümset-mişti. Ufak sayılmayacak bir kısmım, insanların Sally ve benim birlikte olduğumuzu düşünmesinden hoşlanmıştı. O bana faz-laydı; bir çiftlik işçisine göre Sally fazla zeki, hırslı ve başarılıy-dı. Kısaca, Wyatt Rivers'la takılmaması gerektiğini bilen iyi bir kızdı.

Ama o benimle takılıyordu ve ben bundan deli gibi keyif alıyordum. Tallulah'ın karısı Goody'nin, biz içecek almak için önünden geçerken gülümsememek için verdiği mücadele de beni keyiflendirmişti.

Tallulah'ın gözlerinin nasıl kocaman açıldığını ve bara yanaş-tığımızda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdiğini görmek-ten deli gibi keyif alıyordum.

Ama en çok hoşuma giden ne diye sorarsanız... Bizi odanın karşısından fark ettiğinde Beck Wallace'ın yüzündeki memnu-niyetsiz ifadeydi.

“Eh, *selam* millet. Burası...” Tallulah'ın gözleri benim Sally'nin omuzlarına koyduğum elime kaydı. “Eğlenceli görü-nüyor.”

Bir anda Sally elini kolumun altından geçirerek omzuma koydu. Bu hareketle vücudu bana doğru kıvrılmıştı; kalçaları-mız birbirine, başı köprücük kemiğime yaslanmıştı.

“Ne kadar çok eğlenirsek, o kadar çok para toplarız,” dedi Sally.

Tenim, yumuşak ama bir o kadar da yakıcı olan bu fazla temasla alev almıştı.

Peki ya kalbim? Sally'nin aniden beliren öz güveni karşısında neredeyse patlayacak gibiydi. Onun bana dokunuşunun kolay, rahat ve inanılmaz seksi oluşu, ne yaptığını bildiğini düşündürüyordu. Sadece kendini rahat, arzulanan biri gibi hissettiğinde bunu yapıyordu.

O zaman benim işim de Sally'yi öyle rahat, öyle karşı konulamaz bir şekilde seksi hissettirmektir böylelikle istediği gibi davranabilecekti. Ben yanıdayken sessizleşmesi ya da geri çekilmesi mümkün değildi.

Onunla geçireceğim az bir zamanım varken bunu yapmalıydı. Çünkü bu randevu sahte de olsa, Sally'yle geçirdiğim zaman gerçektir. Ve onun yanında olmayı, neredeyse başka hiçbir şeyi sevmediğim kadar seviyordum.

O zaman en iyi bildiğim şeyi yapacaktım. Onu kendime daha da yaklaştırdım. Başparmağımı boynu boyunca yukarı kaydırıp kulağının altındaki noktada daireler çizmeye başladım. Nefesinin kesildiğini duydum ve göğüslerinin vücudumun yan tarafına yaslandığını hissettim.

İşte bu.

“Bir elma şarabı alayım. Alkollü, lütfen,” dedi Sally nefes nefese.

“Ve ben de bir Shiner Bock alayım, sakıncası yoksa, Tallulah.” Boşta kalan elimle cebimden bir ellilik çıkarıp bahşiş kavanozuna bıraktım. “Sessiz müzayede şimdiye kadar iyi gidiyor mu?”

Tallulah bir bardak kapıp şık bir sürahidenden elma şarabı doldururken başını aşağı yukarı salladı. “Şimdiye kadar iyi gidiyor. Poker oyununun çok ilgi gördüğünü söyleyebilirim. Goody geçen kontrol ettiğinde on teklif olduğunu söyledi.”

“Daha şimdiden mi?” Omzumun üzerinden arkama baktım.
“Bu şaşırtıcı.”

“Herkes işi ustasından öğrenmek istiyor.” Sally omzumu hafifçe sıktı. “Kimse senden daha iyi meydan okuyamaz.”

“Bilemiyorum, Sal. Bu konuda ciddi bir rakipsin.”

Gözleri şakacı bakıyordu. “Öyleyim, değil mi?”

Bu biraz tuhaf, değil mi? Birbirimizle ilgileniyormuşuz gibi gözükmek için bu kadar iyi rol yapıyor olmamız?

Ama ben rol yapmıyordum. Tabii ki bunda iyiydim çünkü on sekiz yaşından beri Sally’ye böyle dokunmayı hayal ediyordum.

O zaman, onun da bunda iyi olması ne anlama geliyordu?

İçkilerimizi masamıza götürdük. Şanslıydım; bu gece yalnızca Sawyer ve Duke gelmişti. Sawyer, küçük kardeşimize Sally ve benim normalden biraz daha samimi göründüğümüzü söylemişti. Tam da Duke’tan beklendiği gibi bugün tüm gün sahte randevumla ilgili bana durmadan takılmıştı ama bu gece kendisini Wheeler’a o kadar kaptırmış olacak ki Sally ve beni pek umursamıyor gibi görünüyordu.

Akşam yemeği bitmişti, sessiz müzayede sona ermek üzereyken biri omzuma dokundu. Arkamı dönüp Beck Wallace’ı, elinde bir kâğıtla dururken gördüğümde midem birden altüst oldu.

“Poker dersini ben aldım.” Gözleri Sally’ye kaydı. “Oynamak ister misiniz acaba?”

“Bu gece mi?” diye sordum.

“Bu gece, evet. Hepimiz buradayken neden olmasın diye düşündüm. Sadece bir deste karta ihtiyacımız var ama içimden bir ses bana kamyonetinde birkaç deste olduğunu söylüyor.”

Sally’nin umut dolu ifadesini izledim. Gülümsedi, omuzları hızlı nefes alış verişleriyle kalkıyordu.

Lanet olsun, ne yapıyorum ben böyle? Onun, bu adamın dikkatini çekmesine yardım mı ediyorum?

“Aslında daha önce hiç poker oynamadım.” Sally bana bir bakış attı. “Öğrenmeyi çok isterim.”

“Sana hiç öğretmedi mi?” diye sordu Beck açıkça şaşırılmış bir şekilde.

“Şimdiye kadar hiç ilgimi çekmemişti,” diye cevap verdi Sally, hâlâ bana bakıyordu.

Lanet olsun, ben neden bunu kabul ettim ki?

Beck Wallace’ın, Sally’ye dokunmasını ya da onu eve götürmesini geçtim, o dar elbisesi üzerindeyken ve incecik sütyenini giymişken ona bakmasını bile istemiyordum.

Onu hangi noktada bırakmak zorunda kalacaktım?

Ne zaman ortadan kaybolup onları yalnız bırakacaktım?

Asla.

Belki bu beni bencil bir herif yapıyor olabilirdi ama bu umurumda değildi. Sally’yi Beck’le giderken görmek beni gerçekten öldürebilirdi.

Bu randevunun gerçek olduğunu hayal etmek için kendime bir gece, sadece bir gece verecektim. Bu kızın benim olduğunu ve gerçekten benimle eve geleceğini hayal edecektim. Benim yatağında uyduğunu. Benim adımı haykırdığını...

Tanrım, onu memnun etmede ne kadar iyi iş çıkarırdım. Keşke bunu bilseydi.

Bu bir tür adımdı. Büyük bir adım mıydı, minik bir adım mıydı, geriye doğru bir adım mıydı yoksa doğru yönde bir adım mıydı, bilmiyordum.

Tek bildiğim, Sally’yi daha fazla istediğimdi ve onu kimseyle paylaşmaya niyetim yoktu.

“Ne dersiniz, çocuklar?” Kardeşlerime baktım. “Bir şans oyununa var mısınız?”

Sawyer viskisini kafasına dikti. “Pek dışarı çıktığım yok, yani evet, beni de yazın.”

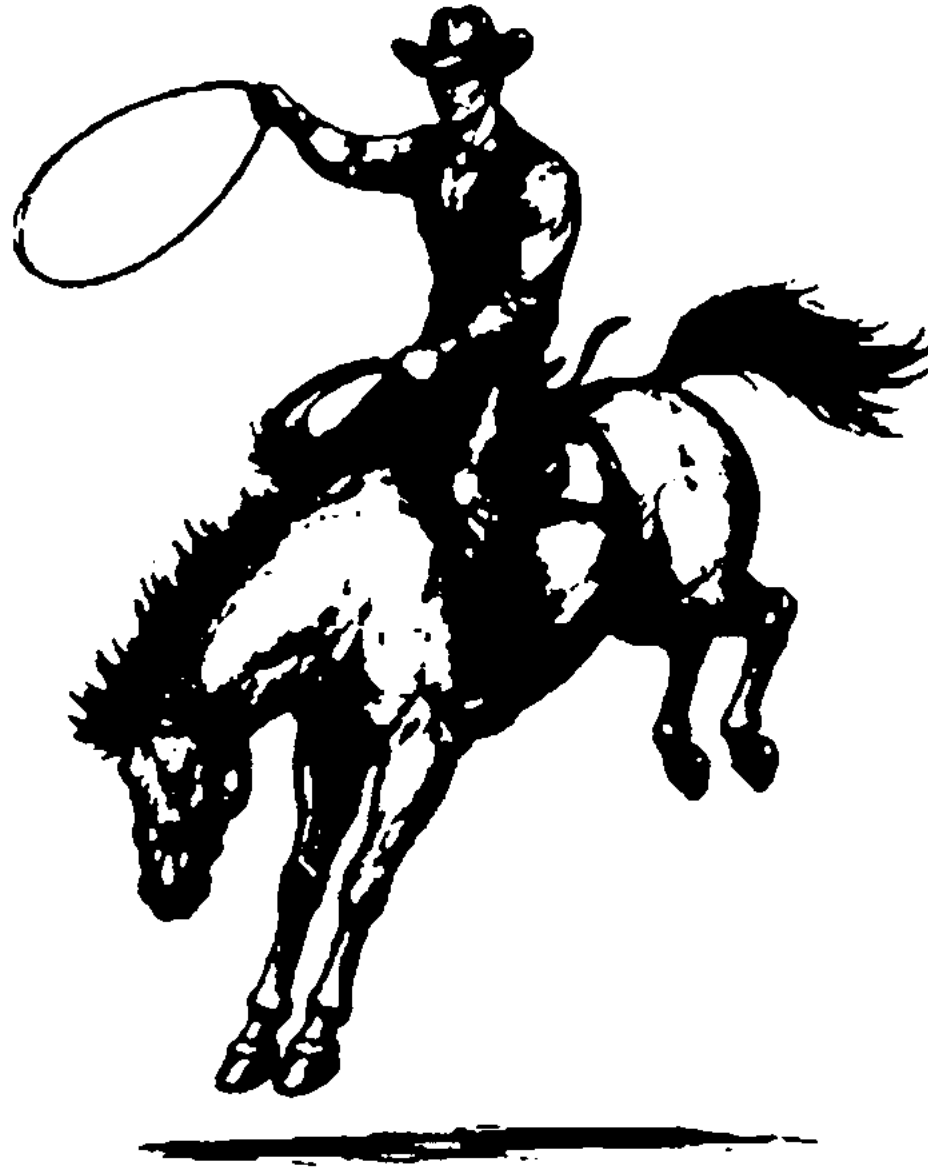
“Tüm paramı size vermeyi çok isterim, elbette,” dedi Duke duygusuz bir ifadeyle.

Sally’nin başka bir içkiye ihtiyacı olmadığından emin olduktan sonra kamyonetime doğru yürümeye başladım.

ONUNCU BÖLÜM

Wyatt

KEŞKE KOVBOY OLSAYDIM

Ben elimde bir kart destesiyle ahıra geri döndüğümde Sally, Beck’le konuşuyordu. Elimi yumruk yaptığımda karton kutunun sivri köşeleri avucuma batmıştı.

Evet, Sally’nin diğer erkeklerle iletişim kurması planın bir parçasıydı.

Evet bu, kabul ettiğim plandı.

Ama hayır, Sally’yi o adama sanki lanet olası bir aymış gibi parlak bir şekilde gülümserken gördüğümde içimde hissettiğim yakıcı kıskançlığa hiç hazırlıklı değildim.

Artık rol yapmak yok. Saklanmak yok. Onu buradan çıkar ve neler hissettiğini söyle.

“Oynayacak mıyız, oynamayacak mıyız?” Desteyi masaya fırlattım.

Duke geri çekilip başıyla otoparkı işaret etti. “Dışarıda kıcını ne ısırdı?”

“Soğuk.” *Bir de bu salak planın gerçekten işe yarıyor olması.* “Az sonra balkabağına dönüşeceğim, o yüzden oyun işini hızlandıralım.”

“Peki, Sindirella,” diye karşılık verdi Sawyer dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılırken.

Sally’yle göz göze geldik. Geçen gece Rattler’daki ilk sözde buluşmamızda ona böyle seslenmiştim.

Bunu çok da kurcalamamaya karar vererek yerime oturdum ve destenin kutusunu açtım. Gözümün ucuyla Beck’in, Sally’nin oturması için sandalyeyi çektiğini gördüm.

“Yaa teşekkür ederim Beck.” Sally’nin yüzünde otururken de hâlâ o parlak gülümseme vardı.

Onun Beck’in etrafında artık ne kadar rahat davrandığını düşünmekten kendimi alamıyordum. Rattler’daki gerginliği eriyip gitmiş gibiydi.

Bu iyi bir şeydi.

Kendime, Sally’nin öz güvenli hissetmesinin iyi bir şey olduğunu söylüyordum.

O zaman neden onu şu anda izlemek lanet derecede kötü hissettiriyordu?

Ve neden ilkel bir mağara adamı gibi Sally’nin sandalyesinin bacağından tutup onu kendime doğru çekerek çığlık atmasına sebep olmak istiyordum? Her şeyi umursayan biri değildim. Tamam tamam, umursuyordum. Sadece bunu *belli eden* biri değildim. Hele ki bu kadar kalabalık bir yerde, bu kadar sahiplenici davranmak hiç bana göre değildi.

Ama hem kardeşlerim hem de Sally için bu tamamen bir oyun olduğu sürece, kendimi güvende hissediyordum.

Ama bacağıma vurup Sally'ye, "Senin yerin burası," dediğimde kendimi hiç de güvende hissetmiyordum.

Duke, öksürerek gizlemeye çalıştığı bir kahkaha patlattı. Ona uyarı dolu bir bakış fırlatıp tekrar Sally'ye döndüm.

Uzun, koyu kirpiklerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Oyunu öğrenmek istemiyor muydun? İlk eli beraber oynayacağız. Kucağımda olursan kartları görmen daha kolay olur. Hem, böyle daha eğlenceli."

Sally dudağını ısırdı. Beck'e, onun bana ait olduğunu göstermek için onu tutup kucağıma çekmek için çok şiddetli bir istek duyuyordum. En azından bu geceliğine bana ait olduğunu...

Beck bu gece kazanmama izin vermeliydi. Tek bir şey de olsa. Tek istediğim buydu.

Ama sonra Sally beni tamamen şaşırtarak hayatında ilk kez söylediğimi yaptı. Sandalyesinden kalktı ve gözleri ışıldarken bana doğru iki adım attı. Ardından elini omzuma koydu ve ağırlığını kucağıma verip yan tarafa dönerek bacaklarını diğer bacağımanın üzerine attı. Bu sırada elbisesinin yırtmacı neredeyse göbeğine kadar açıldığı için pürüzsüz, yumuşak teninin oldukça fazla bir kısmı gözler önüne serilmişti.

Biri.

Beni

Rüyadan.

Uyandırсын.

Yasemin olduğunu düşündüğüm çiçeksi vücut losyonunun kokusu tüm duyularımı doldurmuştu. Tüm varlığım, onun bana bu kadar yakın oluşunun oldukça farkındaydı. Kollarını omuzlarıma dolayıp flörtöz bir şekilde kalçalarını oynatıp bana şu anda kesinlikle ihtiyacım olmayan ama deli gibi arzuladığım o sürtünmeyi vermesi...

Ama beni asıl tahrik eden gözleri, gülümsemesi ve genel cileli tavırlarıydı.

Diğer elini göğsüme koydu ve nefes nefese, “Böyle daha mı iyi?” diye sordu.

“Fazlasıyla,” dedim kelimeyi bir homurtu gibi söyleyerek.

Sally dilini, üst dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Bana dizginleri verecek misin, kovboy?”

Ona bakmaya doyamıyorum.

Özellikle de o dudaklarına...

O da aramızdaki titreşen gergin enerjinin farkında mıydı? Yoksa aklımı mı kaçıırıyordum?

Yüzlerimizin bir santim mesafede durmasını sağlayan tek şey şapkamın kenarıydı. Bir an onu çıkarmayı düşünsem de elimde kalan son öz kontrolümü ve onurumu düşünerek çıkarmadım.

“Ne tür dizginlerden söz ediyoruz, Gün Işığı?”

“Toby Keith, kement atmanın ve atı dizginlemenin zevk verdiği dair bir şeyler söylemişti.” Gülmemek için direniyordu ve buna bayılıyordum.

Seni öpmeyi o kadar çok istiyorum ki canım acıyor.

“İlginç,” dedim.

“Biz çıkalım mı yoksa... Kâğıtları dağıtmaya başlayayım mı?” diye sordu Sawyer.

Sally’nin göğsümdeki eli enseme kaydı ve saçımla oynamaya başladığında yanağımın içini ısırardım. Parmaklarını saç derimde gezdirirken o yumuşak, hafif dokunuşu yüzünden kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

“Dağıt.” Görünen o ki artık sadece tek kelimelik cevaplar verebiliyordum.

Kamyonette Sally’nin elini tutarak bunu ben başlatmıştım, değil mi? Ona flört etmenin ne kadar basit olabileceğini göstermiştim, o da bunu kapıp uygulamaya koymuştu.

Kim bu kızın doğuştan yetenekli olduğunu bilebilirdi ki? Belli ki fazla düşünmüyordu, hatta aksine üzerinde umursamaz bir rahatlık vardı. Bu düşünceyle göğsüm kabarmıştı.

Sawyer kartları dağıtırken Beck'in bakışları üzerimizdeydi.

Neden biraz daha ortalığı karıştırmayayım ki? Tam bir şerefsizdim. Elimi Sally'nin kalçasına dolayıp onu masaya doğru biraz daha çektiğimde sırtı göğsüme yaslandı. Eli artık enseme değildi ama çenemi omzuna yaslayıp ona azılı bir kumarbaz gibi bu oyunu nasıl oynaması gerektiğine dair tatlı tatlı fısıldayabiliyordum.

"Tamam, bunlar ortak kartlar ve hepimiz kullanabiliyoruz," dedi Sawyer'ın masaya kapalı şekilde dizdiği beş kartı işaret ederek.

"Aynen öyle."

"Ve bunlar da..." Elimdeki kartları aldı. "Bizim kartlarımız. Ve ortak kartları, elimizdeki kartların en iyi kombinasyonunu yapmak için kullanıyoruz."

"Doğru. Aynı desen, sayı ve türleri arıyoruz. İkili kartlar, üçlüler. Asıl isteyeceğin şey floş çünkü—"

"Floş aynı türden beş kartın olması demek değil mi?"

Sawyer'ın dudakları yukarı doğru seğirdi. "Sanırım elimizde bir kart ustası daha olacak."

"Ortaya para koyacak mıyız?" diye sordu Beck. "Yoksa bu sadece alıştıрма turu mu?"

Sally bana bakmak için kafasını çevirdi.

"Sen seç, Sally."

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Bugün kendimi şanslı hissediyorum. Hadi ortaya para koyalım."

"Bugün pervasızca yaşama günü sanırım," dedi Duke gülümseyerek.

Dizime hafifçe dokunmak için elimi uzattığımda Sally, Duke'a döndü. "Abin bugün bende etkisini gösteriyor."

Elimi cebime soktum. Parmak uçlarım pantolonun üzerinden Sally'nin üst bacağına değdiğinde bir şey söylememe gerek kalmadan Sally, biraz kıcını kaldırdı böylelikle para kesemi çıkarabildim. İşim bittiğinde hâlâ kalçasında olan diğer elimle onu tekrar kucağıma çektim. Kartlarımızı incelerken öne doğru yaslanıp dirseklerini masaya dayadı ve tam da sevdiğim gibi kıcını kucağıma bastırdı.

İnlememi bastırmak için dilimi ısırdım. Bu kadın beni o kadar azdırmıştı ki, ondan o kadar lanet olası bir şekilde etkilenmişim ki, sertleşmemek için kartları saymak zorunda kalmıştım ancak kart saymak sadece blackjack oynarken işe yarardı. Her neyse. Kartlara odaklanmak, dikkatimi dağıtmak için yapabileceğim tek şeydi.

Aramızda hiç gariplik olmaması şaşırtıcıydı. Vücutlarımızın otomatik olarak uyum içinde hareket etmesi, onun bana değen vücudunun verdiği o *inanılmaz* his gibi aramızdaki tüm bu sessiz iletişim o kadar ateşliydi ki bir an için tamamen kendimden geçmişim. Bir an sonra masada bahislerin döndüğünü fark ettim.

Sally, floptan sonra, yani ilk üç ortak kart açıldığında, kartlarımızı görebilmem için geriye yaslandı. Başını çevirdiğinde burnu neredeyse bana değiyordu. Elini ağzının önüne kapatıp komik bir sır verir gibi, "Yani iki çiftimiz var, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet," diye mırıldandım. Nefesindeki tarçın kokusunu almanın yarattığı sıcaklık dalgası içimi sararken aletimin sakinleşmesi için içimden yalvarıyordum. *Evet. Biliyorum. Dudakları öylesine tatlı olurdu ki...*

Her yeri çok tatlı olurdu.

“Hamlemiz ne olmalı? Sence temkinli mi oynayalım yoksa zafer için büyük bir hamle yapıp kupa kızı çekmeyi mi deneyelim?”

Tabii ki hızlı öğreniyordu. Ve tabii ki her şeyi riske atmaktan çekinmiyordu. Parmaklarımı kalçasına bastırdım. “Bu işte iyisin.”

“Harika bir öğretmenim var.”

“Öyle mi?”

“Burası vıcık vıcık oldu,” dedi Duke. “Bahis koyacak mısınız yoksa koymayacak mısınız?”

Sally kaşlarını oynattı. “Bence deneyelim.”

“Bence de, bu plan hoşuma gitti.”

“Tüm paranı kaybedersem kusura bakma.” Sally doğrulup ortaya daha fazla fiş koydu.

O kucağımdayken uyluklarımı yukarı itme isteğine karşı direniyordum. *O borcu nasıl ödeyebileceğine dair birkaç fikrim var.*

Maça üçlüsü gelmişti. Berbat bir karttı. Sally’nin bana yaslanışından, bizi ele vermek üzere olduğunu anlamıştım. Başparmağımla şapkamın kenarını geriye iterek eğildim. Dudaklarım Sally’nin boynuyla omzu arasında kalan çıplak tenine degecek kadar yakınlaştım.

“Kartlarla oynamıyorsun,” diye fısıldadım. “Masadakilerle oynuyorsun.”

Alt dudağını ısırp dolgunluğunu diliyle okşamasını izledim. Bu onun düşündüğünü gösteren işaretti.

Sonra gövdesini hafifçe doğrultup oturur hâle geldi ve gözlerimiz buluştu. Yavaşça sanki bir şeyi siler gibi elini kaldırıp ağzımın kenarını başparmağıyla yokladı.

Kanım kaynıyordu.

Gülümsedi. Masaya dönüp sadece bir anlığına başka bir banknotu ortaya attıktan sonra tekrar bana baktı. “Artırıyorum.”

Tanrı aşkına, lanet olası şekilde masadakilere oynuyordu, elimizin ne kadar berbat olduğunu gizlemek için benimle flört ederek herkesin dikkatini dağıtıyordu. Dudaklarını ısırp gözleriyle yüzümü inceledi. “Yeni şapkanı gerçekten beğendim, Wy.”

Gözümün ucuyla Beck’in kartlarını masaya attığını gördüm. “Pas.”

“Çok teşekkürler, Sal,” dedim. “Biliyorsun, bunu sadece senin için aldım.”

“Öyle mi?” Kirpiklerini kırıştırdı. “Bir kızı özel hissettirmeyi gerçekten biliyorsun.”

Sawyer Duke’a bir bakış attı. “Bu bir blöf, değil mi? Kesinlikle blöf yapıyorlar.”

“Ne yaptıklarını bilmiyorum ama bende hiç işe yarar bir şey yok.” Duke kartlarını masaya koyup elini yüzünde gezdirdi.

“Yazık oldu,” dedi Sally gözleri hâlâ yüzümdeyken. “Tutku dolu bir şekilde öpüşürken paramızı alıp gideceğiz, değil mi Wy?”

“Tam elli dolar, Sal.” En azından, şu an ortada bu kadar olduğunu sanıyordum. Saymayı, Sally kucağıma oturduğu an bırakmıştım.

Rahattı. Cilveliydi. Sanki tek isteği parasını kazanıp erkeğiyle eve gitmekti.

Keşke bu blöf gerçek olsaydı.

Olabilirdi de.

Flörtleşmemiz gerçek *olmasa* da Sally ile ne kadar uyumlu olduğumuzu görmek kalbimi eritmişti. Lanet bir şekilde iyi bir takımdık. Evet, bu sadece bir oyundu. Aptalca, anlamsız bir oyundu ve ben bunun üzerine çok fazla düşünüyordum. Ama

Sally ile sürekli böyle uyumlu olsaydık neler yapardık diye hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Annem bunu görmeyi çok isterdi.

Bu düşünce aniden aklıma gelmişti. Bütün benliğimle biliyordum ki annem, Sally ile benim her şeyi birlikte yaptığımızı görseydi inanılmaz derecede mutlu olurdu. Sally'ye çok iyi gelirdim, o da bana.

Ama biz birbirimiz için uygun değildik. Ve hesaplar uyuşmuyordu. Hayalini kurduğum hayat, Sally'nin istediği hayat değildi.

Tabii, ona doğrudan ne *istediğini* sormamıştım. Ben de herkes gibi onun dünya çapında bir cerrah olmak istediğini varsayıyordum.

Ama bunun acaba Sally'nin mi yoksa babasının hayali mi olduğunu merak etmeye başlamıştım. Çünkü New York'a geri dönme konusunda kaygıları olduğunu söylemişti. Ama buna burnumu sokmak benim haddime miydi? Onunla bunu konuşmak bencilce bir hareket olur muydu?

Onu hayallerinden vazgeçiren kişi ben olmayacaktım. Büyük şeyler yapmasını engelleyen kişi ben olmayacaktım.

Beck, ayağa kalkarken homurdandı. "Sanırım elimden gelen bu kadar."

Sally ile göz göze geldi. Sally'nin onun peşinden gelmesini istiyordu ki bu da iki tonluk bir ağırlık gibi içime oturmuştu.

Sally'nin gerçekten bunu yapabileceği ihtimali karşısında midem bulanmaya başlamıştı. Sally'nin onunla gitmesine izin vermeliydim, biliyordum. Vermem gerekiyordu. Ama ben...

Onu bırakamam.

Ellerimi onun üzerinden çekemezdim

Bu ani sahiplenme patlaması *büyük* bir adımdı. Hatta bir sıçramaydı. Şu an Sally'nin yanında olmamın tek nedeni, ona Beck'i yatağa atmada yardımcı olacağıma söz vermemdi. Bunu biliyordum. Tüm o flörtöz davranışlar, dokunuşlar, giyinip süslenmesi... Hepsini tam olarak bu ânı yakalama umuduyla yapmıştık.

Beck'in elini uzatacağı an... Sadece bir bakış atmıştı. Ama bu tanıdık bir bakıştı. Onun istediği şey, Sally'nin istediği şeyle aynıydı ve şimdi top Beck'in yarı sahasındaydı.

Sally doğrulmaya başlamıştı. "Hey, Beck, ben—"

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Gün Işığı?" Ellerimi kalçalarına kenetleyip onu tekrar kucağıma çektim. "Daha yeni bir galibiyet serisine başladın. Masadan şimdi kalkmak kötü bir fikir."

Yüzü kızaran Sally, kaşlarını çatarak bana döndü; ifadesi tamamen şaşkınlıkla doluydu. *Ne yapıyorsun?*

Bunu sesli söylememişti. Söylemesine de gerek yoktu.

Ve milyonlarca farklı sebepten dolayı benim de cevabımı sesli vermeme gerek yoktu. *Ben kıskanç bir pisliğin tekiyim. Üzgünüm. Elimde değil.*

Beck'in yürüyüp gitmesine gerçekten üzölmüş müydüm?

Sally kucağımda kaldığında ellerim, onun o nefis kıvrımlarına gömüldü.

Zihnimde canlanan bir görüntüyle tren çarpmışa dönmüş-tüm. Sally kucağımdaydı, şu anda olduğu gibi bana sırtını dönmüştü. İkimiz de şu anki gibi oturuyorduk. Tek fark Sally çıplaktı. Ve ben onun vücudunu yukarı aşağı doğru yönlendirirken memeleriyle oynuyordu, *reverse cowgirl* pozisyonunda aletime binerken verdiği hissiyat dayanılmaz derecede sıcak ve sıkıydı.

Zihnimde canlanan bu görüntü o kadar canlıydı ki her kalça hareketinde sırt kaslarının gerilip ardından gevşediğini bile

görüydüm. Açık bıraktığı uzun saçları omuzlarından dökülüyordu. Hareket ettikçe ellerinin arasındaki memeleri zıplıyordu. Elimi vücudunun etrafında gezdirip başparmağımla klitorisini okşamaya başlamıştım. Parmağımla sürdürdüğüm yavaş, istikrarlı ritim onun nefes nefese kalmasına neden olmuştu, merkezi beni neredeyse acı verici bir şekilde sarıyordu.

“Muhtemelen onun arkasından gitmeliyim, sence de öyle değil mi? Bir fırsatı kaçırmış gibi hissediyordum—”

“Hayır.” Kelimeyi öyle sert bir şekilde söylemiştim ki ikimiz de şaşırmiştık. Maskem bir kez daha fark etmeden düşmüştü. Neyse ki ahır boşalmaya başlamıştı.

Sally’nin yüzündeki şaşkın ifade giderek yoğunlaşıyordu. “Wyatt, o gitmek üzere.”

O anda keskin bir nikotin isteği ile dolup taşmıştım. Ya da Sally ile seks yapma isteği.

Tanrım, neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, bu kızın şu anda başka bir adamla hiçbir yere gitmeyecek olmasıydı.

“Wyatt,” dedi Sally. “İyi misin?”

Düşünceler kafamda dönüp duruyordu. *Ona Beck’in geri döneceğini söyle, sadece oyunu kızıştırdığını söyle. Ya da ona evlenme teklif et...* Ama bunların hiçbirini söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum.

Neyse ki kardeşlerim, Beck’in kıcına neyin girip pes ettiğini merak etmekle meşguldü ve böylece sessiz çöküşüme şahit olmuyorlardı.

İşte. Gardımı indirdiğimde böyle şeyler oluyor.

“İyi misin?” Sally’nin yüzü benimkine çok yakındı. Fazla yakındı.

Ama yine de yeterince yakın değildi. Yemin ederim bu kız beni öldürecekti.

Bir dakika daha onu istemiyormuşum gibi davranmaya çalışmak beni *öldürecekti*.

“Peki.” Kalçalarını sıkıca kavrayıp onu Beck’in boş sandalyesine doğru kaydurdım. “Git.”

“Wyatt—”

“Özür dilerim.” Kravatımın düğümüne bir parmağımı takıp sertçe çekiştirirken ayağa kalktım. Nefes alamıyordum. “Ben... Garip davrandığımı biliyorum. Sadece... Yapamam. Bunu yapamam, Sal. Özür dilerim.”

Sonra ahır alev almış gibi oradan çıktım.

Ama daha çok alev alan bendim ve bu ateşin beni tamamen ele geçirmesine, hatta beni yok etmesine izin vermek en cazip seçenek gibi duruyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sally

FIKRİMİ DEĞİŞTİR

Wyatt uzaklaşırken geniş sırtına öylece bakakalmıştım, kalbim burkulmuştu.

Az önce ne yaşandı öyle lan?

Sanırım... Yani hayal ediyor da olabilirdim ama Wyatt'ın gözlerinin içindeki o incinmişliği görmüştüm. Incinmişlik ve şaşırtıcı bir şekilde özlem gibi görünen bir şey.

Midem aniden düğümlenmişti. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Poker oynarken çok eğleniyorduk. Belki de fazla mı eğlenmiştik? Wyatt'ın, Beck'le gitmeme izin vermemesinin sebebi bu muydu?

Yoksa o da mı flört ederken, dokunurken, kışkırtırken bedenlerimiz arasındaki o gerçek çekimi hissetmişti? Bacaklarım

arasındaki ısrarcı sızı, Wyatt'ın çok iyi yaptığı o lanet olası şeyden, bana kendimi odadaki tek kadınmışım gibi hissettirmesinden ne kadar tahrik olduğumun kanıtıydı.

Bu gece beni, arzuladığı tek kadınmışım gibi hissettirmişti.

Ona ayak uydurmak o kadar ama o kadar kolaydı ki. Onu etkilemek için endişelenmeme gerek bile olmamıştı. Ağzımdan çıkan her kelimeyi fazla düşünmemiştim. Hem gerçek anlamda hem de mecaz anlamda bana nasıl oynanacağını öğretmişti ve ben de onun beni yönlendirişindeki kolay ve kendinden emin tavırdan cesaret alarak öyle oynamıştım.

Elleri üzerimdeyken, nefesi kulağıma değerken ne yap-sam yeriye. Beni son derece arzulanan biri gibi hissettirmişti. Güvende hissetmişim. Beni istenmiş hissettirmişti.

Ve hem arzulandığımı hem de güvende hissettiğim için kendim olabilmişim. İnanılmaz derecede eğleneliydi.

Karnımın tam ortasında bir sızı belirdi.

Kendimi bildim bileli hep Wyatt'ı sevmiştim, bunda yeni bir şey yoktu.

Ama ellerinin boynumda, kalçamda, belimde dolaşmasının anısıyla birleşince içimi kaplayan o keskin ihtiyaç yeni bir şeydi. Ve kendimi sanki patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Beck'in gittiği yöne, soluma doğru baktığımda onun arkasından gitmem gerektiğini düşündüm. Wyatt yetişkin bir adamdı. Bunu kendi başına halledebilirdi. Eğer bana söyleyecek bir şeyi olsaydı, söylerdi.

Ama onu şu anda yalnız bırakma düşüncesi, biraz önce yaşananların yarım, açıklanmamış hâlde kalması, içimi kemiriyordu.

Bu yüzden sağa döndüm, kapının yanından ceketimi aldım. Ama serin gece havasına adım atınca ceket giymedim. Soğuk, alev alan tenime iyi geliyordu.

Otopark neredeyse boştu. Saat beklediğimden daha geç olmuştu. *En iyi arkadaşınla sevgiliymiş gibi yaptığında zamanın nasıl akıp gittiğini anlamıyormuşsun demek ki.*

Ahırın projektör ışıklarının altında, Wyatt'ın kamyoneti parlıyordu. Yolcu kapısı ardına kadar açıktı. Aracın içinde bir hareket gözüme takılmıştı.

Bir an sonra Wyatt kamyonetten indi. Şapkası hâlâ başındaydı, dudaklarının arasında da yanmamış bir sigara duruyordu.

Bu eksi bir puandı. Üzerine sinen tütün kokusunu sık sık alırdım. Wyatt, parti ortamında kim uzatırsa uzatsın sigarayı geri çevirmeyecek tiplerdendi ama benim yanımda hiç içmezdi.

Vücudumun tam ortasından ani, baskıcı bir öfke yükseldi. İçimdeki o başka ihtiyacın da aynı anda kabarmasını görmezden gelerek dosdoğru ona doğru yürüdüm.

“Wyatt Benjamin Rivers, sen ne halt ettiğini sanıyorsun böyle?”

Kafasını kaldırdı, projektörün ışıkları gözlerine yansıyor. Karanlıkta gözleri neredeyse yaşlı gibi görünüyordu. Ona daha da yaklaştım, fazla yakındık ama... Göz bebeklerinin büyümüş olduğunu görebiliyordum. Wyatt cevap verirken sigarası dudaklarında hafifçe sallandı. “Beck’in peşinden gitmiyor muydun sen?”

“Kapa çeneni ve bana neyin olduğunu söyle.”

“Güzel bir geceydi, Sal. Sana nasıl gevşeyeceğini gösterdim, değil mi?” Başını yana eğip elini ağzına götürdü. Başparmağı, kırmızı çakmağın üzerinde durdu. “Bunu mahvetmeyelim.”

“Benimle konuşmayarak sen mahvediyorsun.” Başımı eğip yine göz göze gelmemizi sağladım. “Arkadaşımı merak ediyorum ve ne olduğunu öğrenmeden de buradan gitmiyorum.”

“Arkadaş,” dedi alaycı bir sesle.

Çakmak tık diye yandı, alevi Wyatt'ın yakışıklı yüzünün bir tarafını aydınlatırken diğer tarafını gölgede bırakıyordu. Düz

burnu; dolgun dudakları ve sakalındaki bakırımsı ton beni esir almıştı.

Çok yakışıklıydı.

Ama sonra sigarasını yakmak için öne eğildiğinde daha ne yaptığımı anlamadan, sigarayı ağzından kapıp aldım.

Parmaklarım yanlışlıkla dudaklarına değdiğinde sendelememe neden olan bir sıcaklık dalgası içimi kaplamıştı. “Bu da ne demek?”

Gözleri uzun bir an benimkilere kilitlendi. Nabzım çılgına dönmüş durumdaydı. Sonunda omuzları, yenilgiye uğramış gibi derin bir nefesle kalkıp indi ve elini indirdi.

“Bu, seninle sevgiliymişiz gibi davranmaktan hoşlanmıyorum demek.”

Kalbim sıkışmıştı. Utancımdan yüzüm yanarken gözlerim yaşarmıştı. “Anladım. Tamam. Şey... Seni böyle bir şeye zorlamak...” Neşesiz bir kahkaha attım, kupkuru bir sesle. “Mantıklı değildi. Özür dilerim. Ama ben... Yani, içeride çok iyiydik. Gerçekten eğleneliydi—”

“İşte tam olarak bu.” Gözleri benimkiler arasında dolaşırken yalvarır gibi bakıyordu. “Harika bir iş çıkardık. Beck kesinlikle seni eve götürmek istiyor. Neden istemesin ki? Az önceki özgüvenin... İnanılmazdı. Sanki kaybedecek hiçbir şeyin yokmuş gibi poker oynadın. Üstüne bir de o elbiseyle tam bir bomba gibiydin.” Bakışları hızla aşağı kayarak vücudumu ateş gibi süzen kısa bir gezinti yaptı, ki bu da meme uçlarımdan acı verecek kadar hassaslaşmasına neden olmuştu. “Ama ben... Sally, dürüst olmam gerekirse—”

“Lütfen. Lütfen dürüst ol.”

Çünkü ben dürüst Wyatt'ı seviyordum. Oyuncu, şakacı hâlini de seviyordum elbette. Ama kırılmaktan korksa da içini açabilen adam? İşte o beni gerçekten büyülüyordu.

Yine iç çekti. Başını çevirip bakışlarını benden kaçırdı; böylece çenesinin o köşeli, erkeksi hattını istediğim gibi süzebilme fırsatı yakalamıştım.

“Bu fikre... Yani senin onunla eve gitme fikrine tahammül edemiyorum. Bunu söylemeye hakkım yok biliyorum ama bütün gece bu fikir içimi kemirdi. Ve ben... İnan bana, neye razı olduğumu biliyordum. İhtiyacın olan şeyi elde etmeni istiyordum, Sally. Ama bunu başkasıyla yapman düşüncesi...” Kafası hâlâ yana çevrili olsa da gözleri kayıp benimkilerle buluştu. “Bu bana doğru gelmiyor.”

Sanki içimdeki her şey yerinden sökülüyor gibi hissediyordum. Dolaşım sistemimin içinde bir bomba patlamış da şarapnel parçaları her yanıma saplanmış gibi.

Aramızda canlı, elektrik yüklü bir sessizlik oldu. Wyatt az önce... Düşündüğüm şeyi mi söylemişti?

Wyatt bana açılıyor muydu?

Çünkü bu, delice büyük bir itiraftı. Ve gözlerindeki o ham, savunmasız ifadede... Ödünün koptuğu açıkça belliydi ama yine de gözlerimin içine bakması... Çok anlam ifade ediyordu.

Sessizliği bir şakayla ya da ukalalıkla doldurmaması, maskesini çıkarması... Bu oldukça şey ifade ediyordu. İtiraf ettiği şeyden bahsetmiyordum bile.

O da beni, benim onu istediğim şekilde mi istiyor?

“Wy,” dedim yumuşak bir sesle.

“Evet,” diye karşılık verdi. Sesi benimki kadar yumuşaktı. Benimki kadar korkmuş... “Birlikte olamayacağımızı biliyorum ama... Bu, tüm akşam boyunca bunu düşünmediğim anlamına gelmiyor. Hatta dürüst olmam gerekirse daha uzun zamandır.”

Aynı şeyden bahsettiğimizden yüzde yüz emin olmam gerekiyordu. “Düşündüğün şey...”

“Bana söylettirme işte. Biliyorsun, Gün Işığı. Senin erkeğin olmak istediğimi biliyorsun.”

Kalbim göğsümden fırlayıp uçuşa geçmişti sanki. Kanatlanıp gidiyordu. Nefes alamıyor, düşünemiyor, hiçbir şeyi anlamlandıramıyordum.

Wyatt da bana karşı, benim ona duyduğum kadar güçlü bir arzu mu besliyordu?

Beck yerine onunla birlikte olmamı mı istiyor? Wyatt, Senin erkeğin olmak istiyorum, derken kesinlikle bunu kastediyordu. Benim... Iı... İhtiyaçlarım olduğunda gittiğim kişi olmayı.

Buna, bu düşüncenin ne kadar saçma olduğuna gülmek istiyordum. Ama beni baştan aşağı süzerken gözlerinde görünen o apaçık arzuya bakınca hiçbir şey saçma gelmiyordu.

Bakışları önce göğsüme kaydıktan sonra yüzüme çevrildi.

“Üşüyorsun. Ceketini giy.” Katlayıp kolumda tuttuğum ceketime doğru başını salladı.

Ama ceketimi giymek istemiyordum.

Aslında tam tersine, birkaç kıyafet katmanından kurtulmayı istiyordum. Daha fazlasını giymeyi değil.

Bu çok aptalca. Ateşle oynuyorsun. Dikkatli ol. Dikkatli ol. Akıllıca davran.

Yirmi yıllık en yakın arkadaşınla çıkmak kesinlikle akıllıca bir hareket değildi. İçimden bir ses, arzu ile aşkı karıştırdığımı söylüyordu; zaten bu yüzden ilk başta rastgele bir kovboya yönelmiştim. Acı çekme riski ya da .kalbimin kırılma riski yoktu çünkü Hartsville’de yeni birine âşık olacak kadar zamanım da yoktu.

Ama Wyatt? O kalp kıran bir tipti. Ve o benim için yeni biri değildi. Onu çok uzun zamandır tanıyordum ve o, dünyadaki en sevdiğim insandı. Onunla bu çizgiyi geçmek, yani arkadaştan öte olmak, aramızdakini oldukça karmaşık bir hâle getirebilirdi.

Ayrıca bu, inanılmaz derecede zevkli de olabilirdi. Ve eğer bu gece bir şey öğrendiysem o da bazen risk almak gerektiği idi.

Gerçekçi olmak gerekirse denesem bile *bu* Wyatt'tan, yani dürüst Wyatt'tan uzak duramazdım. Artık dürüst olma zamanıydı. Görünüşe göre Wyatt'ın cesareti bulaşıcıydı.

“Ceketini giy, Sally,” diye uyardı Wyatt.

Cesaretimi kaybetmeden önce kelimeler ağızımdan döküldü. “Öpüşmeyi de unuttum. Bekle, öyle değil. Öpüşmeyi biliyorum ama zihnimdekileri susturup sadece... Ânın içinde kaybolmayı bilmiyorum. Öpücüğün içinde kaybolmayı. Biraz pratik yapmam gerek.”

Bir an hareketsiz kaldı. “Ciddi misin?”

“Yani... Başarabileceğimi düşünüyorum.” Sinirli bir kıkırdama. “Ama bundan keyif aldığımı söyleyeme—”

“*Sadece başarmaya çalışmak* çok depresif bir şey.” Wyatt'ın çenesi seğirdi.

“Aynen öyle.” Dengesiz adımlarla bir adım öne çıktım. Sigarası hâlâ elimdeydi. “Bunu geri alabilirsin. Ama burada kalıp sigara içmeni izlemeyeceğim.”

Burun delikleri genişlemişti, bakışları benden sigaraya kaydı ve tekrar bana çevrildi. Bu geri dönüşü olmayan sınırı geçmek isteyip istemediğinden emin olmam gerekiyordu. *Eylemler, sözlerden daha etkilidir*, derler. Şu âna kadar bana sadece çok tatlı ve korkutucu derecede seksi sözler etmişti. Ama bunlar sadece sözlerdi. Henüz bir adım atmamıştı.

“Al.” Sigarayı göğsüne doğru ittim. “Öpüşme meselesinde söylediklerim için üzgünüm. Zaten senden çok şey istemiş oldum.”

Bileğimi kavradı. Parmaklarıyla bileğimi sıkı ve kendinden emin kavrayışı karnımda bir ayaklanma yaratmıştı. “Şunu yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

“Soruyu sormadan önce cevabın hayır olduğunu varsayma. Lanet soruyu sor, Sally.”

Bayılacak mıyım diye belirsiz bir şekilde düşünürken bile gülümsedim. “Varsaymak, ikimizi de kucumızın üzerine oturtur.”

“Sor.”

Sesim titriyordu. “Beni öper misin?”

“Nasıl olsun?”

“Bilmiyorum. Herkes nasıl seviyorsa öyle.”

Burnundan keskin ve kısa bir nefes aldı. “Bir daha sormayacağım, Sal. Net olmalısın, yoksa aradığını bulamayacaksın.”

Paniklemiş hâlde bir saniye geçti ve ardından bir saniye daha. *Kafanın içinden çık. Kendini ver.* “Ben... Bir şeyler hissetmek istiyorum. Zamanın durduğunu ve tam da olmam gereken yerde olduğumu hissetmek istiyorum. Öpücük o kadar güzel olsun ki başka hiçbir yerde ve başka hiç kimseyle olmak istemediğimi hissedeyim. Kendimi ona kaptırmak istiyorum. Ben sadece... Yani evet, hissetmek istiyorum.”

“Ah. Demek kendinden geçmek istiyorsun.” İçeride yaptığı gibi başparmağının eklemiyle şapkasının kenarını geriye doğru itti. Gözlerindeki alaycı parıltı, titrememi biraz yatıştırmıştı.

“Öyle bir şey işte, evet.”

Ne zamandan beri bu adama yaslanmak bu kadar iyi hissettirmeye başlamıştı? Normalde bu kadar yakın durmazdık.

Ama normalde çok flörtöz bir *Texas Hold’Em* oyunundan sonra çok duygusal konuşmalar yapıp birbirimizi öpmekten de bahsetmezdik.

Bu gecenin ilkler gecesi olduğu kesindi. Ve oldukça güzeldi. Bir bakıma, ilklerimi yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyordum. İlk randevu. Ailelerle ilk tanışma.

Ve şimdi de ilk öpücük.

“Şanslısın.” *Tanrım, Tanrım.* Wyatt elini yüzüme koyup dudaklarımı kendisinininkilere hizaladı. “Tanrı ile aram çok iyidir ve sana onun adını sık sık söyletebilirim. Ama sonunda benim adımı söylemeni istiyorum.”

Bu adamın, tam ihtiyacım olduğu anda beni ne zaman güldüreceğini biliyor olmasını seviyordum.

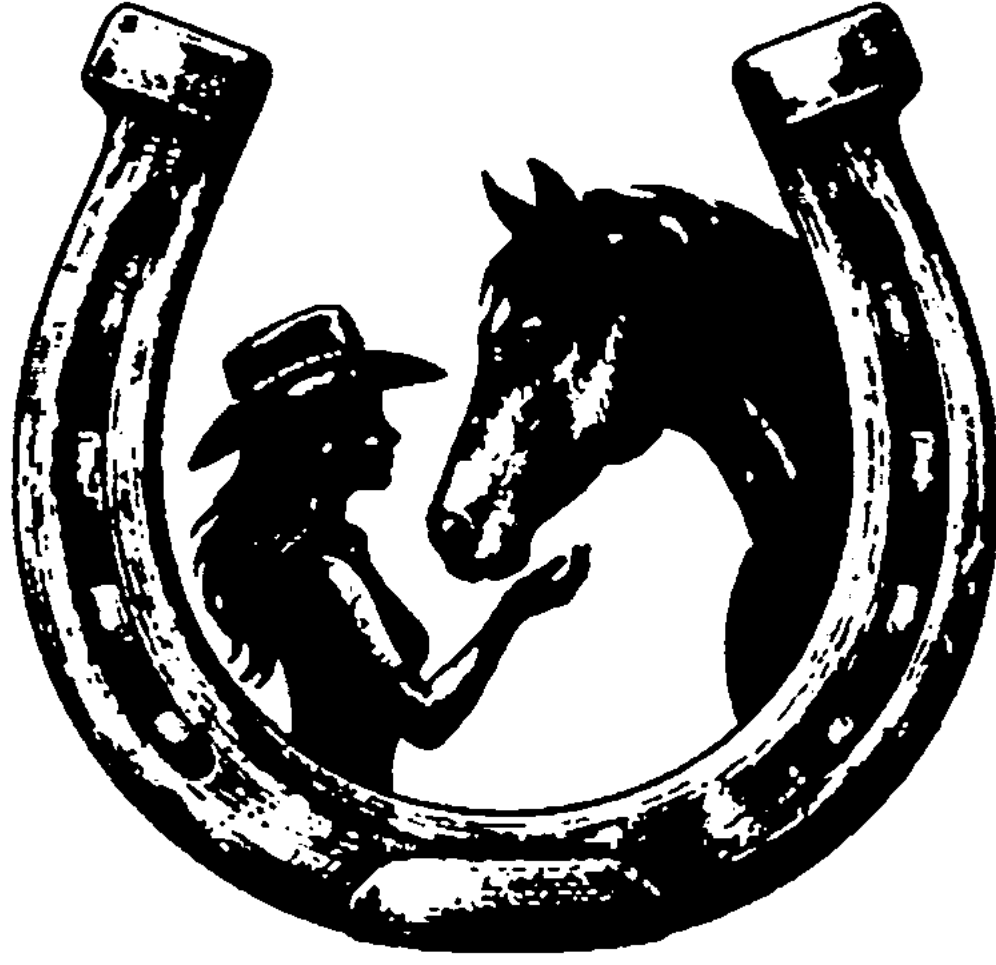
Karnımda kelebekler uçuşuyor ve başım dönüyordu. O kadar gergindim ki kelimenin tam anlamıyla kendimi patlayacakmışım gibi hissediyordum. Ama dokunuşunda bir şey vardı. Avucunun tenimi nazikçe, hafifçe okşaması hem sakinleştirici hem de çılgınca, ahlaksızca tahrik ediciydi.

Ben gülerken o, bana doğru eğildi. Boynunun muhteşem, erkeksi duruşu, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce gördüğüm son şey oldu. Alt dudağı dudaklarımin arasındaydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sally

KOVBOYLAR DAHA İYİ SEVER

Wyatt gülüşümü öpücüğüyle ele geçirmişti.

Wyatt Rivers'ın, henüz ikinci saniyede bile muhteşem olan yavaş, yumuşak, delirtici derecede sıcak öpücüğünün verdiği hisle gözlerimi kapattım.

Beni sabit tutarken dudaklarımı yalıyordu. Dil darbeleri oldukça derin, keyifli, neredeyse uyuşuktu. Bir arzu fırtınası beni ikiye yarmış, bacaklarımın arasında hissettiğim yoğunluk neredeyse dayanılmaz hâle gelmişti.

Aynı anda üst dudağımı dudaklarının arasına alarak beni, ağızımı açmaya teşvik etti.

Bir anlığına tereddüde düştüm. Bunu nasıl yapacağımı unuttuğumu söylediğimde yalan söylemiyordum.

Ya salyalarım akarsa? Ya çok hevesli ya da yeterince hevesli gözükmezsem?

Ya da ben direkt öpüşmekte kötüysen?

Wyatt ise öpüşme yeteneği konusunda hiçbir tereddüt yaşamıyor gibi görünüyordu. Ne kendi yeteneği ne de benimki. Sanki sonsuza kadar zamanımız varmış gibi beni yoğun bir şekilde sabırla öpmeye devam ediyordu. Tükürükten, salyadan veya birinin bizi görmesinden endişelenmiyor gibiydi.

Ya biri bizi gördüyse? Onlara ne bahane sunacaktık? Beck şimdiye gitmiş olmalıydı. Açıkçası, bu öpücüğün onunla hiçbir ilgisi yoktu bu tamamen ama tamamen *bizimle* ilgiliydi.

Ben ve Wyatt.

Sakalları, çenemi ve yanaklarımı gıdıklıyordu. Bu temasın bu kadar samimi ve pürüzlü olmasını sevmiştim. İçgüdüsel olarak parmaklarımla uzanıp kalın, sert sakallarına dokundum.

Wyatt'ın göğsünün derinliklerinden kalın bir inilti koptu. Bunu sevmişti.

Yeniden yaparak parmak uçlarımı çenesinin sert çizgisi üzerinde gezdirdikten sonra serçe parmağımı boynunun üstünde gezdirmek için durdum.

Yine bir inilti. Nelerden hoşlandığını bana söylemekte iyiydi.

Durun bir saniye. Beni öpmek Wyatt'ın hoşuna mı gidiyordu?

Evet. Bu yanıt sert, kararlı bir kalp atışının ardından gelmişti. Bu tür bir tutku, bir açlık sahte olamazdı.

Ben de rol yapmamaya kararlıydım. Düşüncelerimin her zamanki gibi sinir bozucu bir şekilde beynimin içinde tüm olasılıkları, şüpheleri mırıldanmalarını bekledim.

Ama bunun yerine düşüncelerim şok edici bir şekilde... Berraktı. Netti.

Kendinden emin.

Yanlış anlaşılmasın, tabii ki hâlâ Wyatt'la olan arkadaşlığımızı mahvetmekten deli gibi korkuyordum. Ama onu öpmekten korkmuyordum. Özellikle de bana böyle dokunduğu ve bana *güven* vererek beni de teşvik ettiği için. Her şeyin yolunda gideceğine dair verdiği sessiz güvence...

Dilimi onun ağzına kaydırdım. Bu, sadece dilinin üzerinden bir parça temiz, kaba bira tadını alacak kadar derin ama bir o kadar da ufak bir hareketti.

Yine bir inilti çıkardı. Bu kez, bedenlerimiz tamamen birbirine yaslanacak şekilde bana doğru adım attı. Palto aramızda engel oluşturuyordu, bu yüzden onu yere bıraktım ve elimi onun yüzüne götürdüm, uyluklarımız birbirine değerek alev alsın diye vücudumu öne doğru eğdim.

Wyatt bacaklarını açıp beni arasına alırken her yerim zonk-luyordu. Öpücüğü daha açgözlü hâle gelmişti ve dişleri alt dudagımı çekiştiriyordu. Göz kapaklarımın ardında havai fişekler patlıyordu.

Aniden sessizliği bozan ben olmuştum. Ağzımdan yüksek sesli, utanç verici derecede nefes nefese bir inilti çıkmasını engellemeye çalışsam da başaramamıştım.

Wyatt kıkırdayıp eliyle kalçama uzandı ve öpücüğü kesip boynuma doğru, “Şuna da bakın, neyi sevdiğini bana söylüyor-sun işte. Aferin, Gün Işığı. Bırak bedenin benimle konuşmaya devam etsin, olur mu?” diye fısıldadı.

Keşke kalbim de bu kadar cesur olabilseydi... Vücudum ne istediğini rahatça ifade edebiliyorken kalbimin, ruhumun arzuladıklarını ifade edemiyor oluşu ne ironikti ama.

Kendime bunun sorun olmadığını söyledim. Bu noktada ondan alabileceğim her şeyi alacaktım. Ve buradan gideceğimi de unutmamalıydım. Wyatt benimle çıkmaya sıcak baksa da, ki

bence kesinlikle öyle bakmıyordu, bu ikimiz için de aptalca bir hareket olurdu.

Yine de garip sesler çıkardığımda Wyatt'ın hoşuna gitmesi oldukça tatlıydı. Sakallarını çeneme sürterek beni öpmesine bakılırsa hem de oldukça hoşuna gidiyordu.

Daha fazla. Şu anda vücudumun söylediği tek şey buydu. Burnu kulağımın altındaki yere sürtündüğünde içimde kıvılcımlar patlamaya başladı. Sanki kokumu seviyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Aman Tanrım, yanılıyor muyum yoksa Wyatt benim çekici olduğumu mu düşünüyor?

Onu kravatından yakalayıp yeniden dudaklarıma doğru çektim. O da öpücüğü anında derinleştirerek dilini ağzıma kaydırды ve belimde duran parmaklarını, kışıma doğru götürdü.

Alev almış, içi bomboş bir enkaz gibiydim ve lanet olsun, bunu *sevmiştim*.

Alev almaktan söz etmişken Wyatt'tan, keklik üzümü ve sandal ağacı karışımı bir koku dalgalar hâlinde yayılıyordu. Önümde duran adamın ateşliliğiyle sırtıma çarpan soğuğun zıtlığı tüylerimi diken diken etmişti.

“Gün Işığı, üşümüşsün.”

“Üşümed—”

Ama Wyatt çoktan elimi tutmuştu ve beni, sanki gün boyu sağa sola savurduğu saman balyalarından daha ağır değilmişim gibi kucağına alarak kamyonetin, yolcu kapısı hâlâ açık olan ön koltuğuna sırtüstü yatırdı. Koltuk alçak, camlar ise yüksekti, yani biri kamyonun hemen yanına gelmedikçe bizi göremezdi.

Sevinçle ufak bir çığlık attım. Bu kez o, kamyonete bindikten sonra üzerime çıkarak kapıyı arkamızdan kapatırken ses çıkarmamak için kendimi tutmamıştım. Bunun yerine ellerimi

onun kalçalarına koydum ve başımı geriye yaslayarak dizlerini vücudumun iki yanına yerleştirdikten sonra doğrularak anahtarı kontağa itmesini izledim.

Kamyon boğuk bir kükremeyle çalışınca koltuk hoş bir titreşimle sarsıldı. Wyatt bir düğmeyi çevirince havalandırma deliklerinden sıcak hava üflemeye başladı. Hatta yakındaki iki havalandırmayı bana doğru çevirdi.

“Daha iyi mi?”

“Evet. Evet, teşekkür ederim.” Sıcaklık üzerime yayılırken kalbim tekledi.

Wyatt’ın vücudu ve öpücüğü cehennem gibi ateşliydi. Ama sanırım onun benimle ya da genel olarak biriyle ilgilenmesi, onda en seksi bulduğum şey olabilirdi. Bu gece beni önemsemediğini göstermeye çekinmiyordu ve bu kırılgan hâli son derece tahrik ediciydi.

Wyatt şapkasını kenara fırlattıktan sonra ceketini omuzlarından sıyrıp katlayarak koltuğun arkasına özenle bıraktı.

Ay ışığında devasa görünüyordu, omuzları ve kasları, mavi gömleğinin tertemiz kumaşını zorlayacak kadar şişkindi. Ardından arabanın teybine bir kaset taktı. Kasetler sanıyorum ki Rivers Ailesi’ne özgü bir şeydi çünkü çocukların hepsi kamyonetlerine CD çalar koymayı reddediyordu. Teypten Sam Hunt çalmaya başladığında bir kahkaha patlattım.

“*Montevallo* kasetini nereden buldun?” Yine kravatına uzandım.

Başımın iki yanına ellerini koyarak üzerime doğru eğildi. Saçları yüzüne düşmüştü ve bu hâliyle bir anda bütün gün sığır güden, dağınık, kaba ve aç bir kovboya benzeyince midem kasılmaya başlamıştı.

“Kaynaklarım var.” Boynumu öpmek için eğilirken dudakları seğirdi.

Tenim karıncalandı, bacaklarımın arasındaki ısrarcı zonklama daha hızlı, daha sıcak bir hâl almıştı. Onu orada istiyordum.

Bu adamı öptükten hemen sonra onu bacaklarımın arasına davet edersem fazla ileri gitmiş olabilirdim. Normalde, başka bir adam olsaydı onu durdururdum.

Sonuçta bu daha ilk buluşmamızdı. Ve “iyi kızlar” ilk buluşmada kimseyle yatmazdı.

Ama iyi kız olmak biraz sıkıcıydı. Hem Wyatt vücudumun onunla konuşmasına izin vermemi söylemişti. Onu dinlemeye kararlıydım.

Onun benim hakkımda ne düşüneceğini, ikinci bir buluşma isteyip istemeyeceğini dert etmemek kuş gibi özgür hissettiriyordu.

Wyatt’layken hiçbir kural yoktu ve bu, galiba dünyanın en güzel hissiydi. Kendim olabiliyordum çünkü o da kendisi olmaktan hiç çekinmiyordu. Ne hissettiğini ya da ne istediğini gizlemiyordu. Ve bu, diğer erkeklerleyken asla hissetmediğim kadar ona bağlanıp onunlayken güvende hissetmemi sağlıyordu.

Bacağımı elbisemin yırtmacından çıkardım. Wyatt, tam bir uzman gibi beni çözümlüyordu. Dizini kaldırdı ve bacağımı onun bacağının üstüne kaydırmama izin verdi. Diğer bacağım da da aynısını tekrarlادık. Bu sürede Wyatt, boynumu öpmeye devam ediyordu.

Boyun öpücüklerine takıntılıydım. Özellikle de dişleriyle hafifçe ısırp sakalıyla tenimi çizdiğinde.

Sonunda bacaklarım tamamen açılmıştı ve Wyatt vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdi. Tam istediğim yere...

Geniş vücudunun tüm ağırlığıyla üzerime eğildiğinde uyluklarım ona uyum sağlamak için dans ediyordu ve elbisem uyluk-

larıma doğru sıyrıldı. Wyatt aşağı uzanıp bir elini çıplak bacağıma koyarak elbisemi daha da yukarı itti.

Sürtünme arayışıyla uyluklarımı düşüncesizce oynatırken hayal kırıklığıyla bir inilti çıktı ağzımdan. Dizimi onun kalçasının yanına dayadığımda Wyatt, bacaklarımı daha da açıp dudaklarını benimkilere doğru yaklaştırdı.

Artık aramızda sadece onun kot pantolonu ve benim tangam vardı. Acaba ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyor mu diye merak ediyordum. İstekliliğim onu soğutur muydu? Yoksa onu zevkten delirtir miydi?

Dudaklarını benimkine bastırdı. Dilini yavaşça, hiç acele etmeden ağzıma kaydırды. Ayak parmaklarım, son derece rahatsız topuklularımın içinde kıvrılmıştı ve damarlarımda akan sıvı güneş ışığı gibi parıldayan bir şehvet dalgasıyla yükseldi.

Bu...

Bu tam da istediğim şeydi. Nasıl öpüşüleceğini bilen bir adamla olmak. Elleri vücudumdayken Wyatt Rivers'la olmak.

En yakın arkadaşımınla öpüştüğüme inanamıyorum.

Hayal kuruyor olmalıydım. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. Her an saat sabah beşe kurduğum alarmin çalmasıyla sert tek kişilik yatağımda tek başıma uyanacakmışım gibi hissediyordum.

Ama uyanmamıştım. Wyatt hâlâ beni öpüyordu. Onunla geçirdiğim zamanı değerlendirmeye karar vererek ellerimi göğsüne ve oradan da omuzlarına doğru kaydırдыm. Yukarı uzanıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde çenemi ısırды ve uyluklarıyla beni koltuğa sabitleyerek yavaş ve düzenli bir ritimde bana sürtünmeye başladı.

Klitorisim zonkluyordu. Aman Tanrım, sadece sürtünmeyle boşalacak mıydım? Geçmişte erkekler bana oral seks yapsa bile

genellikle çok gergin olurdum çünkü düşüncelerime dalar ve orgazm olamazdım. Ama işte Wyatt'la bu hâldeydim, hâlâ tüm kıyafetlerimiz üzerimizde olmasına rağmen patlamaya hazırdım.

Sanırım yaptığımız şeyin tehlikeli oluşu ateşimi harlıyordu. Yakalanabilirdik. İşleri fazla ileri götürüp ertesi gün her şeyden pişman olabilirdik. Sabah işe morlukla gelebilirdim. Ya da en azından mükemmel bir sakal tahrişiyle... Wyatt boynumda çok fazla vakit *geçiriyordu*.

Tüm bunlar çok yanılttı ama yine de daha fazlasını istiyordum.

Bir şarkı boyunca öpüştük. Bir başka şarkı daha. Ve bir başkası. Ve bir başkası daha derken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, dudaklarımın zonkladığı ve klitorisimde de aynı sızının olduğuydu.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Hem de hemen.

Wyatt'ın son derece centilmen oluşu beni şaşırtmıştı. Parmakları çıplak bacağımda tembelce daireler çiziyordu ama elini bir santim bile yukarı hareket ettirmiyordu. Sürekli sırtımı kavisleyip kalçalarımı oynatsam da o, nispeten sabit kalıyor, ağızıyla beni yavaşça içine çekiyordu.

Seks için *yanıp tutuşuyordum*. Doldurulmak. Tatmin edilmek. Her yerime dokunulmasını istiyordum.

Wyatt'ın bahsettiği şu kendinden geçme evresi... Güvenli adımlar atarak buna ulaşamayacaktım.

Ben de fırsatı değerlendirerek bir elimi Wyatt'ın sırtına kaydırıp gömleğini elime doladım ve gömleğini pantolonunun içinden çıkardım. Avucumu çıplak tenine bastırıp vücudunu aşağı doğru iterek onu merkezime daha sert bir şekilde bastırdım.

Aynı zamanda diğer elini tutup göğüslerime doğru yönlendirdim.

Wyatt hırladı, kelimenin tam anlamıyla hırlayarak alt dudakımı ısırıp ağzına çekti.

Ardından doğrularak vücudunu üzerimden kaldırdığında bir an için panikledim.

Lanet olsun, işi fazla mı ileri götürmüştüm?

Ama aniden uyluklarını öne doğru ittiğinde birkaç saniye önce orada olmayan bir çıkıntıyla *tam* merkezime vurunca nefesim kesildi.

Kalbim duracak gibi olmuştu. Kocamandı. Sertti.

Wyatt Rivers benim için sertleşmiş.

“Gün Işığı artık üç tane bacağım var.” Ilık nefesi kulağıma de-
ğiyordu. “Eğer bunu yapmaya devam edersen duramayacağım.”

“Ya durmanı istemiyorsam?” dedim arzuyla yanıp tutuşurken.

Daha şimdiden çok iyi hissettiriyordu. Gerçekten içime girdiğinde nasıl hissettirecekti acaba?

“Seninle ilk sevişmemiz kamyonetimin ön koltuğunda olmayacak.” Ama hâlâ başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirmiyordu. “Bu, kendini kontrol edemeyen ergenlere göre.”

Bu, benimle sevişmek istediği ama sadece bunun şu anda olmayacağı anlamına mı geliyor?

Bunu yeniden mi yapacaktı yani?

Çünkü sanırım, ben çoktan bu adamla takılma bağımlısı olmuştum bile.

“Peki ya kendilerini kontrol edemeyen otuzluklara ne dersin?”

Güldü ve ellerinin üzerinde doğruldu. Gözlerimi açtığımda Wyatt üzerimde eğilmiş, bakışları yüzüme kilitlenmişti.

“İçimizden birinin buradaki yetişkin rolünü üstlenmesi gerek. Yoksa bu iş iyi olmayacak.”

“Ne iyi olmayacak? Seks mi?”

“E tabii. Bak, sana istediğini vermeyi benden daha çok kimse isteyemez.” Gözleri vücudumda gezindi. “Ama ikimiz de bunun bu gece olmasını planlamamıştık. Burada duralım, tamam mı? Sabah pişman olmanı istemiyorum.”

Dudağımı ısırarak işaret parmağımı kravatının düğümünden geçirdim. *Şu anda ona böyle dokunabiliyorum.*

Wyatt ve ben az önce arkadaştan öte bir evreye geçtik.

Bu farkındalık olması gerektiği kadar sert çarpmamıştı yüzüme. Sanırım arzudan sarhoş olmuştum. Ve *fazlasıyla* iri cüsesiyle üzerimde duran bu yakışıklı adam tarafından dikkatim dağılmıştı.

“Kimsenin seni öptüğüne pişman olacağını sanmıyorum.”

“Evet, iyiyim.” Dudaklarının tek tarafı yukarı doğru kalktı. “Ama o kadar da değil.”

Parmaklarımla dudaklarına dokundum. “Blöf yaptığını söyleyebilirim.”

“Bunda ustalaştın.” Dudağındaki parmağımı ısırdı. “Eğer yarın sabah kalktığında bunu hâlâ yapmak istiyorsan o zaman yapacağız. Ama şu anda seni anne ve babacığının evine geri götürüyorum.”

“İsteyeceğim, Wy.”

“Herkes ister.” Doğrularak dizlerinin üzerine oturdu. Elini uzattı. “Ama bu her zaman doğru olan seçenek olmayabilir. Benden sana öğretmemi istedin. Bunu dersin bir parçası olarak düşün.”

Elini tuttuğumda parmaklarımızı birbirine kenetledi. Oturmama yardım ettikten sonra elbisemi düzelterek kumaşı bacaklarımın üzerine çekti. Bu hareketin yumuşaklığı göğsümü sızlatmıştı.

“Wy?”

Sürücü koltuğuna düşer gibi oturunca homurdandı.
“Efendim?”

“Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Azgın kız sendromuma çare olduğun için.”

“Tatlım, şu an bana ne kadar acı çektirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Şununla odun bile kesebilirim.” Kucağına doğru işaret etti.

Dudaklarımı yaladım. “İstersen bana onu nasıl halledeceğimi de öğretebilirsin.”

“Yapma.”

“Ne yapmayayım?”

“Böyle şakalar yapma.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışları kararmıştı. “Resmen pantolonuma boşalmamı istiyor gibisin.”

Dudağımı ısırdım. “Sen nasıl istersen, babacık.”

Gülmesini ve beni utanmaz biri olmakla suçlamasını bekliyordum. Ama bunun yerine gözlerini kırptırdı, burun delikleri genişledi ve tüm vücudu bir anda titremeye başladı.

“Siktir,” diye hırladı elini kasıklarının üstüne koyarak

Ona öylece bakakalmıştım. “Bekle. Yoksa gerçekten—”

“Pantolonuma boşaldım.” Suratını buruşturdu. “Evet.”

Gözlerimi kırptırma sırası bendeydi. Bu durumda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ona böyle kontrolünü kaybettiğim için bu bir iltifat mıydı? Yoksa onu utandırmış mıydım?

Ne diyeceğimi bilemiyordum. “Ben... Özür dilerim?”

“Özür dilemen gerekmiyor. Bu kadar azmam senin suçun değil.” Bir nefes verdi ve dudaklarının köşesi titrediğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. “Aslında tamamen senin suçun. Bunun için senden nefret etmek istiyorum—”

“Ama edemezsin.” Gülümsedim.

Sırıttı. “Hayır, Gün Işığı, edemem.”

“Gerçekten iyi misin?”

“Bu sadece... Daha önce hiç başıma gelmemişti.” Vites uzandı. “İyi olacağım. Sadece öyle hitap ederken dikkatli ol, olur mu?”

Alaycı bir ses çıkardım. “Bunu senin söylemen komik.”

“Lakaplarımin seni tahrik ettiğini mi söylüyorsun?”

“Belki de,” diye takıldım.

Gözleri parlıyordu. “Bunu bilmek güzel.”

O kadar çok gülümsemiştim ki yüzüm acıyordu. “Gerçekten... *Uzuuuuuun* zaman sonra geçirdiğim en iyi randevu olduğu için sana teşekkür etmek istiyorum.” Nefes verdim. “Asırlardır randevuya çıkmıyormuşum gibi.”

“Daha çok dışarı çıkmanız gerek, Dr. Powell.”

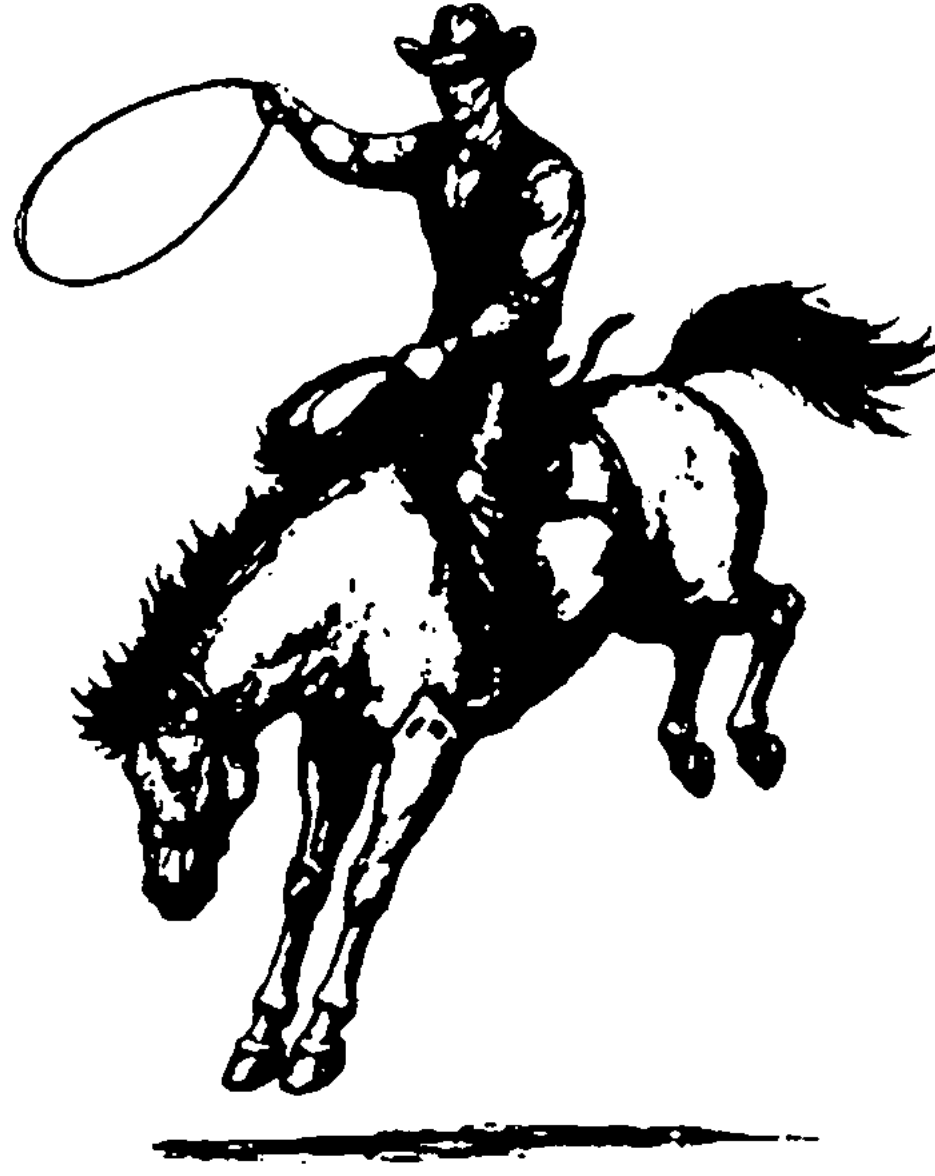
“İyi ki müsaitsiniz, Bay Rivers.”

“Senin için...” Direksiyonu sol eliyle tutacak şekilde el değiştirdi ve sağ elini uyluğumun üzerine koydu. “Her zaman.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wyatt

GİTSEN İYİ OLUR

Yakın arkadaşlar ve oral seks yan yana iyi giden ikililerden değildi.

Ama Sally'yi, dirsekleri ve dizleri üzerine çökmüş veya kamyonetimin ön koltuğunda elim başının arkasındayken aletimi ağzına almış bir hâlde gördüğüm çok detaylı, çok canlı rüyalarımın bundan haberi yoktu sanırım.

Gerçek hayatta olduğu gibi rüyalarımda da Sally memnun etmeye hevesliydi. Tutkuluydu. İniltiler çıkaran. Kırılgan. Dün gece neden bu kadar acemice boşaldığımı şimdi daha iyi anlıyordum. Bu kız gerçekten ateşliydi.

Rüyalarımda, tıpkı kamyonetimde öpüştüğümüzde olduğu gibi birbirimize dokundukça o daha da kendinden emin bir hâle

geliyordu. Kendimi geri çektiğimde ise beni, sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi öpüyordu.

Dahası, açıkça benim neyi sevdiğimi ve nasıl hissettiğimi önemsiyordu ve işte bu yüzden, cumartesi sabahı saat 06.30'da, onun *beni* boşalttırırken orgazm olmasıyla ilgili bu detaylı rüyayı kafamda yeniden canlandırarak elimle boşaldım.

Rüyalarımda sürekli ama sürekli ortaya çıkıp beni haksız çıkarıyordu. İnsanlar her zaman gitmezdi. Sana yakınlaşmalarına izin verdiğinde seni her zaman incitmezlerdi.

Aslında bazen sana çok iyi de bakarlardı.

Dün gece onu eve bıraktıktan sonra Sally de kendini rahatlatmış mıydı? Bir sebeple onu vibratör kullanırken zihnimde canlandırdım. Küçük, fark edilmeyen ama aynı zamanda güçlü bir cihaz.

Onu kullanırken beni mi düşünmüştü?

Bu düşünceyi bir kenara atıp yataktan kalktım. Duş için suyu açtığımda evin eski boruları gıcırdadı. Suyun ısınması birkaç dakika sürecekti ama belki de bu iyi bir şeydi. Gerçekten de kendimi sakinleştirmem gerekiyordu yoksa aptalca bir şey yapabilirdim. Mesela iyi bir randevu beklentilerini “öğretme” bahanesiyle en iyi arkadaşım ile seks yapmak gibi...

Şimdiye kadar ona öğrettiklerimden hoşlanmış gibi görünüyordu. Yine de dün gece ona, duygularımı ne kadar açtığımı düşününce istemsizce irkildim. Kelimelerimle değil, bedenimle. Açlığımı saklayamamıştım.

Ama o da benden bunu gizlememi istememişti, ki o da kendi istekliliğini saklamaya çalışmamıştı.

Yine de buna rağmen ona daha fazla açılmadığım için hâlâ biraz suçluluk hissediyordum. Ona dürüst olmasını söyleyip durmuştum ama ben, içinde patlamaya hazır bir itiraf saklıyordum.

Eğer aramızdaki bir adım daha ilerlerse uyluğumdaki dövmeyle görecekti. Onun için yaptırdığım dövme... Peki sonra ne olacaktı? O zaman gerçeği sakladığımı itiraf etmek zorunda kalacaktım.

Buz gibi suyun altına girdim. Su, derime yüzlerce küçük bıçak saplanıyormuş gibi hissettirse de orada durup bu acıyı çekmek için kendimi zorladım. Sally'ye tamamen dürüst davranmadığım için bunu hak ediyordum.

Cesaretimi toplamalı ve ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim.

Ona dün gecenin bir hata olduğunu anlatmalıydim. Onu kaybetmemek için çaresizdim.

Ama Tanrım... Çok iyiydi. O kadar iyiydi ki sürekli düşünmeden duramıyordum. Tıpkı annem hakkında konuşmam için beni cesaretlendirmesini sürekli düşündüğüm gibi. Daha önce hiç kimse bunu yapmamıştı. Sanırım insanlar ailemden bahsetmekten çekiniyordu, sanki ortamı garipleştirmek istemiyorlardı ya da her neyse. Onların ölümünü hiç olmamış gibi saymak daha kolay geliyordu.

Ama Sally hiçbir zaman kolay yolu seçen biri olmamıştı. Ve bu özelliğini, onun asla bilmeyeceği kadar çok takdir ediyordum.

Ellerimi fayans duvara dayayıp başımı eğdim. Suyun başımın ve omuzlarımın üzerinden akmasına izin verdim. Su biraz ısınmaya başlamıştı. Hâlâ tam olarak sıcak değildi.

Sally kollarımdayken hissettiğim o yumuşaklığa ve sıcaklığa bayılmıştım. Dudakları ateşliydi ve tatlıydı. Bu da ben onun bacaklarının arasındayken ne kadar sıcak ve tatlı hissettireceğini düşünmeme neden oluyordu. Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken bile onun merkezindeki zonklamayı hissedebiliyordum. Tıpkı benim gibi o da seks yapmak istiyordu.

Ona, sadece takılmak yerine daha fazlasını istediğimi söylemek doğru olur muydu? Yoksa bu sadece kafasını karıştırmaya

mı davetiye çıkarırdı? Eğer benim yüzümden hayallerinin peşinden gitmezse, kendimi asla affedemezdim.

Ama bu çok büyük bir varsayımdı, değil mi? İtirafım, Sally Powell gibi odaklı, hırslı ve zeki birini yolundan şaşırtabilir miydi?

Evet, o buradan gittiğinde ben tam bir enkaz olacaktım. Ama o, ayrılığımızdan aynı şekilde etkilenmeyebilirdi. Geçmişte etkilenmemişti. Seks gerçekten bu kadar çok şeyi, bu kadar hızlı değiştirebilir miydi?

Bilmiyordum.

Ama dün gece daha ileri gitmediğimiz için mutluydum. Tabii ki Sally'yle seks yapmak istiyordum. Hem de o kadar çok istiyordum ki üzerinden saatler geçmesine rağmen vücudum *hâlâ* arzuyla sızlıyordu. Ama her şey çok hızlı olmuştu.

Bir an, Sally'nin sahte sevgilisiydim ve elini tutmamın sorun olup olmayacağını soruyordum.

Diğer bir an onun üzerindeydim ve o lanet elbiseyi yırtmak için direnirken onun inlemelerini ağızımla örtüyordum.

Testislerim kasılmıştı ve yeniden sertleşmiştim. Su da nihayet ısınmıştı ama musluğu tamamen soğuğa çevirdim. Boynum ve omuzlarım uyuşmuştu.

Eğer Sally benim yüzümden aptalca bir şey yaparsa Cash beni öldürürdü. John B. benden sonsuza dek nefret ederdi. Patsy beni asla affetmezdi. Sally ile takılarak ailemizi paramparça edebilirdim.

Kendim de paramparça olurdum. İnsanların bana yaklaşmasına izin verince kötü şeyler olurdu. Diğer türlüsüne inanmak sadece rüyalarda olurdu, özellikle de benim için. Kendimi korumalıyım.

Bu da Sally ve benim durmamız gerektiği anlamına geliyordu. Ona, dün gece konuştuğumuz seksin kesinlikle gerçekleşmeyeceğini söylemeliydim.

Sally seks yapmak istiyorsa, bunu başka biriyle yapmalıydı. Başkasıyla olmasını kabul ediyordum.

KESİNLİKLE SORUN YOK.

Duştan çıkıp kot, gömlek ve iş botlarımı giydim. Sonra boynuma mavi bir bandana bağladım. Ustabaşı olarak hafta sonları izinliydim. Ama bir çiftlikte her zaman yapılacak işler olurdu, Sally'yi ve belime sardığı o lanet olası seksi bacaklarının görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmak için bir şeyler yapmalıydim.

Ne kadar yumuşaktı. Yumuşak ve güçlü. Kadın at binmede tam bir ustaydı. Eyerin üstünde rahattı, vücudu gevşek ve sırtı dikti.

Bahse girerim, aletimin üzerinde de harikalar yaratırdı.

Kot ceketimi giyip kapı kenarındaki askılıktan şapkamı alıp kafama geçirdim. Daha bira içmek için saat çok erkendi, değil mi? Dışarı *soğuktu*. Kahveme viski koysam kimse bana kızmazdı.

Burada kimse kapı kilitlemezdi o yüzden direkt kapıyı açtım ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Sally verandada dikiliyordu. Ellerinde şehir merkezindeki kahve dükkânından alınmış iki karton bardak ve yüzünde de kocaman bir gülümseme vardı.

Midem düğümlenmişti. Ama kalbim, sabah güneşiyle yavaşça açan gündüzsefası gibi aydınlanmıştı.

“Selam.” Sesim çatallaşmıştı.

Ancak Sally, sesimdeki pürüzden korkmadan gülümsemeye devam ediyordu. “Selam. Sana biraz kahve getirdim çünkü sanırım bu, artık favori aktivitem. Yani rastgele zamanlarda Lucky River Çiftliği'ne gelip sana lezzetli, sıcak içecekler getirmek. Söz veriyorum, bu sefer senden hiçbir şey istemeyeceğim.”

Gözlerinin altında mor halkalar vardı, sanki o da çok uyumamış gibiydi. Saçları, kafasının tepesinde büyük bir topuz hâlinde toplanmıştı. Şiddetlenen güneş, yüzünü çevreleyen ve boynuna düşen dağınık tutamlarına vuruyor ve âdeta onu aydınlatıyordu.

Dudakları hâlâ biraz şiş görünüyordu. Boynundaki pembe kısmı gördüğümde irkildim. Bunu ben yapmıştım. Üzerinde izimi bırakmıştım. Dağınık, yorgun, makyajsız bu hâliyle gerçek bir melek gibi inanılmaz derecede güzeldi. Nefes alamıyordum.

Sana deliler gibi takıntılıyım ve bu hiç komik değil.

“Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim, Sally.” Kahvelere uzandım. “Bunu getirdiğin için sağ ol.”

Uzun kirpiklerinin altından bana bakarken çekingen bir tav-
rı vardı. “Benden nefret mi ediyorsun? Böyle... Dün gecedен sonra hiçbir şey söylemeden çıkıp geldiğim için...”

“Ne aptalca bir soru. Senden asla nefret etmem. Hele ki kafe-
inle kapıma gelmişken.” Kahveleri alırken parmaklarımız birbi-
rine değdi. Nabzım hızlanmıştı. “İçeri gelmek ister misin?”

Sally, yakındaki sallanan sandalyelere baktı. “Hava çok güzel.”

Demek ki birlikte içeri girersek olacaklardan endişeleniyor-
du. Bu iyiye işaret miydi? Yoksa kötüye mi?

Ama fark etmezdi, değil mi? Biz takılmıyorduk. Bir daha asla
ona elimi sürmeyecektim.

Asla, ama bir daha asla. O böyle davranıp yaptığımızın üs-
tünü örtmek yerine zor olanı yaparak sonuçlarıyla yüzleşmeye
gelmiş olsa bile. Bunu yapmak cesaret isterdi.

İşte onu bunun için seviyordum.

“Senin için çok soğuk olmaz mı?” diye sordum.

“Sen rahatsan ben de iyiyim.”

Neden Johnny Cash’i ve onun asıl cennetin sabahları karısı
June ile kahve içmek olduğundan bahsettiği sözü düşünüyordum?

Sally ile dışarıda olmak da içeride olmamız kadar tehlike-
li olabilirdi. Çünkü aniden evlilik ve o tarz şeyleri düşünmeye
başlamıştım.

İyi değildim. Gerçekten de cennetteydim. Ki bu da büyük sıkık bir sorundu. Az önce mesafe koyacağıma dair atıp tutmuyordum? Sally'ye bu tür şeyleri ya da artık her neyse yapamayacağımızı söylemeye karar vermemiş miydim?

“Ben iyiyim.”

“Pekâlâ.” Sally oturduğunda ona kahvelerden birini verdim.

“Bize ne getirdin?” Yanındaki sandalyeye oturdum.

Güneş ışıkları verandaya vuruyordu ve sıcaklığı hissetmek için bacaklarımı uzattım. Yakındaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor, etrafı neşeli sesleriyle dolduruyordu. Her yeri taze düşmüş yaprakların ve odun dumanının kokusu sarmıştı.

“*Latte*. İki *shot* fındık şuruplu, ekstra tatlı.”

“Demek utanmadan tatlıya olan düşkünlüğümü kullanıyorsun.”

Bardaktaki küçük içme kapağını öne doğru katlayıp sabitledikten sonra buhar minicik açıklıktan çıkarken bana gülümsedi. “Evet.”

Ben bir yudum alırken o da aldı. *Latte* sıcaktı ve tam dozunda konmuş fındık şurubuyla tatlıydı.

Tadı Sally'yi andırıyordu.

Gözlerimiz buluştu.

O da öpücüğü mü düşünüyordu? Genelde ne düşünürdü?

Ne gözleri dolmuştu ne de kızgın duruyordu, yaptığımız şeyden pişman olmuşa benzemiyordu. İkimiz de pek bir şey içmemiştik zaten. Ve sadece biraz öpüşmüştük. Bunu başka biriyle yapsam iki saniye bile üstünde durmazdım. Artık sekizinci sınıfta değildik sonuçta.

Ama konu Sally olunca... Öpüşmek muazzam bir olay gibi geliyordu. Ki gerçekten öyleydi. Hiç aşmayız sandığım bir çizgiyi aşmıştık ve ona söylemeye asla cesaret edemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri söylemiştim. Gerçi... Duygularımı dudaklarım-

la, vücudumla, ellerimle söylemiştim. Ama Sally zeki bir kızdı. Eski Dodge'umun ön koltuğunda yaptığımız şeyden ne kadar hoşlandığımı anlamış olmalıydı.

Aramızda uzayıp giden bir anlık sessizlik oldu ve o an söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

Güvenli alanda kalarak gündelik bir sohbet mi başlatmalıydım? Sanki dün hiç yaşanmamış gibi mesela...

Yoksa tüm cesaretimi toplayıp on yıllardır ona âşık olduğumu en yakın arkadaşıma mı söylemeliydim? Ona bu gece ve bundan sonraki tüm gecelerde benimle kalmasını mı rica etmeliydim?

"Şeyy... Dün gece hakkında." Sally, serbest olan elini uyluğu boyunca aşağı yukarı gezdirirken bana baktı.

Gülümseyerek, "Bunun hakkında konuşmak istemene sevindim çünkü ben de istiyorum," dedim.

"Bayıldım," dedi aniden. "Her saniyesine, Wy. Her lanet saniyesine bayıldım. Her şey... Sen çok çok çok iyiydin. Buraya bunu söylemek için geldim. Sadece ânın içindeydim, kafamdaki düşüncelerden sıyrılmıştım ve bu, kendimi tarif edemeyeceğim şekilde özgür hissettirdi."

Ah, kendime hâkim olma planıma elveda... Rahatlayarak derin bir nefes verdim, kalbim göğsümde kocaman, aptal ama mutlu bir balon gibi süzülüyordu.

Sally benimle öpüşmekten hoşlanmamıştı.

Sally buna *bayılmıştı*.

Üstelik bunu bana söylemekten de çekinmiyordu ve bu da beni cesaretli davranmaya teşvik etmişti.

İkinci bir seferi siksen kaçırmazdım. Eğer bana bu şansı veriyorsa bunu yapacaktım. Sonrasında yaşanacaklarla daha sonra ilgilenecektim. Bu, kaçıramayacağım bir şanstı.

“Sen tam bir öpücük ustasısn,” diye devam etti Sally. “Bilmiyorum, ben de sana o kadar iyi hissettirdim mi? Seni saçma bir şekilde zorlamış olabili—”

“Seni öpmeyi ne kadar sevdiğimi hissetmedin mi?” Sanki en yakın arkadaşımın beni öylesine tahrik ettiğini ve pantolonuma boşaldığımı konuşmuyormuşuz gibi kahvemi yavaşça yudumladım. “Bana güven, zorlamadın. Sen iyiden de iyiydin, Sal. Harikaydın.”

Gülümserken Sally’nin yanakları yeniden kızardı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Ve bunu tekrar yapmak isterim. Yani sen ne yapmak istersen.”

Gözleri kocaman açıldı. “Ciddi misin?”

“Sen de istiyorsan, evet.”

“İstiyorum, evet.”

“Bir şartım var.”

“Neymiş?”

“Artık Beck Wallace falan yok. Eğer düşüncelerinin batağından nasıl çıkacağını öğretmemi istiyorsan, tamam. Ama bunu başkasıyla denemeyeceksin.”

New York’a döndüğünde ne isterse yapabilirdi. *Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.* Ama Hartsville’de olduğu sürece yalnızca benimle olacaktı.

Sally, kirpikleri titrerken bakışlarını kaçırdı. “Benim için sorun değil. Yani... Kabul.”

“Emin misin? Seni rahatsız olacağın bir şeye zorlamak istem—”

“Eminim, Wyatt.” Gözlerimin içine baktı. “Bunu gerçekten istiyorum.”

“Güzel. O zaman bir şart daha.” Kalbim hızla çarpıyordu. “Bittiğinde hâlâ arkadaş kalacağımıza söz vermen gerek.”

Çünkü eninde sonunda bitecekti. Bitmek zorundaydı.

Ama bunu şu an düşünmeyecektim. Şu anda ocak ayının var olmadığını, kasım ve aralığın ise sonsuza dek süreceğini hayal ederek bu olaya girmekten korkmamam gerektiğini düşünecektim. Sally burada kalacakmış gibi...

“Ah, Wy, bunu zaten söylemeye gerek bile yok.” Sally uzanıp elimden tuttu, avucu uzun süredir kahve fincanını tuttuğu için sıcaktı. “Sen benim dünyadaki en yakın arkadaşımsın. Dün gece eve geldiğimde, kelimenin tam anlamıyla uyuyamadım. O kadar... Heyecanlıydım ki. Ve mutluydum. Sürekli, ‘Acaba yakın arkadaş olduğumuz için mi her şey bu kadar iyiydi?’ diye düşünüp durduğumu biliyor muydun? Orada daha önce hiç kimseyleyken olmadığım kadar rahattım.”

Omzumu hafifçe kaldırdım, kalbim yine deli gibi çarpıyordu. “Her ne olursa olsun, ikimiz de yetişkin insanlarız. Bunu isteyerek yapıyoruz. Benimle her şey hakkında konuşmaya devam et, olur mu?” *Küçük bir ihtimal de olsa belki nihayet ben de gerçekten seninle konuşabilirim.*

“Sanki konuşmadan durabilirmişim gibi.” Sally elimi sıktı. “Teşekkür ederim, Wy. Öz güvenli olmam için bana pratik yaptırmak zorunda değils—”

“Ama istiyorum.” Hafif esen rüzgârla saçları yüzüne savruldu. Elini bırakıp yüzüne gelen saçlarını kulağının arkasına itmek için uzandım. Elim biraz titriyordu ve o bunu umarım fark etmezdi. *Bunu yapacağımıza inanamıyorum.* “Dur, düzelteyim.”

Bakışı bulanıklaştı, gözleri dalgınlaştı. İçimde bir yerlerde kıvılcımlar alev almıştı.

“Tamam,” dedi yumuşacık bir sesle.

Zaman kaybetmeye hiç niyetim yoktu. Sally'ye bir erkeğin onu nasıl gerçekten sevmesi gerektiğini göstermek için bir aydan biraz fazla vaktim vardı. Beş hafta... Yok canım ne sayması... Onu bırakmak zorunda kalmadan önce ona doymaya çalışacağım bir süre.

Konusu açılmışken aynı fikirde olduğumuzdan emin olmam gerekiyordu. Sally sadece iyi vakit geçirmek istiyordu. Biraz gevşemenin bir yolunu bulmak. Eğer başka sınırları da aşarsak birinin kalbi kırılacaktı.

O biri, benim. Ve ne olursa olsun acıyı çekecek olan da yine ben olacağım.

Yine de kelimeler ağızımdan zorla çıkıyordu. “Sadece seks, değil mi?”

Sally gözlerini kırptırdı. Nabzım deli gibi atıyordu.

Benden daha fazlasını istemesini diliyordum. Tanrım, benden dünyaları istese, verirdim.

Ama bunun yerine başını aşağı yukarı salladı. “Sadece seks. Evet.”

“Peki o zaman.” Göğsümde aniden beliren acıyı yatıştırmak için elimle bacağıma vurdum. “Bugün çok işin var mı?”

“Evet, var. Okumam gereken yeni bir dergi var ve gerçekten hayranı olduğum bir cerrah, *podcast*inin yeni bir bölümünü yayınladı. Çamaşırları da yıkamadım... Aman tanrım. Babam her zaman çağrılar alıyor, bu yüzden yardım etmem gerekirse yanında olmam gerek.” Dudaklarını ısırды. “Ama bana bir bahane bulursan kesinlikle kullanırım.”

“Peki ya...” Elini tekrar tutarken düşünüyormuş gibi yaptım. “Benimle sürüyü kontrol etmeye gelmen gerekse? Hava güzel ve dün birkaç dana ahırın arkasında takılıyordu. Hasta ol-

madıklarından emin olmam için senin de onları üç kez kontrol etmen lazım.”

“Oldukça ciddi bir mesele gibi.”

“Değil. Ama ufak bir kaçamak için işe yarar bir bahane.”

Dudakları yukarı doğru seğirdi. “Ne tür bir kaçamak?”

“Ne tür istersen, tatlım.”

Gözlerini devirdi. “Aman Tanrım, şaka gibi cevaplar veriyorsun.”

“Eğer söylediğim doğruysa şaka olmaz ki.”

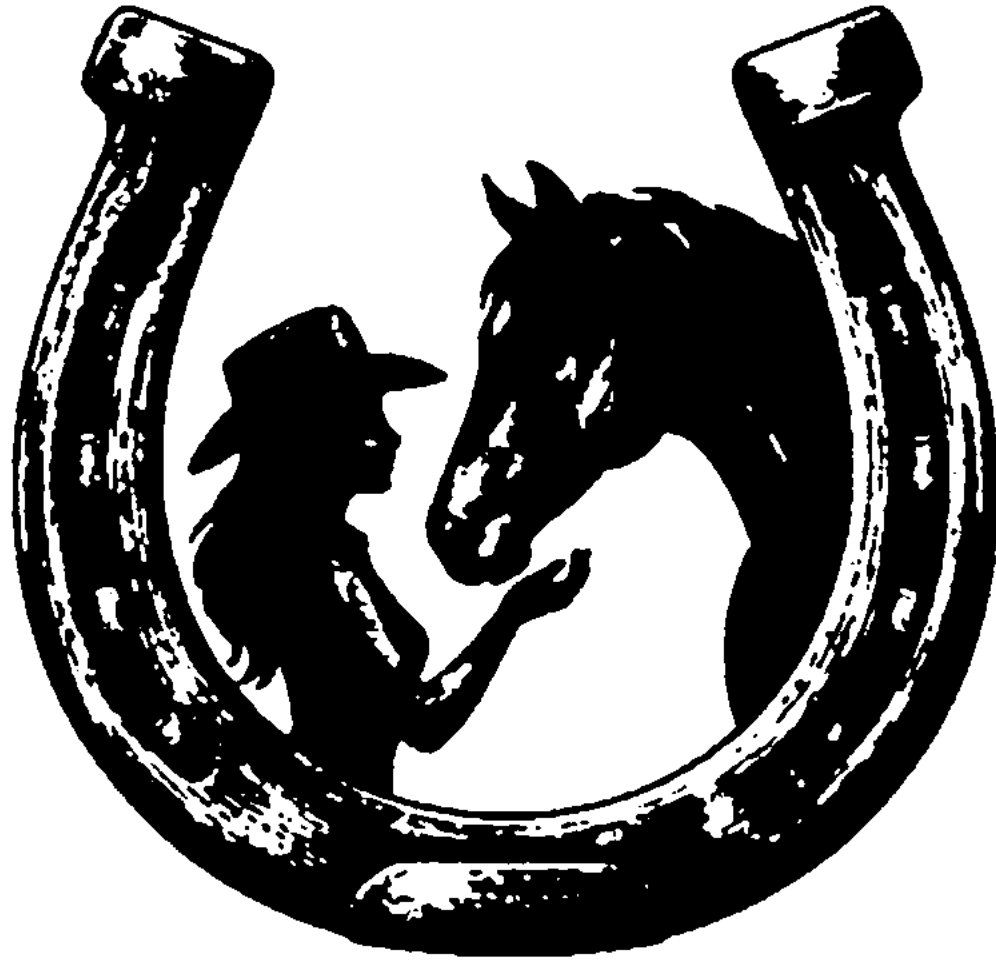
Gözleri parlıyordu. “Peki ama gerçekten şaka mı yapıyorsun yoksa ciddi misin anlayamıyorum.”

“Kahveni bitir.” Elindeki bardağa doğru başımı salladım. “Birazdan öğreneceksin.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sally

ARKADAŞLAR HER ŞEYİ GÜZELLEŞTİRİR

“Artık sen de kumarbaz bir kadın olduğuna göre,” dedi Wyatt eldivenli elleriyle atının dizginlerini tutarken. “Parasına yarışmaya ne dersin?”

Lucky River Çiftliği’ni ziyaret ettiğimde genellikle bindiğim Penny’nin üzerindeydim. Bakır renkli yelesiyle bu ad ona çok uyuyordu. Wyatt ve ben at ahırına gitmiştik ve şu anda muhteşem bir sonbahar sabahında yola çıkıyorduk.

“Dün gece kazandıklarımızı almayı unuttuk, değil mi?” dedim gülümseyerek.

Güneş yüzünden gözlerini kısıyan Wyatt, ön cebine uzanmak için kalçalarını kaldırdı. Bu hareket dikkatimi uyluklarına çekmişti; eski, rengi solmuş Wrangler kotundan kaskarı belli oluyordu.

Zihnimde bir görüntü belirmişti: İçime girerken kasılan uyluk kasları ve *Sadece sen ol, Gün Işığı. Tek istediğim sensin*, diye mırıldanırken kulağıma değen nefesi...

Yine de sadece seks yapmayı istediğini gayet net bir şekilde ortaya koymuştu. Bu ne kadar canımı acıtsa da ve ne kadar keşke daha fazlasını isteseydim diye düşünsem de bu işe daha fazlasını karıştırmayacaktık. Bunu kabul etmeliydim. En azından Wyatt'ın bana vermeye istekli olduğu şeyin tadını çıkarabilmek için bunu kabullenecektim.

Elinde bir tomar nakit para tutuyordu. "Sawyer bunu bizim için almış ve dün gece geç saatlerde posta kutuma bırakmış. Kazanan iki katını alır, kabul mü?"

Wyatt yaklaşık 1.90 boyundaydı, bacakları uzun ve kalındı; hatta öylesine kaslılardı ki kotunun üzerinden bile üst bacak kaslarını görebiliyordum. Adam tam anlamıyla fitti ve—

Aman Tanrım, gerçekten onu çıplak görebilecek miyim?

Ne zaman? Nasıl? Ve o kaslarla bana tahmini ne tür bir tatlı ızdırıp çektirecekti?

Dün gece başladığımız şeyi devam ettirmek istediğini çok açık bir şekilde ifade ettiğinden beri bunun nasıl olacağını merak edip duruyordum. Bir yanım kahvelerimizi bitirdikten sonra beni sırtına atarak doğruca yatağa götürmesini diliyordu.

Diğer yanım ise ne olacağını bilememenin vermiş olduğu o belirsizlik hissini seviyordu. Bu, tam anlamıyla heyecan dorukta beklerken insanı çıldırtan bir durumdu.

İşe koyulduğumuzda ben çoktan alev almış ve arzudan delirmiş bir hâlde olacaktım.

Kalçamı eyerin üzerinde hafifçe hareket ettirdim, merkezim sürtünme için yanıp tutuşuyordu. "Bu neredeyse banka hesabı-

mı sıfırlayacak. Ama nasıl olsa kazanacağım için pek endişelenmememe gerek yok, öyle değil mi?”

Wyatt eyerde geriye yaslanıp sırtıttı. “Fazla iddialısın, Gün Işığı. Güney tarlasındaki çite ilk varan kazansın mı?”

Ona baktım. O da bana bakıyordu. Bu sabah delici bakışlar atıyor ve mavi gözleri kahkahayla parlıyordu.

Kahkahayla ve arzuyla. Artık arzu duyduğunda onun nasıl görüldüğünü biliyordum: Çenesini hafifçe sıkması, gözlerindeki sert, ateşli parıltı ve bakışlarının dudaklarıma kayışı.

“O elliliği alacağım, kovboy.”

Herhangi bir yanıt vermesini beklemeden topuklarımla Penny’nin yanlarına vurdum. Atım bir anda koşmaya başlayınca vücudumu onun güçlü, ritmik adımlarına uyum sağlayacak şekilde hareket ettirmeye başladım. Toynaklarının yere vuruşu yukarı doğru titreşip vücudum boyunca ilerliyordu. Bu hafif gıdıklayıcı his, ahırın yanından hızla geçip açık çayırlığa doğru uçarcasına giderken deli gibi sırtımama neden olmuştu.

“Seni küçük hileci!” diye bağırdı Wyatt arkamdan.

Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu, hava serin ve temizdi. Saçlarım her yana savruluyordu ama umurumda bile değildi. Kalbim göğsümün içinde gümbürderken güneşin sıcaklığının kıyafetlerimden sızıp tenime işlediğini hissedebiliyordum. Güneşte ısınmış toprak ve deri kokusu tüm duyularımı sarmıştı.

Bir anlığına gözlerimi kapatıp kendimi bu muhteşemliğin tadını çıkarmaya bıraktım. Dünyada buna benzer başka hiçbir şey yoktu. New York’un kuzeyi kendince güzel olabilirdi ama orada, insanın sırf canı istediği için deli gibi at sürebileceği böylesine uçsuz bucaksız alanlar yoktu. Bir de güneş orada hiç bu kadar parlak olmazdı, hele ki yılın bu vaktinde.

Ithaca Üniversitesinde neredeyse hiç boş zamanım olmuyordu çünkü sürekli ama sürekli çalışıyordum. En son ne zaman sadece zevk için ata binmişim? Ne gidilecek bir yer ne de yapılacak bir şey vardı. Sadece ben ve atım...

Ve bir de çok ama *çok* seksi en yakın arkadaşım. Yaklaşan toynak seslerini duyduğumda arkama bakınca Wyatt'ın hızla arayı kapattığını gördüm.

Gençken olduğu gibi eskisi kadar sık ata binmiyordum belki ama yine de Wyatt'a meydan okuyabilirdim.

Dizginleri daha sıkı kavrayıp Penny'yi daha hızlı koşması için yönlendirdim. O havada süzülürcesine ilerlerken parlak yelesi güneşte ışıldıyordu ve gururla dik tuttuğu başıyla bundan, benden bile çok keyif aldığını gösteriyordu.

Yaptığım işin amacı da bu değil mi zaten? Penny gibi hayvanlar, tıpkı şu anda da yaptığı gibi özgürce koşabilsin diye ameliyatlar yapıyordum. Bu, onun yapmak için doğduğu şeydi.

Belki ben de vahşi ve özgür olmak için doğmuşumdur. Belki de hepimiz öyleydik. Yaşayan her canlı.

Dünyayı ve yaşayan canlıları iyileştirmeye çalışmaktan başka bir şey yapmasam da hiçbir şeyin tadını çıkaramayınca bunu unutmak tuhaf bir şekilde çok kolay oluyordu.

“İşte böyle, Penny. Hadi şu kovboyun kıcını tekmeleyelim.”

Ama Wyatt bize yetişmişti. “Hileciler asla kazanamaz!”

“Öyleyse kanıtla!”

“Bu hiç mantıklı değil!”

“Biliyorum!”

“Senin en başarılı öğrencim olman gerekiyordu!”

“Belki o kadar da iyi bir öğretmen değilsindir!”

“Cetvelimi çıkarttırma bana!”

“Keşke!”

Güldüm. İkimiz de gülüyorduk. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığım gibi çılgınca bir fikir gelmişti aklıma. Wyatt içimdeki çocuğu ortaya çıkarmıştı ve bunun nasıl hissettirdiğini unutmuştum.

Özgür, neşeli ve umut dolu hissediyordum.

Atı, tozu dumana katarak koşarken Wyatt öne geçmişti. Bu sayede arkadaşımın eyerde ne kadar iyi görüldüğünü tüm netliğiyle görebiliyordum. Atı, o kadar kendinden emin sürüyordu ki içimdeki ateş körüklenmişti. Bir eli dizginlerdeydi, diğeri ise yandan sarkıyordu. Şapkası, kot ceket ve ağzına toz kaçmasın diye taktığı mavi bandanasıyla etrafa tam bir kovboy öz güveni saçıyordu.

Başını çevirip bana şeytani bir sırıtış attı. Yüzündeki o yakışıklı kırışıklıklar, gözlerinin o yoğun maviliği, ne kadar mutlu görüldüğü... Hepsi göğsüme bir yumruk yemişim gibi hissettirmişti.

Ya onu bırakamazsam?

Ya seks yaptıktan sonra kendimi çok iyi hissettiğim için bütün gardımı indirip ona ne kadar âşık olduğumu kendime itiraf edersem... Ve New York'a geri dönemeyecek kadar kötü hissedersem?

İçten içe bunun olmasını mı istiyordum?

Ama bu, Wyatt'ın benim kalmamı isteyeceğini varsaymak olurdu. Ve onun ilgilendiği tek şeyin, yarı-romantik diyebileceğim tamamen fiziksel bir ilişki olduğu apaçık ortadaydı. Beraber olduğu her kıza karşı hissettiği tek şey buydu. O böyle biriydi.

Her ne kadar farklı olduğumu, geçmişimiz yüzünden bana karşı daha farklı hissedeceğini düşünmek istesem de... Bunun böyle olduğunu sanmıyordum.

Dürüst olmak gerekirse bu, biraz canımı yakmıştı. Ama ricacının seçme lüksü olmazdı. Ondan isteyen ben değil miydim? Kendime aşk ilişkisi istemediğimi söylemiştim. Sadece öpüşmeli, temaslı, gerçekten harika bir seks istemiştim. Wyatt bunların hepsini bana gümüş tepside sunuyordu. Şikâyet etmeye hakkım yoktu.

Ama hissetmeye hakkım vardı. Keşke duygularım her şeyi bu kadar karmaşık hâle getirmeseydi.

Penny'yi tam hız koşturmaya zorladım ve kısa sürede Wyatt'a yetiştik. Burun buruna geldiğimizde gözlerinde beni takdir ettiğine dair bir parıltı yanıp sönüyordu.

Çitler görüş alanımıza girmişti ve ondan yaklaşık elli metre ileride çıplak dallarıyla kocaman bir ağaç duruyordu.

“Meşe!” diye bağırdı Wyatt. “Meşeye önce varan kazanır!”

Birkaç saniye sonra tam da Wyatt'la aynı anda alçakta sarkan bir dala uzanıp vurdum.

“Ben kazandım!” diye bağırdım.

“Hayır hanımefendi, kazanmadınız. Kazanan benim.”

Wyatt meşenin kalın gövdesinin etrafında dönüp yüzüme bakarken hızlı hızlı nefes alıyordu. Alnında parlayan terleri ve bandanasının arasından görünen o kalın, kaslı boyun hattını seçebiliyordum.

Penny'yi öne doğru yönlendirip elimi uzatarak başparmağımı parmak uçlarıma sürttüm. “Paramı alayım hemen.”

“Hiçbir şey alamazsın çünkü kazanmadın.”

“Onu cebinden alamayacağımı sanma.” Bakışlarımı kotuna doğru kaydırdım.

Kaşlarını kaldırdı. “Dene de görelim.”

İkimizin de beklemediği bir hızla uzanıp elimi cebine soktum. Kotunun kumaşı yumuşaktı ve güneşten ısınmıştı. Bileğimi

yakalayıp elimi cebinden çıkardı ama kolumu geri çekmeye çalıştığımda bırakmadı.

“Bırak elimi,” dedim kahkahadan yanlarım sızlarken.

“Gerçekte neyin peşinde olduğunu biliyorum.”

“Neymiş o?”

“Biraz bunun.” Elimi göğsüne doğru yönlendirdi ve ardından aşağıya ve daha *aşağıya*, beline doğru indirdi. Bir yandan da gülmemek için çaba sarf ediyordu. “Ve bunun.”

Gülmesiyle birlikte karın kaslarının kasıldığını hissettim. Vücudu o kadar sert, o kadar genişti ki...

Biri beni çimdiklesin. Ona hâlâ böyle dokunabiliyor olduğuma inanamıyordum.

Elimi biraz kaldırıp parmaklarımı bükerek onu gıdıkladım ve Wyatt o anda bir nefes verip eyerde kıvranmaya başladı. Onun bu kadar çok gülmesini görmek beni de aynı şekilde güldürüyordu. Öyle çok gülmüştüm ki nefes alamıyordum.

“Bunu yapacağımı...” dedim zorlukla. “Bilmen gerekirdi. Bu kadar gıdıklandığını...” Bir nefes aldım. “Nasıl unuttun?”

“Çünkü...” Bir saniye duraksadı. Bir saniye daha. “Seninleyken... Bazen mantıklı düşünmek... Zor oluyor.”

Parmaklarım hareketsiz kaldı. Wyatt’ın gözleri benimkilere kilitlendiğinde tüm vücudum donup kalmıştı.

Bir esintiyle ensesindeki uzun, dağınık saçlar hafifçe dalgalanıyordu. O kadar yakındı ki sakalındaki bakır renkli kılları bile görebiliyordum.

Dudakları bana yaklaşıp kadar onlara baktığımı fark etmemiştim.

Hem de çok ama çok fazla yaklaşıp kadar.

Wyatt beni öpmek üzere mi? Nabzım çılgınca atmaya, dudaklarım karıncalanmaya başlamıştı ve sonra—

“Merhaba arkadaşlar.”

Sawyer’ın sesini duyar duymaz ikimiz de hızla geri çekildik. At üstünde bize doğru dörtlüye gelmesine rağmen onu nasıl duymadığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üç yaşındaki kızı Ella, eyerde onun önünde oturuyordu. Pembe binici kaskı, pembe çizmeleriyle uyumluydu.

“Günaydın, Sawyer.” Kızına bakarak gülümsedim. “Ve sana da günaydın, Ella. Biz de... Sizi bulmaya geliyorduk.”

Sawyer’ın dudakları seğirdi. “Öyle mi?”

“Ella, Wy amcayla ata binecek.” Küçük kız Wyatt’a doğru uzandı. “Ella amcayı seviyor.”

“Wy amcan... Bir iş üzerinde.” Sawyer boğazını temizledi. “Yani *çiftlik* işlerini hallediyor.”

“Şunu yapma...” Wyatt’ın boynu kızarmıştı.

Sawyer bu kez bana baktı. “Sadece Sally’yi çok sevdiğim için susuyorum. Sizi böldüysek kusura bakmayın.”

“Hiçbir şeyi bölmediniz,” diye cevapladım fazla neşeli bir sesle. “Wyatt bana para borçlu da o yüzden—”

“Elini cebime sokup paramı çalmaya çalıştı.”

Sawyer sırtıttı. “Cebe sokulan ele gelen bir şey hakkında bir şaka var ama bunu çocuğumun olduğu yerde yapmayacağım.”

“Senden nefret ediyorum,” dedi Wyatt bezgin bir şekilde.

Ella ayaklarını salladı elleri hâlâ Wyatt’a doğru uzanmış bir şekilde duruyordu. “Ella seni seviyor!”

“Doğru ya! Bunu nasıl unuttum ben?” Wyatt atını Sawyer’a doğru yönlendirdi. Hafif bir nefesle Ella’yı Sawyer’ın eyerinden kaldırıp yanağına sesli bir öpücük kondurduktan sonra küçük kızı kendi eyerine oturttu. “Ben de seni seviyorum, Ellie Belly Boo.”

Kalbim bir anlığına tekledi. Sanki Wyatt zaten yeterince çekici değilmiş gibi şimdi bir de yeğeniyle bu kadar tatlı gözükü-

yordu. Yemin ederim, Wyatt'la birbirimizin tek bir düğmesini bile açamadan alev alacaktım.

“Sally'yle sürüye bakacaktık,” dedi Wyatt. “Siz de gelmek ister misiniz?”

“Biz de oraya doğru gidiyorduk. Bu minik uykucu...” Sawyer, Ella'yı işaret etti. “Saat yediden sonra uyandı.”

Wyatt kollarını onun etrafına doladı. “Güzellik uykuna yatman gerekiyordu, değil mi?”

“Gidelim, gidelim,” dedi Ella ayaklarını sallayarak.

Wyatt güldü. “Tamam, tamam, gidiyoruz. İyi misin, Gün Işığı?” Bana baktı.

Ağzım kurumuştı. Yutkundum. Keşke bugün bana biraz merhamet etseydi. İlk önce kahve eşliğinde dürüst bir konuşma yapmış ardından da kahkahalar eşliğinde yarışmıştık. Neredeyse öpüşmemiz ve Ella'yla olan tatlılığı da buna tuz biber olmuştu. Ve şimdi de *neredeyse* öpüşmek üzereyken erkek kardeşinin bizi basmasından sonra iyi olup olmadığımı sorup beni kontrol ediyordu.

Wyatt Rivers'tan harika bir erkek arkadaş olurdu.

Bu bir bakıma hiç mantıklı değildi çünkü bu adamın hayatında hiç tek eşli bir ilişki yaşadığını sanmıyordum. Ama bana başka kimseyle takılmamamı söylemişti, değil mi? Bu da tek eşli bir şey demek oluyordu.

Bunun üzerine fazla kafa yorduğum için kendimi sessizce eleştirirken kalbim bu fikirle dolup taşmıştı. Evet, diğer insanlarla yatmayacağımız için tek eşli olacaktık. Ama bu aramızdaki bir ilişki miydi?

“İyiyim.”

At üzerinde yaklaşık yirmi dakikalık bir yol daha gittik. Görmeden önce bile sürünün seslerini duyabiliyor, kokularını

alabiliyordum. Yer titriyor, hava böğürtüler ve gübre kokusuyla doluyordu. İşte on beş bin tane sığırın etrafa etkisi buydu.

Bir tepenin zirvesine çıktığımızda manzarayı görünce nefesim kesildi. Texas Hill Country, sonbaharın tüm görkemi eşliğinde önümüzde uzanıyordu. Solgun toprak, ağaçlarda kalan renkli yapraklarla alev almış gibi gözüküyordu. Biraz uzakta, derin mavi sularıyla kalın bir örgü gibi kıvrılan Colorado Nehri yer alıyordu ve berrak, uçsuz bucaksız gökyüzünün canlı mavisini yansıtıyordu.

Ve bir de sürü vardı, gözün alabildiğine uzanan sığır sürüsü. Kahverengi, siyah, alacalı inekler. Uzun boynuzlular ve Anguslar. Bazıları devasaydı, bazıları ise henüz bir yaşını bile doldurmamış yavrulardı. İçi süt dolu memelerinden ve dışa doğru yayılan karınlarından hamile buzağları seçebiliyordum, bacaklar üzerinde yürüyen fiçılar gibi görünüyorlardı.

“Möö mööler!” diye çığlık attı Ella sürüyü işaret ederek.

Wyatt başını eğip şapkasını Ella’nın yüzüne gölge yapacak şekilde tuttu. “Onları görmeye gidelim mi?”

“Gidelim, gidelim,” diye yanıt verdi Ella.

Wyatt kendi yanağına dokundu. “Ama önce Wy amcaya bir öpücük vermelisin.”

Ella kıkırdayıp Wyatt’ın çenesine bir öpücük kondurdu ardından burnunu kırıştırdı. “Sen de baba gibi kaşındırdın.”

Bilmez miyim?

Bu sabah yüzüm biraz tahriş olmuş gibiydi. Annem bile aşağı indiğimde boynumun ne kadar kızarık olduğunu söylemişti. Yeni yüz yıkama jelime alerjik reaksiyon gösterdiğime dair apar topar bir bahane uydurmak zorunda kalmıştım.

Kendi evime tekrar kavuşmaya o kadar hazırdım ki. Keşke yeni dairem Ithaca, New York’ta olmasaydı.

Aslında keşke yeni evim burada olsaydı ve onu belirli bir kov-boyla birlikte kir alıyor olsaydım.

Wyatt tepenin aşağısına doğru önden inerken Sawyer’la ben de onu birkaç adım geriden takip ediyorduk.

“Dün gece Wyatt’la iyi vakit geçirmiş gibiydiniz,” dedi Sawyer sesini alçak tutarak. “Biliyorsun, bana söyledi—”

“Biliyorum.” Yeniden kızarmıştım. “Anlıyorum, Sawyer. Sevgiliymişiz gibi davranmamızın tuhaf olduğunun farkındayım. Ama Wyatt bana bir iyilik yapıyor, ki buna minnettarım.”

“Rol yapmada feci derecede iyisiniz.”

Omuz silktim. “Birbirimizi tanımamız yardımcı oluyor.”

“Doğru. Ve sen abimle çıkmayı hiç düşünmezsin zaten çünkü...”

Yüzüm *yanıyordu*. “Çünkü Wyatt işte, bilirsin. Biriyle sevgili olmak ilgi alanına girmiyor. Özellikle de benle.”

Sawyer abisine bakmak için kafasını çevirdi. “O kadar emin olma. Bence Wyatt biriyle olmak istiyor. Yerleşmek istiyor. Sadece anne babamızla yaşananlardan sonra duygularını ortaya koymaktan korkuyor.”

İçim sızladı. “Mantıklı. Kimse o tür bir acıyı, o tür bir kaybı yeniden yaşamak istemez.”

“Onun en iyi hâlini sen ortaya çıkarıyorsun, biliyorsun. Sally Powell’la takıldıktan sonra hep en mutlu hâlinde oluyor. Annemle de öyleydi. İkisi çok yakındı, kitapları ve tatlıya düşkünlükleriyle birbirlerine benzer iki bezelye tanesi gibiydiler. Tatlıya düşkünlük yerine başka bir kelime var mı bu durum için kullanılan?”

Güldüm. “Bir fikrim yok.”

“Bunu Cash’e sormam gerek. Demek istediğim, bence anemle babam öldüğünden beri kimsenin kendine yaklaşmasına izin vermedi. Senden başka kimsenin.”

Söz konusu kovboya göz ucuyla baktım. Wyatt dizginleri her zamanki gibi tek eliyle tutuyordu, diğer koluyla ise Ella’yı sarmıştı. Öne eğilmiş, kızın kulağına bir şeyler söylüyordu ve sürüden gelen seslere rağmen Ella’nın kıkırdadığını duyabiliyordum.

Gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kırptırıp burnumu çektim.

“İyi misin?” diye sordu Sawyer. “Ben şey... Demek istemiştim—”

“Lütfen özür dileme. Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Sadece... Bazen birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi ne kadar iyi tanıdığınızı unutuyorum.”

Sawyer gülümsedi. “Seni de iyi tanıyoruz, Sally. Seni de çok seviyoruz.”

Kahretsin, şimdi gerçekten ağlayacaktım. Hartsville’i her zaman sevmemin milyon tane nedeninden biri de Sawyer’ın söylediği gibi gerçekten tanınmaktı.

Bu küçük kasabanın dışında, en azından benim yaşadığım yerlerde insanların birbirine merhaba demeye bile üşendiği; bırakın birini gerçekten tanımayı, kimsenin umurunda bile olmadığı bir hayat vardı. Burada ise hiçbir yerde bulamadığım bir birliktelik hissi duyuyordum.

Eminim başka yerlerde de vardı. Ama hiçbir yerde burada sahip olduğum o kökler, yıllara yayılan o ilişkiler olmayacaktı. Belki de bu yüzden uzun süre New York’ta kalma fikrine heyecanlanamıyordum.

“Ben de sizi seviyorum, Sawyer.” *Ve abine âşığım ama onun benim istediğim şeyi isteyip istemediğinden hâlâ emin değilim.*

Wyatt, Sawyer'ın söylediği gibi hissediyor olsa bile bizim gerçekten bir ilişki yürütebilmenin bir yolunu bulup bulamayacağımızdan da emin değildim. “Söylemek istediğim şey, Wyatt'ı hemen eleme,” dedi Sawyer.

Kaşlarımı çattım. “Hemen elemek mi?”

Ama sonra tepenin eteğine varınca burada çoktan çalışmaya başlamış kovboyların bağırışları diğer tüm sesleri bastırdı. Sawyer'la bu konuşmayı sürdürmek için yanıp tutuşuyor olsam da dikkat dağıtan bu manzaraya minnettardım.

Sürünün arasında at sürerken kovboy kız moduna geçmek kolay oluyordu. Vücudumu böyle kullanmayı seviyordum, bu gece bebek gibi uyuyacaktım. Kas hafızam sayesinde Wyatt'a yardım ederek geride kalan birkaç buzağıyı toplamayı başardım. Penny'nin müthiş bir sığır sezgisi vardı, yani ineklerin hareketlerini anlayıp buna göre karşılık verebiliyordu, bu da işimi çok daha kolaylaştırıyordu.

Atımdan inip buzağıları incelemeye koyuldum, Wyatt ve Ella ise at üstünde kalıp buzağıları sürüden ayrı tutuyordu.

“Bu anneler bir sürü bebek taşıyor,” dedim yeniden eyere çıkarken. “Çok sağlıklı buzağılarınız olacak.”

Wyatt bana gülümsedikten sonra yeğenine döndü. “Buzağıları görmeye hazır mısın, Ella?”

Ella cevap vermedi. Bunun yerine iri mavi gözleri merakla açılmış bir şekilde Wyatt'la bana bakıyordu. Sanki aramızdaki o gergin ama mutlu enerjiyi sezmiş gibiydi.

O anda zihnimde, benimki gibi koyu renk saçları olan bir başka mavi gözlü bebek görüntüsü belirdi.

N'oluyor lan?

Penny'yi harekete geçirerek az önce her ne hayal ettiysem onu unutmaya çalıştım.

Güneş gökyüzünde yükselirken Wyatt ve Ella yanımdaydı. Wyatt, babamla kısa süre önce tedavi ettiğimiz birkaç ineği işaret etti. Hepsi gayet iyi durumda görünüyordu. Meradaki çallardan ve yetişen otlardan bahsediyorduk. Wyatt, merayı sürü için daha besleyici hâle getirmek adına hangi bitkileri ekleyip hangilerini çıkarması gerektiğini soruyordu.

Ona ineklerin sevebileceğı, bölgeye özgü bitkilerin listesini verdikten sonra, “On iki yıldır Teksas’ta bile değildin ama tabii ki bu sorunun cevabını biliyorsun,” dedi Wyatt.

Omuz silktim. “Burayı özlediğimi söylemiştim. Bazen burası burnumda tüttüğünde eğlencesine böyle şeyleri araştırıyorum.”

“Tanrım, o zaman burayı gerçekten özlemişsin.”

“Evet. Hem de çok.”

“Ama eskisi kadar değil, değil mi?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Daha fazla.”

Wyatt gözlerini kıstı. Bir an sessiz kaldı. Ella, Sawyer’ın ona yolda atıştırmalık diye verdiği granola barı kemirirken Wyatt da onu dik tutmaya özen gösteriyordu.

“Yani,” dedi Wyatt. “Alışırısın.”

Mesele de buydu işte, alışabileceğimi sanmıyordum. Dünyadaki en sevdiğim insanlarla, en sevdiğim yerde geçirdiğim böyle günleri hep özleyecektim.

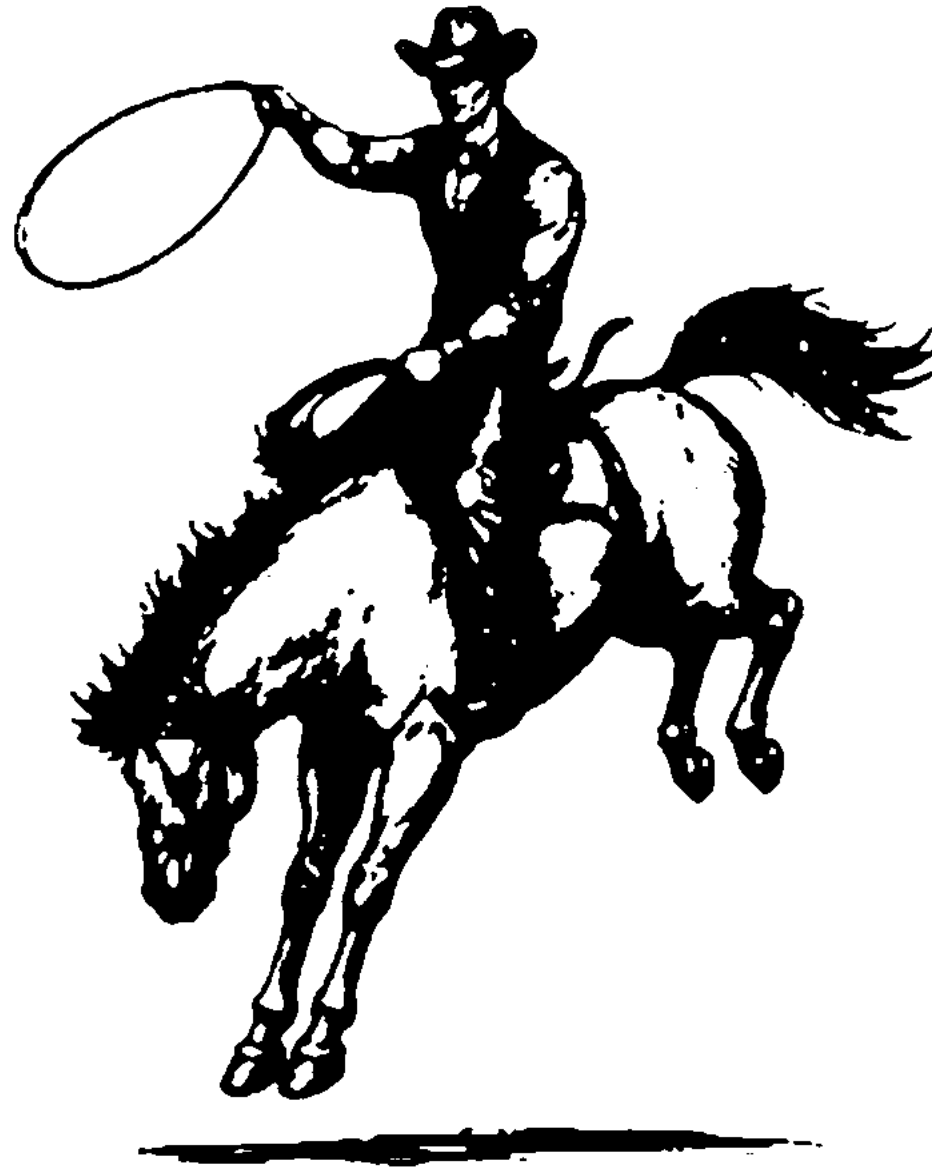
Wyatt’ı hep özleyecektim. Ve Sawyer’ın söylediklerinden sonra...

Wyatt da beni özleyecek mi diye merak ediyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Wyatt

KEMENT ÇILGINLIĞI

Yeni Ev'e geri döndüğümüzde Patsy'nin buzdolabında bıraktığı öğle yemeğini ısıttık. Hafta sonları çalışmıyordu ama cuma günleri, pazartesiye kadar idare etmemiz için buzdolabını ve kilerimizi yeterince yiyeceklerle dolduruyordu.

Sally, Sawyer, Ella, Duke, Ryder ile ben, aç sırtlan sürüsü gibi tütsülenmiş dana etine, lahana salatasına ve ev yapımı *macn' cheese*'e çöktük.

Bitirdiğimde arkama yaslanıp Sally'nin kardeşlerimle havadan sudan konuşmasını izlemeye koyuldum. Dünkü poker oyunundaki Sally'nin efsane blöfü, ocak ayında başlayacak buzağılama sezonu hazırlıkları, hepimizi kahkahaya boğan *Parks and Recreation* bölümü...

Onun burada olmasını seviyordum.

Sığırlarla çalışırken bu kadar iyi bir ekip olmamızı seviyordum.

Yeğenime bu kadar tatlı davranmasını seviyordum. Ella kendi dilimini üç dev ısırıkta bitirdikten sonra Sally'nin, Patsy'nin meşhur Teksas *sheet cake*inin kendi payını Ella'ya vermesini ve Ella'nın temizlenmesine yardım ederken neredeyse yarım paket ıslak mendil harcanmasına gülmemizi...

Ve Sally'nin o lanet, kışına yapışan kot pantolonunun görünüsünü seviyordum.

Birlikte yaptığımız sürüş sonrası gerginliği azalmış mıydı? Yeterince rahat görünüyordu.

Zihnini susturabilmek için daha fazla alıştırmak istediğini söylemişti. Bunu yapmanın en etkili yolu, vücudunu konuşturmaktı, değil mi? Sığırları sürüden ayırırken eyerin üzerindeki atletik kalça hareketlerini, rüzgârın saçlarını savurmasını izlemek dünyadaki en azdırıcı şeydi.

Artık beklemeyecektim.

Bunun olduğuna hâlâ inanamıyordum. Yirmi yılı aşkın bir süredir kendimi defalarca ama defalarca kez rahatlatmak için kafamda kurduğum fantezilerim gerçek olmak üzereydi.

Siktir, resmen *titriyordum*.

Öğle yemeği sofrasını toparladıktan sonra Sawyer, Ella'nın öğle uykusuna yatması için onu eve götürdü. Duke ve Ryder ise kasabadaki yem dükkânına gitmişlerdi.

Yeni Ev'in mutfağının sessiz, geniş alanında sadece ben ve Sally kalmıştık.

Bulaşık makinesini kapatıp doğruldum. Sally'nin sandalyeleri, yemek yediğimiz büyük masanın etrafına itmesini izlerken ellerimi havluyla sildim.

Ardından havluyu lavabonun kenarına astım. “Ee?”

“Ee?” Sally bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Rüzgârda dağılmış gibi görünüyordu, burnu güneşten biraz kızarmıştı. “Artık gitmeliyim.”

“Kontrol etmen gereken bir at var. Bazı kolik vakası belirtileri gösteriyor olabilir diye düşünüyorum.”

“Ah. Peki. Tamam. Havalar soğuduğunda atlar bazen yeteri kadar su tüketmeyebiliyor. Stetoskobumu alayım. Seninle ahırda buluşuruz, olur mu?”

“Tamamdır.”

Bahçeye çıkarken bir ATV’ye atlayıp evimden prezervatif almam gerekip gerekmediğini düşünüyordum. Sally’yi becermeyi o kadar çok istiyordum ki dişlerim ağrıyordu.

Ayrıca onunla acele bir şeyler yapmak istemiyordum. Onu biraz tahrik edip beklentiyle çıldırmasını istiyordum. Cebimde prezervatif varsa, bu mümkün olmayacaktı. Ama prezervatifim yoksa, frene basmam gerekecekti.

Bu iyi bir şeydi, yani sanırım.

Umarım.

Bu kızı oldukça basit ve düz bir şekilde tatmin etmek istiyordum. Daha önce doğru düzgün bir şekilde öpüşmemişti bile. Ta ki dün geceye kadar tabii ki. En son biri parmaklarını ya da dilini bacaklarının arasına soktuğunda ne tür bir kâbus yaşadığını merak ediyordum.

Evet, bugün prezervatife ihtiyacımız olmayacaktı. Ama ya ipe? Bu eğlenceli olabilirdi. Bahsettiğimiz o kendinden geçme evresini yaşamak için biraz eğlenmek gerekmez miydi?

Ahıra koştum. Neyse ki boştu ve öyle de kalacak gibi görünüyordu. Cumartesi öğleden sonraları çiftliğin bu kısmı genellikle sessiz olurdu.

Ayrıca içerisi sıcaktı da.

Vücuda gerilmişti, nabzım hızla atıyor ve tenim alev alıyordu. Koşum takımlarının bulunduğu odadan bir halat aldım. Tereddütlerim vardı. Bu onu soğutur muydu? Ya da korkutur muydu?

Hayır. Dün geceki coşkusu göz önüne alındığında Sally, oyun eşliğinde orgazm olmaktan *hoşlanacaktı*. O, herkesin sandığından daha cesurdu.

Bunu kafama not ettim.

Açık kapının arkasına geçtim, böylelikle Sally içeri girdiğinde beni göremeyecekti. Sırtımı duvara yaslayarak kemendimi hazırladım. Parmak ucumu, yumuşak, neredeyse kırbacı andıran halatın üzerinde gezdirdim. Bu tanıdık his, biraz da olsa rahatlamamı sağlamıştı.

Bir dakika sonra Sally içeri girdiğinde farkında bile olmadan yanımdan geçti. Bir saniye boyunca sadece onu izledim. Boynundaki soluk tenini süsleyen saç telleri, ensesine dolanmış stetoskopu. İnce beli ve geniş kalçaları...

Sally başını çevirdi, içeride beni arıyordu. O an dudaklarının dolgunluğunu, zeki gözlerinin şimdiye kadar gördüğüm en uzun, en koyu kirpiklerle çevrelenmiş hâlini gördüğümde nefesim kesilmişti.

Lanet olsun ki o çok güzeldi.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde duvardan ayrılıp kementi havaya fırlattım. Kolumu kaldırıp havada ipe yavaşça, geniş bir daire çizdim. Sally'yi yakalamak istiyordum ama ona zarar vermek istemiyordum. Tabii o istemediği sürece.

O yaklaşık üç metre uzaklıktayken kemendi fırlattım. Sally, ipin sesini duysa da ne olduğunu anlayamadan kement başının

ve omuzlarının üzerinden geçti. Hızlı ve sert bir çekişle ipi göğüslerine sıkıca sardım.

Lanet olsun. Bu işte gerçekten iyiyim.

“Wyatt!” diye bağırdı Sally, omuzlarının üzerinden bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Ahırın kapısını tam anlamıyla vurarak kapattım. İpi elime dolayarak ona doğru yavaşça ilerlemeye başladım. “Hiçbir yere gitmiyorsun, Gün Işığı.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğinde gamzesi ortaya çıkmıştı. “At nerede?”

“Atlar iyi. Sadece seni buraya getirmem gerekiyordu.”

“Ah. Peki bu ders ne hakkında?”

“Toby Keith hakkında.”

Yüzünde, gözlerine yansıyan bir gülümseme belirdi. “Yani dersin sonunda ip atmayı ve ata binmeyi öğrenmiş olacağım, öyle mi?”

Arkasından yaklaştım. İpi gergin tutarak eğilip boynundan öptüm. “Eğer çok fazla gelirse...”

“Fazla değil.” Sesi nefes nefese çıkmıştı. “Ama ya biri bizi—”

“Yakalarsa mı?” Boynunu ısırduğımda başını eğerek bana kolaylık sağladı. “Biliyorum. Madem riske giriyoruz, bunu iyi değerlendirelim, değil mi?”

Vücudunu eğerek kalçasını uyluklarıma yasladı. “Evet. Peki neye bineceğim?”

Tabii ki bu işten hoşlanıyordu.

Tabii ki cilveli davranıyordu.

Sıçtım ben.

“Elime.” Söz konusu elimle çenesini kaldırdım. “Ağzıma.” Kafasını çevirip dudaklarını benimkilere doğru yönlendirdim. “İstediğin rahatlamaya ulaşmak için ihtiyacın olan her şeye.”

Onu öptüm. Üst dudağım, onun iki dudağı arasındaydı ve dili, aralık dudaklarımın arasında dolaşıyordu.

Ah şu kadın...

Bu lanet derecede çekici *kadın*.

Sadece istediği şeyi söylemeyi değil, onu elde etmeyi de öğrenmişti.

Bunlar benden öğrendikleriydi. Benden. Kimsenin ciddiye almadığı adamdan. Sally Powell için hiçbir zaman yeterince iyi olamayacak bir adamdan.

Ama bir şekilde Sally, benim bu konuda oldukça iyi olduğumu düşünüyordu.

Böylece bir anda sertleşmişim.

Ama bu defa bunu saklamaya çalışmadım. Sertliğimi ona bastırdım. Aletim o kadar hassastı ki kıyafetlerimizin üzerinden bile belinin kalçasına inen kısmının ne kadar yumuşak olduğunu hissedebiliyordum. Sally arkasına uzanmayı başardı. Aramıza uzanıp aletimi okşamaya başladı.

“Ne yapabilirim, Wy?” diye sordu nefes nefese. “Seni nasıl iyi hissettireceğimi göster bana. Sana iyi hissettirmek istiyorum.”

İpi çektiğimde nefesi kesilerek irkildi.

“Benim seni iyi hissettirmeme ne dersin? Aslında çoktan yapıyorum, değil mi? İpin memelerinin üstündeki hâli...”

“Tanrım, ne kadar da arsız bir ağzın var.”

“Evet hanımefendi, öyle.” Elimi göğsüne koyup parmaklarımı kot gömleğinin V şeklindeki yakasından içeri kaydırdım. “Ağzımı boş bırakmayacağını söyle bana.”

Sally zeki olduğu için ne demek istediğimi hemen anlamıştı. “Ben... Evet, bazı fikirlerim var.”

“Benim de var. En az benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini bilmek...” Uyluklarımı ileri ittim. “Beni aşırı azdırıyor ve seni deli gibi istiyorum, Gün Işığı.”

Sertliğimi sıktı. “Seni istiyorum, Wy. Ben... Dün geceyi aklından çıkaramıyorum.”

Hırlayıp boynunu bir vampir gibi ısırdım. Aynı anda göğsünü avuçlayıp parmaklarımla ipi aşağı ittim ve sütyeninin üzerinden memesinin ucunu sıktım.

Yine çığlık attı, bu seferki daha yüksekti.

“Bağırıp yakalanmamıza sebep olursan—”

“Ne yapacaksın?” Sally’nin eli kotumun üzerinden yukarı aşağı hareket etmeye başlamıştı. “Belki de *ağzımı* bir şeyle doldurman gerekiyordur o zaman.”

Bir fantezi zihnimde şekillenirken içimde arzuyla bir şok fırtınası koptu. Sally’yi dizlerinin üstüne itmem. Ellerini arkasından bağlamam. Başını tutup aletimi ağzına sokmam ve boşalana kadar hızla ileri geri ağzının içinde hareket etmem. O hepsini yuttuktan sonra eğilip onu öptüğümde bana, “Tadını seviyorum,” diye fısıldaması...

Gerçekten ona bu kadar sert davranmamı sever miydi? Onu korkutur muydu?

Yoksa onu daha da mı tahrik ederdi? Bir de uyluğumdaki dövmeyle görse ne derdi?

“Ah, tatlım, planım bu zaten.” Meme ucunu başparmağımla okşarken dantel kumaşın altında taş gibi dikleşti. Küçük, kumsuz ve dayanılmaz derecede yumuşaktı. Sally’nin nefesi kesildi. “Sana nasıl yapıldığını göstereyim.”

Meme ucunu çimdikleyip boynuna öpücük kondururken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Parmak uçlarımı karnının çıplak teni üzerinde gezdirdiğimde nefes nefese bir inilti çıkarıp karnını içeri doğru çekti.

“İşte böyle. Bana neyi sevdiğini söylemeye devam et.” Aletimi ona daha çok bastırdım. “Bunun beni ne kadar azdırdığını hisset ve durma.”

Ben onun kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdiğimde yeniden inledi. Artık nefes nefeseydi, kalçalarını sertliğime doğru sürterek kıvranıyordu ve sürtünmenin beni delirtmesini engellemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Çünkü aklımı kaçırsam Sally'yi yakındaki battaniyelerin üzerine eğip onu çıplak hâlde becerebilirdim.

Aynı zamanda ona seksten daha fazlasını istediğimi de söyleyebilirdim.

Ben vahşiydim. O ise melekti. Kontrolümü sağlamam gerekiyordu.

Ama o da işimi hiç de kolaylaştırmıyordu. Elimi kotunun içine kaydırduğımda dantelli kenarları olan pamuklu bir külotla değdim. Kalbim bir anlığına duracak gibi oldu. Bu, on iki yıl önce birlikte çıplak yüzmeye gittiğimiz gün giydiği külotla çok benziyordu.

O zaman da elimi içine sokmak istemiştim.

Şu an sonunda bunu yapabiliyor olmama inanamıyordum. Parmaklarım, pamuklu kumaşın üzerinden merkezine baskı uygularken titriyordu. Ateş gibi sıcaktı. Bastırmaya devam ettikçe kumaş ıslanmaya başladığında parmağımla merkezini nazikçe ayırdım.

“Wyatt, aman Tanrım,” diye nefes aldı Sally omuzlarını göğsüme yaslariken.

Parmağımın ucunu, külotunun kumaşının üzerinden klitorisine sürttüm. “Vücudun yalan söylemiyor, ha? Seni tahrik ediyorum.”

“Tabii ki sen— *Ah*. Evet. Daha fazla. Lütfen.”

Bir parmağımı külotunun içine kaydırdım ve kumaşı elimin etrafına dolarken pürüzsüz tenini hissedince dişlerimi sıktım.

“Nasıl yani?” diye homurdandım. “Tıraş mı ettin?”

“Evet. Normalde etmem ama... Eğlenceli olur diye düşündüm. Bilmiyorum—”

“Ah Gün Işığı, biliyorsun.” Kumaşı gererek merkezinin arasına girmesini sağladıktan sonra parmağımı yukarı aşağı hareket ettirmeye başladım. Parmak boğumlarım teninde geziniyordu. Aletim acı çekiyordu. “Gösterdiğinden daha çok şey biliyorsun.”

“Böyle sevdin mi?”

“Sen nasıl seviyorsan ben öyle severim. Ve bence *böylesi* daha çok hoşuna gidiyor.”

Başıyla onayladı. “Böyle çok daha... Ah, vay canına. Daha hassas hissettiriyor.”

Aman Tanrım. Bu kız...

Onu, duştayken en iyi hissettiren şeyi keşfettiği âni hayal ettim. Vajinasını tıraş ettikten sonra duş başlığını tutup ne olacağını görmek istediği âni.

Bu fikir beni ölümcül bir sarmalın içine sürüklemişti.

Külotunu hızlıca ve sertçe çektiğimde uylukları öne doğru hareketlendi. Evet, gerçekten de çok hassastı.

Sonra külotu kenara çekip ilk iki parmağımı şişmiş kayganlığına bastırdım.

“Tanrım, *siktir*,” dedim. “Sırılsıklamsın. Ne... Neden... Nasıl... Sikeyim... Sally, neden bana söylemedin? Bunu halletmeliyim, Gün Işığı.”

“Asıl ben sikeyim.” Nefessiz bir kahkaha attı, parmaklarım onun ıslaklığı boyunca önden arkaya, arkadan öne kayarken parmak uçlarında yükseldi. “Bunu ne zaman söyleyebilirdim? Kardeşlerinle öğle yemeği yerken mi?”

Haklı bir sebep. Ama yine de böyle ortalıkta dolaşmış olması fikri beni delirtiyordu.

“Bir daha asla,” diyebilirdim ancak.

Başını çevirip yukarı baktı ve çenemi ısırıldı. “O zaman şimdi hallet.”

Karşılık olarak uyluklarımı öne ittim ve aynı anda bir parmağımı içine soktum. O kadar dar ve ıslaktı ki *doğru düzgün* düşünemiyordum bile.

Burada onu öylesine fena becermek istiyordum, gözüm karmıştı.

Parmağımı yumuşakça ileri geri hareket ettirirken avucumu düzleştirip klitorisine de baskı yapmaya başladım. Dizleri titriyor ve parmağımın etrafında kasılıyordu.

“Yaklaştın mı?” diye fısıldadım.

Söyleyemeyecek kadar dağılmış bir hâlde, sadece başını aşağı yukarı salladı.

Parmağımı son bir kez içine ittikten sonra klitorisinde daireler çizerek okşamaya başladım. Sally titriyordu ama ardından elimi tamamen çektiğimde bir çığlık attı.

Parmağımı dudaklarına götürdüm. “Tadına bak.”

“Wyatt—”

“Soru sormadım. O lanet ağzını aç ve bana tadının nasıl olduğunu söyle ki ne beklemem gerektiğini bileyim.”

Kafasını kaldırmış bana doğru bakarken dudaklarını araladı. Parmağımı ağzının o sıcak derinliklerine soktum. İpi elime birkaç kez dolayıp vücudunu sabitleyerek elimle göğsünü kavradım ve meme ucu başparmağıma değene kadar elimi bastırdım.

Sally dilini parmağımın üzerinde gezdirip sonra onu ağzına aldığı anda, “Aynen böyle, seni burada becereceğim,” dedim neredeyse bağırarak. “Hoşuna giderdi değil mi, Gün Işığı? Aletimi de böyle emerdin, hem de bayıla bayıla. Bunu sevmeni sağlayacağım.”

Sally başını sallarken aletim zonkluyordu. Meme ucunu okşadığımda o da hafifçe dişleriyle parmağımı ısırıldı.

“Bana tadının nasıl olduğunu söyle.”

“Ben gibi,” dedi ve geri çekildiğinde parmağım ağzından çıktı. “Sen gibi.”

Gözleri buğulanmıştı. Yanaklarındaki kırmızılık iyice belirginleşmişti.

O an içimde bir şeyler koptu.

İpi biraz gevşetip gömleğini çıkardım. Sütyenini de çıkarıp her şeyi bir kenara fırlattım.

Etrafından dolaşıp yüz yüze geldiğimizde ona sadece baktım. Sanki ciğerlerim yanıyordu, ağzım kurumuştum ama nefes bile almıyordum. Hareketsiz bir şekilde öylece durdum. Sadece... Dünyanın en güzel kadınına hayranlıkla izliyordum.

Yumuşak, pürüzsüz teninde yer yer koyu kahverengi çiller vardı. Göğüslerinin alt kısmının daha dolgun olması ve dik duran meme uçları karşısında Lucifer’in bile yüzünü kızartacak bir dizi küfrün ağzımdan çıkmasını engellemek için dilimi ısırdım. Vücudunun kalçalarına doğru kıvrılmasını seviyordum. Ve o bacakları, uyluklarının ipeksi dokusu... Tanrım, ne kadar da mükemmeldi.

Bu kadına dair her şey *mükemmeldi*. Özellikle de bana bakışları, bir şekilde hem ateşli hem de tatlıydı. Şu anda kesinlikle hiçbir şeyi fazla düşünmüyordu.

Rahattı. Benimleyken. Sadece benimleyken.

Nefes al. Nefes ver. Al. Ver...

Âdeta ciğerlerim iflas etmişti. Bayılacakmışım gibi hissediyordum ama yine de...

Dayanamıyordum. Sally karşımda *çırılçıplaktı*. Arzu dolu gözlerle bana bakıyordu. Parmağım onun tükürüğüyle ve onun arzu dolu ıslaklığıyla hâlâ ıslaktı.

Bunu gerçekten yapıyorduk ve bu, hayallerimdenkinden bile çok daha iyiydi.

“İyi misin?” Sesi boğuk çıkmıştı.

Sally’nin sesi beni transtan çıkarmıştı. Derin bir nefes aldım.
“Çok güzelsin, Sal. Siktir. Aşırı güzelsin.”

Yanakları kızardı. “Bir an bayılmak üzere olduğunu sandım.”
“Öyleydin.”

“Biraz molaya ihtiyacın var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Sana ihtiyacım var.” İpi biraz daha sıkarak göğüslerini daha da sıkıştırdım. “Bana güveniyor musun?”

“Wyatt,” diye yalvardı. “Gelmeye çok yakınlım. Lütfen.”

Üzerine doğru eğildim ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. “Bana güvendiğini söyle.”

Neden bunu duymak istediğimi bilmiyordum ama sanırım Sally’nin doğrulamasına ihtiyacım vardı. Onun iznine. Normalde kimseye hiçbir şey sormazdım ama bu...

Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Gözleri benimkilerle buluştu. “Tabii ki sana güveniyorum. Her zaman da güvendim.”

Şu anda, Sally Powell gibi zeki, başarılı ve dürüst birinin bana güvenmesinin ne anlama geldiğini derinlemesine düşünmenin sırası değildi. Bu, benim ona bakabileceğime inandığı için kendini benim ellerime teslim etmesi anlamına geliyordu.

Belki de bu, benim ona bakabileceğim anlamına geliyordu.

Belki de Sally’nin bana güvendiği kadar kendime de güvenmem gerekiyordu. Belki de *onun* beni üzmeyeceğine güvenebilirdim.

İpin diğer ucunu ahırın köşesindeki bir kirişe bağladım. Artık Sally tam anlamıyla bağlıydı, kolları bağlanmıştı, ip göğüslerinin üzerinde gergin bir şekilde duruyordu.

Onun nefes nefese, hazır hâlde bekleyişini seyrederken, *Sana deliler gibi âşığıyım*, diye geçirdim içimden. Beck Wallace’ı beklemiyordu. Bir Amerikalı züppeyi de beklemiyordu.

Beni bekliyordu.

Göbeğinin kıvrımlarını ve sırtının hem güçlü hem de kadınsı hatlarını seviyordum.

Yüzüne bakmak için etrafında dolaşırken ipi meme uçlarının üzerinde sıkı duracak şekilde ayarladım.

“Öne doğru eğil,” dedim. “Sadece azıcık.”

Dediğimi yaparak eğildiğinde meme uçlarının üzerindeki ip daha çok baskı yapmaya başlamıştı. Hafif bir inilti çıkardı. Çok sıkı olmadığı için ip biraz kaysa da ben tekrar sıkılaştırıp yerine yerleştirirken parmağımın boğumu hafifçe meme ucuna değdi.

“Ah, Wy, bu hoşuma gitti.”

Saçını kulağının arkasına itip yüzünü elimle kavradım. “Seveceğini düşünmüştüm.”

Sonra öne eğilip dudaklarından öptüm. O da öpüşürken parmak ucuna kalktı ve boğazından küçük bir iniltinin koptuğunu duydum.

Dudaklarımı boynuna, köprücük kemiğine doğru indirdim. Dolgun göğüslerini kavrayıp dilimi meme uçlarını saran ipin üzerinde gezdirdim. Sally zevkten kıvranırken ipi daha da gerginleştirdi.

“Acıttı mı?”

“Hoşuma gitti, Wyatt.”

Bacaklarımın arasındaki ihtiyaç daha da bastırmaya başlamıştı. Adımı söylediğinde çok hoşuma gidiyordu.

Ona bunu tekrar ve tekrar yaptırmaya niyetliydim.

Önce bir bacağımı ardından diğerini indirerek dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi kot pantolonu ile külotunun bel kısımlarına geçirerek ikisini de aşağı çektim ve tatlı küçük ıslaklığını ortaya çıkardım.

Arzusunun kokusu aramızda yayıldı. Kalçalarını tutarak eğildim ve karnına bir öpücük kondurdum. Ağzımla aşağıya doğru ilerlerken ahşap zemin dizlerimi acıtıyordu ama sonunda dudaklarımı onun merkezine dokundurdum.

“Wyatt.”

Elimi aşağı indirdim ve başparmağımla merkezini ayırdım. Açıklığını yalarken dilim klitorisine değdi.

“*Wyatt.*”

“Kadife gibi yumuşacıksın.” Öpücüğümü derinleştirerek klitorisini dudaklarımın arasına aldım. Başımı döndüren bir tatlılıkla tadı tuz ve tıpkı Sally gibiydi. “Tadın cennet gibi.”

“Sen de— Ah Wyatt. Bu çok iyi.”

Başparmağımyı içine soktum. Aynı anda dilimi düzleştirip klitorisini yalamaya başladım. Uyluklarıyla benim hareketlerime uyum sağlıyordu, bacakları titremeye başlamıştı.

Yukarı baktığımda sırtının kavislendiğini ve göğüslerinin ipe doğru gerildiğini gördüm. İp, göğüslerinin yumuşak etini kesiyor, kalbimi parçalayan ve aletime çığlık attıran izler bırakıyordu.

Gülümsemeden edemedim. O tam anlamıyla gergin bir yay gibiydi.

Başımı eğip açık ağzım ve hevesli dilimle onu yalamaya geri döndüm. Başparmağımyı içine sokup çıkarmaya devam ediyordum. Klitorisini emdim. Dişlerimle tenini ısırıp üfleyerek yatıştırıyordum. Sally çığlık attı.

“*Tanrım.*”

“Benim adımı söyle.” Elim kışına doğru kaydırđım ve sertçe sıktım. “Benim adımı söylemen daha çok hoşuma gider.”

“Wy, lütfen. Bana— *Ah Tanrım.*”

Parmaklarımı kalçalarının arasındaki kıvrım boyunca gezdirdim. “Lanet olası adımı söyle, Sally. Sadece adımı. Söyle... Şimdi hemen.”

Gözlerime baktı. Kesik kesik nefes alıp veriyordu. “Wyatt. Lütfen, Wyatt.”

Sırtarak dilimi klitorisine değdirip başparmağımı içine soktum. Gözlerimi onunkilerden ayırmıyordum. Patladığı ânı hissetmiştim. Merkeziyle başparmağımı sıkıca kavramış ve gözleri geriye doğru yuvarlanmıştı. Bu sefer, benim adımı haykırıyordu.

“*Wyatt!*”

O ağızma boşalırken vücudunu ellerimle sıkıca tuttum. O orgazmın tadını çıkarırken onu hayranlıkla izliyordum. Güzel bir kadın, merkezi başparmağımı sıkarken titriyor ve tekrar tekrar adımı fısıldıyordu.

İçine girdiğimde beş saniye bile dayanamayacaktım.

Sonunda gözlerini kırptırdı. Yüzünde bir gülümseme belirince içimi bir heyecan kapladı.

“Yüz puan aldın, Wyatt.”

“Tabii ki yüz puan aldım.” Merkezine son bir öpücük kondurup ayağa kalktım. Kemendi dikkatlice çözdüm ve ipin meme uçları ile göğüslerinde bıraktığı izleri görünce kaşlarımı çattım. Kırmızı çizgileri başparmağımla okşadım. “Ah, Gün Işığı, bunlar hiç iyi görünmüyor.”

“Önemli değil. Hissettirdiği şey... Wyatt, inanılmazdı. İpin sürtünmesi, o hafif acı... Çok fazlaydı ama aynı zamanda gerçekten, gerçekten çok iyiydi.”

Eğilip göğüslerini öptüm, özellikle de meme uçlarına daha fazla ilgi gösterdim. Meme uçlarından birini dudaklarımın arasına alıp dilimle okşadıktan sonra diğerine geçtiğimde iç çekti.

“Daha iyi mi?” diye mırıldandım tenine karşı.

Başını salladı. “Evet. Çok. Teşekkür ederim.”

Doğrulup yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Yumuşak bir öpücüktü bu. Dün gece doyamadığı türde derin bir öpücüktü.

Sadece bir gün mü geçmiş üzerinden?

Nasıl bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey yaşanmıştı?

Nasıl oluyordu da sanki yıllardır böyleymişiz gibi hissediyordum?

Çünkü bu öpücük çok rahat, çok kırılıyordu. Ben başımı sağa eğmiştim, o ise sola; dudaklarımız acele etmeden birbirine çarpıp tatlı bir muzurlukla hareket ediyordu.

Ne bir gariplik vardı ne de bir telaş.

Sadece lanet derecede iyi bir öpücüktü.

Kasıklarımnda ağır bir baskı oluşmuştu ve dayanılmaz hâle gelmeye başlamıştı. Yakında harekete geçmezsem, gerçekten pantolonuma boşalacaktım.

Onun ağzına boşalmak daha çok hoşuma giderdi. Evet, dövmeyi görecekti. Ama bunu arkadaşlığımıza olan bir sadakat olarak gösterebilirdim.

Ya da ona gerçeği söyleyebilirim.

Öpüşmemizi keserek fermuarımı açtım. “Bir sonraki dersine hazır mısın?”

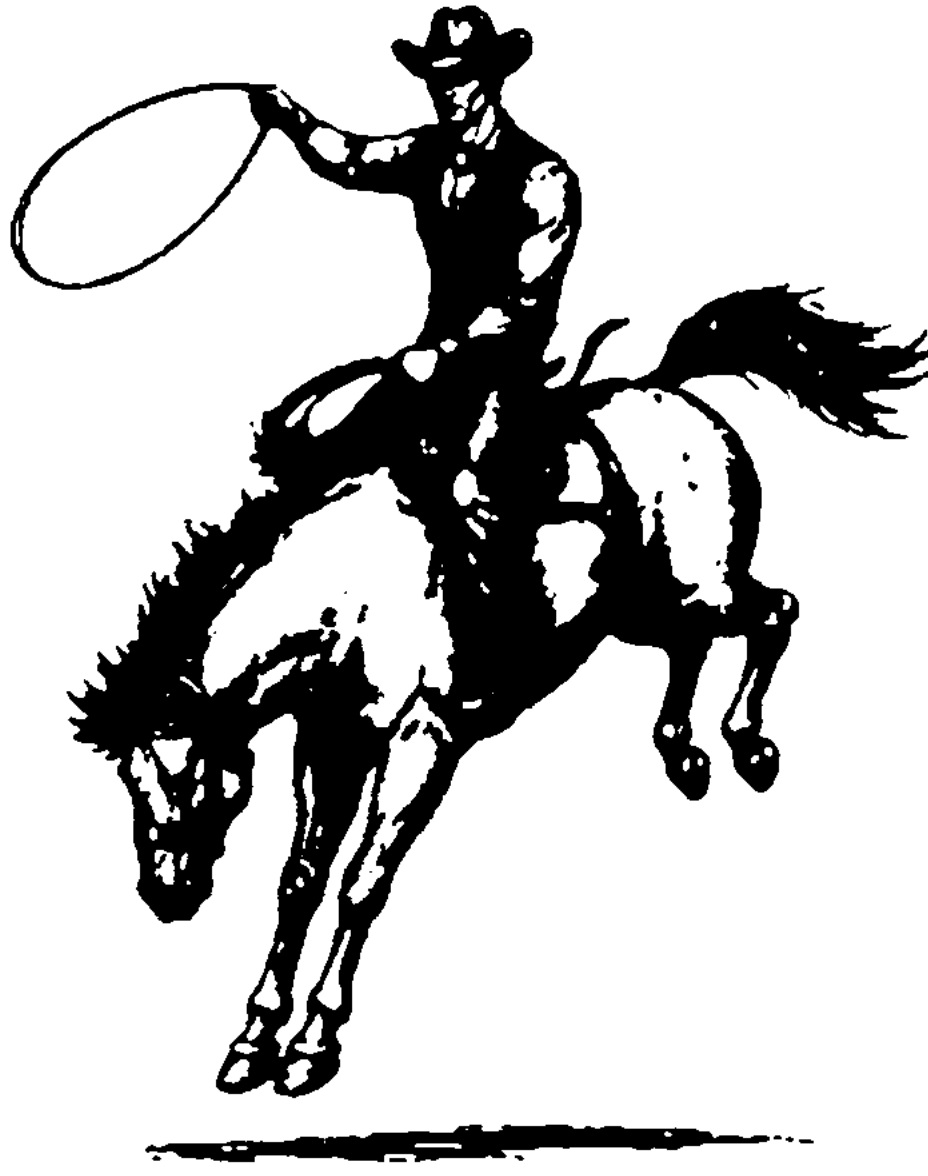
Gözleri parlıyordu. “Evet.”

“Güzel. Dizlerinin üzerine çök, Gün Işığı.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Wyatt

KARMAKARIŞIK

Ama Sally, tabii ki kendi tarzında bir şey yapmaya karar vermişti.

Alt dudağını ısırarak aramıza uzandı. Fermuarım zaten açık olduğu için parmağını *slip* külotumun bel kısmına sokup parmağını ileri geri kaydırды. İleri ve geri.

Aletim seğırdi. Islaklığımın aktığını hissediyordum.

“Külot giydiğini biliyordum,” dedi. “Kadınlar gecesinde yanlışlıkla sana dokunduğumda hissettiğime yemin edebilirim.”

“Şimdi beni okşamak ister misin?”

Gülümsedi. “İsterim.”

O benim külotumu ve kot pantolonumu dizlerime kadar indirirken kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Aletim aramızda ağır ağır sallanıyordu ama odayı aniden kaplayan sessizlik daha da ağırdı.

Sally aşağıya bakıyordu. Bir an için, aletime bakmakla meşgul olduğu için dövmeyi görüp görmediğini merak etmiştim. Ama sonra dizlerinin üzerine çöktü ve sol uyluğumu daha iyi görebilmek için geriye doğru eğildi. Özellikle de uyluğumun kasıklarımla birleştiği yeri.

Elini uzatıp başparmağını dövmenin üzerinde gezdirdi. Dövme o kadar yukarıdaydı ki sadece çıplakken görülebiliyordu. Diğer dövmelerimden daha küçük olan bu dövme, eski bir Coca Cola şişesinin basit siyah bir çizimiydi ve altında eski Batı yazı tipiyle *No. 7* yazıyordu. Bu, gençken Coca Cola şişelerimize koyduğumuz Jack Daniel's Old No. 7 viskisine bir göndermeydi.

Nefesimi tuttum. Sally kaşlarını çatmıştı.

“Viski ve kola.” Başını kaldırıp bana baktı, gözleri neredeyse saf bir neşeyle ışıldıyordu. “Wyatt, yoksa küçük bir uyluk dövmesi mi yaptırdın, hem de şeyin anısına—”

“En çok ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun günün anısına mı?” Yutkundum, boğazım düğümlenmişti. “Evet, Sally, o küçük uyluk dövmesini bunun için yaptırdım.”

Güldü ama gözleri dolmuştu. “Bu kadar kolay itiraf etmeni beklemiyordum.”

“Ben de beklemiyordum. Ama... Evet. İşte böyle. Aptalca biliyorum ama—”

“Mükemmel.” Eğilip dudaklarını dövmeye bastırdı. Dili hassas tenime değdiğinde aletim zonklamaya başladı. “Ne zaman yaptırdın?”

Aman Tanrım. Benden daha da fazla bilgi koparmaya çalışıyordu.

Kimse beni böyle zorlamazdı. İyi bilirlerdi ki ben inatçı biriydim. Duygularımı açmazdım.

Ama ona açıyordum. Ona açılmama gibi bir şansım var mıydı ki?

“Sen veterinerlik okurken yaptırdım. Sanırım seni özleme konusunda zirve yaptığım bir dönemdi. Ya da dip mi demeliyim? Her neyse... O kadar uzun zamandır uzaktaydın ki...” Elimi kaldırıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. “Sanırım seni yanımda hissetmem gerekiyordu. Ben de kendimce bir yol buldum.”

Gözlerini kırptırdı. Sonra başını hafifçe eğip avucumun ortasına bir öpücük kondurdu, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Bu hareketi o kadar nazikti ki bir anda içimdeki her şey yumuşamıştı. Sanki içimdeki bir çürüğe, yıllardır orada olan ama verdiği acı hâlâ taptaze hissettiren tanıdık bir yaraya dokunmuş gibiydi.

Ama bunun acı olup olmadığından bile emin değildim.

Ya da belki acıydı... Ama Sally'nin şefkati onu bir bıçak gibi delip geçiyordu.

Ardından hissettiğim şey... Rahatlamaydı.

Bulacağımı sandığım o dipsiz ızdırap çukuru yoktu, bednim saf oksijenle dolmuş gibi hissettiren, sarsılmaz ve güçlü bir sakinlik içindeydi.

Oraya git. O hissi takip et.

“Hayatımı kurtardın, biliyorsun,” dedim bir nefes vererek.

Dişlerini avucuma geçirdi. Gözlerinde tanıdık olmayan bir parıltı vardı. “Belki sen de benimkini kurtarıyorsundur.”

Bununla ne demek istediğini sormadan, parmaklarını şişmiş sertliğimin etrafına doladı. Tutuşunu sıkılaştırıp elini aletim boyunca kaydırduğunda gözümünden yıldızlar fışkırıyordu.

“Söyle bana. Nelerden hoşlandığını söyle.”

Gözlerimi kapattım. Burnumdan nefes almaya çalışırken içimden sessizce ona kadar geriye doğru saydım. “Benim sana yaptıklarımı düşün. Hoşuna giden şeyleri düşün.”

Bir an duraksadı.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu sonunda.

İçim burkuldu. Gözlerimi açtım. “Tabii ki sana güveniyorum. Her zaman da güvendim.”

Onun bana verdiği cevabı söylediğimde gülümsedi ve gözlerinde muzur bir ışıltı belirdi. “Güzel.”

Sonra ayağa kalktı. Ceketimi çıkardı ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Onları yere attıktan sonra atletimi de başımdan çekip çıkardı.

Sally, ipi almadan önce şapkamı başıma geri taktığında vücudum *titredi*. “Ellerini arkada birleştir, kovboy.”

Siktir.

Sally beni bağlayacaktı. Bana öpüşmeyi unuttuğunu söyleyen kız, *ellerimi bağlıyordu*.

Diğer erkekler onun öz güvenini kaybetmesine neden olmuştu. Ben ise ona, öz güvenini geri kazanması için yardım ediyordum.

Bana *kovboy* demişti.

Kalbim hızla atmaya başlamıştı.

İpi bileklerimin etrafına doladı ve sıkı bir düğüm attı. “Kontrolü benim sağlamamı istedim Wy, hem de çok fena bir şekilde. İhtiyacım olduğunda durmak istedim. Ama yapamadım çünkü bağlıydım ve bu da... Son derece... Oldukça ateşliydi, Wyatt. Çok, *çok* tahrik edici. Uyluk dövmen kadar değil gerçi ama—”

“Çok az şey onun kadar tahrik edicidir,” diye kıkırdadım.

“Ama neredeyse onun kadar.”

Ellerim bu şekilde arkamda gerildiği için omuzlarım yanıyor-
du ve ip de bileklerimi hafifçe tahriş ediyordu.

Ama bu çok hoşuma gidiyordu.

Özellikle de Sally'nin yeniden diz çökmesi... Aletime bak-
tıktan sonra bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi. "Bunu en son
yaptığım seferde işler pek iyi gitmemişti. Fazlasıyla yönlendiril-
meye ihtiyacım olacak. Söz veriyorum alınmayacağım."

Öğrenmeye bu denli istekli olması... Bu şekilde çömelmiş-
ken kalçalarının iki yana yayılıp belirginleşmesi... Artık daya-
namıyordum. "Söz veriyorum yaptığın her şeyi seveceğim. Az
önce yaptığın gibi ellerini üzerime koy. İşte bu kadar. Aletimi
sıkıca kavra."

Parmaklarını aletime sarıp sıktı ve ucunda beliren ıslaklık
üzerinde başparmağıyla daireler çizdi.

"Onu yalamakla başla. Umarım tadını seversin, Gün Işığı."

"Ah?" Dizlerinin üzerinde doğrulup bana doğru eğilirken
muzur tavrını koruyordu. "Nedenmiş o?"

Dilini aletimin başının altına bastırdığında ulumamak için
kendimi zor tuttum. Sıcaklık içimde bir füze gibi patlamıştı,
uyluklarımı istemsizce öne doğru ittim. "Döllerimi yutmanı is-
tiyorum da ondan. Hem de hepsini. Yutmak istemezsen ağzın-
dan çıkarım ama ağzına boşalmak istiyorum, tıpkı senin benim
ağzıma boşaldığın gibi."

"Peki."

Peki. Bu kadın beni öldürecekti.

"Yalamaya devam et. Hepsini yala."

Sadece son damlasına kadar yalamakla kalmayıp sanki tadını
çıkartır gibi dudaklarını da yaladı.

Gözlerime bakarak "Daha fazla," dedi.

Bileklerimi bağlayan ipi çekiştirdim. İp tenimi acıtsa da umurumda değildi. *Şu anda onun ağzına girerken başını ellerimle sabit tutmak için nelerimi vermezdim.*

Ama yapamazdım. Ne kadar sinir bozucu olsa da kontrol Sally'deydi.

“Sırada ne var?” diye sordu aletimi sıkıca kavrayıp sıvazlarken.

Yanağımın içini ısırđım. “Üzerine tükür.”

Gözleri kocaman açıldı.

“Evet, Gün Işığı, gerçekten aletimin üzerine tükürmeni istiyorum. Ne kadar kaygan o kadar iyi.”

“Sen gerçekten de—”

“Tekrar söylemeyeceğim. Aletime tükür, Sally. Sonra da ağzına almadan önce her yerine dilinle yaymanı istiyorum.”

Gözlerini kırptırdı. “Tamam.”

Ona söylediğimi yaparken çıkardığı ses karşısında inledim. Tükürüğü tenimde sıcak bir his yaratmıştı, aletimi aşağıdan yukarıya doğru yalarken daha da sıcak bir his oluştu. Boydan boya...

“Bu... Çok iyi, Gün Işığı. Gerçekten çok iyi.”

Gözlerini benimkilere dikti. “Hazır mısın?”

Hayatım boyunca senin tarafından bu şekilde seilmek için bekledim.

“Sen hazırsan ben de hazırım.”

Cevap olarak saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve dudaklarını aletimin ucuna bastırdı.

Bir heyecan dalgası içimi kapladı. Testislerim kasıldı. Bu şekilde gidersem, beş saniyeden fazla dayanamayacaktım.

Belki de bu iyi bir şeydi. Bunun, Sally'nin aletimi emdiği ilk ve tek sefer olmasını istemiyordum. Ne kadar çabuk boşalırsam, o kadar az acı çekecekti.

Ancak ağzını coşkuyla açıp başını salladıktan sonra bir kerede aletimin yarısını ağzına alması, *Kahretsin, o da aslında bundan zevk alıyor, değil mi?* diye düşünmeme neden olmuştu.

“Çok... İyi,” diye mırıldandım o başını ileri geri götürürken.

Dişleriyle tenimi sıyırdığında hemen geri çekildi ama ben sadece gülüyordum.

“Sorun yok. Dudaklarını kıvrımayı dene. Böylelikle dudaklarınla dişlerini örtebilirsin. Mükemmel. Siktir, Sally, sen mükemmelsin.”

Dişlerini dudaklarıyla kapatıp bir kez daha denedi. O denedikçe kalbim daha da kabarıyordu. Yeniden deniyorsa, kendisini rahat hissediyor demekti. Kendisini bu işe vermiş demekti.

Dilini aletimin ucunda döndürüyor, emip öpücükler kondu-ruyordu. Ellerini kalçalarımaya koyup beni daha derine aldı. Sonra bacaklarının arasına uzanıp kendine dokunmaya başladı.

Tanrım, bana merhamet et.

Rahatlama ihtiyacı içimde kıvranıyordu. O başını ileri geri hareket ettirirken ben de uyluklarımı ileri doğru itip daha derine girdim. Hatta o kadar derine girmiştik ki aletimin ucu boğazının arkasındaki yumuşak dokuya çarptı.

Sally öğürdü, gözleri yaşarmıştı. Kalbim tekledi.

“Ah, lanet olsun, Sal, ben—”

Ama o sadece başını hareket ettirmeye devam etti. Beni daha derine aldı. Sınırlarını zorluyordu. Benim için. Benimle *birlikte*.

“Yutmayı,” diye homurdandım, “unutma.”

Cevap olarak başparmağını viski ve kola dövmemin üzerinde nazikçe gezdirdi.

Tüm vücudum sarsılmaya başladı. Gözlerimi kamaştıran, içimi yakıp kavuran bir his beni ele geçirirken Sally’nin ağzına sıcak, sert fişkırımlarla boşaldım. Çok fazla gelmişim.

Hissediordum. Sally'nin boğulacağından endişelenerek biraz çekildim ve yutkunmasına izin verdim.

Tam bunu yaparken boğazının hareket edişini izledim, aletimin ucu hâlâ ağzındaydı. Dudaklarının köşesinde ıslaklık birikmişti.

“Ne kadar iyi iş çıkardığına bak. Böyle çok güzelsin. Üzerinde benim izlerimi taşıırken fena hâlde güzelsin, Gün Işığı.”

Şimdi göğüslerine boşalmak istiyordum. Karnına. Sirtına ve bacaklarının arasına.

Beş hafta, Sally ile yapmak istediğim her şeyi yapmak için yeterli değildi.

Ona bende kalmasını söylemek için şiddetli bir dürtü hissediyordum. Geceyi birlikte geçirebilirdik. Hatta tüm hafta sonunu. Çoktan zihnimde canlanmıştı. Önce onu eve götürecektim. Onu duşta temizleyecektim ama bu sefer su çok sıcak olacaktı. Ardından ona benim gömleklerimden birini giydirip altına pantolon ya da külot giydirmeyecektim. Yatak odasındaki şömineyi yaktıktan sonra da yatağında sevişecektik. Ona akşam yemeği hazırlayacaktım. Kokteyl yapacaktım. Ve onu tekrar becerecektim. Sonra bir dizi ya da bir film izleyebilirdik.

Çıplak uyuyacaktık. Uyanıp sabah kahvesinden önce de sevişecektik. Sonra da kahvaltı yaptıktan sonra oturma odamdaki kanepede ona oral seks yapacaktım. Çünkü neden yapmayayım ki? Ardından başka bir dizi izleyecektik ve tekrar sevişecektik.

Peki sonra ne olacak?

Gün batımında birlikte at süremezdik, orası kesin.

Herkes anında anlardı. Bir şekilde birlikteliğimiz ortaya çıkardı. Sally'nin ailesinin evine dönmemesi, olabilecek en büyük sorunlardan biriydi. John B ile Patsy, gözbebekleri, biricik pren-

seslerinin benim gibilerle takılıyor olmasını asla onaylamazdı. Cash ise hiç şüphesiz, düşünmeden beni öldürürdü.

Peki buna değer miydi?

Belli ki bende bir terslik vardı. Çünkü normal, düzgün, akli başında insanlar, bir kızı *kısa süreliğine* yanlarında tutmak için hayatlarını ateşe vermeyi düşünmezdi.

Ve Sally de bunu hak etmiyordu. O, istediği şeyleri isteyen, düzgün, normal, akli başında bir adamla olmayı hak ediyordu. O tüm bu dünyadaki iyi şeyleri hak ediyordu. Ben ise elleri gerçekten bağlı, küçük kasabalı bir adamdım.

Sally burada kalamazdı. Ondan kalmasını istemek... Götlük olurdu.

Ama öte yandan Sally, kimseyle birlikte olmamayı da kabul etti—

Hayır. Buna bir anlam yüklemeyecektim. Yükleyemezdim.

Orgazmımın artçı sarsıntıları hâlâ içimde titreşiyordu ama yine de dişlerimin arasından, “Çöz beni,” diyebildim.

Sally başını sallayıp ayağa kalktı. Belinin altına elini götürüp yüzünü buruşturması gözümünden kaçmamıştı.

“İyi misin?”

“Oral seksin böyle bir antrenman görevi göreceğini kim bilebilirdi?” dedi sırtarak. Tam o sırada tenini kaplayan tüylerin diken diken olduğunu gördüm. Meme uçları kalkık, pembe iki nokta gibi gerilmişti.

Üşüyordu.

Ya da benim gibi olup bitenden dolayı tamamen, bütünüyle altüst olmuş durumdaydı ve vücudu kontrolden çıkmıştı.

Ellerimi çözerken göğüsleri koluma değdi.

Bileklerim sızlıyordu ve aşağı baktığımda kızarmış olduklarını gördüm.

“İp seni de tahriş etmiş,” dedi Sally kaşlarını çatarak ve parmak uçlarıyla izleri nazikçe takip etti. Sonra başını kaldırdı. “Birbirimizi ne hâle getiriyoruz, değil mi?”

Asıl sen içimde bir sürü karmaşık his uyandırıp beni ne hâle getiriyorsun.

Ondan kalmasını isteyemezdim.

Onu sevdiğimi söyleyemezdim.

Ama onu ısıtabilirdim. Sevildiğini... İstendiğini... Arzulandığını hissettirebilirdim.

Çünkü Sally’ye baktığımda ve o da bana baktığında hissettiğim bu şiddetli duygu tam olarak arzuydu.

Bu kızın hayatımda olması gerekiyordu. Bir kez daha bu, onu bırakmak anlamına geliyordu.

Yoksa cesaretimi toplayıp ona hislerimi söylemeli miydim? Çünkü rol yapmaktan bıkmıştım artık.

Bu, onu bir daha asla bırakmayacağım anlamına mı geliyordu?

Sally’nin yüzünü kavramak için uzandığımda pazılarıma ve omuzlarıma yeniden kan akışı sağlanmıştı. Bunu yapmam onun hoşuna gidiyordu.

“İyi misin?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Sessizleştin.”

Omzunun üzerinden bakınca stetoskopunun ayaklarının yanında yerde durduğunu gördüm. Eğilip onu aldım ve doğrulup silikon uçları nazikçe Sally’nin kulaklarına yerleştirdim.

Ardından stetoskobun metal ucunu göğsümün ortasına yerleştirdim.

“Aslında pek de sessiz değilim,” dedim elini tutup metal ucun üzerine koyarak.

Sally, kalbimi nasıl çarptırdığını duyunca gözleri kocaman açıldı.

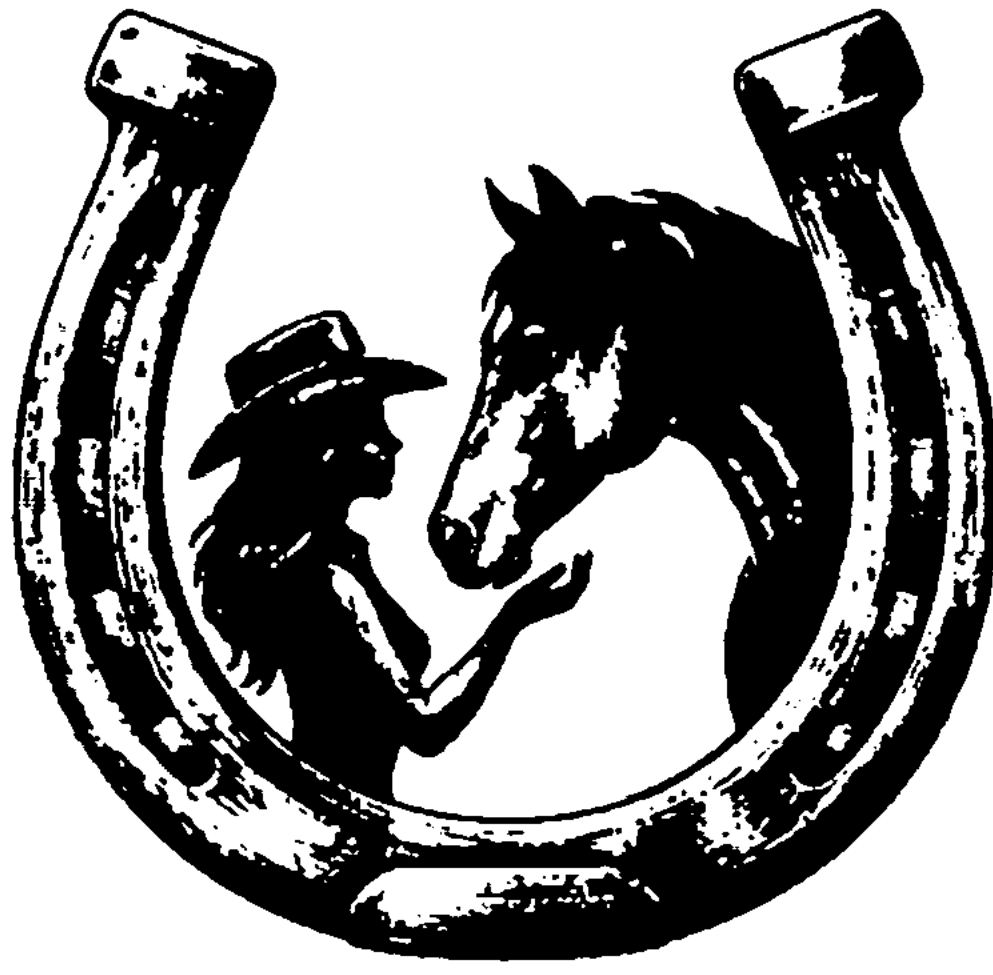
“Kalbimi böyle çarptıran sensin,” diye fısıldadım. “Bana sorarsan, birbirimizi oldukça iyi hâle getiriyoruz, Gün Işığı.”

Sonra dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Sally gülümsedi çünkü kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sally

YALANLAR, YALANLAR VE DE YALANLAR

Öpücüğünün tadı tıpkı biz gibiydi.

Benim bir parçam onun ağzındaydı, onun bir parçası ise benimkinde. Ve tadı müstehcen, topraksı ve inanılmaz derecede içtendi. Kalbimin kulaklarımda gümbür gümbür atmasıyla birleşince bu his beni altüst etmişti.

Titremeye başladım.

Aslında, Wyatt'ın daha önce hiç görmediğim dövmesini anlatmasından beri titriyordum.

Sanırım seni yanımda hissetmem gerekiyordu. Ben de kendimce bir yol buldum.

Viski ve kola sadece bir dövme değildi. Bir itiraftı. Wyatt gibi içine kapanık biri için böylesine tatlı, böylesine büyük bir şeydi

ki... Beni, hiç hayal etmediğim bir şekilde istediğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Duygularını bana yavaş yavaş açıyordu ve durmasını hiç istemiyordum.

Sanırım bu yüzden az önce içimdeki vahşiliğe, başka kimseye göstermeye cesaret edemediğim yakıcı meraka teslim olmuştum. Onun cesareti beni cesur davranmaya itmişti. Wyatt ise tiksinek ya da soğumak yerine ağzıma boşalmıştı.

Âna, *bana* o kadar odaklanmıştı ki kendini kontrol edememişti.

Benim *onu* bağlamak istemem, onun gerçekten çok hoşuna gitmişti. Ben bağlanmaktan bu kadar keyif aldıysam onun da alabileceğini düşünmüştüm.

Ve şimdi başparmağının nasırlı ucunu dudak köşemde gezdirerek dudağımda kalanları temizlerken beni derin, yumuşak bir öpücükle öpüyordu.

Sanki az önce türlü seviyelerde müstehcen hareketlerde bulunmamışız gibi öpüyordu.

Sanki bana değer veriyormuş gibiydi.

Bu öpücük... Aşk gibi hissettiriyordu.

Merkezimdeki özlem keskin bir hâl alırken nabzım tekledi, dizlerim çözölmüştü. *Bu aşk olabilir mi?*

Dövmesi, dürüst tavırları, sahipleniciliği ve gerçekten harika hissettiren oral seks, Wyatt'ın bana, tıpkı benim ona olduğum gibi âşık olduğunu mu gösteriyordu?

Kalbim sıkışmıştı. Tek tek bakınca bu gerçeklerin pek bir anlamı yoktu. Gerçi dövme biraz da olsa anlam taşıyordu ama Wyatt'ın zaten bir sürü dövmesi vardı. Ama bunların hepsi birleşince... Sawyer haklı olabilir miydi? Wyatt'ın ön kolundaki

gün doğumu dövmesi de... Bana taktığı lakaba bir gönderme olabilir miydi?

Olmak zorunda. İçimde bir yerlerde o dövmeyi benim için yaptırdığını biliyordum. Aman Tanrım, Wyatt da daha fazlasını mı istiyordu? Ama bunun sadece yüzeysel bir seks olduğunu söylemişti. Ben o an yalan söylerken o da mı yalan söylemişti? Hiçbir fikrim yoktu ama yine de onu öpüyordum. Başka ne yapabiliirdim ki? Bu adamı saatlerce, günlerce öpsem bile yine de doyamazdım.

Teksa'stan ayrılmanın artık çok daha berbat hissettireceğini şimdiden biliyordum. Bugün mükemmeldi. Ders çalışırken ya da Ithaca Üniversitesi Hayvan Hastanesinde nöbet tutarken hayalini kurduğum türden bir gündü. Tüm gün boyunca tam da olmam gereken yerde olduğuma dair içimde beliren o derin his vardı.

Wyatt'la kahve içmek hoşuma gitmişti. Onunla ata binmeyi sevmiştim. Birlikte sığırlarla uğraşmak ve kardeşlerinin yanında olmak hoşuma gitmişti.

Wyatt dudaklarımın köşesini ısırıp başparmağını yanağım boyunca gezdiriyordu. İki kişi arasında bir kimyanın gerçekten var olduğunu, nadir bulunduğunu ve bizde fazlasıyla olduğunu fark etmiştim. Bu en iyi stres giderme yöntemiydi. Bir cumartesi öğleden sonrasını geçirmenin en güzel yoluydu. Cuma gecesini de. Ve umarım pazarın bir kısmını da.

Tanrım, daha yanındayken bile onu yeniden görmek istiyordum.

Onunla kalmak istiyordum. Öğleden sonrayı ve akşamın geri kalanını onunla geçirmek istiyordum. Eğer hâlâ sadece arkadaş olsaydık onda *kalırdım*.

Öte yandan sadece arkadaş olsaydık bugün Lucky River Çiftliği'ne hiç gelmezdim muhtemelen. Bitmek bilmeyen yapı-

lacaklar listem, Wyatt'la verandada kahve içme planımın önüne geçerdi.

Burada olmamın tek sebebi, aramızdaki arkadaşlıktan daha fazlasına dönüşmesiydi. Ne kadar büyük bir risk aldığımızı düşünmek korkutucuydu. Ama bu şekilde kendimi ortaya koyarak neler kazandığımı düşünmek heyecan vericiydi. Günlerimi ele geçiren çalışmalar, hazırlıklar, düzenlemeler, yanıtlanan e-postalar ya da milyon tane sıkıcı iş yerine kendimi sanki gerçekten *yaşıyormuşum* gibi hissediyordum.

Öğleden sonra ve akşam boyunca Wyatt'la ne yapacağımızı bilmiyordum. Belki de onun evinde takılabildik? Birlikte duş alır, televizyon izler, aklımı başımdan alan seks seansları yapardık.

Bildiğim tek şey, onunla olmak istediğimdi.

Wyatt öpücüğü kesip kollarını bana doladı. "Ah, Gün Işığı, hâlâ titriyorsun," dedi.

Bana âşık mısın, Wyatt Rivers?

Peki sonra ne olacaktı? Eğer cevabı evetse, bizi nasıl bir gelecek bekliyordu? Önümüzdeki engellerle yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değildim.

Açık konuşmak gerekirse onun cevabını duymaya bile hazır değildim. Sonuçta bunun sadece seks olduğunu söylemişti. Pireyi deve yapmak tabii ki bana özgü bir şeydi.

O yüzden yüzüme sahte bir gülümseme takınıp, "Biraz üşüdüm, evet," dedim.

Kocaman ellerini kolumda gezdirirken kaşlarını çattı. "Hadi seni giydirelim öyleyse. Ceketimi al."

"Ben iyiyim."

"İyi falan değilsin. Donuyorsun. Şu lanet ceketini al, Sally."

Pantolonunu yukarı çekti, sonra gömleğimi giymeme yardım etti ve ceketimi giyebilmem için tuttu. Ardından da beni *kendi*

ceketiyle sardı, ceketin kadifemsi yünlü astarı sıcacık ve rahatlatıcıydı.

O gibi kokuyordu. Sandal ağacı, kamp ateşi ve kurumuş yapraklar gibi... İçimdeki özlem keskin bir hâl almıştı.

Hangi deterjanı kullanıyordu? Ve onun hakkındaki bu bilgiyi bilmemek beni neden rahatsız etmişti? Wyatt hakkında her şeyi bildiğimi düşünürdüm.

Ama yine de ben onun kız arkadaşı değildim. Evine gitmiştim ama daha önce çamaşırhanesine girmek için bir bahanem hiç olmamıştı.

Wyatt'ın çamaşırhanesinin nasıl görüldüğünü öğrenmek istiyorsam durumum vahim demekti. Lucky River Çiftliği'ndeki eski çiftlik evine taşınmıştı. Bu ev Mollie'nin büyük büyükbabası tarafından yüz yıldan fazla zaman önce inşa edilmişti. Ev, yenilenmişti ama bir çamaşırhanesi olduğunu sanmıyordum, makineler muhtemelen bir dolaba tıkıştırılmış veya bodrumda tutuluyordu.

Kendi işime bakmalıyım.

Wyatt'a şu anda evinde çıplak olmak isteyip istemediğini sormalıyım. Ama yapamazdım. Bugün gerçekten harikaydı. Daha fazlasını teklif ederek bunu berbat etmek istemiyordum.

Giyindiğimizde bile hâlâ titriyordum.

Wyatt kaşlarını çattı. "Söyle bana. Neler oluyor?"

Göğsümde ve gözlerimde bir sızı hissettim. Şu an, en yakın arkadaşıma beni kendi evine götürmesini teklif etmem için mükemmel bir zamandı. Ama yapamazdım.

Yapamazdık.

"Harikaydı, Wy."

"Tabii ki harikaydı. Bana neden hâlâ titrediğini söyle."

“İyi olacağım. Gerçekten. Bu sadece... Orgazmdan kaynaklı, Wyatt. Vay canına.”

Gülümsedi. “Aynen öyle. Ben de bacaklarımı hissedemiyorum şu anda.”

“Yerindeler mi diye dokunup bakabilirim istersen?”

Bir kahkaha attı. “Ne zaman istersen.”

Gözlerine baktım. Aramızda yoğun bir sessizlik filizlenirken bakışları benim gözlerim arasında gidip geliyordu.

Kalmamı iste.

Bir anlığına gerçekten de soracağını düşünmüştüm. İfadesi yumuşamıştı ve yüzünde, benim hissettiğim özlemin aynısını görebildiğime yemin edebilirdim.

Ama sonra boğazını temizleyip ellerini ceplerine soktu. “İyi olduğunu söylemeden gitmene izin vermiyorum.”

Öylesine hayal kırıklığına uğramıştım ki nefes alamıyordum. Yine de gülümsememi yüzümde tutmayı başardım. “Cidden Wyatt, iyiyim. Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmeyi bırak. Sen de en az benim kadar karşılığını veriyorsun, Gün Işığı.” Yüzüne bembeyaz dişleriyle geniş bir sırıtış takındı. “Bunu da şehvetli anlamda söylüyorum.”

“Söylediğin her şey bir ima içeriyor.”

Gülümsemesi genişledi. Ben de ona gülümsedim ama bu seferki gerçek bir gülümsemeydi çünkü onunla aramızda sadece ikimizin bildiği şakaların olmasına bayılıyordum.

Birkaç saniyelğine birbirimize öylece gülümsedik.

“Seni arabana kadar geçireyim.” Wyatt’ın sesi farklı geliyordu. Daha derin. Daha sert.

Başımı iki yana salladım. “Koşmam lazım. Yapacak çok şey var.”

Wyatt başını aşağı yukarı salladı. “Evet. Benim de.”

Bir anlık bir sessizlik daha.

İpin göğsümde kestiği yerler yanıyordu. Muhtemelen iz bırakacaktı.

Wyatt sürekli üzerimde izler bırakıyordu. Bu da bana karşı hislerinin derin olduğunun bir işareti miydi acaba?

“Görüşürüz.” Arkamı döndüm ve kapıya doğru yöneldim. “Lütfen Ella’ya bugün onunla harika vakit geçirdiğimi söyle.”

“Tamam.”

Ahır kapısının kolunu tutmak için uzanırken omzumun üzerinden arkama baktım. Wyatt gözlerini kısmış bana bakıyordu. Gülümsemesi silinmişti. Sanki kafası karışmış ya da incinmiş gibi kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirmişti.

Doğru olanı yapıyordum. Bu onun istediği şeydi. Ben de ona bunu istediğimi söylemiştim.

Ama ben daha fazlasını istiyordum ve bu hisle ne yapacağımı bilmiyordum.

Kamyonete biner binmez gözyaşlarına boğuldum. Kontağı çalıştırıp klimayı açtım ve başımı direksiyona yasladım.

Eve döndüğümde hafif sersem bir hâldeydim. Neyse ki eve yaklaştıkça kendimi toparlamayı başarmıştım, annemle babamın bir şey olduğundan şüphelenmesini istemiyordum. Yani daha çok, onlarla bu konuyu konuşmak istemiyordum. Bir de babam, işime odaklanmam konusunda fazla takıntılıydı, bana özgür bir alan tanıyordu ama *podcast* dinlemek ya da makale okumak yerine Wyatt tarafından bağlanmış olmamı kesinlikle onaylamazdı.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz annemin *chili* soslu tavuğunun kokusu burnuma geldi, kesin ocakta bir tencere fokurduyordu.

Kalbim sıkıştı. Bu gece eve gelmenin tek iyi yanı akşam yemeğini kaçırmayacak olmamdı. Annemin o *chiliyi* özellikle be-

nim için yaptığını biliyordum. Üzerine ekşi krema, küp avokado, tortilla şeritleri ve biraz rendelenmiş peynir eklenince onun *chili* soslu tavuğu hayattaki en sevdiğim yemek olabilirdi.

“Merhaba canım.” Annem, salondaki kanepede okuduğu kitaptan başını kaldırdı. “Günün nasıldı?”

Sahte gülümseme takınmakta ürkütücü derecede iyi olmaya başlamıştım. “Harikaydı.” Yere bakarak botlarımı çıkardım. “Harika kokuyor, anne.”

“Akşam yemeğine zamanında gelmeni umdum. Wyatt nasıl?”

Bugün Wyatt’la takıldığımı anneme söylediğimi hatırlamıyordum. Bu sabah sadece birkaç işim olduğunu söylemiştim, bundan emindim.

“Dün gece Wyatt’laydım.”

“Biliyorum. Ve bugün de onunlaymışsın.”

Mideme bir şey oturmuştu. Evin içine bakındım. Babam ortalıkta yoktu. Ön tarafta kamyonetini de görmemiştim ama kamyonetini garaja koymuş da olabilirdi.

Kaşlarımı çattım ve sesimi alçaltarak, “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Ben bilirim,” dedi ve başını bana doğru salladı. “Ayrıca onun ceketini giyiyorsun.”

“Ah, evet.” Üzerime baktım. “Ben... Üşümüştüm de. Ödünç verdi.”

“Ne kadar da nazik biri.”

Yutkundum. “Öyle.”

Annemin gülümsemesi biraz soldu. “İyi misin, canım?”

Yakındaki korkuluğa tutunarak başımı aşağı yukarı salladım. “Sadece yorgunum. Yemek hazır olunca seslenirsin, olur mu?”

“Elbette.” Bir an duraksadı. “Konuşmak istediğinde her zaman burada olduğumu biliyorsun, değil mi?”

Gözlerim dolmuştu. Bir yanımda, anneme içimi dökmek istiyordum. Ama diğer yanımda ise onun da tıpkı babam gibi düşünmesinden korkuyordum. Hartsville'den bir çocukla küçük bir kaçamak yapmak sorun değilken bunun ötesine geçmenin kötü bir fikir olduğunu düşünebilirdi. Bütün hayatımı, şu an elimde olan o işi elde etmek için harcamıştım. Annemle babam o hayalin gerçekleşmesi için o kadar çok şey feda etmişti ki... Artık bitiş çizgisine bu kadar yaklaşmışken onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

Annem, Wyatt'ı tıpkı öz evladı gibi severdi. Babam da öyle. Ama onu aileden biri gibi sevseler bile ben sevdiğim için de severler miydi? Bunu düşünmeden edemiyordum. O lanet dövme hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

“Teşekkür ederim, anne. Çok sağ ol.”

Sonra fırlayarak merdivenlere yöneldim ve bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmış bir hâlde yukarı çıktım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sally

HER ŞEY DÂHİL

Odaya girip kapımı kapattım ve yatağıma doğru süründüm. Bacak aramda yeniden bir sızı belirmişti.

Wyatt ve o sihirli parmakları. Tam olarak nerelerime dokunması gerektiğini, ne kadar baskı uygulaması gerektiğini iyi biliyordu. Beni tahrik etme şekli, parmağının ucunu içime daldırıp ıslaklığımı klitorisimle oynamak için kullanması...

Şu an bile tükenmiş ve duygusal olarak paramparça olmama rağmen o adamın elleri üzerimdeyken nasıl hissettiğimi hatırlayınca tüm vücudum alev almaya başlamıştı.

Keşke bu konuda daha soğukkanlı olabilseydim. Tıpkı âşık bir ergen gibi tek bir öğleden sonraya, tek bir orgazma, tek bir adama takılıp kalmaktan nefret ediyordum. Utanç vericiydi.

Ama o bir öğleden sonrada o kadar çok şey olmuştu ki... Wyatt, takındığı maskenin ardındaki adamı bana yavaş yavaş gösterip durmuştu ve şu anda daha fazlasını görmek istiyordum. Onun her şeyini görmek, her şeyini bilmek istiyordum.

"Tabii ki sana güveniyorum. Her zaman da güvendim."

"Hayatımı kurtardın."

"Siktir, Sally, sen mükemmelsin."

Söylediği şeyleri düşünmeden duramıyordum. Yaptığı şeyleri. Duygularla dolup taşmıştım ve bunu içimde tutmamın artık hiçbir yolu yoktu.

Başımı yastığa gömerek gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Bu sadece... Acı veriyordu.

Giderek daha da açgözlü oluyor, daha fazlasını istiyordum. Wyatt bana zaten çok şey vermişti, istediğim tüm ilgiyi ve sabrı göstermişti. Bununla yetinmem gerekiyordu.

Bununla yetinmeliydim ama yetinemiyordum ve bu durumun bana verdiği hayal kırıklığı, geleceğimle ilgili hissettiğim kafa karışıklığıyla birleşince daha da ağlamama neden olmuştu.

Tak.

İlk başta bir ses duyduğumu sandım. Âşık ergen demişken yarım saniyeliğine âdeta liseye, Wyatt'ın verandanın çatısına tırmanıp pencereye tıklattığı zamanlara dönmüştüm. Birlikte gizlice evden çıkıp onun kamyonetine binerdik. Kamyonetini evin birkaç metre gerisindeki çarpık meşelerin arasına saklardı. Bazen nehre kaçar, viski ve kolalarımızı içer, ardından da yüzerdik. Bazen de sadece müziği sonuna kadar açıp Hart County'yi baştan sona dolaşırken Mumford & Sons, Alan Jackson, Bon Iver'a arabada bağıra bağıra eşlik ederdik.

Tanrım, o yolculuklarda Wyatt'ın kenara çekip bir hamle yapmasını ne kadar çok istemiştim. O zamanlarda da ona tıp-

kı şimdi olduğu gibi ciddi, karşılıksız bir aşk besliyordum ve arabadayken uzanıp elini bacağıma koymasını hayal ederdim. Tıpkı beni o hayır etkinliğinin olduğu gece eve bırakırken yaptığı gibi.

Tak, tak.

Kıpırdamadan durdum, nefesimi tutuyordum. Belki de duyduğum sesi hayal etmemiştim.

Başımı yastıktan kaldırıp arkamı döndüğümde pencereden, gökyüzünü boyayan kızılığın önünde duran karanlık bir silüet gördüm.

Tak, tak, tak.

Kalbim hızlanmıştı. Daha ne yaptığımı anlayamadan yataktan kalkıp masamın yanındaki döşeme tahtasına basınca gıcırda-
dığı için ona dikkat ederek odamda sessizce yürüdüm.

Gözyaşlarımı sildim ve gözlerimi kırptırdım. Hâlâ tam olarak ne gördüğümü bilmiyordum. İlk başta bunun yalnızca batan güneşin oluşturduğu şekillerden ibaret bir gölge olduğunu düşündüm. Ama sonra kalbim ağzımda atarken o şekiller bir araya gelip bütüne dönüştü.

Aman Tanrım, bu bir kovboy.

Benim kovboyumdu ve burada olduğu için o kadar mutluydum ki çığlık atmak istiyordum.

Dizleri bükülü, topukları havada bir şekilde çatıda çömelmiş duruyordu. Kovboy şapkasını takmıştı çünkü Wyatt her zaman kovboy şapkasını takardı. Eli havadaydı, işaret parmağı cama vurmak için kıvrılmıştı.

Silüeti bile yakışıklıydı. Çünkü güneş arkasından vururken görebildiğim tek şey, geniş omuzları, kalın boynunun eğimi ve bükülü dizlerinin güçlü silüetiydi.

Ben yaklaşınca bana hafifçe el salladı. Nefes alamıyordum.

Pencereyi açarken nabzım çıldırmış gibi atıyordu, bir anda soğuk bir rüzgâr yüzüme çarptı. Aramızda camın parıltısı olmayınca nihayet gözlerini görebilmiştım.

Kocaman, parlak gözleri.

Gözleri yüzümde dolaşırken endişeli olduğu apaçık ortadaydı. “Üzgün olduğunu biliyordum. Neden bana söylemedin?”

Kısık sesle konuşuyordu.

Ben de öyle yaptım. “Burada ne işin var?”

“İçeri girebilir miyim?”

“İyiyim ben.”

“Yalan söylemeyi bırak.”

Elimi onun koluna doladım. “Tabii ki içeri girebilirsin. Pencereden sığabilir misin?”

“Lisedeki hâlimden *çok da* geniş değilim,” dedi, ben pencereden geçmesine yardım ederken.

Gayet de genişti. Omuzları pencerenin çerçevesini sıyrarak zar zor geçmişti ve ayağa dikildiğinde çatı katı odamın içinde âdeta bir dev gibi görünüyordu.

O buraya en son ne zaman gelmişti? On yıl önce miydi? Ya da daha mı fazlaydı?

Arkasındaki açık pencereden soğuk hava içeri giriyordu. Buraya gelirken çiğnediği keklik üzümü aromalı sakızının da etkisiyle nane kokuyordu. Pencereyi kapatıp tekrar bana döndü. Wyatt, yüzümü avuçlarının arasına alıp başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerken ben de onu, gözyaşlarımın oluşturduğu bulanık bir perdenin ardından izliyordum.

“Bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim için buraya geldim,” diye fısıldadı. “Aslında seni en başta bırakmamam gerekirdi. Odanda tek başına ağlamanın sebebi olmak istemiyorum. Bu, bu gece sona eriyor, duyuyor musun beni? Seninle ilgilenmek

istiyorum, Sal ama konuşmazsan bunu yapamam. Canını mı yaktım? Ağrın mı var, yoksa...”

Konuşacak kelime bulamıyordum. Nefes bile alamıyordum. Sanki damarlarımın içinden elektrik geçiyor, nabzım çılgınca ve düzensiz bir ritimde atıyordu.

Şimdi. Şimdi. Şimdi.

Wyatt kartlarını açık oynuyordu. Maskesinin ardındaki adamdan başka bir kırıntı sunuyordu.

Şimdi de benim kendi kartlarımı ona açma vaktimdi. Yalnızca seks istediğimi söylerken aslında yalan söylediğimi itiraf etmeliydim. Ona o kadar çok âşıktım ki ona tamamen dürüst olmaktan başka bir şansım yoktu.

“Canım yanmadı, hayır.”

“Pekâlâ...”

“Sana kendimden geçmek istediğimi söylediğimi biliyorum,” diye başladım lafa ve Wyatt sessizce güldü. “Yani arzu dolu bir kendinden geçme. Ve sadece bununla yetinebileceğimi düşündüm. Ama bugün, bu gece... Beni yanlış anlama, Wy, yaptığımız şey harikaydı. Hem de hayatımda yaşadığımın en iyisiydi. Ama bir şekilde...” Başımı iki yana salladım. “Yeterli hissettirmedi. Daha önce bir şey söylemeliydim ama kendimi gülünç duruma düşürmek istemedim ya da bilirsin işte, *öyle* kızlardan olup seni korkutup kaçırmak istemedim. Bir kere takıldıktan sonra ilişki isteyenlerden hani.”

“İki defa.” Çenesindeki bir kas seğirdi. “İki defa bir şeyler yaşadık. Ayrıca daha önce hiç beni korkutup kaçırdığın bir an oldu mu?”

“Yani, hayır ama—”

“Bu da aynı.” Gözleri benimkileri arıyordu. Başparmağını dudağıma değdirdi. “Biz burada ne yapıyoruz, Sally?”

Sesindeki o yalvaran ton karşısında kalbim tekledi.

“Bilmiyorum.” O kadar gergindim ki bayılacak gibi hissediyordum. Ama konuşmaya devam ettim çünkü böyle karmaşık şeyler hissetmekten bıkmıştım. Gerçeğin tamamını söyleyerek yalan söylemiş gibi hissetmekten yorulmuştum. *Benim* tüm gerçeğimden. “Tek bildiğim şey, burada olduğun için çok mutlu olmam... Gitmeni istemiyorum. Hep yanında olmak istiyorum. Benim sevgilim olmanı istiyorum. Sadece birlikte iyi vakit geçirdiğim biri değil... Arayacağım, içimi dökeceğim, eve geldiğimde bulacağım adam olmanı istiyorum. Sen benim en sevdiğim insansın, Wy.” Burnumu çektim. “Başka hiç kimse yanıma bile yaklaş—”

Sözümü sıcak, sert, yakıcı bir öpücükle kesti, şapkasını bir kenara atarken dudakları benimkilere yapıştı. Gözlerimi kapattım, yaşlar gözlerimden taşıyordu. Diliyle, dudaklarıyla, ağzımı açmasına izin verdim.

Bu evet demekti, değil mi? Bu, Wyatt’ın da *daha fazlasını* istediği anlamına geliyordu, değil mi?

Aman Tanrım, Wyatt’ın da benim istediğim şeyi istemesine inanamıyordum.

Kaçmamasına inanamıyordum.

Aslında inanıyordum. Bana söylediği, açtığı, yaptığı her şeyden sonra Wyatt’ın gitmeyip kalması şaşırtıcı değildi.

Bu tam da sağlıklı bir ilişkide olması gerektiği gibi hissettiriyor. Kendim gibi davranabiliyor, istediğim şeyleri elde edebiliyordum *çünkü* sadece... Kendim olmakta özgürdüm.

Özgürdüm ve de vahşiydim.

Kollarını sıkıca kavrayıp ona doğru sokuldum, yeleğinin altından görünen kot gömleğini avuçlarımın içine alıp sıkıca kavradım. İçimde bir rahatlama filizlenmişti. Çiftlikten ayrıldığım

andan beri içimi kemiren gerginlik ve kafa karışıklığının üstüne, içime yayılan o kararlı ve güçlü sıcaklık beni öylesine sarsmıştı ki başım dönüyordu.

Nefes nefese kalana, dudaklarım zonklayana ve bütün bednim gerilene kadar Wyatt'a tutundum.

“Senin sevgilin olurum.” Burnunu benim burnuma sürttü. “Eğer sen de benim kızım olursan. Sally, sadece seks yapmak istemiyorum. Bunu söylediğimde tamamen saçmalıyordum ve özür dilerim.”

Göğsümde şiddetli bir dalgalanma oldu, sanki damardan şampanya veriyorlarmış gibi hissediyordum. Cevap olarak onu yatağa doğru çektim ve birlikte beceriksizce yatağın üzerine yuvarlandık. Kıkırdamamı bastırırken yatak ağırlığımızla gıcırda-
dığında olduğum yerde donup kaldım.

“Sally?” diye seslendi babam aşağı kattan. “Senden mi geldi o ses? Her şey yolunda mı?”

“İyiyim!” diye bağırdım. “Özür dilerim, az önce yatağında kitap okumaya başladım!”

“Tamam. Akşam yemeği birazdan hazır olacak.”

“Tamam!”

Wyatt yan döndü ve dirseğini büküp başını eline yasladı. “Bunu yapacaksak, doğru şekilde yapacağız. Artık gizlice buluşmak yok. Ailene söylemek istiyorum.”

Ben de ona döndüm, yatağım o kadar küçüktü ki ikimiz zar zor sığıyorduk. “Çıktığımızı mı söylemek istiyorsun?”

“Evet.” Kararlı bakışları âdeta delip geçiyordu. “Annenle babana çok saygı duyuyorum ve doğru olan, birlikte olduğumuzu onlara söylemek.”

“Yani evet.” Gömleğinin en üst düğmesine dokundum. “Sanırım bu iyi bir fikir.”

Düğmeyi açtım ama Wyatt bileğimi yakaladı. Tutuşu demir gibi sertti.

“Hımmm. Seni bu ufak yatakta becermemi mi istiyorsun?” Bileğimi yatağa bastırdı ve üstüme doğru yuvarlandı. Burnunu boynumun yukarısına sürttü. “O zaman seni bu ufacık yatakta beceririm. Ama önce, annenle babana her şeyi açık açık söyleyeceğiz. En son isteyeceğim şey, John B’nin bizi basıp seni sadece oyaladığımı sanarak tüfeğini kafama dayaması.”

Alaycı bir nefes verdim. “Babam kafana tüfek falan dayamayacak.”

“Biz yine de güvenli yolu seçelim, olur mu?”

“Pekâlâ.”

“Ayrıca seni düzgün bir randevuya çıkarmak istiyorum. Yani şeyden önce...”

Sırıttım. “Birlikte olmaya başlamadan önce mi?”

Gözleri dans ediyordu. “Bekâretini alacakmışım gibi konuşuyorsun.”

“Keşke yapan sen olsaydın.”

“O zamanlar seninle olmaya hazır değildim. Her şeyi mahvederdim.”

“Gerçekten mi? Buna katıldığımı söyleyemeyeceğim.”

Âdemelması hareket etti. “Kendime hatırlatmam gereken şey bu, Sal.”

Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Bu cevabının altında bir itiraf vardı, bana söylemeye çalıştığı bir şey vardı ve ne olduğunu öğrenmek için can atarken aynı zamanda nazik davranıp sabırlı olmam gerekiyordu. Şu anda zaten çok fazla şey oluyordu.

Bu yüzden, bu düşüncesine yeniden değineceğime dair zihnime not aldım ve parmağımı çenesine sürterek bu konuşmada gerekli olan şeylere sadık kalmaya odaklandım.

Bu konuda gerekli olanı daha sonra halledecektim.

“Ama şimdi bu ânı mahvetmeyelim, değil mi? Yani, benim buradan gitmem hakkında konuşacak mıyız yoksa...”

Çenesinin seğirmesini parmak ucumda hissettim. “Doğru kararın ne olduğunu bilmiyorum, Gün Işığı. Bence sadece cesur olup birbirimizle konuşmaya devam etmeliyiz. Bence ânı yaşamalıyız. Elimizdeki zamanın tadını çıkarmalıyız. Sonra ne olacağını görürüz. Tabii ki zamanlama kusursuz değil ama ne zaman kusursuz bir zaman ki? Tek vadedebileceğim, seninle geçireceğim her saniyenin tadını çıkarmak için elimden geleni yapacak olmam. İster bir ay olsun ister bir yıl, ne olursa olsun.”

Bir yıl.

Wyatt *bir yıl* boyunca birlikte olmaktan bahsediyordu.

Gerçekten burada olduğumdan ve bunun gerçekten yaşanıyor olduğundan emin olmak için alt dudağımı ısırdım.

Tabii ki zihnim soruların içinde kaybolmuştu. *Wyatt benimle New York’a gelir mi? Ona bunu sormam doğru olur mu?* Bütün ailesi Hartsville’deydi. Kökleri buradaydı. Ve yaptığı işi kesinlikle seviyordu.

Bildiğim kadarıyla New York’un kuzeyinde sığır çiftliği yoktu. Olsa bile hiçbir kovboy Rivers kardeşlerin becerisiyle, adanmışlığıyla ve cesaretiyle aşık atamazdı.

Peki ya küçük Ella? Wyatt ve kardeşleri ona çok yakındı. Ve Lucky River Çiftliği’nin Rivers tarafını yenilemeye yeni başlamışlardı. Cash ve Wyatt’ın yıllardır böyle planları olduğunu biliyordum ve şimdi nihayet ailelerinin mülkü için hayallerini gerçekleştirebilecek duruma gelmişlerdi.

O hâlde benim Teksas’ta kalmamın bir yolu var mıydı?

Sadece bu düşünce bile kalbimin sıkışmasına neden olmuştu ama kötü bir his değildi bu. Burada mutlu olabilirdim. Burada mutluydum.

Ancak dünyanın en iyi veteriner hastanelerinden birindeki pozisyonumu bırakıp küçük bir kasabada kalarak potansiyelimi boşa harcamış olmaz mıydım? Hartsville’de benim için yapacak çok iş vardı. Ama hayatımın geri kalanında babamın yaptığını yapıp mutlu olabilir miydim? Ya sıkılırsam?

Ya da daha da kötüsü hayal kırıklığına uğrarsam?

“Pişt.” Wyatt alnını alnıma yasladı. “Nereye dalıp gittin öyle?”

Gözlerimi kapatıp yutkundum. “Gerçekten çok mutluyum, Wy. Gerçekten. Seninle aynı şeyi istememiz beni çok heyecanlandırdı. Sadece işlerin yoluna gireceğine güvenmekte pek başarılı olamıyorum.”

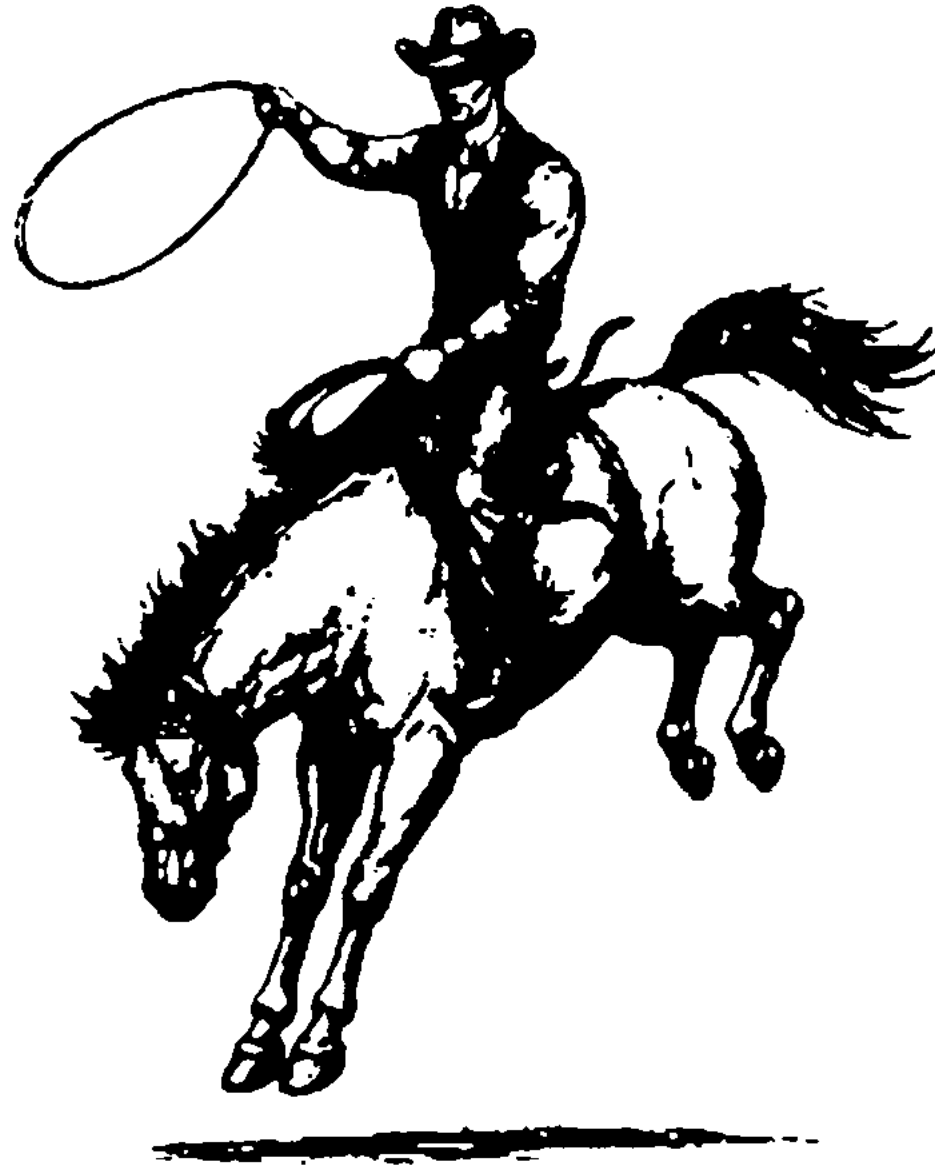
“Şu anda elimizde olan tek şey güven, Gün Işığı.”

“Biliyorum. Deneyeceğim, Wyatt.”

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp yumuşak ve hızlı bir öpücük kondurdu. “Birlikte deneyelim.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Wyatt
ERKEK ERKEĞE

O gece ve diğer tüm geceler gözümü bile kırpmamıştım.

Pazartesi sabahı saat sabahın üç buçuğunda Yeni Ev'in mutfakına giren ilk kişi bendim. Kahve makinesine dalgın bir şekilde kahve koyup su doldurdum ve demlenmesini beklerken sürekli esnedim.

Kıçımı kaldıracak hâlim yoktu. Ama aynı zamanda kendimi gergin hissediyordum. Daha önce hiç yaşamadığım bu çılgın, sinir bozucu enerji etrafımı sarmış, durmadan havlayan bir köpek gibi vücudumu sarsıyordu.

Çok kötü bir birleşimdi. Dizlerim ağrıyor ve gözlerim karıncalanıyordu.

Ayrıca aletim inmiyordu. Çok eğleneliydi.

Sally'yi en son görmemin üzerinden otuz altı saat bile geçmemiştir. Ama sanki kırk gün kırk gece çölde kalmışım gibi hissediyordum kendimi.

Normal, hoş insanlarla yapacağım normal, hoş sohbetten dolayı çok gergindim.

Merhaba Sally'nin anne ve babası. Kızınızı çok seviyorum ve onunla çıkmak istiyorum. Ona hak ettiği şekilde davranacağıma söz veriyorum. Ve son.

Hepsi bu kadardı. John B ve Patsy'ye söyleyeceklerim bu kadardı.

Beni tanıyorlardı. Beni seviyorlardı. Şanslıyım ki geçmişimde her ne kadar eğlenmeyi sevsem de konu kızları olduğunda ciddi olduğumu fark edeceklerdi. Sally söz konusu olduğunda işleri mahvetmeyeceğimi ya da onun kalbini kırmayacağımı bilmeleri gerekiyordu.

Niyetimin ve hislerimin iyi olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar duygularımı açıyordum ve bunların tüm hepsi Sally içindi. Onların da bunu göreceklerinden emindim.

O zaman neden bu kadar gergindim?

Ve bu kadar gergin olmama rağmen neden bir aptal gibi sırtımdan duramıyordum?

"Benim sevgilim olmanı istiyorum. Sadece birlikte iyi vakit geçirdiğim biri değil... Arayacağım, içimi dökeceğim, eve geldiğimde bulacağım adam olmanı istiyorum."

"Gitmeni istemiyorum."

Bu kelimeleri duymak için yirmi yıl beklemiştim.

Sally'ye, daha gençken onunla çıkmaya hazır olmadığımı söylerken ciddiydim. Aptal olduğum için değil tabii, yani gerçekten aptalca şeyler yaptım, evet ama birini hayatıma almaya

hazır değildim. Duygularımı açmayı bilmiyordum. Güvenin, iki yüzü olan bir madeni para gibi olduğunu o zamanlar henüz anlamamıştım. Evet, karşındakinin kalbini kırmayacağına güvendiğinde çok şey riske atabilirdin ama aynı zamanda çok şey de kazanırdın.

İçimdeki poker oyuncusu, ödülün ancak riskle birlikte geldiğini bilmeliydi. Sanırım bunu gerçekten idrak edebilmem için Sally'nin bana öğretmesi gerekiyordu.

Kahve makinesi fokurdayarak hazır olduğunu haber verdi. Kendime kocaman bir kupa doldurdum ve içine bolca krema ve şeker ekledim. Kupayı dudaklarıma götürdüğümde sıcaklığı parmaklarımı yaktı. İlk yudumda gözlerim keyiften geriye kaydı.

Patsy'nin kahvesi kadar iyi değil ama yine de lanet olası derecede lezzetliydi.

Sally ile bu sabah ilk iş olarak onun ailesiyle konuşacağımız konusunda anlaşmıştık. Dün onu görmek istemiştım. Hatta o kadar çok istemiştım ki daha güneş doğmadan önce onu atla bir geziye çıkarıp çıkaramayacağımı sormuştım. Bir gün öncesinde bunu yapmaktan oldukça keyif almış gibi görünüyordu.

Neredeyse ağızma boşalmayı sevdiği kadar...

Lanet olsun, bu kız ağızımda gidip gelmeyi ne kadar sevmiştı? Yalnızca bunu düşünmek bile beni öldürüyordu. Sadece insanların arkasından iş çeviriyormuş gibi yapmak istemiyordum.

Kimsenin ufak kirli sırrı olmaya niyetim yoktu. Gerçi zaten Sally de bana hiçbir zaman kendimi öyle hissettirmemişti. Ama onunla açık açık çıkabilmek güzel olacaktı.

Onu hep istediğim gibi sevebilmek.

Neredeyse onun da bana âşık olduğunu düşünecektim. Dövmemi sadece beğenmekle kalmamış, ona resmen *bayılmıştı*. Arkasında yatan fikri, taşıdığı duyguyu takdir etmişti.

Anlamıştı ve kesinlikle bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Hatta onu fazlasıyla tahrik etmiş gibiydi.

Dün Sally'yle at ahırımızda buluşmaya tamamen hazırdım ama yakındaki bir çiftlikte yaralanmış bir tayla ilgili bir telefon almıştı. Sabahı, acil bir ameliyat yaparak geçirmişti ve o işi bitirdiğinde ben de çalışmayan bir traktörle uğraşıyordum. Ardından da patlamış bir sulama borusu yüzünden güneybatı tarafındaki meranın hatırı sayılır bir kısmını su basmıştı.

Sally yedi buçukta bana *iyi geceler* mesajı atmıştı ama ben Sawyer'a, Ella'yı yatırmasında yardım ettiğim için mesajı görmemişim. Bu aralar Ella, odasında kalmak istemiyordu; o yüzden uyku saatleri epey bir mücadeleye dönüşüyordu. Yardım etmeyi teklif ettiğimde Sawyer'ın neredeyse minnettarlıktan bir anlığına gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim. Bir o kadar da bitkindi ama sanırım ebeveynlik dediğin şey de tam olarak böyle bir şeydi.

Sonunda, sekizi biraz geçte Sally'ye cevap verebildiğimde o çoktan bildirimlerini sessize almıştı.

Onu özlemiştim.

İlk randevumuz için çoktan aklımda bir sürü fikir vardı. Bu cuma. Benim evimde olacaktık çünkü onu tamamen kendime saklamak istiyordum. Yemek masası ile yatak odası arasındaki mesafe otuz saniyeydi. Sally'yi omzuma atıp kendim götürürsem daha da kısa sürerdi.

Yemek yapmayı bilmiyor, şaraptan da pek anlamıyordum ama neyse ki bilen arkadaşlarım vardı. Mollie'ye ve Patsy'ye atacağım mesajları şimdiden taslak hâline getirmiştim.

Mollie demişken bu sabah Powell'larla konuştuktan hemen sonra Cash'le de konuşmam gerekecekti. Umarım her şeyi usu-

lüne uygun yaptığımı o da görürdü. Tek yapmam gereken bana güvenmesini sağlamaktı.

Sally güveniyordu. Hem o, aramızdaki en zeki kişiydi.

Elbet kardeşim de sonunda kabullenecekti. Kabullenmezse de... Yapacak bir şey yoktu çünkü Sally'yle birlikte olmadan zamanımı boşa harcamaktan sıkılmıştım artık.

Arka kapının açılma sesiyle başımı kaldırdım. John B'nin mutfığa girdiğini görünce kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı.

Yalnızdı ve yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Kahretsin.

"Günaydın." Normal bir ses tonunda konuşabilmek için çaba sarf etmem gerekmişti. "Kahve hazır. Sana da bir kupa doldurmamı ister misin?"

John B. Stetson şapkasını çıkardı ve kapının yanındaki askılığa astı. Ardından da elini, kalın gri saçlarının arasından geçirdi. "İçtim ben, teşekkür ederim."

"Patsy seninle gelmedi mi?"

"O ve Sally, Patsy'nin kamyonetiyle arkamdan geliyorlardı. Ben erken bir başlangıç yaptım."

Kalbim boğazımda atıyordu. Kahvemden uzun ve yavaş bir yudum aldım ve John B'nin burnuma bir yumruk indirmemesi için dua etmeye başladım. Biliyor muydu? Nasıl öğrenmişti? Sally mi söylemişti? Ya da bir başkası sikik çenesini mi tutamamıştı?

Bir elini yakınındaki tezgâha dayadı. "Sally, ikinizin Patsy ve benimle konuşmak istediğiniz bir şey olduğunu söyledi. Ama ne hakkında olduğunu söylemedi."

Demek ki bu yüzden erken gelmişti. Sally ile ne söyleyeceğimizi anlamış olmalıydı ve kızlar buraya gelmeden benimle erkek erkeğe konuşmak istemişti.

Bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu bilmiyordum.
“Efendim, kızınızla çıkmak istiyorum.”

Doğrudan konuya girmek bir kumardı aslında. Ama John B az konuşan bir adamdı, lafı dolandırmazdı. Söylemeye geldiğim şeyin özüne hemen girmemi takdir edeceğini umuyordum.

John B uzun, sinirli bir şekilde iç çekince göğsümde bir sıkışma hissettim.

“Bak, Wyatt. Seni oğlum gibi severim. Sally’ye, Patsy’ye ve bana karşı her zaman iyiydin. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum.”

Kahvenin ağzımdaki safra tadını silip süpürmesini umarak kupamı dudaklarıma götürdüm. “Ama?”

Gözlerimin içine baktı. “Her baba kızının özel olduğuna inanır. Ama Sally... Onun olağanüstü bir yeteneği ve potansiyeli var. Otuz yılı aşkın süredir veteriner hekimlik yapıyorum ve Sally’nin yapabildiklerine yaklaşabilen kimseyi görmedim. Zeki. Sezgileri güçlü. Hasta yaklaşımı mükemmel.”

Sally’nin kendisinden geçtiğinde ne kadar ateşli olduğunu düşünme.

Sakin—

Siktir, çoktan onun aletime tükürüp sonra da onu bir lollipopmuş gibi yalayışını düşünüyordum bile.

“Bu işteki en iyisi,” diyebildim boğazımı temizleyerek. “Ama zaten hep öyle olacağını biliyorduk.”

John B bana baktı. “Söylemek istediğim tam da bu. Sally, Hartsville’in ona verebileceğinden çok daha büyük şeyler için yaratılmış. Kariyerimde daha fazlasını başaramamış olmaktan dolayı bir sürü pişmanlığım var ve Sally’nin de aynı pişmanlıkları yaşamasına asla izin vermeyeceğim.”

John B sözleriyle hançeri daha derine saplamıştı. John B’nin beni bilerek incitmeyeceğini ya da kırmayacağını biliyordum.

İşimde ne kadar iyi olduğuma, ne kadar çok çalıştığıma saygı duyduğumu da biliyordum. Ama sözleri yine de bir bıçak gibi keskindi.

Hartsville'in kızı için iyi olmadığını söylemişti. Ama benim asıl duyduğum *benim*, kızı için iyi olmadıydı. Ben onun pişman olacağı başka bir kararı olacaktım.

Öfke içimde alevleniyordu. Bu hissi bastırmak için elimden geleni yaparak kahvemden bir yudum aldım. “Sally’yi asla kısıtlamayacağımı ya da onu bir yere bağlamaya çalışmayacağımı umarım biliyordur. Yeteneğine sonuna kadar saygı duyuyorum. Fikirlerine de öyle. Ne istediğini biliyor, John. Kendisi için doğru seçimleri yapacağına güvenmemiz gerek. Senin de benim de bu işe burnumuzu sokmaya hakkımız yok.”

Beni süzdü. “Sally New York’a gidecek ve oradaki işi kabul edecek. Odaklanması gereken yer orası. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Elbette anlıyorsun. Az önce bizim karışmamamız gerektiğini söyleyen sendin.” Başını yana eğdi. “İkiniz de yetişkinsiniz. Sally buradayken ne yapmak istiyorsanız yapmanıza engel olamam. Ama senden bir söz vermeni istiyorum, Wyatt. Aralık sonu geldiğinde Sally, planı ikinci kez sorguluyor olmayacak. Ithaca’ya taşınacak.”

Ve sen onunla gitmiyorsun.

Bu son kısmı söylememişti ama zaten söylemesine gerek de yoktu. Altında yatan anlamı çözebiliyordum. Sally’nin benimle takılmasına karşı değildi. Ama ciddi bir şeye adım atamazdık çünkü belli ki o, Sally’nin bana âşık olup kafasının karışacağını düşünüyordu.

Ona engel olacağımı sanıyordu.

“Sana yalan söylemeyeceğim, John.” Kahvemin dibindeki tortuya bakarak kupayı ellerimin arasında çevirdim. “Sally için bir

şekilde doğru kişi olmadığımı ima etmene alındım. O kadının kariyerinde yükselmesini benden daha çok isteyen kimse yok.” Gözlerinin içine baktım. “Bu konuda sözüme güvenebilirsin.”

Uzun bir an bana baktıktan sonra avucunu tezgâhın üzerinde gezdirdi. “Özür dilerim. Seni kırmak gibi bir niyetim yoktu. Ama hepimiz biliyoruz ki sen... Biraz öngörülemeyen biri olabiliyorsun.”

Hafifçe irkildim. Haksız değildi. Ama, “Sally söz konusu olduğunda değil,” derken ben de yalan söylemiyordum.

“Sadece bu işin ne kadar büyük bir mesele olduğunu anlamı istiyorum, Wyatt. Sally’nin bu konuda şüpheleri olduğunu biliyorum. Kör değilim. Dünyanın en iyi hastanelerinden birinde cerrah olmak kolay bir şey mi? Kesinlikle hayır. Ama yapılacak fedakârlıklar buna değecek. O işi almak, başarılı olmak... Asıl hedef bu. Sakın. Ona. Engel. Olayım. Deme.” Yüzü kıpkırmızıydı.

Vay canına, fena hâlde *sinirlenmişti*.

“Daha önce hiç ona bir konuda engel oldum mu?” Gözlerimi dikerek ona baktım, nabzım şakaklarımda atıyordu. “Bir kere bile. Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca tek bir an bile o kariyerinde yükselirken *hiç* engel oluşturmadım. Daha önce onun kafasını da karıştırmaya çalışmadım ve şimdi de yapmayacağım. Deneseydim bile Sally buna izin vermezdi. İkimiz de biliyoruz ki bana siktir olup gitmemi söylerdi.”

“Belki.” John B’nin çenesi seğirdi. “Belki de öyle demezdi. Ama zamanı geldiğinde onu bırakacağına dair bana söz vermeni istiyorum.”

Duygu seli boğazımı tıkamıştı, nefes almamı zorlaştırıyordu. Düşünmemi engelliyordu. Çoğunlukla kızgın mıydım, üzgün müydüm, yoksa hissettiğim başka bir şey miydi, bilemiyordum.

Sadece bu konuşma sonrasında paramparça olduğumu biliyor ve sanki bir kasırga kalbimi yerle bir etmiş gibi içim tamamen boşalmış hissediyordum.

On yıldan fazla bir süredir duygularımı içime atmışken Sally'ye karşı dürüst davrandığım için kendimle gurur duyuyordum, yani en azından çoğunlukla dürüst davrandığım için.

Onunla çıkabildiğim, ona dokunabildiğim ve ona bir şeyler öğretebildiğim için aptal bir mutluluk vardı içimde. Birlikte geçireceğimiz zaman için çok heyecanlıydım.

Ama John B'nin onaylamaması tüm bunları gölgeliyordu.

Sally ile çıktığım için heyecanlanmasını zaten beklemiyordum. Ama açıkça kızı için yeterince iyi olmadığımı ve bana vazgeçmemi söylemesini de beklemiyordum.

Açıkça Sally'nin kalbini kıracak, onu üzecek ve parlak geleceğini mahvedecek bir yola sürükleyecektim.

Ona yanıldığını kanıtlayacağım.

İçimdeki bu ses tanıdıktı. Son zamanlarda beni yeni şeyler denemeye iten sesti bu. Beni kendim, geçmişim ve dünya hakkında yeni şeylere *inanmaya* iten ses...

John B'nin sözlerinin beni ezip geçmesine izin verebilirdim. Ya da Sally'nin kariyerinde önünde engel oluşturan, öngörülemez biri olmadığımı ona göstermek için sözlerinin beni motive etmesine izin verebilirdim.

Ben, onun hayallerini gerçekleştirmesine yardım edecek adamdım. Her birini.

Fincanımı tezgâhın üzerine koyup ellerimi sildim. "Eğer doğru olan buysa, evet. Evet, Sally'yi kesinlikle bırakacağım."

Tam John B ağzını açmıştı ki Patsy ve Sally geldi, soğuktan kızarmış yanaklarıyla mutfakın sıcaklığına adım attılar. Patsy ayaklarının dibine bir alışveriş torbası bıraktı.

Sally'nin gözleri anında benimkileri buldu. Gülümsediğinde yüzündeki ifade parıldadı ve o an göğsümde keskin, ani bir sızı hissettim. “Günaydın millet.”

Evet, John B ve onun saçma sapan imalarının canı cehenneme.

Bu kıza iyi davranabilirdim.

Bu kız için iyiydim.

Mutfağa girerken, Sally'nin ceketine doğru başımı salladım. “Alayım mı?”

“Tabii.” Sally arkasını dönüp fermuarını açtı.

Ceketinin Carhartt marka olduğunu görünce gülümsedim. Sally şık olabilirdi ama aynı zamanda da kırsalda büyümüştü.

Bunu çok seviyordum.

Sally'nin ceketini çıkarmasına yardım ederken Patsy'nin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Artık hiçbir garip durum ya da tereddüt gerektiren bir hareket olmayacaktı. Parmaklarım Sally'nin boynuna değdi ve omuzlarını geriye doğru çekerken dudağını ısırıldığını gördüm. Carhartt'ı çıkarıp yakındaki bir kancaya astım.

“Ne kadar da centilmence,” dedi Patsy.

Sally bana bakarken gözleri parıldıyordu. “İsteddiği zaman olabiliyor.”

“Patsy, seninkini de ben alayım.”

“Ben yapabilirim,” dedi John B homurdanarak.

“Biliyorum,” dedi Patsy sırtarak. “Ama kovboylar—”

“Lütfen cümleleri tamamlama,” dedi Sally.

“Lütfen tamamla,” dedim sinsi bir sırıtışla.

Patsy'nin ceketini askılığa astım ve market poşetlerini aldım.

O an Patsy ellerini çırparak Sally ve bana döndü. “Eee ne kadar zamandır arkadaştan daha fazlasısınız?” diye sordu.

Sally'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ben de neredeyse elimdeki poşetleri düşürüyordum.

“Ciddi olamazsın, anne. Bunu böylece... Ah Tanrım... Bunu böylece söyleyemezsin.” Sally bana bir bakış attı. “Biz... Eee... Biz—”

“Üç dakikadır resmî olarak çıkıyoruz.” Boştaki elimi Sally'nin omzuna koydum ve bir adım öne çıkarak vücudumu onunkine yasladım. “John B ve ben de bu konuyu konuşuyorduk. Sally ve ben, bu haberi diğerleriyle paylaşmadan önce hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmak istedik.”

“Biliyordum!” Patsy kollarını havaya kaldırdı. “Biliyordum, biliyordum, biliyordum! Son zamanlarda ikiniz de çok garip davranıyordunuz. Ve geçen gün Sally'nin boynunda bir morluk gördüğüme yemin edebili—”

“Morluk değildi,” diye cevapladı Sally.

John B iç çekti. “Lütfen, ayrıntıya girme.”

“Ama gördüm!” diye ısrar etti Patsy. “Sakal tahrişi miydi?” diye sordu.

Sally'nin yüzü pancar gibi kızarmıştı ama gülümsüyordu. “Evet.”

“Ah, sizin adınıza çok mutluyum!” Patsy parmak uçlarına yükselip bizi de içine aldığı tuhaf bir grup kucaklaşması yaptı. “Yirmi yıldır bunun olmasını bekliyordum.”

Sally kaşlarını çattı. “Yirmi yıl mı?”

“İkinci sınıftaki öğretmeniniz ikinizin ne kadar ayrılmaz bir ikili olduğunu söylerdi.” Patsy topukları üzerine bastı. “Görünüşe göre Wyatt o zamanlar sürekli senin onun kız arkadaşısı olduğundan bahsediyormuş.”

“Saçmalama!” Sally nefesini tuttu.

Güldüm. “Evet, doğru. Bu söylentinin sana ulaşmasını ve bana evet demeni umuyordum ama sanırım bu hiç olmadı.”

“Zamanlama önemli,” dedi Patsy şarkı söyler gibi. “Evren ikinizin şu anda birlikte olmasını istemiş ve işte şimdi buradayız. Eee söylesenize ne zaman çifte randevuya çıkıyoruz?”

“Asla,” dedi Sally alaycı bir sesle.

Onu nazikçe dirseğimle dürttüm. “Hadi ama Gün Işığı. Bu eğlenceli olabilir.”

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bizi izleyen John B’ye baktım. Somurtmasına rağmen Sally’ye bakarken gözlerinde bir yumuşaklık vardı.

Belki de Sally’nin yüzü *ışıldadığı* içindi. Parlak gözleri. Kızarmış yanakları. Parlak, pürüzsüz cildi.

Saat sabahın dördü olmasına rağmen Sally, etrafa gülümsemeler saçıyor ve mutluluk dolu bir enerji yayıyordu.

Giydiği yıpranmış, Levi’s marka bir kot pantolon ile Mollie ve Wheeler’ın tasarladığı Lucky River Çiftliği *sweatshirt*lerinden biri ona çok *yakışmıştı*.

“Çiftliklerin havalı kıyafetlere ihtiyacı var,” diye açıklamıştı Mollie.

Wheeler başını sallayarak onaylamıştı. “Şirin ve havalı kıyafetler.” Sonra Duke’tan, tasarladıkları erkek kıyafetlerinin mankenliğini yapmasını istemişti.

Sally’den de mankenlik yapmasını istemeleri gerekirdi çünkü bu kıyafetler ona çok yakışıyordu. Saçlarını atkuyruğu yaptığı ve Ariats botlarıyla birlikte bir gömlek ve kot pantolon giydiğinde tam bir kovboy kızı havası yaratıyordu.

Çünkü Sally bir *kovboy kızıydı*. Bu bir meslekten çok bir zihniyetti.

“İyi misin, baba?” diye sordu Sally ve ardından kolunu belime dolayarak başını göğsüme yasladı.

Kalbim birkaç kez tekledi.

“İyiyim,” dedi John B. “İkiniz de mantıklı davranın, tamam mı?”

Patsy ona bir bakış attıktan sonra bize döndü. “İkiniz de ne isterseniz onu yapın. Açıkçası güvenli seks iyi bir sekt—”

“Sanırım kahvaltıyı hazırlama vakti geldi.” Sally bana baktı. “Değil mi, Wyatt?”

“Evet, Sally. Bir atı bile yiyebilirim.”

Sally’nin gözleri parladı. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Cevabın dilinin ucunda olduğunu biliyordum. *Onun yerine beni yemeye ne dersin?*

Bunu biliyordum çünkü onu tanıyordum.

Onun hazırcevap ve esprili biri olmasının yanı sıra kara bir mizah anlayışına sahip olduğunu biliyordum.

Artık onu yaladıgımda bunun, onun çok hoşuna gittiğini de biliyordum.

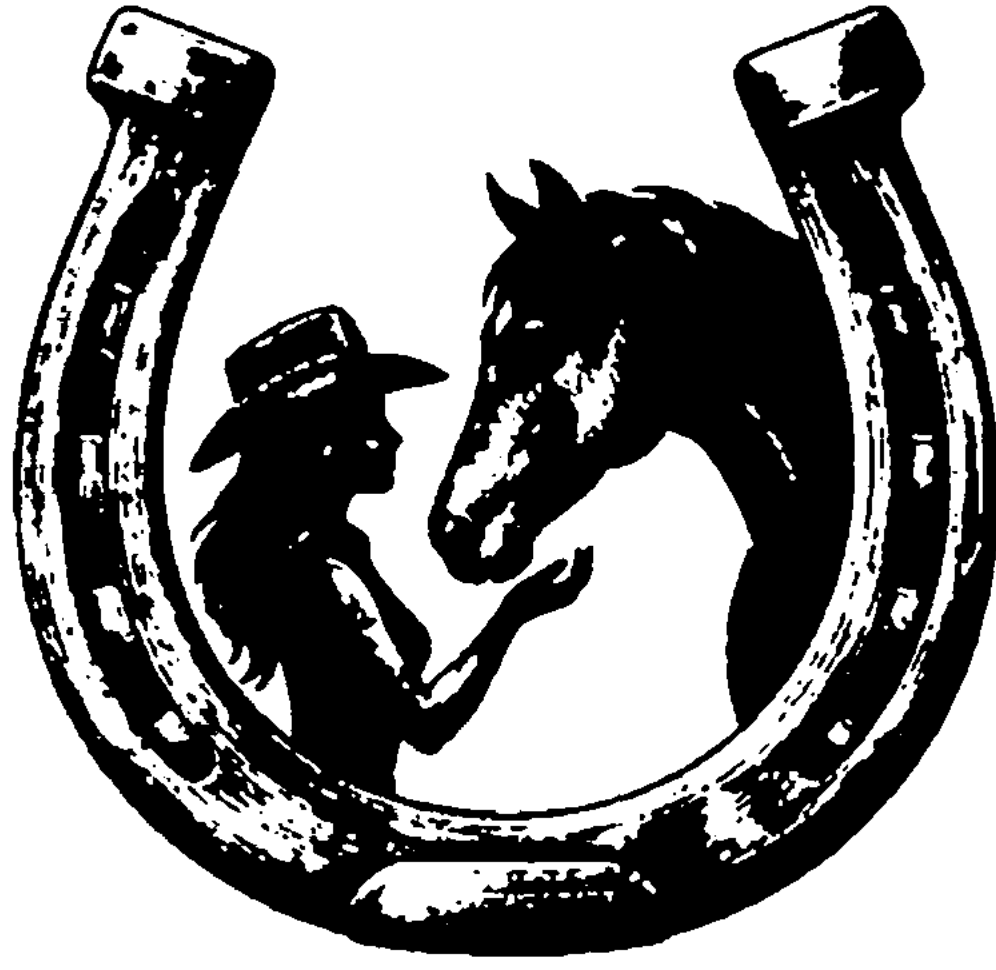
Evet. Bir dahaki sefere bunu düşündüğünde benim evimin mutfağında olacaktık. Market poşetlerini boşaltmak ve annesiyle beraber peynirli mısır lapası, kızarmış yumurta ve dana eti ile dolu kâseler hazırlamak yerine Sally’yi, tezgâhın üzerine oturacak, dizlerimin üzerine çökecek ve ona istediği şeyi verecektim.

Onu orgazma ulaştırırken adımları sayıklıyor olacaktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sally

KALABALIK MASA

“Yaaa, sonunda. Abim nihayet cesaretini toplayıp sana çıkma teklif etmiş.” Sawyer kollarını açarak yüzünde kocaman bir gülümsemeyle o gün öğle yemeği için mutfağa girdi. “Aileye hoş geldin, Sal.”

Wyatt, lahanasının son lokmasını da bitirdikten sonra başını iki yana salladı. “Birincisi, ona sadece ben öyle diyebilirim. Ve ikincisi de o her zaman ailemizin bir parçasıydı zaten.”

“Bana nasıl istersen hitap edebilirsin, Sawyer.” Masada, Wyatt’ın yanında oturduğum yerimden kalkıp Sawyer’a sarıldım. “Ve teşekkür ederim. Heyecanlıyız. Ama sen nasıl öğrend—”

“Ah, annen birazcık heyecanlı.” Sawyer anneme doğru kafasını salladı. “İstemedен de olsa bu haberi önceden paylaşmış olabilir.”

Annem ocak başında durduğu yerden omuz silkti. “Nasıl heyecanlanmayayım ki? En sevdiğim iki insan birlikte mutluluğu buldu. Bu bir rüya, değil mi?”

“Anne—”

“Evet, bu bir rüya.” Wyatt bana bakıp gülümsedi.

Annemin heyecanı ve Sawyer’ın benim yasal olarak Rivers Ailesi’nin bir parçası olacağım yönündeki iması karşısında Wyatt’ın gözünün korkmamasına inanamıyordum. Bu büyük bir adımdı. Çok büyük bir adım.

Aslında inanıyorum. Wyatt’ın gerçekten bağlanmaktan korkmadığı fikrine sürekli geri dönüyordum. O âşık olmak istiyordu.

O, ebeveynlerinin sahip olduğu şeyi istiyordu. Aşk dolu bir ilişki. Güven. Saygı.

Ve tabii ki bir gün bir çiftlik, bir ev ve bir de çocuklar. Bunu hiç dile getirmemişti. Ama eğer kendisine izin verirse böyle bir hayat istediğini biliyordum.

Tek çocuk olarak ben, Riversların evine gitmeye bayılıyordum. Tabii ki sık sık kaos olur ve gürültü hiç eksik olmazdı. Ama böyle-
si oldukça eğlenceliydi. Hepsi birbirine oldukça bağlıydı.

Yedi kişi her akşam yemeklerde ve her sabah kahvaltıda bir araya gelirlerdi ve aralarında uyguladıkları birçok güzel gelenek-
leri vardı. Bayan Rivers, her cumartesi erkek çocukların, ev yapımı tarçınlı çörek yapımına yardım etmesine izin verirdi. Bay Rivers, öğleden sonraları hava at binmek için çok sıcak olduğun-
da bizi ATV’siyle “macera” yaşamaya götürürdü.

Büyük Noel yemekleri ve muhteşem Paskalya *brunch*ları düzenlerlerdi. Kabak oyma partileri, kurabiye süsleme partileri. Yağmur yağdığında oturma odalarında yaptıkları dans partileri.

Bunun bir parçası olmayı çok seviyordum. Bu, benim ev hayatımın ne kadar sakin ve sıkıcı olduğunu fark ettirmişti. Ayrıca çocuk sahibi olmayı istememe neden olmuştu.

Ama sonra büyümüştüm ve büyük bir aile kurmanın gerçekliğini fark etmiştim. Masraflı olurdu. Ve stresli. Özgürlüğümünden fedakârlık etmek zorunda kalırdım. Seyahat etmek hayal olurdu. Ayrıca her zaman kovaladığım çok yoğun işlerde çalışırken böyle bir aileyi nasıl idare edeceğimi de bilmiyordum.

Yine de şu anda olduğu gibi Rivers Ailesi'yle birlikte yemek masasına oturduğumda, içimde bir savaş veriyordum. Böyle bir masada, böyle bir aileyle birlikte olmak için bir özlem duyuyordum. Ama *kendi* ailemle birlikte yemek yemek istiyordum. Kendi evimde, kocamla birlikte kendi geleneklerimizi sürdürdüğümüz ailemizle.

Wyatt'a baktım, ikimizin paylaştığı eğlenceli gelenekleri düşünmeden edemiyordum. Birlikte at sürmemiz. Araba yolculuklarımız. Nehrin yanında içtiğimiz Jack Daniel's. Ve Wyatt'ın ön verandasında içtiğimiz kahve. Bu da geleneklerimizden biri hâline gelmeliydi.

Daha önce hiç, dövme yaptırma gibi bir düşüncem olmamıştı ama artık düşünüyordum.

Hem de çok fazla düşünüyordum.

Gelenekler listemize ekleyebileceğimiz tüm şeyleri düşündüğümde içimi, canlı ve neşeli bir minnettarlık duygusu kaplıyordu. Müstehcen olmayan şeyler ve müstehcen şeyler de dâhil.

Yapacak çok şey vardı.

"Tek sorum şu, neden bu kadar uzun sürdü?" Ryder, mutfak adasının üzerindeki tabaktan ikinci bir domuz etli sandviç aldıktan sonra masaya geri döndü.

Wyatt masanın altından bacağıma uzandı. Ve kavrayıp hafifçe sıkarken kalbim bir an duracakmış gibi oldum, bacaklarımın arasında bir sıcaklık belirmişti. “İyi soru.”

Bu lanet olası gülümsemeler yüzünden yüzümün ne zaman ağrımayı keseceğini merak ediyordum.

“Ee? Söylemeyecek misin?” Duke sandviçinden kocaman bir ısırık aldı.

Wyatt ve ben kahvaltı için o kadar erken kalkmıştık ki herkes uyanmadan evden çıkmıştık. O ve ben bazı öküzlerin aşılarını yaptıktan sonra atlarımızı eyerlemiş ve dün su basmış olan otlığı kontrol etmeye gitmiştik.

Bütün sabah sadece ikimiz vardık ve bu cennet gibiydi.

Annem öğle yemeğinin hazır olduğunu telsizle haber verdiğinde saatlerdir ata biniyorduk ve kimseyi görmemiştik.

Ama küçük bir kasabada haberler çabuk yayılırdı. Annem Wyatt ve benim hakkımdaki bu gelişmeyi herkese anlattığı için ona kızmak istiyordum. Ama dürüst olmak gerekirse bunu yaptığına biraz da sevinmiştim. En azından ebeveynlerimden birinin bizim için heyecanlandığını bilmek güzeldi.

Babam kahvaltıdan sonra ortadan kaybolmuştu ve o zamandan beri onu görmemiştim. Wyatt ve benim çıkmamızdan neden hoşnut olmadığını anlıyordum ama gerçekten, bu konuda bu kadar huysuz olması gerekmezdi. Wyatt’ın beni Hartsville’de kalmaya ikna edeceğinden endişelendiğini biliyordum. Ama bu kararı babam veremezdi.

Bu benim hayatımdı. Ayrıca ne kadar çok kontrolü elime alırsam, diğerlerinin fikirlerinin gürültüsünü de o kadar çok bastırabildiğimi öğreniyordum ve kendim için doğru olanı yaparsam kendimi huzurlu hissederdim.

Babamın onaylamaması beni rahatsız ediyor muydu? Elbette ediyordu. Hâlâ geleceğim hakkında çelişkili duygularım var mıydı? Evet. Ama tüm bunların arkasında, ya da belki de altında, içten bir şükür duygusu vardı.

Tanrı'ya şükür ki bir şans vererek Wyatt'ı hayatıma kattım.

Tanrı'ya şükür ki herkesin ne düşündüğüne bakmadan bunu yaptım.

Tanrı'ya şükür ki kendimi seçtim ve kendimi seçmeye devam ediyorum.

“İşin aslı...” Wyatt bana baktı, eli hâlâ bacağımdaydı. “Bu düzgün bir dille anlatılmaya uygun değil.”

Sawyer sırtıttı. “Neyse ki buradaki kimse düzgün bir dil kullanmıyor.”

“Sanırım zamanımızı boşa harcamayı bırakmamız gerektiğini fark ettik.” Wyatt’tan gözlerimi ayıramıyordum. “Artık genç değiliz. Daha fazla eğlenmem gerektiğine karar verdim ve abinizle olduğum kadar eğlendiğim başka kimse yok.”

Duke kaşlarını kaldırdı. “Demek buna *eğlence* diyorsunuz.”

“Bir kelime daha edersen, ağzına bir yumruk yersin,” dedi Wyatt, gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş bir hâlde. “Terbiyesiz oldukları için üzgünüm.”

“Ben üzgün değilim,” dedi Ryder.

“Wy amca! Merhaba! Bak, bak, Ella tavşan kulakları yapmış!”

Hepimiz kapının yanından gelen mutlu küçük çığlığa doğru kafamızı çevirdik. Ella mutfığa koşarak girdi. Pembe ve beyaz tavşan kulakları olan kâğıt bir taç takıyordu.

Wyatt hemen onu kucağına aldı ve gülerek, “Noel, Paskalya’dan daha önce değil mi?” dedi.

“Sınıfında, dinlemeyi ve söylenenleri uygulamayı seven bir tavşan hakkında bir kitap okuyorlar,” diye açıkladı Sawyer.

“Çünkü biz de dinlemeyi ve söylenenleri uygulamayı seviyoruz, değil mi Ella?”

Ella sadece gülümsedi ve Wyatt'ın kucağına kıvrıldı. Wyatt, Ella'nın kafasındaki tavşan kulaklarını çıkarıp kendi kafasına taktı.

“Nasıl oldum?” diye sordu Wyatt Ella'ya.

“Sevimli,” dedim birden nefesim kesilerek.

“Sevimli bir aptal,” dedi bir ses.

Omzumun üzerinden bakınca Cash'in Mollie'nin arkasında mutfağa girdiğini gördüm. Çiftlikte yeterince uzun süre kaldığım için Ella'yı okuldan almaya gittiklerini biliyordum. Bu, Sawyer'a hafta içinde biraz mola vermesi için yaptıkları bir şeydi. Mollie, Ella'ya bayıldığı için Sawyer'a haftada bir veya iki kez onu okuldan almaya gelip gelemeyeceğini sormuştu.

Midem düğümlenmişti. Bu sabah arabada Wyatt, Cash'in geçmişte Wyatt'ın bana bakışları konusunda birçok kez onunla tartıştığını anlatmıştı. Sanırım Cash, Wyatt ile aramızdaki ilişki kötü bir şekilde sona ererse ailemin Lucky River Çiftliği'ni terk edeceğinden korkuyordu.

Cash'in neden endişelendiğini anlayabiliyordum. Ama keşke insanlar bize biraz güvenselerdi. Birlikte olma kararımız ani gibi görünse de birçok yönden aramızdaki bu ilişki yıllardır var olan bir şeydi. Sadece doğru zamanı beklemiştik. Artık aptal ergenler değildik, ne yaptığımızı bildiğimizi düşünüyordum.

Peki, zamanlamamız doğru muydu, yoksa her zamankinden daha mı kötüydü? Şu anda hepimizin kaybedecek çok şeyi vardı. Benim kariyerim. Wyatt'ın ailesi ve çiftlikle ilgili planları.

Cash'in bakışları hemen Wyatt ile bana yöneldi. Aşağıya bakıp masanın altından bacaklarımızın birbirine değdiğini görünce kaşlarını çatı.

Bu kadar yakın oturmamıza gerek yoktu. Daha önce hiç böyle oturmamıştık.

Bu ufak bir ipucu niteliğinde olsa da yine de anlaşılıyordu.

“Burada neler oluyor?” Cash’in sesi homurtudan biraz daha yüksek çıkmıştı.

Wyatt, Ella’yı Sawyer’a vermeden önce bana bir bakış attı. “Bir saniyen var mı, Cash?”

Mollie ile göz göze geldim. Bana küçük, anlamlı bir gülümseme attığında içim biraz olsun rahatlamıştı. Wyatt ile aramızdaki son gelişmeleri ona henüz anlatmamıştım ama ailemle konuştuğuktan sonra anlatmayı planlıyordum.

Belki de her şey yoluna girecekti. Elbette bu haber çiftlikte büyük ses getirecekti. Burada kendi içinde sıkı sıkıya bağlı bir topluluktuk ve değişiklikler her zaman zor gelirdi, iyi şeyler olsa bile.

“Dışarıya.” Cash başını kapıya doğru eğdi. “Siz öğle yemeğinizi bitirin.”

“Kaşığımı çıkarmama gerek yok, değil mi?” diye uyardı annem. “Hepiniz uslu duracaksınız. Kavganın konusundaki kuralımı biliyorsunuz.”

“Uslu duracaklar,” dedi Mollie rahat bir şekilde, Cash’in göğsünü okşayarak. “İyi bir haber olduğunu hissediyorum.”

Wyatt ayağa kalktı, ben de kalkınca kaşlarını çatı.

“Bu ikimiz hakkında,” dedim. “Birlikte paylaşacağız.”

Cash öfkeyle inledi. “Seni severim Sally, biliyorsun ama...”

“Ona ne söyleyeceksen bana da söyleyebilirsin.”

Wyatt’ın ifadesi minnetle yumuşadı. Elimi tuttu. *Teşekkür ederim.*

Gülümsedim. Rica ederim.

Wyatt ceketimi giymeme yardım etti. Tavşan kulaklarını çıkarıp şapkasını takmasını bekledim ama yapmadı.

“Cash bile tavşana kötü davranamaz,” dedi gülümseyerek.

Cash’i takip ederek sonbahar güneşine doğru adım attık. Hava açık ve güzeldi, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Hava, Cash’in kasvetli ifadesiyle çarpıcı bir tezat oluştuyordu.

“Ne kadar zamandır?” diye sordu Cash.

Wyatt elimi tuttu. “Ne zamandır çıkıyoruz mu demek istedi—”

“Ne zamandır arkamızdan gizlice iş çeviriyorsunuz?”

Ona bir bakış attım. “Bu dediğin hiç adil değil, Cash. İnsanlara daha bugün söylemeye başladık. Ayrıca size söylememizin nedeni zaten kimsenin arkasından iş çevirmek istemememiz.”

“Öyle diyorsan.” Bana sert bir bakış atan Cash, dilini yanığının içinde gezdirdikten sonra kardeşine döndü. “Ve bu, diğer tüm ilişkilerinden farklı çünkü...”

Ne kadar garip bir durum. Cash, Wyatt’ı tekrar bana olan duygularını itiraf etmeye zorlayarak onu zor durumda bırakıyordu.

“Sally benim en iyi arkadaşım. Geçmişimde olanların aleyhi-me işlediğini biliyorum ama insanlar değişebilir. Sen ve Mollie’ye bir bak. Başlangıçta birbirinizden nefret ediyordunuz ama sonra yanlış anlaşılmalara konuştunuz ve farklılıklarınızdan çok benzerlikleriniz olduğunu fark ettiniz. Öyle olmadı mı?”

Başımınla onayladım. “Ve birlikte çok tatlısınız.”

“Teşekkürler,” diye yanıtladı Cash huysuzca.

“Sen değişebiliyorsan, ben de değişebilirim,” diye devam etti Wyatt. “Beni saçma sapan şeyler yapan biri olarak gördüğünü

biliyorum ama yanıldığını kanıtlamam için bana bir şans vermelisin.”

Cash derin ve sinirli bir nefes aldı. “Çiftliği ve burada çalışan herkesi korumak benim görevim. Aranızdaki şeyi mahvederseniz, hepimizi mahvedebilirsiniz.”

“Bunu bilemezsin.” Göğsüm sıkışmıştı. “Bizi sevdiğini söyledin. Göster bunu. Bize bir şans ver.”

Cash’in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Ben de bunu istiyorum, Sally. Ama kimsenin incinmesini de istemiyorum. Bu durumun beni ne kadar zor durumda bıraktığını anlıyorsun, değil mi?”

“En kötüsünün olacağını varsayarsan bu durum seni zor durumda bırakır tabii,” diye karşılık verdim.

“Yine söylüyorum, bu benim işim, Sally. En iyisini ummak, en kötüsünü beklemek. Ve olabilecek en kötü şeyi yaşamak oldukça kötü bir senaryo. Siz ayrılınca Wyatt yıkılacak, senin kalbin kırılacak ve ailen, kızlarını üzdüğümüz için bizden nefret edecek sonra da emekli olmaya karar verecek. Hem sen zaten bir hafta sonra New York’a falan taşınmayacak mıydın?”

“Aralık ayının sonunda.”

“Peki planınız ne?”

Wyatt boğazını temizledi. “Henüz tam oturmadı ama planlıyoruz bir şeyler.”

“Peki ya baban?” diye sordu Cash. “O tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “O da ikna olacak.”

Cash bize keskin bir bakış attı, sanki *Gördünüz mü? İkiniz de daha olgun değilsiniz*, der gibiydi.

Wyatt sessiz kaldı. Cash ellerini beline koydu ve bahçenin ötesine baktı.

Büyük kozumu oynama zamanı gelmişti.

“Sen ve Mollie çok hızlı ilerlediniz,” diye başladım.

Cash toprağı tekmeledi. “Evet, öyle. Birlikte çok çalışmak zorunda kaldığımız içi—”

“Ve ikiniz de tam anlamıyla zıt kutuplarsınız.”

“Bununla nereye varmaya çalışıyorsun, Sally?”

“Siz ikinizin birlikteliğı de kesinlikle felaketle sonuçlanabilirdi. Ya işler kötü sonuçlansaydı ve o seni ustabaşılıktan kovsaydı? Ya seninle arkadaş olduğumuz için hepimizi kovsaydı?”

Cash’in keskin hatlı çenesindeki bir kas seğırdi. O anda Wyatt’a o kadar benziyordu ki kalbim bir an tekledi. Bu kovboyların ortak genleri inanılmazdı. Oğulları da onların bu yakışıklılığını miras alacak mıydı?

“Kabul et, Cash. Mollie ile birlikte olduğunda sadece kendini ve duygularını riske atmadın. Ama bunun karşılığını aldın, değil mi? Daha önce ikinizin birlikte olacağını söyleseydin kimse sana inanmazdı ama siz bunu başardınız. Onun farklı olduğunu biliyordun ve senin de farklı olabileceğini gördün. İkinizin bir araya gelmesi, çiftlik ve bizim için kimsenin hayal edemeyeceğı kadar iyi oldu. Bize de aynı anlayışı göster, Cash. Lütfen.”

Cash derin bir nefes alırken omuzları inip kalktı. Wyatt’a baktı. Ardından da bana döndü.

“Sen ve Mollie,” deyip başını sallayarak sonunda benimle konuşuyordu. “O kadar akıllısınız ki, bazen bu durum çok sinir bozucu oluyor.”

Wyatt’a bakıp kafasındaki tavşan kulaklarını görünce gülümsemeden edemedim. O da gülümseyince yine rahatladım.

Wyatt elimi sıktı. “Aramızdakini onaylamak zorunda değilsin. Ama bize bir şans vermelisin.”

Bir sessizlik oldu. Bir şahin evin üzerinde alçaktan süzülüyor, gölgesi bahçeye düşüyordu. Güneşin sıcaklığı ceketimin içinden sızıyordu. Kalbim göğsümde pır pır atıyordu. O kadar mutluydum ki neredeyse havalara uçacaktım. Bu gerçekten oluyordu. Wyatt ve ben *çıkıyorduk*. Bu da artık onun benim erkek arkadaşım olduğu anlamına geliyordu, değil mi?

Wyatt sadece benim erkek arkadaşım olmakla kalmamıştı, herkes onun benim erkek arkadaşım olduğunu da *biliyordu*. Ve şu âna kadar kimse bizi öldürmekle tehdit etmemişti.

Hatta şu an Cash, yanıldığını kanıtlamamız için bize bir şans verecekmiş gibi görünüyordu.

Sanki şahin, kasım gökyüzünde değil de içimde uçuyormuş gibi göğsümde hafif bir his vardı. Wyatt’la birlikteydim ve bu ilişkiyi gizlenmeden, herkesin gözü önünde yaşayabiliyordum.

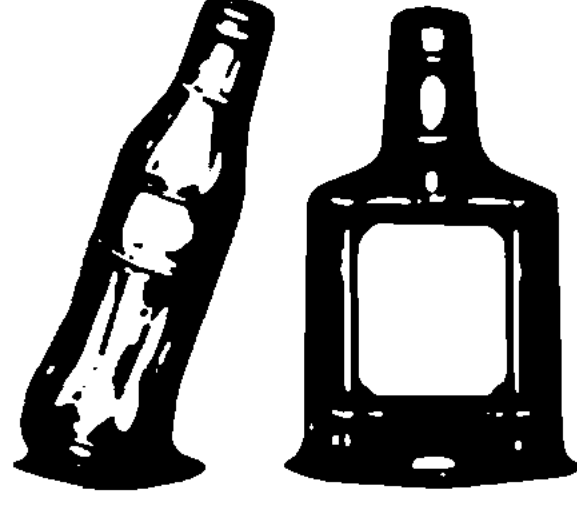
Bir şeyden kurtuluyormuşum hissi vardı içimde. Bu kadar kolay olması ürkütücüydü. Fazla keyifliydi. Shakespeare’in, ateşli hazların şiddetli sonları olduğuna dair sözü boşuna mıydı?

Hâlâ çözmemiz gereken çok şey vardı. Ama bunlar bugün, yarın veya ertesi gün hemen çözülebilecek bir şey değildi. Sanırım sadece... Yaşayıp ne olacağını görmeliydik.

Bu, güvenlik önlemleri olmadan bir uçurumdan atlamak gibiydi. Fazlasıyla korkutucuydu.

Aynı zamanda ameliyathane dışında yaşadığım en büyük heyecandı.

Cash ellerini ceplerine soktu. “Lütfen beni size güvendiğim için pişman etmeyin.”

O öğleden sonrada anneme yarınki kahvaltıyı hazırlaması için yardım ettim. Bayan Rivers'in tarçınlı çöreklerini yapmaya karar vermiştik. Cash tarifi saklamış ve anneme vermişti. Bu yüzden bir gece bekleteceğimiz hamuru hazırlayıp çöreklerin yanında servis edeceğimiz *frittatalara* koymak için biberleri ve soğanları doğramıştık.

Annem hamur kâsenin üzerine bir streç film gerdi. "Wyatt'a duygularını dürüstçe söylediğin için seninle gurur duyuyorum. En yakın arkadaşına ona âşık olduğunu söylemek kolay olmamıştır herhâlde."

Gülümseyerek biberleri bir kaba koydum. "Teşekkürler. Ben de kendimle gurur duyuyorum."

"Baban ve ben seninle her zaman gurur duyuyoruz. Başarılarınla gurur duyuyoruz, elbette. Ama bundan daha da önemlisi, büyüüp böyle birine dönüştüğün için seninle çok gurur duyuyorum. Sen karakteri oturmuş, cesur ve dik duruşlu bir kadınsın. Risk alman bence muhteşem bir şey."

Gözlerimin aniden dolması az önce kestiğim soğanların suçuydu. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Babamın bu durumdan pek memnun olmadığını biliyorum."

"Ama bunun kararını verecek olan baban değil, değil mi? Mesele sen ve hayatında ne yapmak istediğin. Kendini hayal kırıklığına uğratmadığın sürece onu hayal kırıklığına uğratman sorun değil."

Yutkunarak başımı aşağı yukarı salladım. "Söylemesi kolay ama yapması zor."

“Elbette. Ben de babama John’la çıktığımı söylemeye çok korkmuştum. İkisi ilk başta pek anlaşıyorlardı.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Gerçekten mi? Bunu daha önce nasıl duymadım?”

Annem buzdolabını açıp kâseyi içine koyarken gülümsedi. “Çünkü bu, babanın anlatmayı sevdiği bir hikâye değil. Sonunda, büyükbaban birlikte olmamızı kabul etti. Ama babam, eğitimimi tamamlayarak Amarillo gibi büyük, şık bir şehre taşınmamı çok istiyordu. Hayallerimi bir kenara atıp küçük bir kasabada yaşayan bir delikanlının karısı olmamı istemiyordu.”

“Kulağa tanıdık bir senaryo gibi geldi.”

“Ama asıl önemli olan, babanla evlenmenin benim hayalim olmasıydı. Büyükbabanın anlayamadığı kısım da buydu. John’la birlikte olmak, diplomadan ya da kariyer hayallerimden vazgeçmek demek değildi.”

Elimdeki kabın plastik kapağını kapatmak için üzerine bastırdım. “Peki bunu ona nasıl anlattın?”

“Ona gösterdim. Üniversiteyi bitirir bitirmez kendi catering işimi yapmaya başladım. Bir yandan da *freelance* olarak tarif geliştirme işleri alıyordum, sağdan soldan sürekli işler geliyordu. Kendime gayet iyi bir portfolyo oluşturdum. Ve bunların hepsini babanla evliyken yaptım. Evet, Amarillo’dan epey farklı bir hayattı bu. Ama mutluydum. Hayatımı seviyordum ve hâlâ da seviyorum. Sanırım bunun nedeni, babamın benimle ilgili beklentilerini düşünmeyi bırakıp gerçekten yapmak istediğim şeyleri yapmam.”

Yanına giderek anneme sarıldım. “Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Benim cesur olduğumu söyledin anne ama yalan söyleyeceğim, babamın şey hakkında söyleyeceklerinden çok korkuyordum...” Başımı iki yana salladım. “Her neyse.”

“Söyle bana.”

Omzumun üzerinden arkama bakarak mutfağın hâlâ boş olduğundan emin oldum. “New York’a dönme konusunda kendimi çok da harika hissetmiyorum ve nedenini de bilmiyorum. Bu iş, şu âna kadar uğruna çalıştığım şeydi. İstedğim şeydi. Ama şimdi... Bilmiyorum. Bunun aslında *babamın* istediği şey olup olmadığını ve benim sadece bunu içselleştirdiğim için bu hayali istediğimi düşünmeye başladım. Babamın, kariyerinde ilerleyemediği için ne kadar pişman olduğunu biliyorum ama... Ben bunu sadece burada yapmayı seviyorum, anne. Hartsville’den ayrılmayı düşünemiyorum ve bunu Wyatt’la çıkmaya başladığımız için de söylemiyorum. O, bunun bir parçası olmasaydı da aynı şekilde düşüneceğimden yüzde yüz eminim.”

Annem beni daha sıkı sardı. “Bir şeyler olduğunu biliyordum. İşinden pek bahsetmiyordun.”

“Çünkü konuşunca içimde bir sızı belirliyor da ondan.”

“Ah, tatlım. Çok üzgünüm. Baban senin iyiliğini istiyor sadece ama senin de ne demek istediğini anlıyorum. Belki senin hayallerin babaninkilerden farklıdır ve belki de sandığından daha yakın bir yerde gerçekleşiyordur. Bu çok normal.”

“Ama Ithaca Üniversitesindeki işi geri çevirmek hiç mantıklı değil.”

“Sadece senin için mantıklı olması yeterli.”

Burnumu çekerek gözlerimi kapattım. “Bunu söylediğin için teşekkür ederim.”

“Sabırlı ol.” Annem omzumu okşadı. “Ve yaratıcı ol. Hartsville küçük bir kasaba olabilir ama burada çok fazla bilgi var. Bir sürü güzel şey oluyor. Ne zaman bir fırsatla karşılaşacağını bilemezsin.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Gözümü dört açacağım.”

“Aferin. Ben bir lavaboya gideceğim. Sonra eve mi geçmek istersin? Yoksa Wyatt’la—”

“Anne.”

Annem ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, tamam. Sormayacağım. Son bir hayat dersi: Bazı insanlar seni bir işin asla yapamayacağı kadar mutlu edebilir.”

Annem koridora doğru yöneldi. Ben de lavabonun yanına gittim. Musluğu açıp bulaşık makinesini açtığım sırada kapının açıldığını duydum.

Wyatt mutfığa girdi.

Şapkasının altından dışarı kıvrılan saçlarını, ceketinin ve gömleğinin sıvanmış kollarını fark edince kalbim bir anda hızlandı. Kalın, dövmele kolları ortaya çıkmıştı. Teni güneşte bronzlaşmıştı ve ince bir tüy tabakasıyla kaplıydı.

Duruladığım tabağı elimden düşürdüm. Tabak, şangırtıyla lavabonun içine düştü.

Wyatt alaycı bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Görmeyi umduğum kişi işte burada. Sawyer yukarıda olduğunu, annene yardım ettiğini söyledi.” Mutfağın içinde göz gezdirdi.

“Tuvalete gitti.”

“Peki.” Lavaboya doğru hızla yürüdü ve göğsünü sırtıma dayadıktan sonra ellerini, lavabonun kenarında duran ellerimin iki yanına koydu. “Bu gece seni eve götürmek istediğimi biliyorsun, değil mi?” diye mırıldandı boynuma doğru.

Vücudunun benimkini sarmasının ardından hissettiğim sıcaklıkla içimi bir özlem dalgası kapladı. Ellerinin üzerinde kalın damarlar görünüyordu. Nefes alıp verirken göğsü inanılmaz derecede geniş ve inanılmaz derecede sert hissettiriyordu.

“Seninle eve gitmek istediğimi biliyorsun, değil mi?” Suyu kapattım ve bir gecelik yanıma neler alacağımı zihnimde liste-

lemeye başladım. Diş fırçası, deodorant, evdeki en az yıpranmış olan pijama takımım. Diş plaklarımı kesinlikle evde bırakacaktım. Bir geceden fazla kalma ihtimaline karşı tıraş bıçağımı da götürmeli miydim?

Wyatt boynumu hafifçe ısırdı. “Seni eve davet etmemek beni öldürüyor. Ama benimle gelersen, ellerimi üzerinden çekemeyeceğim. Ve bunu romantik yollarla yapmak istiyorum. Önce akşam yemeği. Ardından da—”

“Seks.” Ne demek istediğini anlamıştım ama yine de içim biraz da olsun burkulmuştu.

“Ah o ağzın yok mu...”

“Beni bekleterek epey cesur davrandığını söylemeliyim, yakışıklı. Peki bu randevuyu ne zaman yapmayı düşünüyorsun?”

“Cuma. Davulcusu zatürre olduğu için Frisky Whiskey’nin ara verdiğini duydum. Benim evimde buluşuruz. Yemeği ben yapacağım.”

Gülerek kollarının oluşturduğu çemberin içinde ona döndüm ve ellerimi göğsüne koydum. “Ama sen yemek yapmazsın ki.”

“Bu aralar bir sürü ilk yaşanıyor.” Wyatt yerinden kımıldamadan beni lavaboyla vücudu arasına sıkıştırmış hâlde, yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santim kalacak kadar bana yakın duruyordu. Ağırlığını ellerine verip uyluklarını benimkine bastırduğunda bu mesafe daha da azaldı.

“Yanıma ne alayım?”

Üzerime doğru eğilmiş, iri cüssesiyle sırtan bu kovboy karşısında bacaklarımın arasındaki ihtiyacın şiddeti daha da artıyordu. “Bir gecelik kalmak için ne lazımsa onu getir. Ama pijamaları unut. Benim evimde onları giyemezsin.”

“Peki.”

“Peki mi?” Eğilip beni öpmeden önce gözlerinde buğulu bir ifade belirdi. “Ah, Gün Işığı, bana o kadar iyi hissettiriyorsun ki.”

“Bense dünyanın en azgınıymış gibi hissediyorum. Bunu bana sürekli yapıyorsun.”

Gülme sırası ondaydı. “Sabırlı olursan istediğine ulaşırsın.”

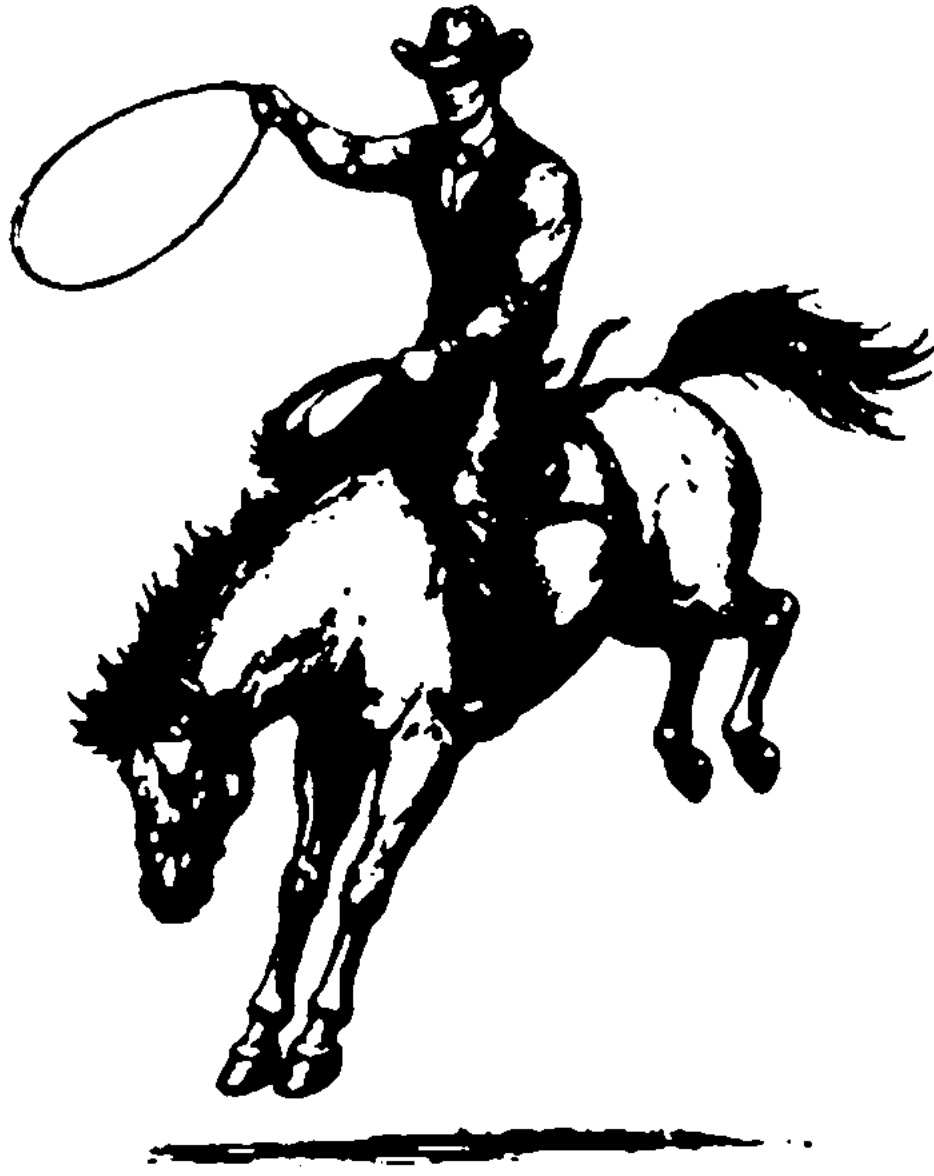
“O zaman laflarını eyleme döksen iyi edersin, kovboy.”

“Şanslısın, ben laflarımı ustalıkla eyleme dökerim.” Beni bir kez daha öptü. “Cuma. Beşte. Seni almaya gelirim.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Wyatt

HER ZAMAN İLKİM OL

Annem beni şu an görseydi ne düşünürdü çok merak ediyordum.

Ellerimde plastik sarı eldivenlerden vardı. Ellerim ve dizlerimin üzerinde eğilmiş, bir elimde diş fırçası, diğerinde kasabaya inip aldığım bir şişe Clorox spreyi ile banyo fayanslarının derzlerini fırçalıyordum.

Bana gülümsediğini biliyordum. Sally'yle olan randevuma hazırlanmak için bu hafta gösterdiğim onca çabayı kesinlikle takdir ederdi.

Anne, beni iyi yetiştirmiştin. En azından çoğunlukla.

Kim bir diş fırçasının gerçekten işe yaracağını bilebilirdi ki? Bu, annemin bize ev işleri yaparken öğrettiği bir numaraydı. Cash'le bana hep banyo temizliği düşerdi, yani bol bol pratik yapmıştım.

Topuklarımın üzerine çömelip yaptığım işe baktım. Ter içindeydim ve çamaşır suyu kokuyordum ama lanet olası banyo resmen ıslıl ıslıl parlıyordu. Lavabo dolabı kusursuzdu, aynı şekilde duş olarak da kullanılan o eski ayaklı küvet de öyle. Hatta pencereleri ve duvarları bile silmiştim, üstüne bir de dolabın çekmecelerini düzenlemiştim.

Kalbim sızlıyordu. Keşke annem de burada olsaydı da randevu için yaptığım planları ona anlatabilseydim. Bana vereceği o kadar çok fikri olurdu ki...

Annem, Sally ile çıktığımı duysaydı çok sevinirdi. Sally'yi her zaman çok severdi. Ama duygularımı açmaya korktuğumu duysa annem ne derdi?

O kışını kaldır ve her ilişkinin trajediyle sonuçlanmadığını bil.
Buna inanmak istiyordum. İnanmaya çalışıyordum.

“Hay sıçayım!”

Kapıdan gelen sesle neredeyse yerimden sıçradım. Kulaklığımı kulağımdan çıkarıp başımı kaldırdığımda Mollie'nin kapıda durduğunu gördüm. Parlak karo zemine bakıyordu, ağzı mükemmel bir O şeklini almıştı.

“Kapıyı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?” diye sordum.

“On dakika boyunca kapıyı çaldım, Wyatt. Ama belli ki lanet olası bir *diş fırçasıyla* yerleri ovmakla o kadar meşgulmüşsün ki beni duymamışsın.” Gözlerini kırptırdı. “Çamaşır suyundan falan mı zehirlendin? Ateşin var mı? Umarım hasta değildir.”

“Komiksin.”

“Biliyorum.” Gülümsedi. “Ev harika görünüyor. Çok çalıştığın belli. Tatlı Sally için evin mükemmel olmasını istemen çok hoş.”

Elimi alnıma götürdüm. Bu hafta boş zamanlarımda, cuma gecesi olan randevumuz için hazırlık yapıyordum. Ama şu anda perşembe akşamı olduğu için tamamen panik modundaydım.

“Sence olmuş mu? Kanepesi için o el tipi buhar makinelerinden bir tane alabilirim. Ne olur ne olmaz—”

“Sally’ye orada mı bir şeyler yapmak istiyorsun? Yani kanepesi bu defa farklı bir şekilde tekrar kirletebilmek için mi temiz olması gerekiyor?”

Kahkaha attım. “Aynen öyle.”

Omzunu kapı çerçevesine dayadı. “İkiniz sonunda bir araya geldiği için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam.”

“Teşekkür ederim.” Ayağa kalkıp sırtımı rahatlatmak için geriye doğru eğildim. “Abime de bu duygularını biraz bulaştırırmısın? Hâlâ doğru düzgün davranmıyor.”

Mollie gözlerini devirdi. “Sanırım Cash tüm bu olanlar hakkında sinir bozucu davranıyor. Üzgünüm. İnan bana, onunla bu konu hakkında birçok kez konuştum. O da yavaş yavaş ikna oluyor. Bence onun aşırı korumacı bir canavar gibi davranmasının nedeni, yıllardır hayalini kurduğu şeylerin sonunda gerçekleşiyor olması. Yani hepsini tekrar kaybetmekten korkuyor.”

Yutkunarak başımı aşağı yukarı salladım. “Anlıyorum. Keşke bu konuda bu kadar pislik gibi davranmasaydı.”

“Böyle olmak onun tarzı,” diye cevap verdi Mollie gülümseyerek.

Ben de gülümsedim. “Ama sen onu böyle seviyorsun çünkü her zaman zorluklara hazırsın.”

“Evet, öyle.”

“Sana tuhaf bir soru sorabilir miyim?”

“Tuhaf soruları severim.”

“Cash’le birlikte olmaya nasıl karar verdin? Yani, neden onun yanında kalmak istedin? Yani Hartsvilleden gitmek yerine Cash ile birlikte kalıp hayatlarınız çok farklı olmasına rağmen bunu yürütebileceğinizi nasıl buldunuz?”

“Şey, öncelikle, yatakta harika.”

Güldüm ve o an göğsümdeki baskı biraz hafiflemişti. “Çamaşır suyu beni zaten biraz sersemletti. Sakın güldürüp de beni kusturma.”

Gülümsemesi yumuşamıştı. “Dürüst olmak gerekirse Cash’e âşık oldum çünkü onunlayken, başka hiç kimsenin yanında olmadığım kadar kendim olabiliyordum. İster inan ister inanma ama bana karşı sabırlıydı, kendimi ve geçmişimi keşfetmem için bana güven verdi. Ben açıldığım için o da açıldı. Ve işte... Gerisini biliyorsun.”

“Nasıl yaptın? Yani nasıl duygularını ona açtın?”

Mollie yutkundu.

“Sanırım Cash’in etrafında olmak, her şeyi su yüzüne çıkar-
dı. Artık içimde tutamadım. Onunla birlikte olmak istiyorsam
kartlarımı açık oynamam gerektiğini biliyordum. Sanırım o da
benim bu yanıma sevdi, her şeyi ortaya koymamı...”

Mantıklı. “Poker atfın için teşekkürler.”

“İyi olabileceğini düşündüm.”

Sally için yeterince iyi olmadığım korkusuyla boğuşarak Mollie’nin sözlerini uzun bir süre düşündüm. Yeterince akıllı ya da cesur olmadığım korkusu vardı içimde. “Sence Sally benim hangi yanlarımı seviyor?”

Mollie’nin gülümsemesi yumuşadı. Dikleşti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bence senin her şeyini seviyor, Wyatt. Ama en çok neyi diye sorarsan... Bence Sally bana çok benziyor, ikimiz de başarmak, başarmak ve başarmak için kendimize çok baskı yapıyoruz. İşleri halletmek ve doğru bir şekilde yapmak için, anlıyor musun? Ama sen onun için bir tür tahliye kapısı gibisin. Onun nasıl hissettiğini önemsiyor ve ihtiyaçlarını gözetiyorsun.” Mollie iç çekti. “Tanrım, sana takıntılı olmasına şaşmamalı.”

“Bana takıntılı falan değil.”

“Ah, Wyatt ama öyle. Sizinle ilk tanıştığım da aranızda arkadaşlıktan daha fazlası olacağını biliyordum. Ona olan bakışların, onun sana bakışları...” Mollie başını iki yana salladı. “Düşündüğünde gerçekten çok romantik, ikiniz uzun zaman arkadaş kaldınız ve sonunda bu adımı attınız. Çoğu erkek bu kadar dikkatli olmazdı.”

Boğazımda bir düğüm oluşmuştu ve nedenini bilmiyordum.

“Teşekkürler,” diye homurdandım.

“Ne yapacağınızı biliyor musunuz?” diye sordu Mollie. “Tatil bittikten sonra yani.”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyoruz. Şu anda çıkmaya başlamamız aptalca olabilir ama geç olsun, güç olmasın, değil mi?”

“Hiç de aptalca değil. Bence şimdiye kadar yatmamanızın bir nedeni bile var.”

Aslında sadece ayakta yaptık ama Tanrı izin verirse ve bir aksilik çıkmazsa, bu durum değişecek.

Bütün hafta azgınlık krizinin eşiğindeydim. Sağ elimi bolca kullanmıştım ama bu sadece Sally’ye olan açlığımı daha da artırmıştı. Yarın ağırdan almak istiyordum ama ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

“Peki neymiş o?” diye sordum Mollie’ye.

“Bu, her ikinizin de önceliklerini belirlemesine yarayacak. Ve belki de bu, istediğiniz hayatı yaşamadan önce yapmanız gereken bir seçimdir. Evren sana bir şey söylemeye çalışıyor, Wyatt. Onu dinle.”

Kahretsin, gerçekten gözlerim mi dolmuştu?

“Bu... Güzel bir tavsiye. Teşekkürler, Mollie.”

Mollie başını mutfığa doğru eğdi. “Hadi. Yanımda oldukça pahalı şaraplardan ve annemin porselenlerinden getirdim.

Onları kırarsan, seni öldürürüm. Yani aslında, annem öldürür. Duydun mu?”

İkimiz de ön kapının açılma sesini duyup o tarafa doğru döndük.

“Selaaaaam!” dedi Patsy. “Mollie, ön tarafta ATV’ni gördüm. Malzemelerimizi getirdim!”

Mollie sevinçle bağırdı. “Wyatt, Patsy’den yardım istemen ne hoş. Gerçekten çok tatlısın.”

Yüzüm kızardı. “Teşekkürler.”

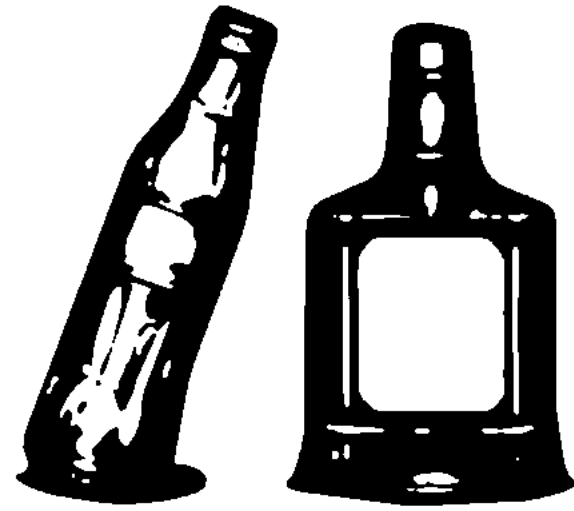
“Sally, onun için hazırladığın tüm bu şeyleri görünce gözyaşlarına boğulacak. Bayılacak!”

“Umarım bayılmaz.”

“Fransızların, orgazmı *küçük ölümler* olarak adlandırdığını biliyor muydun?” Mollie kolunu koluma doladı.

Güldüm. “İyi ki varsın.”

“Asıl sen iyi ki varsın. Hadi şimdi hazırlıkları yapalım da kızını sana kavuşturalım.”

Ertesi akşam, Sally’nin evine direksiyonu ölümüne sıkı tutarak gittim.

Gergindim. Ama aslında her şeyden çok torpidoda duran Marlborolara uzanamamak beni geriordu.

Gerçi şu an hiç olmadığım kadar stresliydim. Bir sigara için neler vermezdim. Hayır gecesinin yapıldığı akşam Sally’yi öpmeden önceki andan beri ağzıma bir sigara dahi sürmemiştim ama Sally sigaradan nefret ediyorsa bu alışkanlık benim için de bitmiş demekti.

Dikiz aynasından son bir kez tipime baktıktan sonra saat daha dördü elli geçmesine rağmen evinin kapısına doğru yürüdüm. Bu öğleden sonraki çiftlik işlerimin hepsini erkek kardeşlerim arasında bölüştürmüştüm, böylelikle duş almak ve hazırlanmak için fazlasıyla vaktim olmuştu. Hatta biraz *fazla* vaktim olmuştu.

Üzgün değildim. Evet, Duke birkaç kez o sinir bozucu nalbandımız hakkındaki şeyler için beni telefonla rahatsız etmişti. Ama bunun dışında her şey yolunda gidiyor gibiydi.

John B kapıyı açtı, tabii ki o açacaktı.

“İyi günler, John.” Elimi uzattım. “Nasılsın?”

Temkinli bir şekilde benimle tokalaştı. Kızının bir gece evinde kalacağı bir adamla tokalaşmaktan daha tuhaf bir şey olabilir mi, diye düşünüyordum.

Sally’yle ne yapacağımızı o da biliyordu. Ben de biliyordum. Ve Tanrım, bu durum karşısında bir sıcaklık tüm vücudumu sarmıştı.

“Her şey yolunda gidiyor. Sally hazırlanıyor,” deyip kenara çekildi. “İçeri gel.”

Ev sıcaktı. Şirindi. Güzel kokuyordu, fırında bir şeyler vardı belli ki.

Sessizliğin biraz uzamasının ardından John konuşmaya başladı. “Patsy bana, senin yemek yapacağını söyledi,” dedi.

Başımı eğdim. “Evet efendim, denemeyi düşünüyorum. Buralarda pek restoran yok ama yine de yemeğin özel olmasını istedim. Çok fena batırmamam ya da evi yakmamam için bana dua ederseniz çok memnun olurum.”

Bu onu güldürmüştü. “Bence gayet iyi iş çıkaracaksın.”

Merdivenlerin tepesinden gelen gıcırdama sesiyle ikimiz de başımızı kaldırdık. Orada dikilen Sally’yi gördüğüm anda ne-

fesim kesilmişti. O gece Rattler'da giydiği o kırmızı kovboy çizimleri ve kotuyla lanet olası derecede *mükemmel* görünüyordu.

Dudakları pembe ve dolgundu. Parlıyorlardı. *Gloss* gibi bir tür ruj mu sürmüştü?

Koyu renk saçları omuzlarına doğru serbestçe dökülüyor ve hafif bir far sürdüğünü düşündüren gözleri ışıldıyordu.

Kızların makyajını normalde hiç fark etmezdim. Ama Sally'ye dair her şeyi fark ediyordum. Yanaklarındaki pembelik, biraz çekingen bir hareketle saçını kulağının arkasına atışı ve kulaklarını süsleyen birden fazla *piercingi*.

Elini korkuluğa koyup gülümsediğinde gamzesi belirginleşti. "Selam, Wyatt."

"Se-selam Sally." Ağzımın kuruduğunu fark etmemiştim. Boğazımı temizlemeye çalıştım. "Çok güzel görünüyorsun."

"Senin için duş aldım." Merdivenlerden inmeye başladı. "Rica ederim."

Gülümsemeyi başardım. "Ne kadar da şanslıyım."

Yoğun ama tamamen de rahatsız edici olmayan bir afallama hissi yaşıyordum. Bu neredeyse klişe bir mezuniyet balosu sahnesi gibiydi. *Güzel kız, merdivenlerden inip heyecandan perişan hâlde bekleyen sevgilisine katılıyor.* Eksik olan tek şey, aile dolabından aşırılmış bir matara ve yakaya takılan çiçekle uyumlu bir mendil.

Sally'yle mezuniyet balosuna birlikte gitmemiştik. Beni davet eden ve adlarını hayatım boyunca hatırlayamayacağım rastgele kızlarla gitmiştim. Sally ise kız arkadaşlarıyla, tek başına gitmişti.

O zamanlar buna pek anlam yüklememişim. Ama şu anda, lisede Sally'ye âşık olduğumu bilmiyor olmama seviniyordum. Aramızdaki bağın ne kadar özel, ne kadar nadir olduğunu bilen, tamamen yetişkin bireyler olmamız daha iyiydi. En çok da bu

gece nerede ve kiminle kalacağımız konusunda ailelerimize yalan söylemek zorunda olmadığımız için.

Ayrıca şimdi ne yaptığımı biliyordum. O zamanlar da seks yapıyordum ama çok iyi olduğumu sanmıyordum.

Şimdi ise? Gerçekten bu konuda iyiydim ve Sally'ye de iyi geliyordum.

“Oldukça şanslısın,” dedi John B.

Sally son basamaktan inerken dudağını ısırdı ve bana baktı. “Erken gelmişsin.”

“Elbette erken geldim.” John’a kısa bir bakış attım. “Seni görmek için sabırsızlanıyordum.”

Sally’yi en son çarşamba günü görmüştüm, John B’yle birlikte çiftliğe uğrayıp yaralı bir uzun boynuzlu sığırı incelemişlerdi. Konuşmamız kısaydı ama gitmeden önce ona hızlı bir öpücük vermeyi başarmıştım.

Telefonda konuşmuştuk. Biraz da mesajlaşmıştık. Ama hiçbir şey onunla aynı odada olmakla kıyaslanamazdı.

Sally parmak uçlarına yükselip bana sarılırken yasemin kokusu burnuma doldu. “Merhaba,” diye mırıldandı.

Onu fazla kendime çekmemeye dikkat ederek kollarımı etrafına doladım. “Merhaba.”

Geri çekildi ama elleri pazılarımın üzerindeydi. Hâlâ gülümseyordu.

“Çantam şurada. Baba, ben... Sonra görüşürüz, olur mu?”

Çaresizce nefes almak için çabaladım. Sally’yi daha önce hiç bu kadar ısıldarken görmüş müydüm? Bu kadar *mutluyken*?

John B de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü derin bir nefes almadan önce ona uzun bir süre baktı. “Tamam. İkinize de iyi eğlenceler.”

John B, *Verdiğin sözü unutma*, dercesine bana son bir bakış attı.

Ardından evin içinde gözden kayboldu. Sally ise kapının yanındaki küçük siyah çantaya uzandı.

“Ben alırım,” dedim ve o davranmadan önce eğilip çantayı kaptım.

Kamyonetime binip eve doğru yola çıktığımızda Sally hâlâ gülümsüyordu. “Hiç de garip olmadı,” dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

“Hem de hiç.” Onu kızdırmak için, “Ailesiyle yaşayan bir kadını almaya gelmenin kuralları nedir bilmiyorum,” diye ekledim.

Sally montunun yakasından saçlarını dikkatlice çıkardı. “Sanırım tek bir kural var: Onu oradan olabildiğince çabuk çıkarmak.”

“Görev başarılı mı yani?”

Yine dudaklarını ısırıldı. “Görev başarılı.”

“Şey... Ben bir şey yaptım.” Direksiyonu tutan elimi değiştirip sağ elimi Sally’nin uyluğuna koydum. “Hatta birkaç şey.”

“O şeylerden biri ben olabilir miyim?”

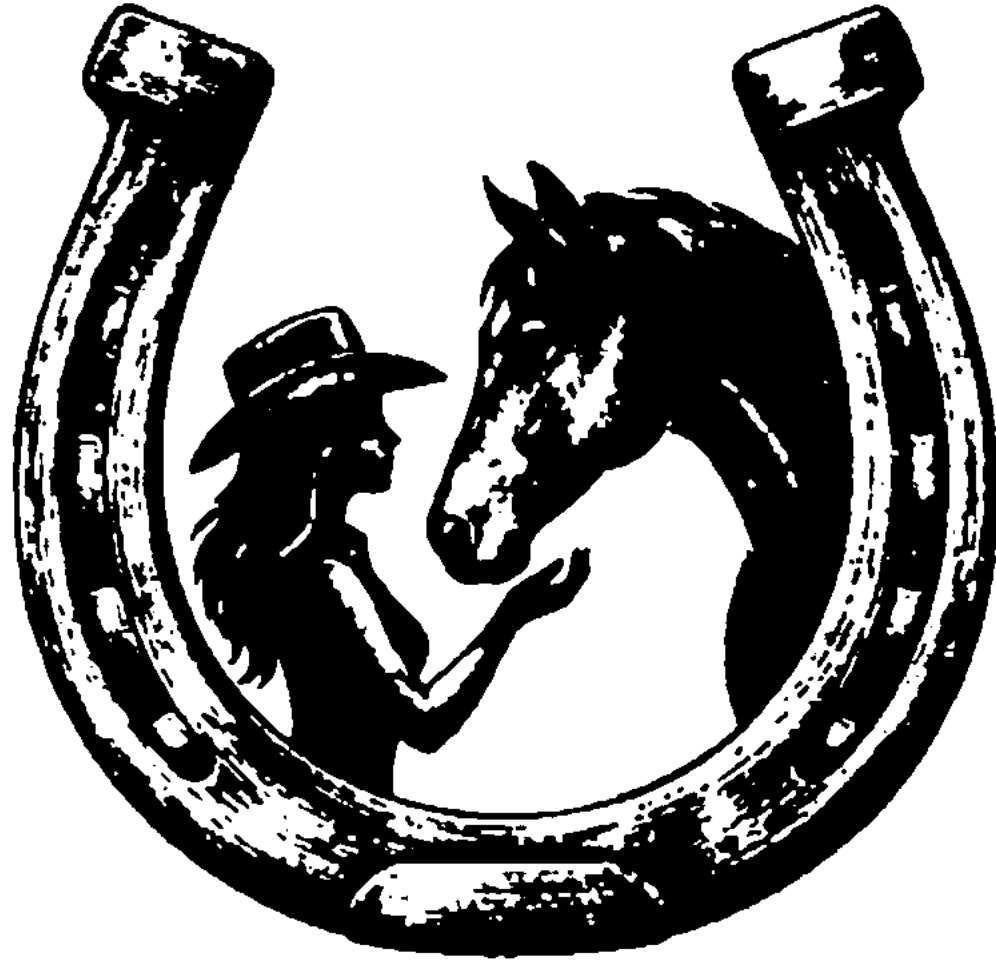
“Elbette o şeylerden biri sen olacaksın. Ama ondan önce birlikte keyif alacağımız başka şeyler de yaptım.”

“Mesela?”

Sırıtarak ona baktım. “Birazdan göreceksin.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sally
JOKER

Wyatt evinin ön kapısını açtı ve elini öne doğru uzattı. “Hanımlar önden.”

İçeri adımımı atar atmaz dergi sayfalarından fırlamış gibi duran, sıcacık ve iştah açıcı bir atmosferle karşılaştım. Ya da iştah açıcı bir sıcaklık mı demeliydim?

Her hâlükârda, buradan asla ama asla ayrılmak istemiyordum.

Ev küçük olmasına rağmen dizaynı sayesinde pek de küçük durmuyordu. Yüksek tavanları, elde oyulmuş ahşap detayları ve içeri bol ışık girmesini sağlayan büyük pencereleri olduğunu düşünün.

Ama asıl kalbimi yerinden oynatan şey, sağımda kalan mutfaktaki o küçük, özenle dekore edilmiş masa olmuştu. Masanın üzeri, pötikareli bir örtüyle kaplıydı ve üzerinde porselen tabaklar ile iki

mum vardı. Tezgâhın üzerinde bir şarküteri tahtası duruyordu, yanında ise taze görünümlü yeşilliklerle dolu, fırınlanmış bal ka-bağı parçaları olduğu anlaşılan kocaman bir salata kâsesi vardı.

Fırından sesler geliyordu. Ev, kızaran etin iştah açıcı koku-suyla dolmuştu. Bu kokuda tuhaf bir tanıdıklık vardı.

Arka planda Coldplay çalıyordu. Lavabonun yanında bir şişe şarap ve şık görünen iki kadeh duruyordu.

Mutfakta epey hazırlık yapılmış olmasına rağmen ortalık pı-rıl pırıldı. Mutfağın bulunduğu oturma odası da öyle. İçi odun dolu kocaman bir şömine odayı kaplıyordu.

Bir elimle ağzımı kapadım. Gerçekten ne diyeceğimi bilmi-yordum. Ya da ne yapacağımı.

Tüm bunlar çok güzel, çok romantikti. Ağlamak istiyordum. Wyatt bu eve taşındığından beri buraya sayısızca kez gelmişim ama hiçbir zaman böyle bir düzen kurmamıştı.

“Wy,” dedim zayıf bir sesle.

Çantamı yakındaki bir sehpanın üzerine bıraktıktan sonra Wyatt, ellerini montumun içine kaydırды.

“Beğendin mi?”

“Sen nasıl... Ne zaman... Salata... Şarap... Sen şarap içmeyi sever misin ki?”

“Aslında severim.” Montumu çıkarırken enseme, sakallarının pürüzlü teması eşliğinde bir öpücük kondurdu. “Bütün hafta bu geceyi düşündüm. Bu geceyi düşünmek de seni düşünmeme yol açtı, ki bu da tabii beni fena hâlde sertleştirdi. Aletim kelimenin tam anlamıyla uyumama izin vermedi. Ben de bu zamanı iyi değerlendirmeye karar verdim.”

Göğsümde bir his belirmişti. Bunu ancak *hayatımın en güzel günü duyduğum his* diye tanımlayabilirdim. İçim öylesine neşe ve şefkatle doluydu ki patlamak üzereydim.

Hayatımda kendimi hiç bu kadar özel hissetmiş miydim?

Hiç bu kadar gerçekten önemsendiğimi hissetmiş miydim?

Bu, son anda alelacele sözleşilmiş, yarım yamalak bir randevu değildi. Bu, üzerine düşünülmüş, plan yapılmış ve ciddi emekler harcanmış bir randevuydu.

Sevdiğin insanlar için gösterdiğin türden bir emek vardı. Hoşlandığın ya da hafif bir ilgiden ibaret duygular beslediğin bir kişi için yapılan türde bir randevu hiç değildi.

Dizlerimin bağı çözülünce kendimi güçsüz hissettim.

Bu nasıl bu kadar hızlı olmuştu? Ama aslında hiç de hızlı olmamıştı çünkü bu noktaya gelmemiz yirmi küsur yılımızı almıştı.

Belki de gergin hissetmememin nedeni de buydu. Beklentiyle titriyordum, evet ama en ufak bir çekingenlik hissetmiyordum.

En iyi arkadaşım ile birlikteyken her zaman olduğu gibi kendimi fazlasıyla rahat hissediyordum.

“Bir kadeh şarap koyayım sana,” dedi Wyatt montumu kapının yanındaki ufak dolaba asarken. “Sonra da şömineyi yakacağım. Akşam yemeği de bir saate kadar hazır olur.”

Bacaklarımın pelte gibi olduğunu hissederken mutfığa doğru yöneldim. “Şarabı ben açabilirim.”

“Açabilirsin ama açmayacaksın. Özellikle de ben etraftayken.”

Yine de tirbuşona uzandım ama Wyatt onu, elimden çekip aldı. Şişenin mantarını tek bir hareketle düzgün bir şekilde çıkarırken ön kolundaki kaslar gerilmişti.

“Dün Mollie uğradı,” diye açıkladı Wyatt kara kiraz rengindeki şaraptan bolca doldururken. “Bana bir şişenin nasıl düzgün açılacağını gösterdi, sonra da masayı kurmama yardım ederken onu içtik.”

Sadece nefes al. “Mollie’yi mi davet ettin?”

“Evet. Uzmanları çağırmam gerekti.”

“O harika biri.”

“Cash çok şanslı.” Wyatt bir kadeh uzatıp gözlerime baktı.

“Ben de öyleyim. Şerefe, Gün Işığı.”

Kadehi alırken parmaklarımız birbirine değdi. “Şerefe, yakışıklı.”

İçkilerimizi yudumlarken gözleri hâlâ benimkilerden ayrılmamıştı. Şaraptan çok anladığım söylenemez ama veterinerlik fakültesindeyken ev arkadaşlarımla epeyce içmiştik. Trader Joe’s’tan aldıklarımız fena değildi ama harika da sayılmazlardı.

Ama bu şarap? Bu şarap mükemmeldi. Yoğun, canlı bir tat ağzıma yayıldı. Bunu, insanın kadehini yalayasını getiren türden meyvemsi bir lezzet patlaması olarak tanımlayabilirdim.

“Vay canına.”

Wyatt sıırttı. “İyi bir başlangıç mı yaptım?”

“Zaten seninle yatacağımı biliyorsun, değil mi? *Bu kadar uğraşmana gerek yoktu.*”

“Ama uğraşmak istedim.”

Pencereden yansıyan grimsi mavi ışık gözlerine vuruyor, yarı saydam bir görüntü oluşturunuyordu. Bu manzara tıpkı şafak zamanı Teksas gökyüzünün büründüğü renge benziyordu.

Bir elimi ensesine koyup ona doğru eğildim ve gözlerimi kapatıp erkeğimi öptüm.

Wyatt Rivers benimdi. Şimdilik.

Ağzının içini yalayıp şarabın tadını aldım. Dili benimkiyle âdeta dans ediyordu ve kalbimin coşkuyla atıp içimin burkulduğu yavaş, rahat ve derin bir öpücüğe daldık.

Wyatt’la geçirdiğim *şu an* asla yeterince uzun gelmeyecekti, değil mi?

Onu sonsuza dek istiyordum.

Sonsuza dek böyle öpölmek istiyordum.

Wyatt hırlayarak uyluklarını bana doğru çevirip vücudunu benimkine bastırdı. Elleriyle yanaklarımı kavradı ve beni âdeta yemeye başladı. Bacaklarımda bir farkındalık filizlenmişti; kasıklarımda, karnımda, bacaklarımda bir ihtiyaç birikiyordu.

“Sen...” Wyatt dudaklarıma çok hafif bir öpücük kondurup dudaklarımızı hafifçe birbirinden ayırdı. “Doğru sırayla bir şeyler yapmamı çok zorlaştırıyorsun, Dr. Powell.”

Burnumu burnuna sürttüm çünkü şu an bunu yapmak istiyordum. Fazla mı az mı olduğuna dair kaygılanmadan içimden geleni yapıyordum.

“Daha önce hiç akşam yemeğinden önce seks yaptınız mı, Bay Rivers?”

“Bu gece hızlı davranmayacağım. Kanepeye geç, Gün Işığı, Hemen şimdi.”

Ama ben sırtıyı geri çekilirken parmakları hâlâ yüzümde oyalanıyordu. Şarabımdan bir yudum aldım.

Kendimi kanepeler minderlerinin üzerine bıraktım. Wyatt ise şöminenin önünde çömeldi. Hareket ettikçe kareli gömleği kürek kemiklerinin üzerinde geriliyordu. Odun yığınının birkaç parça daha atıp kibriti çaktı ve tutuşmalarını bekledi.

Gerçek bir kovboy olan Wyatt, ateş yakmakta da söndürmekte de uzmandı. Şöminenin alevleri anında canlanmış, alevler yükselerek bacanın içine doğru tırmanmaya başlamıştı. Oda, yanan odunun o sıcacık, ev hissi veren kokusuyla dolmuştu. Wyatt tepedeki ışıkları kapattığında bir anda, titreşen ışıklar ve dans eden gölgelerden oluşan bu hoş, küçük kozanın içinde kalmıştım.

“Gerçekten ortam yaratmayı biliyorsun,” dedim odaya hayranlıkla bakarak.

Wyatt sırtıttı. “Başka planlarım var da ondan.”

Ona, hayır gecesinde sahte sevgilim olmasını teklif ederken kurduğum cümlelerin aynısını duyunca bir kahkaha attım. “Olmasını umuyordum ben de.”

Wyatt mutfağa geçip şarküteri tahtasını aldı ve yanıma gelip onu sehpanın üzerine, tam önüme koydu. “Aç mısın?”

“Evet.” Kanepede doğruldum. “Bu harika görünüyor.”

“Sen ye. Ben hemen fırındaki etli güvece bir bakıp geleceğim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Sen... Etli güveç mi yaptın?”

“Hatta annenin etli güvecinden. Ona, bunun en sevdiklerinden biri olduğunu hatırladığımı söyledim, annen de bana nasıl yapılacağını gösterdi. Randevu gecesi için iyi olur diye düşündüm, sen gelene kadar bütün hazırlığı bitmiş olurdu.”

Yeniden gözlerimi kırıştırdım. Kahretsin, şu anda gerçekten de ağlamak üzere miydim? “Çok acımasızsın.”

“Bunu kötü bir şey yapmışım gibi söyledin.”

“Bu harika bir şey.” Şarabımı yudumladım, kadehimi sehpanın üzerine koyup ayağa kalktım. “Sana yardım edeyim.”

Wyatt başını iki yana salladı. “O kışını hemen kaldırdığın yere geri koy ve bir şeyler atıştır.”

“Emin misin?”

Wyatt tezgâhın üzerinden fırın eldivenini aldı. “Ne yaptığımı biliyorum. Yani sanırım.”

“Bilmesen de seninle yatacağım.”

“Biliyorum.” Fırına doğru eğilirken sırtıttı ve kot pantolonu, kemeri ve gömleğinin birleşimiyle oluşan tüm o kovboy küstahlığıyla fırının kapağını açtı.

O *yemek yapan* bir kovboydu.

Şarabımdan bir yudum alıp lezzetli peynirden bir parça yedim ve iş yapan Wyatt’ı izledim. Salatayı karıştırırken müsteh-

cen bir şaka yaptı. Ocaktaki patates püresini bir kez karıştırdı. Masaya çatal bıçak koydu ve şarküteri tabağından bir şeyler atıştırmak için yanıma geldiğinde, ona çoktan bir kraker hazırlamıştım bile. Üzerine kremamsı küflü peynirden ve yerel baldan sürüp en üste de mortadella koymuştum.

“Aç ağzını,” dedim.

Sırtışı geri dönmüştü. “Tabii efendim.”

Krakeri ağzına doğru uzattım. O da abartılı bir inlemeyle gelip yanıma, kanepeye çöktü.

“Mollie bu şarküteri konusunda ne yaptığını gerçekten biliyormuş.”

“Elbette biliyor. Buradaki her şeyi ne kadar da değiştirdiğine inanamazsın. Yanlış anlama, çiftlikte sizinle takılmayı her zaman sevmişimdir. Ama işin içine o girince etrafta o kadar çok heyecan verici şey olmaya başladı ki.”

“Kesinlikle çok güzel ilerlemeler oluyor,” dedi Wyatt.

“Yaptığınız işle gerçekten gurur duymalısın.”

Wyatt başını sallayıp şarabından bir yudum aldı. “Duyuyorum. Şu sıralar olan biten pek çok şeyle gurur duyuyorum.”

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde nabzım kulaklarımda gümbürdemeye başlamıştı.

Oturup bir şeyler atıştırıyor ve havadan sudan konuşuyorduk. Şaraptan azıcık çakırkeyif olmuştum, Wyatt’ın oyunbaz dokunuşları ve rahat hâli ise ondan da güçlü bir sarhoşluk yaratıyordu içimde. Elini baldırıma koydu. Ağzımın kenarındaki bir kırıntıyı başparmağıyla temizledi. Orada çektiğim kası şikâyet ettiğimde baldırımı ovalamaya başladı.

Bir saat göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ve birden Wyatt’ın telefonundaki zamanlayıcı çalmaya başladı.

“Yemek hazır,” dedi. Baldırımını son bir kez, sertçe sıkınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Şimdi fırından etli güveci çıkaray—”

“Tabaklarımızı hazırlamaya yardım edeyim mi? Şarabı da tazelerim.”

“Sen rahatlamana bak, Sal.”

“Yardım etmek istiyorum. İzin ver bana da. Mutfakta birlikte olmak eğlenceli olacak, özellikle de sana elleme fırsatı vereceği için.”

Kaşlarını oynattı. “Beni ellemeni seviyorum.”

“Ah, yakışıklı, ben de senin beni ellemeni seviyorum.”

Mutfak küçüktü ve çekmeceleri açıp dolaplara uzandıkça sürekli birbirimize çarpıyorduk.

Wyatt, tahta kaşığı alırken eli göğüslerime sürtünce, “Pardon,” dedi. Sonra duraksadı. “Dur bir dakika. Hayır. Pardon falan değil.”

Lavabonun yanındaki kibrit kutusuna uzanırken elim poposuna değdi. “Ne kadar da ahlaksızım,” dedim.

Mumları yakarken eli bacaklarımın arasına süzüldü, orta parmağı kot pantolonumun dikiş hattı boyunca ilerlerken nefesim kesildi.

Wyatt sıırttı. “Çok ahlaksızca.”

“Çok çok ahlaksız.”

“Muhtemelen şu an durmalıyım.”

Parmaklarını tam klitorisimin olduğu yere bastırınca âdeta yıldızları gördüm.

“Yemeği neden önce yediğimizi bana bir hatırlatır mısın?”

“Çünkü böyle olması gerektiğini söylemiştin?” diye bir nefes verdim.

Çenesindeki bir kas seğirdi. “Uzun bir gece olacak. Güce ihtiyacın var, Gün Işığı. Hadi yemek yiyelim.”

Oturmam için sandalyemi çektiğinde bir an boyunca ona bakakaldım.

“Ne?” Sesi kalın ve sertti. “Mollie bana öğretti. Ondan bana, iyi bir erkek arkadaş olmayı öğretmesini istedim ve işte şimdi bayağı harika bir erkek arkadaş oldum, değil mi?”

O kadar kendinden emin konuşuyordu ki dayanamıyordum. Dayanılamayacak kadar tatlıydı.

Kendisi için erkek arkadaşım dedi.

Bu düşünceyi sindirince kalbim birkaç kez tekledi. Onun kız arkadaş olma fikrine bayılmıştım.

İşaret parmağımı dudaklarının üzerinden yavaşça kaydırdım. “Sen de ders alıyorsun demek, ha?”

“Öğrenecek çok şeyim var,” derken gözleri bir anlık titreşti. Oturduğumda sandalyemi ileri doğru itti.

Önümdeki lezzetli gözüken yemeğe baktım. Sonra da karşımda oturan yakışıklı adama.

Hayatımın en iyi gecesi miydi? Muhtemelen.

Çıktığım en iyi randevu muydu? Kesinlikle.

“Bu akşam bana kimi hatırlattığını biliyor musun?” dedim. Kumaş peçeteyi (*kumaş peçete ha!*) kucağıma koydum. “Annemi.”

Betsy Rivers’ın adını geçirmeyi hiç istememiştim. Wyatt için hassas bir konu olduğu belliydi. Ama bunu bir iltifat olarak takdir edeceğini hissediyordum.

Belki de biraz da olsa bana duygularını açardı.

Wyatt, çatalını eline alırken bana baktı. “Ah, öyle mi?”

“Evet. O da her zaman mutfakta olur, sizin için bir şeyler hazırlardı. Önlüğünü takıp o küçük hoparlörünü açtığını—”

“Pembe olanı, devasa bir hap şeklindeki,” diye araya girdi Wyatt gülerek ve etli güveçten çatalıyla büyük bir lokma aldı. “Güzel bir anı.”

“Betsy, Shania dinlemeye bayılırdı,” dedim ve ben de etli güveçten biraz tattım. “Vay canına, Wyatt, bu gerçekten nefis olmuş.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Teşekkür ederim.”

Wyatt sırtıttı. “Sonuçta o albümü dinleyip kaç kez dans partisi yaptık, değil mi? Hani içinde *Man, I Feel Like a Woman!* şarkısı olan albümle?”

İçimi bir heyecan kaplamıştı. Bunu hep yapıyordu. Wyatt gerçekten açılıyordu. Bu çok, çok büyük bir adımdı.

“Sayısını hatırlamak imkânsız,” dedim gülümseyerek.

Salatasından yerken gözlerini kırıp bakışlarını kaçırdı. “Annem en iyisiydi.”

“Ona çekmişsin. Cash yüzde yüz babana çekmiş—”

“Düşününce ne kadar benzedikleri biraz ürkütücü.”

“Şaka yapmıyorum. Ama sen baştan sona Betsy’sin.” Çatalıma biraz patates püresi alıp ona doğru kaldırdım. “Mesela bu patates püresi. Bu onun tarifi, değil mi? Yaban havucuyla yaptığı?”

Yine gözlerini kırıştırıp bakışlarını benden kaçırdı. “Yapmanın tek yolu bu.”

Çatalı ağızma götürdüm. Patatesler çok lezzetliydi ve havuçlardan da ağza hafif bir tatlılık geliyordu. “Haklısın. O kadar haklısın ki, Wyatt.”

“Güzel mi?”

“Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi. Anneninkiler kadar iyi.” Gülümsedim. “Seninle gurur duyardı, Wy.”

Âdemelmasının yutkunurken aşağı yukarı hareket edişini izledim. Yüzündeki ifade titreyip değişince gözlerim doldu. Kahretsin... Fazla mı ileri gitmiştim?

Boğazını temizledi. “Bunu söylediğin için teşekkür ederim.”

Bir anlık sessizlik oldu. Sessizliğı bozmak için acele etmedim. O an, kelimenin her anlamıyla oldukça hassas hissettirmişti. Tatlı bir hassasiyet vardı ama aynı zamanda sanki açık bir yaraya bastırıyormuşum gibi de hissediyordum.

Bir yanım geri adım atmak istiyordu, *Bak, eğer bunu konuşmak istemiyorsan sorun değil*, demek istiyordum. Ama bunu zaten biliyordu. Wyatt, istediğı anda konuyu değiştirebilirdi.

Tam da bunu yapmasını bekliyordum. Ama onun yerine Wyatt, şarap kadehinin sapını eline alıp parmaklarının arasında çevirdi.

Burnunu çekti. “Onu özlüyorum, biliyor musun?”

Peçeteyle gözlerimi sildim. “Biliyorum.”

“Bazen...” Bir nefes verdi. “Bazen onu ne kadar özlediğimi düşünmek bile fazla canımı yakıyor. Onu kaybettiğimde, kaybettiğim şeylerin ne kadar büyük olduğunu... Kaçırdığım onca şeyi. Yapamıyorum... Sanki nefes alamıyorum, onsuz geçen tüm o yılları düşündüğümde. Orada olmadığı, göremediğı şeyleri düşünüyorum... Anlıyor musun?”

Bu, önemli bir andı. Bir kırılma noktasıydı, bir eşik atlıyorduk. Kalbim deli gibi atıyordu, Wyatt’a duyduğum sevgi ve saygı beni tamamen sarıp sarmalamıştı.

Düşünemiyordum.

Sessizce peçetemi masaya bırakıp ayağı kalktım ve yanına gittim. Kollarımı boynuna dolayıp kendimi bacaklarına bıraktım. Tıpkı birlikte poker oynadığımız o gece olduğu gibi.

Sanki hem çok uzun zaman önceymiş gibi hissettiriyordu.

Hem de sanki daha dünmüş gibi...

Wyatt beni hiç tereddüt etmeden kendine çekip sıkıca sarıldı. Alnımı alnına yasladım, burunlarımız da birbirine değiyordu. Derin bir nefes alıp sonra yavaşça verdim.

“O hâlde sana nefes almanın nasıl olduğunu hatırlatayım,” diye fısıldadım. “Havanın vücuduma girip dışarı çıkışını duyuyor musun? Şimdi aynısını sen yap.”

Elimi göğsüne koydum. Nefes alırken göğsünün ne kadar kabbardığını ve nefes verirken nasıl çöktüğünü hissedebiliyordum. Nefesi, yüzüme vuran titrek ama ılık bir hava dalgası gibiydi.

Bir süre öylece oturduk. Bir nefes, iki nefes... Ve birkaç nefes daha.

Wyatt yarım bir homurtuyla, isteksizce gülümsedi. “Akşam yemeğinin böyle geçmesini istememiştim,” dedi. “Özür dilerim.”

“Ne için özür diliyorsun?” Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Ben hiçbir yere gitmiyorum, Wy.”

Gözleri, benimkileri ararken biraz telaşlı bir ifadesi vardı. “Şu anda gitmiyorsun.” Kelimeler bir bildiri gibi dökülüyordu ağızından ama bunun bir soru olduğunu biliyordum.

“Gitmiyorum.”

Yutkundu. “Neden?”

“Çünkü bana hâlâ aklımı başımdan alacak bir seks borcun var.”

Wyatt bir kahkaha patlattı. Bu, gerçek, yüksek sesli ve rahatladığını gösteren bir kahkahaydı. Göğsümün içindeki bir şeyin çözülüp dağıldığını hissettim.

Bu adamı güldürmeye bayılıyordum.

Seni seviyorum, Wy ve yanında kalacağım.

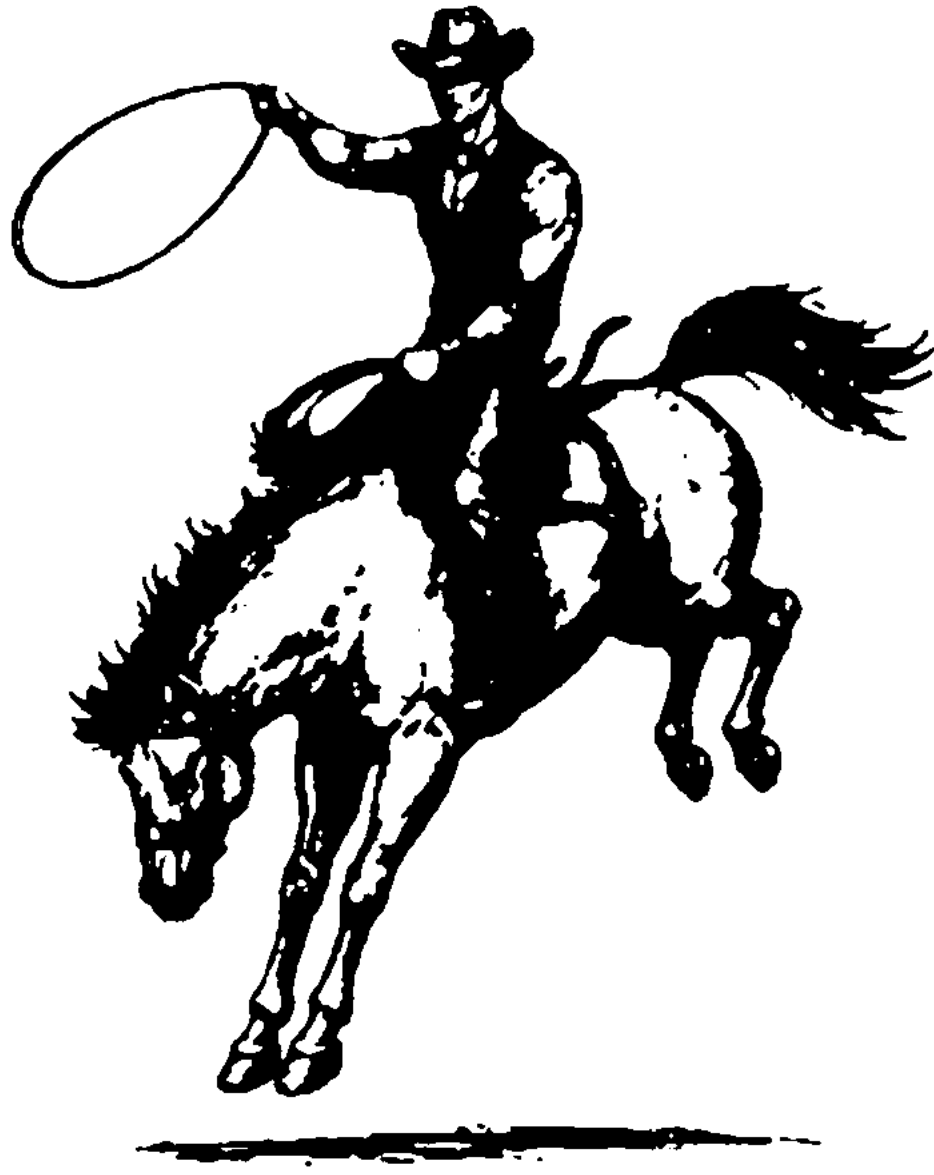
“Bunu yapabilirim,” dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

“Duyguların beni korkutmuyor. Ama ne korkutuyor, biliyor musun? Her şeyi içine atman.” Parmağımla göğüs kemiğine hafifçe dokundum. “O yüzden benimle konuşabilirsin. Seni her zaman dinlerim.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wyatt

BÜYÜK DUYGULAR

Anlattım.

Hikâyeler, anılar, pişmanlıklar... İçimden bir bir, durmaksızın dökülüyordu. Annemin görebilmesini dilediğim şeyler: Duke ve Ryder'ın liseyi bitirmesi, Ella'nın doğması, Cash'in Mollie'ye âşık olması... Ve görmemiş olmasına sevindiğim şeyler: Çiftliğimizin bakımsızlığa terk edilişi.

Sally, bedeni benimkine sokulmuş şekilde beni dinliyordu. Arada bir şarabına uzanıyordu. İkimiz de içkilerimizden birer yudum alıyorduk. Ama onun dışında sessizdi. Dalgınlıktan ya da sıkıldığı için sessiz değildi; sessiz duruşunda bir sıcaklık vardı, beni anlıyordu. Bunu tam olarak tarif edemesem de bildiğim tek şey, dinlendiğimdi. Görüldüğümü hissetmek.

Güvende hissetmek.

İçimde hâlâ, onun her an kaçıp gideceğini düşünen bir parça vardı. Çünkü zihnimin ilk ulaştığı sonuç buydu: *Birine ne zaman yaklaşırsan, sonunda incinirsin.*

Elbette annem beni bilerek incitmemiş ya da terk etmemişti. Bunu mantıken biliyordum. Ama ölümü, ilkel beynimin yeniden kodlanmasına neden olmuştu ve bir şekilde sevginin kaçınılmaz olarak acı vereceğine dair yanlış bir inanç kafama yerleşmişti. Bu da yıllarını yasın karanlığında geçirmek demekti.

Sevgi ve karanlık. Kendimi bildim bileli bu ikisi bir arada gelen bir paket gibiydi.

Ama ya Sally? Gitmiyordu.

Kucağımda oturup beni dinliyordu. Konuşmayı bitirdiğimde parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve ardından da parmak uçlarıyla göğsümde daireler çizmeye başladı.

Hâlâ burada olduğuna dair küçük bir hatırlatmada bulunuyordu.

“Kaçmalısın,” diye mırıldandım saçlarına doğru. “Tüm bunlar... Çok fazla.”

“Kalmayı tercih ederim.”

“Madem çok ısrar ediyorsun.”

Güldüğünde çıkan kadınsı, hoş sesini göğsümün içinde hissettim. Ardından doğruldu ve her zaman yaptığı gibi gözlerimin içine bakmaya başladı. İfadesi yumuşamıştı, bakışları daha da yumuşaktı. “Sana o kadar hayranım ki. Bunu biliyor muydun?”

İçim burkuldu. “Biraz daha öv beni.”

Bir kahkaha attı. “Nasıl hissediyorsun? Tüm bunları anlattıktan sonra yani.”

Sönen ateşin kokusuyla karışık havadan, ciğerlerimi dolduran derin bir nefes aldım. “Belki daha hafif. İçi boşalmış gibi ama iyi anlamda, sanırım.”

“Peki öncesinde nasıl hissediyordun?”

Yutkunup bunu bir dakika düşündüm. “Çok... Dolmuş.”

“Dile getirmeye korkuyordun. Bir süredir korkuyordun, değil mi?”

“Evet.”

“Ama bu gece, yine de her şeyi dökmeye karar verdin. Bence bu inanılmaz bir başarı.”

“Ağlamam mı bir başarı?” derken gülümsedim.

“Kesinlikle. Kovboylar da ağlar, özellikle de duyguları hakkında konuştuklarında.”

Alaycı bir nefes verdim. “Ella’ya hep, ‘Büyük duygular yaşamak normaldir,’ deyip duruyoruz ya... Bazen yetişkinlerin bu işi, çocuklardan daha iyi becerdiğini düşünmüyorum.”

Sally’nin gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi. Aramızdaki enerji değişmiş; sıcak, keskin bir hâl almıştı.

“Ne?” Elimi uyluğunun yanından yukarı doğru kaydırdım.

“Öz farkındalık. Seninle ilgili en seksi bulduğum şey bu olabilir, Wy.”

Masaya bir göz attım. “Yemeği bitirdik mi?”

Sally alt dudağını ısırdı. “Yemeği bitirdik.”

“O zaman gel.” Bir kolumu dizlerinin altına geçirdim ve diğerini de sırtına koyup onu kendime bastırarak kucağıma aldım. “Ben bunca şey saçmaladıktan sonra sana hâlâ çekici gelmem tuhaf ama—”

Alay etme sırası Sally’deydi. “Şaka mı yapıyorsun? Pantolonumu çıkar da cesaretini, dürüstlüğünü ve bir de patates püresiyle olan hünerini ne kadar çekici bulduğumu gör.”

Bu kadınlayken sürekli gülüyordum. “Öyle mi?”

“Öyle.”

“Kollarını boynuma dola. Seni yatağa götürüyorum, Gün Işığı.”

Onu odama taşıırken Sally beni öldürmeye kararlıymış gibi yüzünü boynuma sürtüp oraya bir öpücük kondurdu. Tenimde bir elektriklenme oldu, nabzım hızlanmıştı ve kapıyı geçip Sally’yi hemen yere bıraktığımda çoktan sertleşmiştim.

Komodinin lambasını yaktım. Yorganı geriye doğru katladım. Şöminede ateşi yakmak da uzun sürmemişti. Bu kadar eski bir evde yaşamamanın avantajlarından biri de merkezî ısıtma sistemi yokken odaları sıcak tutan birden fazla bacanın olmasıydı.

Alevler iyice yükselince lambayı kapattım. Şömine, odayı loş ve yumuşak bir ışıkla ve çıtırdayan odunların sesiyle doldurmuştu.

Sally kapının yanında bekliyordu. Bana bakarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“İyi misin?” diye sordum.

Ateş çatırdadı.

Yutkundu. “Bu mükemmel. Bu geceye dair her şey mükemmel, Wyatt ve bu... Çok fazla. Ama en güzel, en iyi şekilde.”

Elimi tişörtünün içine kaydırdım ve dokunuşumla göbeğini içine çekti. Teni imkânsız derecede yumuşaktı. Eğilip dudaklarından öptüm.

Beni mahvediyorsun, Gün Işığı ama en güzel, en iyi şekilde.

Sally parmak uçlarına yükselip öpücüğüme karşılık vermeye başladı. Dilim dudaklarının arasındaki çizgiyi bulurken Sally ellerini ensemdeki saçlarıma doladı. Boğazından yükselen o muhtaç, küçük inleme kalbimin gümbür gümbür atmasına neden olmuştu.

Aletim ağırlaşmış, tenim gerilmişti. Ellerimi yukarı kaydırdım ve parmaklarımla göğüslerinin dolgunluğunu hissettim. Başparmaklarımı meme uçlarının üzerinde hafifçe gezdirdiğimde tekrar inledi. Meme uçları, sütyeninin danteline karşı tatlı, küçük birer dağ gibi belirginleşmişlerdi. Tek elimle sütyenini çözdüm.

“Kollarını kaldır, Gün Işığı. Aferin kızıma. Bak ne kadar güzel söz dinliyorsun.”

Tişörtünü başının üzerinden çıkardım, sütyeninin askılarını omuzlarından sıyırdım. Aşağı bakıp göğüslerini avuçlarımdan içine aldığımda çıplakkenki güzelliğine hayran kalmıştım. Ateşin ışığı tenini kırmızı, kestane ve altın tonlarında boyuyordu. Sol meme ucunun hemen üzerindeki koyu renkli bene usulca parmağımı bastırdım.

Gözlerine baktığımda göz kapaklarının ağırlaştığını gördüm. Arzuyla doluydu.

“Çok güzelsin.” Söyleyebildiğim tek şey buydu. Tek bir cümle. Dudakları buğulu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bana kendimi aynı böyle hissettiriyorsun, Wyatt.” Elini yanağıma koydu. “Güzel.”

Aletimden sızan sıvıyla külotum nemli hissettiriyordu.

Ona âşıktım.

Ardından onu öpmeye başladım. Ben onun kotunun düğmelerini çözerken o da gömleğimin düğmelerini açıyordu. Vücudumu kullanarak onu yatağa doğru geri geri yönlendirdim, bunun gerçekten yaşanıyor olduğuna inanamayan beynimde alarmlar çalıyordu.

Sally birazdan benim yatağında olacaktı.

Tüm gece onunla olacaktım. Tüm sabah.

Onu her zaman istediğim gibi sevebilecektim.

Aletim taş gibi sertti ama Sally'nin kotunu ve külotunu çıkarmasına yardım ederken göğsümde sızlayan, hassas bir duygu daha vardı. Bu tezatlık insanın aklını allak bullak ediyordu.

Kendimi hem vahşi hem de biraz güçsüz hissediyordum.

Normalde bu duyguları hemen bastırırdım. Hepsini derinlere gömer ve yatağımdaki kızı düşünmeden hissiz bir hayvan gibi becerirdim.

Ama sadece Sally'yleyken tam bir insan olabiliyordum. Flörtöz biri, iyi bir arkadaş, hatta iyi bir erkek arkadaş olabiliyordum ama aynı zamanda yas tutan, incinmiş bir adamdım da. Doğru olanı yapmak isteyen ama nasıl yapacağını bilmeyen bir adam...

Bu özgürleştirici bir histi. Kendimi tutmak ya da saklamak zorunda değildim çünkü Sally'nin hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum.

Sally benimle kalıyordu. Yani en azından bu gecelik.

Tüm o kıvrımları ve kusursuz teniyle şöminenin ışığında tarıca gibi görünüyordu.

Merkezini yine tıraşlayıp pürüzsüz hâle getirdiğini görünce küfrettim. Böyleyken öyle küçük, öyle savunmasız görünüyordu ki...

Onun tadını şimdiden dudaklarımda hissedebiliyordum.

Gömleğimi omuzlarımdan sıyırıp yatağı işaret ettim. "Uzan."

Sally söylediğimi yaparak yatağa çıkıp yastıklara yaslanırken bacaklarının arasına kısa ama arzu dolu bir bakış attım.

"Yatak çok rahat, Wyatt. Vay canına."

"Beğenmene sevindim."

Bu hafta yeni bir yatak, karyola ve nevresimler için bir servet harcayıp acil teslimat yaptırdığımı ona söylemedim. Nasıl olsa zamanı gelince öğrenecekti. Ona delicesine âşık olduğumu ve

bir de onu güvende, mutlu ve rahat hissettirmek için her şeyi yapabileceğimi. Sally için en iyi ne varsa.

Kotumu ve *boxer*ımı çıkarıp bir kenara attığımda Sally'nin bakışları anında aletime kaydı.

“Çok büyük,” dedi, sesi kısık çıkmıştı. “Yani, daha önce de büyük olduğunu düşünüyordum ama şimdi içimde olduğunu hayal edince...”

“Korkuyor musun? Kayganlaştırıcım var, eğer ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan.”

Gözleri benimkilerle buluştu. Ardından yavaşça ama çok yavaşça bacaklarını yatağın üzerinde iki yana açtı ve uyluklarının altında kalan çarşaf buruştu. “Sen söyle, ihtiyacımız var mı, yok mu?”

SİKTİR.

Bu öz güveni. Bu *cüretkârlığı*. Bu cevabı karşısında bir yandan açıklığına delici bakışlar atarken bir yandan da aletimi elime alıp çok sert bir şekilde elimi aletimde yukarı doğru kaydırdım.

Bacaklarını daha da açarak şişmiş klitorisinden kıcının koyu halkasına kadar her bir santimini zihnime kazımama olanak sağladı. Onun, arzuyla nasıl ıslak ve *parlak* olduğunu gördüğüm an içim kıpır kıpır olmuştu.

“Göster bana,” diye hırladım aletimi bir kez daha okşarken. “Kendine dokunmanı ve benim için ne kadar ıslandığını göstermeni istiyorum.”

Gözleri titreşti. Kalbim deli gibi atarken Sally'nin, bacaklarının arasına uzanmasını izledim. İlk iki parmağını klitorisine değdirdiğinde tısladı, klitorisinde parmaklarıyla daireler çizerken keskin bir nefesle sırtı yataktan kalktı.

“Tanrım, ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyorum.”

Sally ağzını açtı. “Öyleyim. Senin için. Seni içimde istiyorum, Wyatt.”

Elime boşalmama üç saniye kalmıştı. Elimi aletimde kaydırmamak için tüm irademi kullandım. “Parmaklarını aşağıya kaydır ve beni tam olarak nerede istediğini göster bana.”

Tanrım, dediğimi yapıyordu. Parmaklarını aşağı indirdi. Birini içine soktu ve daha fazlasını isteyen bir arzuyla uyluklarını hareket ettirmeye başladı.

“Burada.” Alt dudağını ısırıldı.

Parmağı içinde kolayca içeri dışarı hareket ediyordu. Kaygan, ıslak, sıcak ve yumuşaktı. Islaklığının sesini duyabiliyordum.

Tanrım, onu tahrik ettim.

Dürüst olmanın bu kadar baştan çıkarıcı olacağı kimin aklına gelirdi?

Sally’nin parmağıyla kendini becermesini izlerken dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Elleriyle göğüslerini okşuyor, meme uçlarıyla oynuyor ve parmağını içine sokup çıkarıyordu. Benim yatağımdaydı. Gözleri aletimdeydi.

Bakışları bana kilitlenmişti.

Uyluklarım yatağa degecek şekilde öne doğru bir adım attım. “Bilmem gereken bir şey var mı?”

Kaşlarını çattı. “Ne hakkında—”

“Şunu...” Islaklığını başımla işaret edip ucundan ıslaklık sızan aletimi sıktıktan sonra, “Alıp buraya sokmak istiyorum. Tabii bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorsan,” dedim.

“Ah.” Ne sorduğumu fark edince gözlerini kırıştırdı, yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti. “Ee, şey, tamam. Yakın zamanda yıllık kontrolümü oldum. Oldukça sağlıklıyım.”

“Ben de öyleyim. Şans eseri iki hafta önce test yaptırdım.” Taşaklarım isyan ediyordu. “Doğum kontrolü kullanıyor musun?”

“Evet, spiral var.”

“O zaman istediğimi yapmama izin verecek misin?”

Yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. “Ne istiyorsun?”

“Her şeyi.”

Üst dudağının içini yaladı. “Ben de bunu istiyorum.”

“Prezervatifim var. Kullanmak ister mis—”

“Sana güveniyorum.”

Tanrım.

Bir şekilde konuşmayı başararak, “Parmaklarını ıslat. Tamamen ıslat, Gün Işığı. Evet, aynen öyle,” dedim. Aletimi uzattım. “Şimdi beni de ıslat.”

Sally parmaklarını uzatıp heyecanlı bir şekilde sabırsızlıkla aletime doğru uzandığında gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bana dokunduğunda uyluklarım istemsizce öne doğru gitti, parmak uçlarıyla aletimin ucuna nazikçe ıslaklığını yaydı ve onun ıslaklığı aletimden sızan sıvıyla karıştı.

Beni yalamaya başladığında hızla gözlerimi açtım, dili aletimin ucundaki hassas yarıktaki oyalanıyordu.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve yavaşça benimle oynuyordu, dilini aletim boyunca gezdirdi ve sonra ucunu ağzına aldı.

Kalbim göğsümün içinde düzensiz bir ritimle çarpıyor, nefesim dengesizleşiyordu.

Sally aletimin *tadını* çıkarıyordu.

Beni yalamayı seviyordu. Beni memnun etmeyi. Benimle eğlenmeyi.

Bugün ona içimi açmıştım ama o yine de beni bu şekilde arzuluyordu.

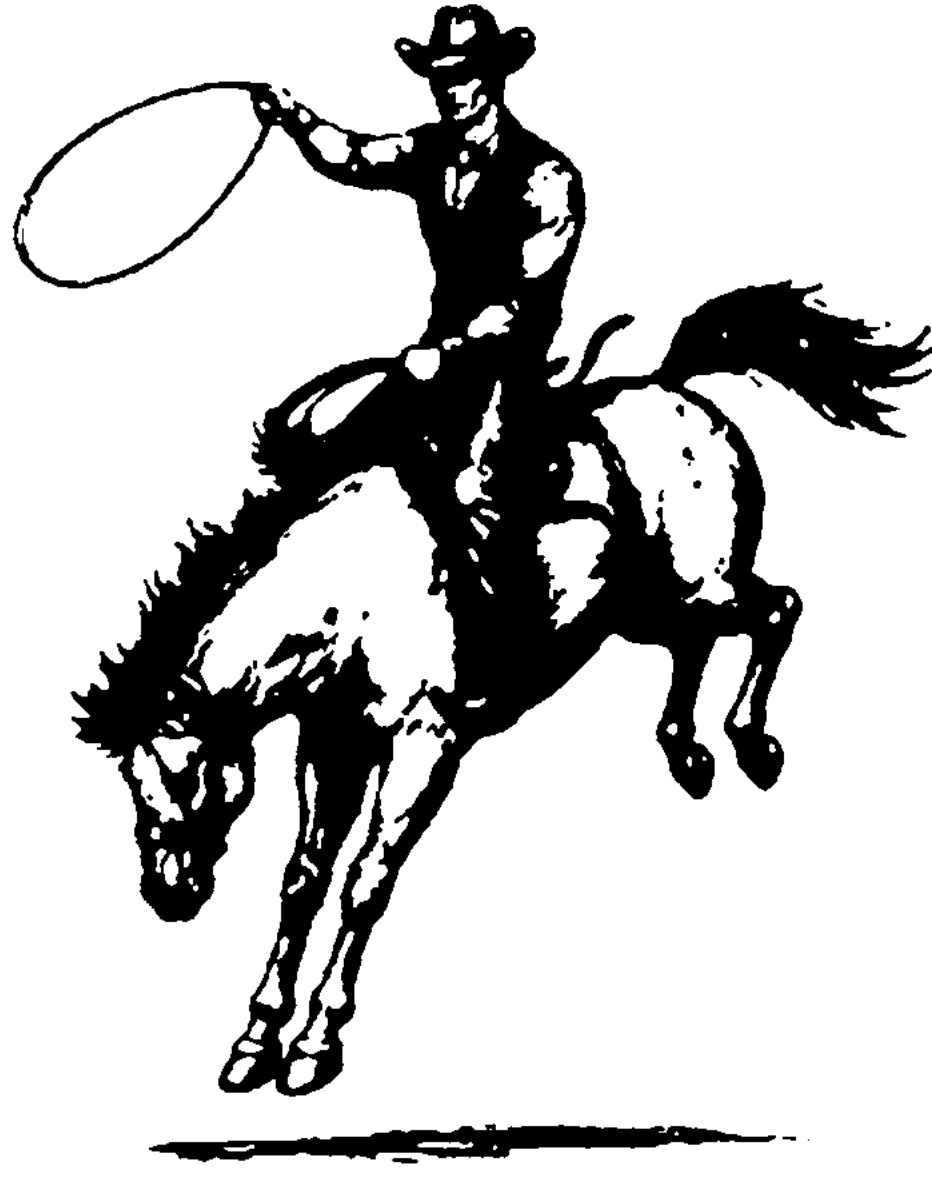
Eğildiğimde aletim ağzından düştü ve titrek ellerimle yüzünü kavradım. Onu öperken dudaklarındaki tuzun tadını alabiliyordum. Sally inleyip elleriyle kalçalarımın tuttu ve beni kendine doğru çekti.

Vücudum onun içine girme ihtiyacıyla titriyordu.

“Sırtüstü uzan, Gün Işığı,” diye fısıldadım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Wyatt
AĞIR

Sally başıyla onaylayarak yatağa uzandı. Yatağa çıktım ve bacaklarının arasına geçtim. Ellerimi dizlerinin arkasına koyup bacaklarını genişçe açarak yukarı kaldırdım ve göğsüne doğru katladım.

“Burası ne kadar da yumuşak ve tatlı böyle.” Ağzımı açıp ona doğru eğildim ve klitorisini öptüm. Dilimi merkezinde boydan boya gezdirdim. Sonra geri yukarı çıktım. “Seni izlemeyi, tadını çıkarmayı seviyorum.”

Sırtı kavislendi ve ellerini saçlarımin arasına gömdü. Bir bacağı titremeye başlamıştı ve gözlerini kapadı. “Wyatt, yaklaştım. Çok yakınım.”

“Çoktan ağzıma boşaldın bile. Şimdi aynısını aletime de yapacaksın. Sırılsıklamsın ki ben de öyleyim. O yüzden kayganlaş-

tırıcıya ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum.” Üzerine çıktım ve dirseğimin kıvrımıyla dizlerinden birini yakaladım. “Ama acırsa ya da durmak istersen, söyle bana, tamam mı?”

“İyi olacağım.” Elleri şimdi belimdeydi, parmakları göğüs kafesimin üzerinde ateş saçan daireler çiziyordu.

Bu kızın bana dokunurkenki sabrı, saygısı...

Nefesi kesilmişti ve ben vücudumun bir kısmını ona dayadığımda gözlerini kapadı. Hâlâ dirseklerimin üzerinde duruyordum. Karın kaslarım gerilmişti, aletim aramızda sarkıyor, ucu Sally’nin karnına değiyordu.

Çıplaktık.

Sally ile çırılçıplak sevişmek üzereydim. Aramızda hiçbir şey yoktu.

Âdeta cennetteydim. İnanamıyordum... Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyordum. Onu bu şekilde elde edebileceğime. Sanki göğsüm her an patlayacakmış gibi hissediyordum.

Başımı eğip dudaklarından öptüm. Çenesini ısırdım, boynuna öpücükler kondurdum.

Altımda kıvranıyordu. Elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni kendisine bastırdı böylece aletime sürtünebiliyordu.

Bir elimi aramıza doğru kaydırdım. Bir parmağımı içine sokup onu biraz daha genişletmeyi denedim.

Hazırdı.

Yine de oldukça ufaktı. Çok dardı. Sally bakire değildi ama yapmayalı uzun zaman olmuştu. Yavaştan almam gerekiyordu.

Ben parmağımı içine sokup çıkarırken o, memeleri göğsüme degecek şekilde nefes nefese adımı mırıldanıyordu. Keşke acımasız bir darbeye içine girip boşaltmak istemeseydim...

Bunu bir dahaki sefere yapacaktım. Şu anda *yavaştan* alıyordum.

Aletimi elime alabilmek için kalçalarımı kaldırdım. Başparmağımla aletimi eğerek ucunu klitorisine bastırdım.

“Wyatt.”

Aletimin ucunu biraz daha eğerek kendimi girişine hizala-
dım. “Boşalmak için içine girmemi beklesen iyi edersin.”

“Yapmam... Yapamam, *lütfe*n, Tanrı aşkına...” Gözlerine bakıp içine bir santim, hatta belki daha da az girince nefesi ke-
sildi.

Şişmiş, ıslaklığıyla ipeksi bir hâl almıştı ama aletimin yaptığı baskı çok fazlaydı. Tepkisini anlamaya çalışırken kalbim bo-
ğazımda atıyor ve yüzünü inceliyordum. Dudakları aralanmış, kaşları yukarı doğru kıvrılmıştı; sanki acı çekiyormuş gibi gö-
züküyordu.

“Sen... Vay canına. Bekle. Bunu yapmak istiyorum, Wy ama sen... Sığacak mı?” dedi bir nefeste aşağı doğru bakarak. “Aletin çok büyü—”

“Acıyor mu?”

Başını iki yana sallarken kafasının etrafında salman saçları beyaz yastığın üzerinde âdeta siyah bir hale gibi görünüyordu. “Çok sıkı hissettiriyor.”

“Durmamı ister misin?”

“Sakın deneme bile.”

Elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim. “Sığacak, Gün Işığı. Sadece rahatlamam lazım.” Geniş ucumu tamamen içine sokmak için biraz daha ittim. “Bir dakika bekle. Söz ve-
riyorum, iyi hissedeceksin. Sabırlı kızım benim. Beni içine alı-
yorsun.”

Diğer elini koluma koydu. Bana sıkıca tutunuyordu, başını aşağı yukarı sallarken kolumu sıkıca kavradı. *Sana güveniyorum.* Gözleri yine benimkilere kaydı.

Yanaklarımın içini ısırarak içine biraz daha girdim. Onun ne kadar mükemmel hissettirdiğini haykırmamak için elimden gelen tek şey buydu. Prezervatifsiz, ten tene sevişmek beni çıldırtıyordu. Onun sıcak, kaygan açıklığı, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

Hayatımda hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım. Hem de hiç. Kaçırdığım cennetin farkında değilmişim.

Bir yanım, pervasız davrandığımızı düşünüyordu. Ben pervasız davranarak buradan gidecek olan bir kızla sevişiyordum. Gittiğinde kalbimi de söküp yanında götürecekti.

Diğer yanım, daha derin bir yanım ise ilk kez doğru şeyi yaptığımı hissediyordu... İlk kez.

Her zaman beni yerle bir edeceğine, mahvedeceğine inandığım bir şekilde duygularımı açmıştım.

Ama kendimi hiç de mahvolmuş gibi hissetmiyordum. Hatta kendimi yeniden canlı hissediyordum. Ve bu, her zaman doğru olduğunu varsaydığım şeylerin tümünü sorgulamama neden olmuştu.

Sally'nin aletimin etrafında gerildiğini, kaslarıyla beni sıkıştırdığını ve ardından çok hafifçe rahatladığını hissedebiliyordum. Kaşlarının arasındaki çizgiler düzeliyordu. Daha derine girdiğimde inledi.

“Durmamı ister misin?”

“Kesinlikle...” İkinci kez nefessiz bir şekilde başını iki yana salladı. “Hayır.”

“İşte benim kızım. Çok iyi gidiyorsun, Gün Işığı.”

Alnına bir öpücük kondurup kendimi biraz daha ileri ittim. Sally yavaş yavaş gevşiyordu. Sonuna kadar içine girmeye çok yakındım. Kendimi tutmak çok zor olsa da titremeye başlayana kadar dayanmaya çalıştım.

“Sonuna kadar gireceğim. Bana gösterdiğin gibi derin bir nefes alabilir misin?”

Burnundan bir nefes aldı. Aynı anda biraz geri çekildim ve ardından vücudumu ileri doğru iterek yavaş ve sabit bir hareketle içine girdim. Testislerim de tamamen içine girmişti. Sally’nin gözleri kocaman açıldı ve ardından yaşardı. Acısını dindirmek için elimden geleni yaparak dudaklarını ve boynunu öpmeye başladım. Başparmağımı elinin arkasına koydum ve çok hareketsiz kalarak aletime alışmasını bekledim.

Çok dardı. İçinde ileri geri hareket etmemek için kendimi tutarken kafa derimde ve göğsümde ter damlaları birikmeye başlamıştı. O kadar iyi hissettiriyordu ki içim kıpır kıpırdı. Vücudum kıpırdama, hareket etme ihtiyacı ile ağrıyordu.

Ama ilk hareket eden Sally oldu. Gözlerini kapatıp uyluklarını öne doğru itti. Çok azıcık hareket etmiş olsa da bu anlamlıydı ve bunun karşılığında gülümsedim.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordum aramıza uzanabilmek için parmaklarımı onunkilerden ayırarak.

“Evet. Wy, sen çok...” Uyluklarını bana doğru sallarken bir iç çekti. “Ah, çok, *çok* iyi. Çok dolu hissediyorum ama... Evet, çok iyi.”

Başparmağımı klitorisi üzerinde gezdirdim. “Ah, Gün Işığı, duymak istediğim şey tam da buydu. Çok iyi gidiyorsun. Aletime boşaldığında daha iyi hissedeceksin.”

İç duvarları etrafımda kasılırken vücudum titrese de gülümsedim.

“Yaklaştığımı söylemiştim,” dedi nefes nefese.

“Hadi oradan.” Başparmağımı klitorisinde gezdirmeye devam ederken hafifçe içine doğru kendimi öne ittim. “Gözlerini aç, Sally. Bana bak.”

O da dediğimi yaptı. Geri çekilip aletimi yeniden ileri ittim ve bu sefer uyluklarını benim itişime karşılık yukarı kaldırdı.

“Wyatt,” diye yalvardı.

Gözleri keskin bir şehvetle doluydu. Ama aynı zamanda içlerinde daha yumuşak bir şey de vardı. Kalbimi altüst eden bir şey.

“Söylediklerinde ciddi olduğuna dair söz veriyor musun?” Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. “İstediğim şeyi yapmama izin vereceğine dair?”

İnledi. “Ne istiyorsun?”

“İçine boşalmak istiyorum.”

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Çıkmayı sevmesin.”

“Hafızan iyi.”

“Bu unutulması zor bir cümle.” Parmak uçlarıyla kolumdan yukarı kayarak boynumu okşamaya başladı. “Devam et. Durma. Lütfen, istiyoru—” Duvarlarıyla beni sıktığında nefesi kesildi. “Seni tamamen istiyorum, Wy.”

Başparmağımla klitorisini daireler çizerek okşamaya başladım. Aynı anda başımı eğip meme ucunu ağzıma aldım. Isırarak ilk derin ve sert hamlemi yaptığımda yatak çerçevesi itiraz edersine gıcırdadı.

Gözlerini kapatarak orgazma ulaştı. Merkezi aletimi sıkıca kavırıyor ve sırtı titriyordu, vücudu bir duygu dalgasıyla yataktan havalandı.

Dudaklarından öpüp onun adını fısıldarken, o da benim adımları fısıldıyordu. Gözlerimi kapattım ve içimdeki çılgın arzuya rağmen bu ânın her detayını hafızama kazımaya çalıştım. Tadı ben gibiydi. Orgazm sırasında düzensiz ve ısrarcı bir ritimle uyluklarını delice sallamaya devam ediyordu.

Alt dudağımla ısırıp emdi. Hareketleri yavaştı, tembeldi.

Sevgi doluydu.

Bir elektrik akımı omurgamı sarsmaya başlamıştı. Uyluklarım zonkluyordu, bir rahatlama arayışıyla çaresizce birkaç kez daha içine girip çıktım. Sally öpüşmemizin kontrolünü ele geçirmişti. Ellerini yüzüme koyup dizlerini kalçalarımın iki yanına dayadı. Sanki dayanağa ihtiyacım olduğunu anlamıştı.

Lanet olsun, bu kadının ilgisi... Kesinlikle kimseyi hayatına almaktan korkmuyordu. Beni kendine yaklaştırıyordu.

Cesur olan oydu.

Onda bolca cesaret vardı. Benim bu konuda itibarım olmasına rağmen... Hayatlarımız zıt yönlerde gidecek olmasına rağmen.

Tüm bunlara rağmen, bu gece bana kalbini açmıştı.

İçimi tatlı bir duygu kaplamıştı. Öpücüğüm dağınıklaşıyordu. Kontrolümü kaybediyordum, testislerim kasılmaya başlamıştı. Hareketlerim düzensizleşiyordu. Önce sık, sonra derin. Önce yavaş, sonra hızlı.

Yüzümü boynuna gömdüm. *Beni mahvediyorsun.*

O da karşılık olarak ellerini saçlarıma gömdü, parmaklarıyla ensemdede yavaş daireler çizerek beni sakinleştiriyordu. *İyisin.*

Küfrettim.

İnledim.

Bir kasırğa şiddetiyle boşalmaya başladım. Dişlerimi sıksam da acımasız bir his, dalga dalga vücudumu ele geçirirken çıkardığım seslerin farkındaydım. Onun içini doldurduğumu sıcak sıvımı hissediyordum.

Çaresizdim. Güçsüzdüm. Bununla mücadele etmek ya da kontrolümü sağlamaya dönmek yerine bu hisse teslim oldum.

Bu sırada Sally, beni öperek teslim olmamı teşvik ediyordu. Ellerini, acı verecek kadar nazik bir şekilde yüzümde gezdiriyordu. Başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde dolanıyordu,

serçe parmaklarını çenemin altına yerleştirmişti. Bu hareketleriyle bana farkında bile olmadığım kadar ihtiyaç duyduğum bir dinginlik, bir güven veriyordu.

Sonunda tekrar nefes alabildiğimde başımı kaldırdım. O anda, tüm ağırlığımı olmasa da çoğunu Sally'nin üzerine verdiğimi fark ettim.

“Kahretsin Gün Işığı. Özür dilerim.”

Kendimi onun üzerinden kaldırmaya çalıştım ama aniden beni tutarak yeniden kendi üzerine doğru çekti.

“Çok sıcaksın,” dedi köprücük kemiklerimden öperken.

“Ve de ağır.”

Gülümsediğinde büyük, güzel, iri gözleri benimkilerle buluştu. “Hâlâ nefes alıyorum, değil mi? Ağırlığın bana zarar vermiyor.”

Alaycı bir şekilde gülümsedim, bakışlarımı başka yöne çevirmek için biraz hareket ettim. Bana böyle bakmaya devam ederse ona âşık olduğumu itiraf etmekten korkuyordum. Bu kelimeleri söylemekten korkmuyordum. Hayır, bu yalandı. Bu sınırı çizmekten çok korkuyordum. Ama yine de dürüst olmalıydım.

Dürüst davranacaktım, sadece bunu hâlâ onun içindeyken yapmak istemiyordum. İkimiz de şehvetle aklımızı kaybetmişken böylesine önemli bir şeyi itiraf etmek işten sıyrılmak gibi geliyordu.

Bu yüzden boynunu öpüp, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

Dudaklarını alnıma bastırdı. “Bunu tekrar yapmak istiyorum, Kovboy Pelüş Ayıcık. Ve tekrar.”

Göğsüm heyecanla dolarken gülümsedim. “Tam olarak kaç kez daha?”

“En az elli... Beş bin.”

“Bu arada bana elli dolar borçlusun.” Ona baktım. Bakmak zorundaydım.

Dudakları şişmiş, yanakları parlak kırmızı olmuş bir hâlde bana gülümsedi.

“Girdiğimiz iddiayı hatırlıyor musun?”

Kıkırdadı. “Kahretsin, unutmuştum.”

“Az önce beynini sikip attım.”

“*Berbat* bir laf.” Hafifçe omzuma vurdu ama hâlâ gülüyordu. “Tekrar yapalım mı?”

O kadar güzeldi ki nefes alamıyordum.

“Önce sana Advil getireyim.” Dudaklarının köşesinden öptüm.

“Advil mi?”

“Ağrın var, değil mi?” Ondan biraz uzaklaşınca nefesi kesildi. “Evet. Advil. İki tane. Hatta en iyisi, üç tane.”

Gözlerini kırptırdı, gülümsemesi yumuşamıştı. “Çok tatlısın.”

“Kalıyorsun.” Onu son bir kez öptüm. “O yüzden hadi. Seni temizleyelim.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sally

GECE YARILARI

Vücudum alev alıyor.

Yatağımda değilim.

Çıplağım.

Vücudum bu ani farkındalıkla irkildi. Gözlerimi açtığımda kapkaranlık bir manzarayla karşılaştım. Hava soğuktu, odada yanmış odun kokusu vardı.

Ateş yanmıştı çünkü Wyatt'ın evindeydim.

Onun yatağındaydım.

Seks kokan, son derece rahat ve inanılmaz derecede büyük bir *king* boy yatak.

Kafamı çevirdiğimde yakındaki şömineyi görebiliyordum. İçindeki ateş çoktan sönmüştü. Wyatt mı söndürmüştü? Bu ne zaman olmuştu? Son hatırladığım şey, Wyatt'ın ikinci seksten

sonra bir bezle karnımdan ve göğüslerimden spermlerini sildiği andı... Aman Tanrım! *Umarım tuvalete de gitmişimdir.*

Evet, gittiğimi hatırlıyordum, sonra yatağa girmiştik. Wyatt beni kendine doğru çekmiş ve bana arkamdan sarılmıştı. Uykuya dalmış olmalıydım.

Sanki bir işaret almış gibi bir kol belimi sıkıca sardı. Wyatt rüya mı görüyordu?

Midem ağrıyordu ve duyularım uyanırken bacaklarımın arasında sessiz ama ısrarcı bir zonklama belirmişti. Yüzümü buruşturdum. Aldığım Advil'e rağmen kesinlikle ağrım vardı.

Hâlâ bütünüyle Wyatt'ın etkisi altındaydım.

Boğazım sıkıştı. Onu uyandırmamak için hareketsiz kalmaya çalışıyordum. Pencerenin dışındaki karanlığa bakılırsa ya saat çok geç ya da çok erkendi. Çiftlikte uyanmak için bile çok erken bir saatti. Wyatt'ın uykuya ihtiyacı vardı.

Seks. Tanrım. O kadar iyiydi ki sadece düşününce bile ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Wyatt ne kadar da sabırlı, titiz, yoğun ve şefkatliydi.

Bu düzüşmek değildi. Hatta seks bile değildi.

Bana göre bu, sevişmekti. Bu çok güzel bir fikirdi. Ama yine de bunları uyduruyor da olabilirdim. Çok fazla tecrübem yoktu. Ama Advil almam için ısrar etmesi, ilk kez sabırla içime girerken gözlerime bakması...

Hiçbir şeyi uydurmuyorsun.

Teni sıcacıktı. Derin ve düzenli nefesler alıp verirken sırtımda onun sert göğüs kıllarının baskısını hissedebiliyordum, nefesi ensemdaki saçları okşuyordu.

Ayrıca belimde bir ıslaklık hissettim. Wyatt'ın ıslandığını fark ettiğimde bacaklarımın arasındaki zonklama daha da şiddetlendi.

Sadece bu da değil. Wyatt sertleşmişti.

Bu adam bir *hayvandı*. Karşılaşıp da muayene edemediğim tek hayvan. Onun bu yönünü sevmem yanlış mıydı?

Uyanmıştı.

Omzuma sessiz, ateşli bir öpücük kondurdu. Bütün vücudumu saran bir arzu dalgasıyla nefesim kesilmişti. Dudaklarıyla boynumun yukarısına doğru ilerlemeye başladı.

Uyurken nasıl bu kadar tahrik olmuştum da tek bir öpücükle hemen ıslanmıştım?

Arkama doğru uzanıp parmaklarımı aletine sardım. Kesinlikle sert ve dokunuşa açtı. Aşağı yukarı hareket ettirmeden önce başparmağımı ucunda gezdirdim.

Yanıt olarak Wyatt da bir eliyle mememi kavradı ve diğerini kaburgalarımın altından indirerek bacaklarımın arasına kaydırıldı.

Okşaması nazik, hatta biraz uykuluydu ama yine de vücudum, onun dokunuşuyla canlanmıştı. Parmakları ıslaklığımla buluştuğunda sessiz bir inilti çıkardı. Klitorisimde bir kez, iki kez daireler çizmeye başladı ve bu, o kadar iyi hissettiriyordu ki ona dönüp bacağımı kalçasına attım. Aletini tutup merkezime yönlendirdim.

Tereddüt etti. *Emin misin?*

Kalçalarımı aşağı doğru bastırdım, böylece içime girebildi. *Eminim.*

Sonra yuvarlanıp büyük vücuduyla üzerime çıktı. Bacaklarım açık bir şekilde sırtüstü yatıyordum. Wyatt derin, telaşsız bir hamle ile köküne kadar içime girdi.

Kör edici bir acı karşısında gözlerimi kapattım.

Beni çok iyi tanıyan Wyatt hareketsiz kaldı. Alnını alnıma yasladı ve bir saniye, bir saniye daha bekledi. Ardından bu sefer daha nazik bir şekilde tekrar içime girdi.

Acı kaybolmuştu. Onun yerine bir zevk dalgası vücudumu ele geçirdi.

Yaklaşmıştım ve o içimdeyken boşalmak istiyordum, bu yüzden bir elimi aramıza sokup kendimle oynamaya başladım.

Wyatt bir nefes verdi. Uyluklarımı hareket ettirerek onun hareketleriyle uyumlu bir şekilde sallandım. Hâlâ yavaş hareket ediyordu ama artık daha derine giriyordu. Sabit ve kontrollü bir ritimle. Serbest elimi göğsünde, karnında, kalçalarında gezdirip o hareket ederken devasa kaslarının kasılmasına hayranlıkla baktım.

O çok seksiydi. Orgazm için çok çabalamama gerek kalmamıştı çünkü Wyatt bacağımı omzuna atıp vuruşlarının açısını derinleştirdiğinde rahatlamaya kavuşmuştum. Acıtıyordu.

Bu, hayatım boyunca hissettiğim en güzel şeydi.

Parmağımla klitorisimde hızlı ve sık hareketler çizerken orgazm vücudumu ele geçirmişti. Kalp atışlarım hızlanmıştı, tüm vücudum zonkluyordu.

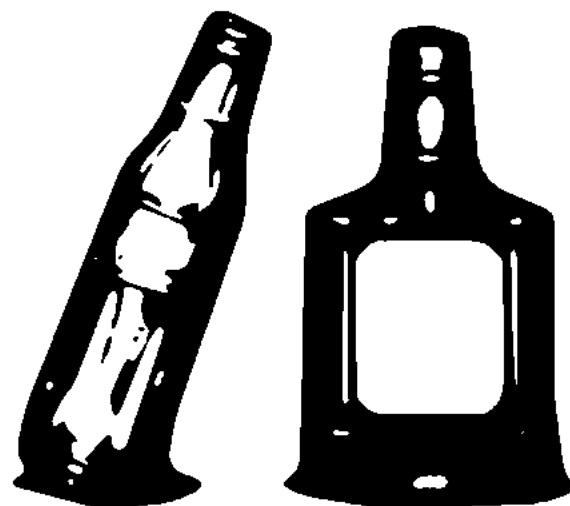
Wyatt homurdanmaya başladığında artık tanıdık gelen o sıcaklıkla dolduğumu hissettim.

Geri çekildiğinde vücutlarımızın birleştiği yerden bir sıvı sızıyordu.

Dudaklarımdan öperken tek kelime etmiyordu.

Tuvaleti kullandıktan sonra yataktan kalkmama yardım edip havluyla beni temizlerken de tek kelime etmemişti.

Gerçekten, vücutlarımızın söylemediği bir şey kalmış mıydı ki?

Bir sese uyandığımda hava hâlâ karanlıktı.

Yumuşak bir hışırtı duyuyordum ve gözlerim karanlığa alıştığında Wyatt'ın elinin battaniyenin altında hareket ettiğini gördüm.

Kalbim burkalsa da gülümsemeden edemedim. Beni uyandırmak istememişti. Ve bir tur daha yapamayacak kadar ağrım olduğunu düşündüğünü biliyordum.

Sırtarak battaniyeyi nazikçe kenara itip elini aletinden çektim. Sonra eğilip onu ağzıma aldım. Wyatt inlerken yüzünü kolayla kapattı ve bir dizi anlamsız sesler çıkarmaya başladı.

Kalçaları sarsılmaya başlayınca pelvisinin üzerine oturdum. Elini tutup aletini yavaşça içime alırken onu destek olarak kullandım.

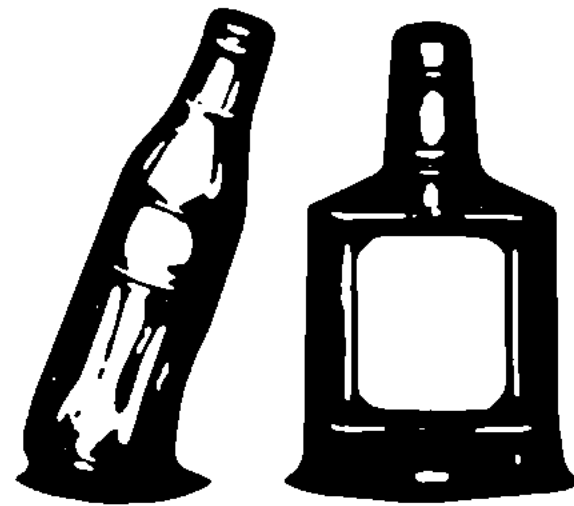
Ben onu sonuna kadar alırken o da parmaklarımızı birbirine kenetledi. Elimi nazikçe sıktı.

İyi gidiyorsun. Harikayız.

Diğer elini kalçama koydu ve vücudumu yukarı aşağı doğru yönlendirmeye başladı. Yavaş bir ritimle başlayıp ben onu sertçe içime almaya başlayana kadar giderek hızlandı.

Daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim.

Ama Wyatt'layken her zaman ama her zaman daha fazlasını isteyeceğimi biliyordum.

Gözlerim yanıyordu.

Güneş ışığı. Çok fazla güneş ışığı.

Aman Tanrım ne kadar geç uyandım?

Gözlerimi açtım ve hemen yatakta doğruldum. Panjurlar kapalıydı ama yine de ahşap panjurlardan içeri sızan coşkulu güneş ışığı-

ğı, Wyatt'ın yatak odasını altın bir parıltıyla kaplıyordu. Bu manzara ancak sonbaharın en güzel sıcaklığı olarak tanımlanabilirdi.

Yatağının ona ait tarafına baktığımda, orada olmadığını gördüm. Kapı kapalıydı. İşe mi çağrılmıştı?

Kahretsin, ya bana iş için bir çağrı gelmişse? Hafta sonu olduğu için alarm kurmazdım ama aile evinde yaşarken, özellikle de babam evdeyken alarma zaten gerek kalmazdı. Eğer birinin bana ihtiyacı olursa babam beni uyandırırды.

Komodinin üzerinden telefonumu aldım ve elimde çevirdim. Saatin on olduğunu fark edince midem altüst oldu.

En son ne zaman bu kadar geç uyanmıştım ki?

En son ne zaman bu kadar geç yatmıştım? Evet, uyumuştum ama bölük pörçük bir uykuydu. İnsan gecenin köründe, uykudan uyanacak kadar tahrik olabiliyormuş demek, bunu bilmiyordum. Daha önce hiç başıma gelmemişti.

Gerçi Wyatt Rivers'la daha önce hiç aynı yatağı da paylaşmamıştım.

Doğrulup oturdum, çarşaf kayınca tutup göğüslerime çektim. Orada hafif bir yanma hissediyordum. Aşağı bakınca göğsümde, memelerimde, hatta karnımda bile kızarmış izler gördüm.

Sakal izleri.

Wyatt dün gece beni kelimenin tam anlamıyla her yerimden öpmüştü ve Tanrım, üzerimde fazlaca iz bırakmıştı. Üzerime boşalması yetmezmiş gibi şimdi bir de sakal izleri... Vücudumda Wyatt'ın iz bırakmadığı tek bir yer bile yoktu.

Bu düşünce beni tuhaf bir şekilde duygusal yapmıştı. Ayrıca bunu düşünmek beni fazlasıyla azdırmıştı da.

Telefonumun ekranına göz attığımda neyse ki hiçbir aramayı ya da önemli mesajı kaçırmadığımı görünce rahatlamıştım.

Ithaca Üniversitesindeki danışmanımdan bir e-posta gelmişti sadece, aslında onu okumam gereki—

“Günaydın.”

Başımı kaldırdım ve kapıda Wyatt’ı görünce kalbim çarpmaya başladı. Üzerinde iyice eskimiş bir Wrangler kot vardı ve... Hepsi bu kadardı.

Ne bir tişört, ne de bir şapka. Çorap bile giymemişti.

Çıplak üstü göz kamaştırıcıydı. Koyu sarı kıvrıcık kılları geniş göğsünü kaplıyor, yoğun bir çizgi hâlinde daralıp kotunun içinde gözden kayboluyordu. Sert karın kasları, dikkat dağıtıcı bir V oluşturarak uyluklarına doğru iniyordu.

Ve kolları... Ah şu adamın *kolları* yok mu... Pazıları kaba-
rınca dövmeleleri tüm ihtişamıyla ortaya çıkıyordu. Dirseklerinin iç kısmından aşağı doğru uzanan kalın damarlar, beyzbol sopası kalınlığındaki ön kollarına yayılıyordu.

Bir de fena hâlde dağılmış saçları vardı. Karmakarışık gür saçları her yana dağılmıştı ve başının etrafında altın renginde bir hale gibi salınıyordu. Bu hâliyle hem sevimli hem de fazlasıyla seksiydi.

Ama kalbimin gerçekten teklemesine neden olan şey, ellerinde tuttuğu buharı tüten kahve kupalarıydı. Odayı dolduran kadifemsi koku yüzünden birkaç saniye boyunca sadece bakakaldım, telefonum elimden kayıp bir *tak* sesiyle yatağa düştü.

Bana doğru yürürken dudaklarının bir köşesi muzip bir sırı-
tıyla yukarı kıvrılmıştı.

“Ne o, yoksa dün gece adımı haykırmaktan sesin mi kısıldı?”

Kahkaha atasım gelmişti. Şu anda, tam burada onu boynundan yakalayıp ona istediğimi yapma dürtüsüne zor da olsa karşı koydum.

“Hafızam beni yanıltmıyorsa *sen* benim adımı haykırıyordun.”

“Buna şaşırdın mı, kovboy kız Sally?” Kupaların birini bana uzattı. “Tek istediğin binmekti.”

Sana o kadar âşığım ki nefes alamıyorum, diye geçirdim içimden gülmeye devam ederken.

Bunca gülümseme, bunca kahkaha, bunca özlem... Artık canımı yakıyordu ama yine de öyle güzeldi ki...

Kupayı elinden aldım. “Lütfen bana öyle seslenmeye başlama.”

“Yok,” dedi. “Gün Işığı daha çok hoşuma gidiyor.”

Gözleri benimkilerle buluştu. O gözlerin çıplak vücudumda gezinmesiyle alevlenen bir sessizlik oluştu aramızda. Meme uçlarım bakışlarına karşılık sertleşmişti ve bunu o da fark etmiş olmalıydı ki burun delikleri hafifçe genişledi.

“Seni yatağında görmeyi seviyorum.”

Kahveyi dudaklarıma götürdüm. “Ben de yatağında olmayı seviyorum.”

“Kal.”

“Bir yere gidiyormuşum gibi mi gözüküyor oradan?”

Kahvesinden bir yudum alıp kupayı komodinin üzerine bıraktı. Yatağın kenarına oturduğu an vücudum irkildi. Göğsümdeki kızarıklıkları görünce kaşlarını çattı. “Canın acıyor mu?”

“Hayır.” Kafamı iki yana salladım. “Hoşuma gitti, Wyatt.”

Elini nazikçe göğsüme koyduğunda gözleri karardı ve içlerinde vahşi bir parıltı belirdi. “Peki bacaklarının arası?”

“Biraz ağrıyor. Önemli bir şey deği—” Meme ucumu parmağıyla okşadığında nefesim kesildi. “Çok kötü değil.”

Çenesi seğirdi. “Şu anda orana dokunsam ne bulurdum? Geçen seferki gibi mi? Ondan önceki seferki gibi mi?”

Başımı sallayarak onayladım, o meme ucumu okşamaya devam ederken bir anlığına konuşma yetimi kaybetmiştim. İçimi bir sıcaklık kaplamış ve klitorisimde toplanmıştı.

“Ben... Sen...”

Yeniden sıırttı. “Orana dokunmamı mı istiyorsun?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Wyatt elimden kahveyi aldı. Ben de onun kot pantolonuna uzandım ama o elimi itti.

“Ağrım var demiştin. Vücudunu biraz dinlendirmeye ne dersin?”

Başımı aşağı yukarı sallamaya devam ediyordum. Kot pantolonunun önünü düzeltti.

“Ama sen...”

“Endişelenme, onun için de bir planım var. Ama ilk önce sen.” Sıırttı.

Wyatt’a tam olarak hangi noktada hislerimi açıklamalıydım?

Ne zaman ona evlenme teklif edebilirdim? O da evlenmek ister miydi? Sawyer, onun isteyebileceğini söylemişti.

Bunu düşünmem garip miydi? Seksin, keyifli randevumuzun, aramızdaki bağın özel olduğuna inanmak delilik miydi? Yoksa seni anlayan, *seni kavrayan* biriyle bir hayat kurmak için bir kez karşına çıkan türden bir fırsat mıydı?

Ayrıca çarşafı çektikten sonra yatağa çıkıp başını bacaklarımla arasına koyarak karnının üstüne rahatça uzandığında nasıl bu kadar seksi görünebiliyordu?

Ellerini uyluklarımla arkasına koyarak bacaklarımı genişçe açtı. Sonra gözlerime bakıp, “Seni boşaltacağım. Ardından sana yemek yedireceğim. Sonra da seni eve götüreceğim,” dedi.

Kalbim sıkışmıştı. Kaşlarımı çatarak parmaklarımı onun dağınık saçlarına geçirdim. “Ya eve gitmek istemiyorsam?” diyecek kadar cesur hissediyordum kendimi.

“Bir haftalığına ihtiyacın olacak eşyaları almak için eve gitmelisin.” Sonra kafasını eğip klitorisimi öptü.

Bir çığlık attım, kalbim göğsümde bir sinek kuşu gibi çırpınıyordu. “Ne demek... Anlamadım. Bir hafta mı? Burada mı?”

Başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. “Dün gece o kadar güzeldi ki, yatağımdan çıkmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Gün Işığı, dizlerim hâlâ titriyor.”

Ben gülümserken Wyatt da dilini içime soktu. O an göğsümün içinde kabaran bir duygu hissettim. Sanki sinek kuşu benmişim de havada asılı kalmışım gibi...

“Yani bütün hafta seninle kalmamı mı teklif ediyorsun?”

“Teklif etmiyorum, olacağı söylüyorum.” Ama bakışları benimkilerle buluştuğunda yine de gözlerinde beliren soruyu görebiliyordum.

Kıkırdadım.

Lanet bir ergen gibi kıkırdıyordum çünkü şu an hissettiğim bu sapşallığa, bu neşeye teslim olmaktan başka ne yapabilirdim ki?

“Kalacağım.”

“Kalacaksın tabii. Ama bir şartım var. Gerçi daha çok bir rica.”

“Her ne olursa.”

“Söylemesi hoşuma gitmese de bu gece seni yatağımda görmeyeceğim. Yani gidip kendi yatağında uyuyacaksın. Ama sadece bu gecelik.”

Kaşlarımı çattım. “Yani sen—”

“Bu gece aile evinde kalmanı istiyorum. Evet. İnan bana, bu fikirden ben de pek hoşlanmıyorum. Ama ailenin, sana layığıyla davrandığımı görmesi benim için çok önemli. Daha en baştan seni kaçırmışım gibi olsun istemiyorum. Durmaksızın bir seks maratonu yaptığımızı düşünebilirler.”

“Ama zaten durmaksızın bir seks maratonu yapıyoruz.”

Sırıttı. “Sadece bir gecelik. İstedğim tek şey bu. Böylece toparlanmak için daha çok vaktin olur. Yarın sabah ilk iş kapıda olacağımdan ve seni buraya geri getireceğimden emin olabilirsin.”

Gitmek istemiyordum. Ama Wyatt’ın burada doğru olanı yapmaya çalışması hoşuma gitmişti. Eğer uzun vadede birlikte olacaksak seks için önümüzde bolca zaman olacaktı.

Başımı sallayarak onayladım. “Tamam. Sadece bir gece.”

“Sadece bir gece. Sonra tamamen benimsin.”

Beyaz dişlerini ve dolgun dudaklarını ortaya çıkaran o yakışıklı gülümsemesini gördüğüm anda *biliyordum*. Aralık ayının sonunda bu adamı bırakıp gitmeyi başaramayacaktım.

Ama belki de—

Kahretsin, belki de gitmezdim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Sally

İKNA EDİCİ BİR KONUŞMA

Mollie ilk çalışta telefonu açtı. “Eee? Nasıldı?”

Banyo kapısını arkamdan kapattıktan sonra klozetin kapağını kapatarak üzerine oturdum. “Randevu *inanılmazdı*—”

“Tabii ki randevu inanılmaz olacaktı. Wyatt’ın organize etmesine ben yardım ettim. Ben seksten bahsediyorum.”

Kalbim birkaç kez teklerken bir kahkaha attım. “O da inanılmazdı.”

“Sana çok *iyi* davrandı, değil mi?” Mollie iç geçirdi. “Sana diyorum Sally, bu kovboylar bambaşka bir seviye. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.”

Cevap verirken resmen başım dönüyordu. “Ben de. Bunun sersemliğinden kurtulabileceğimi sanmıyorum.”

“Kurtulacaksın. Ve sonra daha fazlasını isteyeceksin.”

“Çoktan istiyorum bile.”

“Bu bir bağımlılık. Düğününde giyeceğin botları ben tasarlayabilir miyim? Aman Tanrım, şimdiden gözümde canlanıyor. Beyaz... Hayır, soluk mavi olacak, hatta üzerinde mavi bulutların arasından sevimli güneşin doğuşu olacak çünkü Wyatt sana Gün Işığı diyo—”

“Bence biraz aceleci davranıyorsun.” Güldüm ama kalbim hâlâ arada tekliyordu.

“Hayır, aceleci davranmıyorum. Bence Cash’in sizin ilişkinizden bu kadar rahatsız olmasının sebebi, kardeşinin sana ne kadar takıntılı olduğunu bilmesi ve Wyatt’ın her şeyi mahvedeceğini düşünmesi. Çünkü senin yanındayken eli ayağına dolanıyor.”

“Ha. Keşke onun üzerinde bu kadar gücüm olsaydı.”

“Öyle bir gücün var. Ah, Sally, sesinden ne kadar mutlu olduğunu anlayabiliyorum. Senin adına gerçekten çok mutluyum. Kendi adıma da çok mutluyum. En iyi arkadaşlarımdan biri aynı zamanda eltim olacak.”

“Saçmalıyorsun.”

“Biliyorum. Ama bu, haklı olmadığım anlamına gelmez.”

Artık gülümsemeyi bırakacak mıydım? Wyatt bu sabah bana bir fincan kahve uzattıktan ve sonra ağzına boşalmamı sağladıktan sonra gülümsemem hiç geçmemişti sanki. Şimdi neredeyse hava kararmıştı ve bu dediğim saatler önceydi.

Yüzüm ağrıyordu. Yorgundum.

Yine de bu kadar mutlu olduğum için nasıl uyuyabileceğimi merak ediyordum. Çok heyecanlıydım ve *çok* azgındım.

“Bu kadar iyimser olmana bayılıyorum,” dedim. “Her şeyi ayarlamaya yardım ettiğin için içtenlikle teşekkür ederim. Gerçekten mükemmeldi. Şarap, yemek, porselen takımlar... Kendimi çok özel hissettim.”

“O zaman görev tamamlandı. Wyatt, annenle benden yardım etmemizi istediğinde ne kadar şapşal hâlde olduğunu görebilseydin keşke. Çok gergindi. Bu işi düzgün yapmayı ne kadar çok istediği belliydi. Aramızda kalsın ama Cash, Wyatt’ın bir kızla daha önce ciddi ciddi çıktığını hatırlamadığını söyledi. Hiç kimseyle çıkmamış gibi.”

Midem bulanmaya başlamıştı. Boşuna bir umutla elimi karnıma koydum. “Vay canına. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç ciddi bir kız arkadaşı olmadığını biliyordum ama hiç kimseyle *çıkmadığını* bilmiyordum.”

“Sen gelene kadar çıkmamıştı. Seninle olmak istiyor, Sally. Uzun vadede. Bunu sen de ben de biliyoruz. Hatta herkes biliyor.”

Ona yine saçmaladığını söylemek istiyordum. Wyatt ile ilişkimizin bu kadar şok edici ve ani bir şekilde ciddileşebileceğine inanmadığımı söyleyerek ona karşı çıkmak istiyordum.

Ama öyle olmuştu. Ve Wyatt’ın bu ilişkiyi uzun vadede devam ettirmek istediğine inanıyordum.

Sanki daha fazla kanıtı ihtiyacım varmış gibi telefonum çaldı. Kulağımdan uzaklaştırdığımda Wyatt’ın gönderdiği bir mesaj bildirimi gördüm, ağrılarım için bir doz daha Advil alıp almadığımı soruyordu.

Artık asıl mesele, *onun beni isteyip istememesi* değil, *bunu nasıl yürüteceğimizdi*.

“Ben de istiyorum,” dedim alçak sesle. Annem ve babam aşağıda televizyon izliyorlardı ama beni duymaları riskini göze alamazdım. Onların müdahalesi olmadan bunu kendi başıma çözmek istiyordum. Başımı ellerimin arasına gömerek, “Ne yapacağım, Mollie?” diye fısıldadım.

Mollie birkaç saniye düşündü. “Kalbinin sesini dinle.”

“Kalbim Wyatt diyor. Bunu cevaplamak kolay. Zor olan, binlerce kilometre uzağa taşınma meselesi.”

“Wyatt’la bir şeylere başlamadan önce de zordu bu, değil mi?”

Yutkunarak başımla onayladım. “Hartsville’i seviyorum. Buradaki ailemi ve arkadaşlarımı da seviyorum. Burada kalmayı her şeyden daha çok istiyorum.”

“O hâlde neden yapmıyorsun?” diye sordu Mollie kibarca.

Bir nefes verdim. “Keşke o kadar kolay olsaydı.”

“Ya kolaysa? Cash ve ben bir şekilde çözdük. Wyatt’la sen de bunu yapabilirsin. Tanrı aşkına, burası büyükbaş ülkesi. Kilometrekare başına insan sayısından daha fazla at düşüyor. Senin işin atlara bakmak değil mi?”

“Evet, öyle. Ama ben zorlu işleri severim. Daha önce görmediğim veya yapmadığım şeyleri deneyimlemek.”

Mollie’nin başını aşağı yukarı salladığını hayal edebiliyordum.

“Anlıyorum. Seni zorlayacak ama aynı zamanda ruhunu besleyecek bir iş istiyorsun. Ithaca Üniversitesindeki pozisyon kesinlikle seni zorlayacak—”

“Ama ruhumu bir gıdım bile beslemeyecek. Hatta komple ruhumu emecek.”

Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Mollie sayesinde. Mollie çok zekiydi ve benim hedeflerimi anlayan tek kişiydi. Devasa bir sığır çiftliği işletiyordu *ve aynı zamanda* da bir kovboy çizmesi şirketinin sahibiydi. Ayrıca işin zevkli olabilmesi için anlamlı olması gerektiğinin de farkındaydı. Ya da en azından fedakârlığa değmesi gerektiğinin.

“Tamam. Öyleyse Ithaca Üniversitesini gündemden çıkaralım. Bu senin için uygun mu?”

Kapıya baktım. “Annemle babam çılgına dönecek.”

“Yeni işinde ne kadar mutlu olduğunu gördüklerinde bunu sorun etmeyeceklerdir. *Sen* nasıl hissediyorsun?”

Dürüst olmam gerekirse... “New York’a geri dönmek zorunda kalmasaydım oldukça rahatlayabilirdim.”

“İşte cevabın bu.”

Haklıydı.

Mollie kesinlikle *haklıydı*.

Bu işi reddetme fikrinden hâlâ çok korkuyordum. Ama aynı zamanda zihnimde istifa mektubumu da yazmaya başlamıştım bile. Bu da beni yine *rahatlatmıştı*. Babamla yüzleşmek kolay olmayacaktı. Mentorlarımı ve hocalarımı hayal kırıklığına uğratmak çok kötü olacaktı. Ama daha da kötü olan neydi dersiniz... Benim olmayan bir hayat yaşamak.

Derinlerde, Wyatt olmasa bile Ithaca’da yaşamamanın bana uygun olmadığını biliyordum. O sadece bu kararı daha kolay, daha net hâle getirmeme katkı sağlamıştı.

“Belki de doğru olan budur.” Söylediklerime kendim bile inanamıyordum. “Peki iş konusunda ne yapacağım?”

“Birlikte düşünelim. Yüz kilometre çapındaki herkese danışalım. Bir çözüm buluruz. Her zaman buluyoruz, değil mi ama?”

Mollie, *biz* derken çiftlikte kurduğumuz küçük aileden bahsediyordu. Lucklar, Riverslar ve Powell’lar her ne olursa olsun birlikte çalışarak mutlaka bir çözüm bulur ve işleri yoluna koyarlardı.

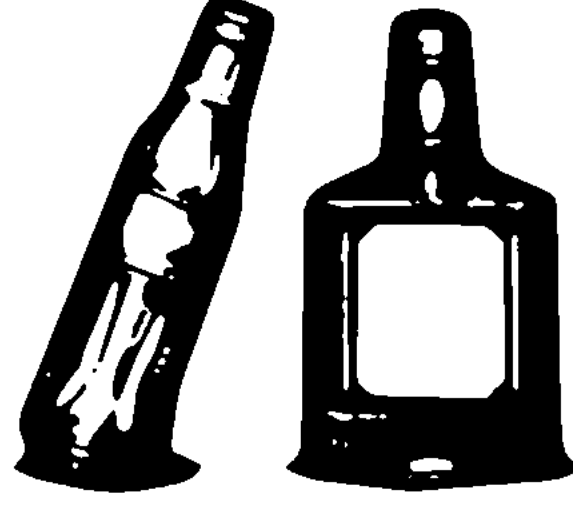
Onların arkamda olduğunu bilmek içimi ısıtmıştı.

Babam ve hocalarım beni affederlerdi. Ama istediğim şeyin peşinden gitmezsem kendimi asla affedemeyecektim.

Teksas’ta kalmak, Wyatt’la birlikte olmak ve mutluluğumu feda etmemi gerektirmeyen bir tür veteriner hekim pozisyonunda çalışmak istiyordum.

“Bir yolunu bulacağız, evet,” dedim.

Mollie’nin gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. “İnancını kaybetme.”

Yedi buçukta yatağa girdim. Çiftlik standartlarına göre çok erken sayılmazdı ama dün gece ne kadar geç yattığımı baz alırsak şu anda kendimi sanki dokuz yaşındaymışım da annem ve babam hava hâlâ aydınlıkken yatma vaktimin geldiğini söylemiş gibi hissediyordum.

Bitap düşmüş bir hâldeydim. *Kindle*ımdan kitap okurken gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Ama saat sekiz çeyrek olup ışığı kapattığımda bir türlü uykuya dalamadım. Bu, şu anda kendi yatağında değil de Wyatt'ın yatağında olsaydım ne yapardım diye düşünmemden kaynaklanıyordu.

Bu gece evde kalmamı istemesinin nedenini anlıyordum. Yine de bunun için ondan biraz nefret ediyordum. Çünkü şu anda sevişiyor olacağımızdan emindim, şöminedeki odunlar çatır çatır yanarken Wyatt ve ben güneşin altında her pozisyonu deniyor olacaktık.

Bacaklarımın arasında bir sızı belirmişti. Neyse ki ağrım artık geçmişti. Wyatt ve ben, o bu sabah beni eve bırakmadan önce uzun ve sıcak bir duş almıştık. Ama onu hâlâ içimde hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Ya da belki de bu sadece bir hayaldi.

Yatakta dönüp duruyordum. Dizlerim ve sırtım ağrıyordu, bu kadar yorgun olduğumda hep böyle olurdu. Uyumam gerekiyordu. Keşke uyuyabilseydim...

Tak, tak, tak.

Hızla yatakta doğruldum. Midem kıpır kıpır olmuştu, yatağımın karşısındaki pencerede tanıdık bir gölge gördüğümde gülümsedim.

O olamaz, değil mi?

Hayır, bu kesinlikle Wyatt Rivers'tı. O kesinlikle buradaydı ve ben de kesinlikle söylediği gibi yatağında beni becermesini sağlayacaktım.

Parmak uçlarımda yürüyüp pencereyi açarken heyecandan tüylerim diken diken olmuştu.

“Merhaba,” diye fısıldadı elini kaldırarak.

Cevap olarak gömleğinin önünü tutup onu içeri çektim.

“Yavaş ol!” diye tısladı ve ayakları yere değdiğinde gülmeme-ye çalıştığını anlayabiliyordum.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Beni kurtarmaya mı geldin?”

“Hayır bunun için gelmedim.” Elini kalçalarımın koydu ve beni ereksiyonuna doğru çekti.

“Beni özlemişsin.”

“Kesinlikle.” Boynumu yalamak için başını eğdi. “Sen beni özledin mi, Gün Işığı?”

Tişörtümün kenarını tutup başımdan çıkarttım. Sütyen giymiyordum ve pencereden içeri sızan ay ışığı çıplak göğüslerimi aydınlatıyordu. “Hem de çok, Wy. Uyuyamadım.”

Karanlıkta bile Wyatt'ın çenesinin seğirdiğini görebiliyordum. “Senden uzak duramıyorum.”

Resmen birbirimize saldırmıştık. O, elini saçlarıma geçirdi; ben de ceketini çıkardım. Beni kendine çekip sert ve ateşli bir şekilde öperken ben de şortumu çıkardım. İç çamaşırı giymiyordum.

Beni yatağa doğru itti ve ben ses çıkarmamaya dikkat ederek yatağa çıktım. Wyatt'ın botlarını, kot pantolonunu ve külotunu çıkarmasını seyrettim. Penisi dimdik duruyordu, hatırladığım kadar büyük ve sertti.

Klitorisim zonkluyordu. Ağzım sulanmıştı.

Elini bacaklarımın arasına sokup parmaklarıyla merkezimi ayırdığında bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Eline gelen ıslaklığa karşı sessizce küfretti. “Beni düşünüyor-dun, değil mi?”

“Tabii ki,” dedim nefes nefese.

“Aferin.”

Annemle babam koridorun sonunda uyuduğu için yakala-nabileceğimiz düşüncesi hem korkutucu hem de aşırı derecede tahrik ediciydi.

Kendimi yaramaz hissediyordum. Hatta edepsiz. Ve bundan zevk alıyordum.

Wyatt üstüme çıkıp dizlerini kullanarak bacaklarımı ayırdı-ğında bundan daha da zevk almıştım.

Öpüşme kısmı yoktu. Ön sevişme yoktu. Dizimi kırıp ya-nma koyarak aletini girişime hizaladı. Tüm vücudu gerilmiş bir hâlde sert bir hamleyle içime girdiğinde aletinden sızan sıvının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Dolgunluk neredeyse dayanılmazdı. Ama Wyatt nefes almam için bana zaman tanımamıştı. Bunun yerine bir eliyle yatak baş-lığını tutarken diğer eliyle ağzımı kapattı. Yavaş, sessiz ve vahşi bir şekilde içime giriyor, bu da zevkten ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyordu.

“En ufak bir ses çıkarırsan...” diye fısıldadı. “Seni uyarıyo-rum, Gün Işığı. Bizi yakalatırsan eğer... Baban bizi böyle görse ne yapar sence? Tatlı kızı, gerçek babacığı tarafından sertçe bece-rilirken *zevkten* dört köşe bir hâlde.”

Onun avucunu ısırdım. Hafif alaycı bir ses çıkardı ve üstü-me doğru eğildi. Onun tonluk ağırlığı beni yatağa bastırıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum.

Ve buna bayılıyordum.

Etrafımın sarılmış olmasını seviyordum. Evet, Wyatt'ın merhametine kalmıştım. Ama o bana asla zarar vermezdi.

Beni, bizi, her zaman güvende tutardı. Ve Tanrım, onu bunun için çok seviyordum.

Seni seviyorum, seni seviyorum, senin için kalacağım, diye mırıldandım onun içime girip çıkma ritmine ayak uydurarak.

Bir vuruş sırasında Wyatt uyluklarını hareket ettirerek kasık kemiği klitorisime baskı yapacak şekilde pozisyonunu değiştirdi. O an ben de bir arayış içinde uyluklarımı ona doğru kaldırdım. Açtım.

Bu açlık beni öldürüyordu.

Wyatt eğilip meme ucumu ağzına aldı. Tenimi ısırduğu an sıcak, neredeyse acı veren bir şehvet dalgası içimi kaplamıştı. Ardından Wyatt yavaş, tembel dil hareketleriyle acımı dindirdi. İnlediğimde hareketsiz kaldı.

“Sessiz olman için aletimi ağzına sokmamı mı istiyorsun? Ah evet, Gün Işığı. Evet, istiyorsun. Dediğimi yapıp sessiz kalamıyorsan ben seni sustururum.”

Düşünmeye vaktim olmamıştı. Bir sonraki hatırladığım şey, Wyatt'ın içimden çıkıp bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde dururken elinde aletini tutmasıydı.

“Kalk,” diye fısıldadı.

Bir an tereddüt ettim.

“Kalk, Sally. Bana dön ve dizlerinin ve dirseklerinin üstüne çök. Şaka yapmıyorum.”

Bana emir vermesini gerçekten çok seviyordum. Dediğini yaparak yuvarlanıp ona döndüm ve ellerim ile dizlerimin üzerine çöktüm. Ağırlığımı sol elime vererek sağ elimle ona uzandım.

“Evet, babacık,” diye fısıldadım.

Gözlerim karanlığa alışmıştı, bu yüzden parmaklarımı onun aletine sarıp tam da bana öğrettiği gibi elimi yavaşça ve sertçe hareket ettirdiğimde burun deliklerinin genişlediğini görebilmiştim.

“Tekrar söyle. Bana tekrar öyle de.” Kalçalarını tutuşuma doğru itti.

“Evet, babacık.”

“Siktir,” dedi nefes nefese. “Aferin kızıma. Şimdi aletimi ağzına al. Nasıl yapacağını biliyorsun, Gün Işığı. Ne öğrendiğini bana göster.”

Keskin bir nefes aldı ve elini omurgam boyunca gezdirip parmaklarını kalçalarımın arasından kaydırarak açıklığıma ulaştı.

Parmaklarını içime soktuğu anda aletini de ağzıma soktu. Öğürdüm, vücudum sarsılmaya başlamıştı ama durmadı. Parmaklarını klitorisimde gezdirirken ağzımda gidip geliyordu.

“Aletim boğazına girmişken çok güzel görünüyorsun,” diye fısıldadı. “Lanet derecede güzel.”

Tanrım, acı çekiyordum.

O kadar çok boşalmak istiyordum ki, o kadar tahrik olmuşum ki resmen canım yanıyordu.

Saçımı tutup çekti. Mememi avuçlayıp meme ucumu çimdikledi.

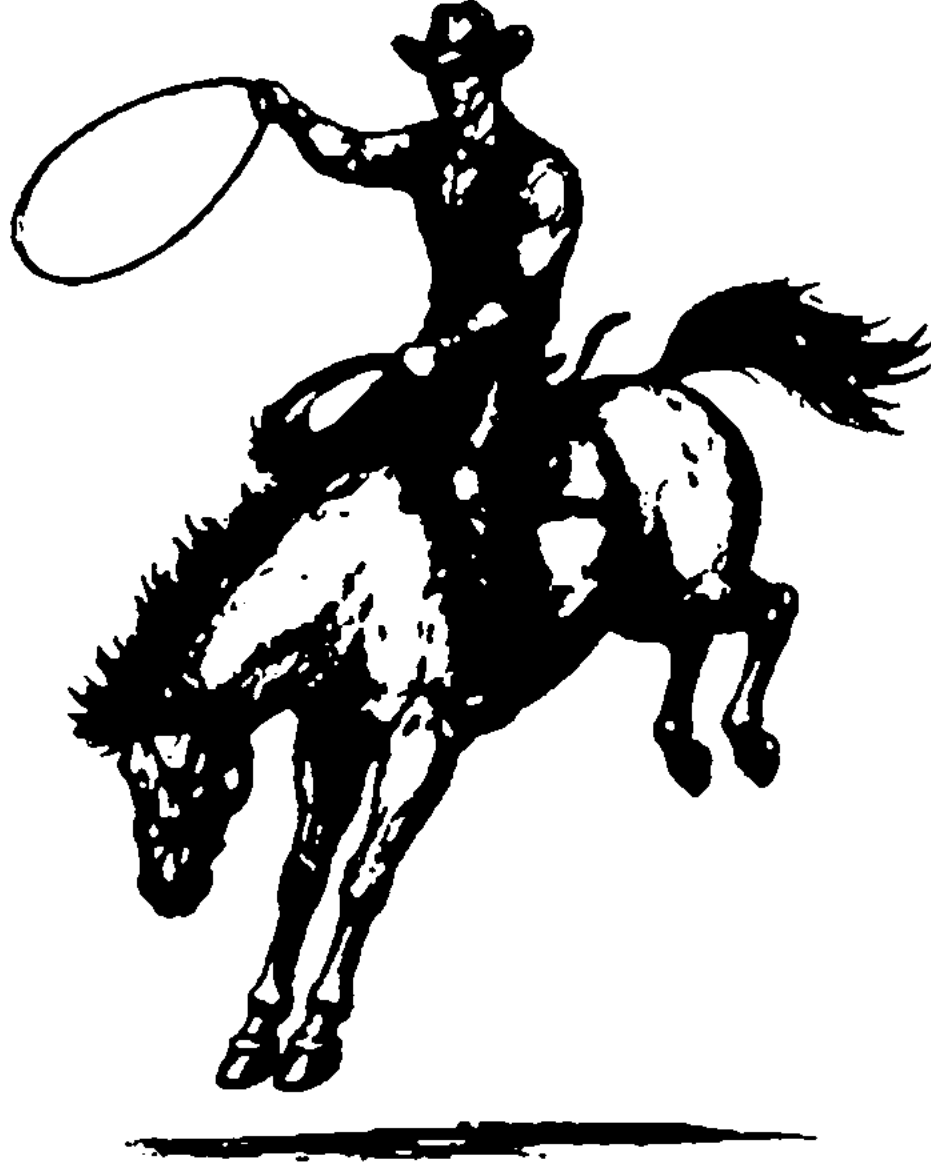
Boşaldım. Aleti hâlâ ağzımda olduğu için gelen şok dalgasının çılgınlığını bastırmıştı.

“Bir daha asla,” diye homurdandı ve bir saniye sonra ağzıma boşaldı. “Bir daha asla benim yatağımdan başka hiçbir yatakta uyumana izin vermeyeceğim.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Wyatt

HAYATTAKİ EN PARLAK YILLAR

“Dur bir saniye. Az önce *tavuk kızarttığını* mı söyledin?” Sally kapı eşiğinden bana şaşkın şaşkın bakıyordu. Hâlâ ceket ve botları üzerindeydi ve elinde kahverengi bir kâğıt torba tutuyordu.

“Şu anda pişiriyorum, hatırladın mı?” Gülümsedim ve ardından eğilerek kapağı kapalı fırının camından baktım. “Çok iyi kokuyor.”

“Harika kokuyor. Ama annem—”

“Yeni Ev’de akşam yemeği yaptı. Biliyorum. Ama bu akşam sana kendim yapmak istedim bu yüzden de burada bir şeyler yapabileceğimi düşündüm.”

Sally gözlerini kırptırdı. Yanakları soğuktan kızarmıştı. “Bu fikre bayıldım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Rahatına bak.” Yatak odasına doğru başımı salladım. Evet, artık çekmecelerim Sally’nin eşyalarıyla doluydu ve yatakta en sevdiği tarafı da seçtiği için bu oda artık *bizim* odamızdı. Ona bunu nasıl söyleyeceğimi tam olarak bilmiyordum ama bir yolunu bulacaktım. “Şarabı açayım. Sanırım *Forensic Files*’ın yeni bölümü yayınlandı.”

Gülümsedi. Kalbim kıpır kıpır olmuştu. Benim tatlı kızım, korkunç gerçek suç programlarına biraz takıntılıydı ve her gece onunla birlikte bu tarz şeyler izlemeyi çok seviyordum.

“Harika. Hemen dönerim.”

“Acele etme, Gün Işığı.”

“Teşekkür ederim, yakışıklı. Bu...” Yutkundu. “Harika bir sürpriz oldu.”

Sally’ye söylemediğim bir şey vardı... Ina Garten’in ünlü “nişan tavuğu”nu yapıyordum ki bu yemek ayrıca John Krasinski’nin Emily Blunt’a evlilik teklifinden önce yedikleri yemektir.

Bunu manifestliyor muydum? Belki de.

Sally’ye evlilik teklifi etmek isiyor muydum? Kesinlikle. Buradan gideceğini biliyordum ama bunu daha sonra çözecektim.

Ben kimim ki, dedim şarabı açarken kendime. Ve böyle bir hayatı hak etmek için geçmişte ne gibi bir iyilik yapmış olabilirim?

Gece Sally’yi ailesinin evinde ziyaret ettikten sonra sözümü tutarak sabah ilk iş onu yanıma getirmiştım. O zamandan beri benim evimde kalıyordu. Yani neredeyse bir buçuk haftadır. Çalışmadığımız her dakika birlikteydik. Çoğu zaman çıplaktık ve arada sırada da uyuyorduk.

Yorucu olsa da hoş bir rutin oluşturmuştuk. Erken uyanıyorduk, Sally ile yaptığımız uykulu sabah seksleri en sevdiğim şeydi ve genellikle saat dört buçukta da evden çıkıyorduk. Ardından Yeni Ev’de ailelerimizle kahvaltı yapıyorduk. Sonra öpüşüp ve-

dalaşarak ayrı yollara doğru yol alıyorduk. Buzağların doğum sezonu yaklaşırken ikimiz de çok meşguldük.

Bazen gün içinde karşılaşıyorduk. Birkaç gün önce o mutfakta, akşam yemeğinin hazırlanmasında Patsy'ye yardım ediyordu, ben de sürüden uzaklaşıp onlara yardım etmişim. Dün Sally ve John B, Lucky River Çiftliği'nde Cash'in yakın zamanda satın aldığı Quarter ırkından iki atı incelemesine yardım ediyorlardı, ben de ahırda ve öğle yemeğinde onunla vakit geçirmiştim.

Ancak çoğu zaman, birbirimizi sadece gün sonunda görebiliyorduk. Eve koşarak gidiyordum. Bazen Sally'yi evde buluyordum, bazen ise ben geldiğimde o hâlâ dışarıda oluyordu. Evde olduğunda birlikte duşa giriyorduk. Evde olmadığında ise kendi başıma temizlenip onu beklerken aletimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

Hafta boyunca akşam yemeklerini ailelerimizle birlikte Yeni Ev'de yemiştik. John B ve Cash'le aramın çok iyi olduğunu söyleyemezdin ama giderek daha da iyiye gidiyordu. Artık herkes benim ciddi olduğumu anlamıştı sanırım. Sally ile açıkça çıkıyordum, ona iyi bakıyordum, ona iyi davranıyordum. Onlar da yavaş yavaş kabullenmeye başlamıştı.

Ona iyi davrandığımı biliyorlardı çünkü o kadının, benim evimde geçirdiği ilk geceden beri yüzü gülüyordu. Benim de öyle.

Telefonumun zamanlayıcısı çaldı. Pirincin altını kapatıp karıştırdım, sonra yanındaki tencerede bulunan yeşil fasulyeleri kontrol ettim.

Şarap kadehlerini yine Mollie Luck'ın seçimi olan Oregon Pinot Noir ile doldururken birden belime kollar sarıldı.

“Merhaba.” Sally kafasını sırtıma yaslayıp beni kendine çekti. Derin bir nefes aldı.

“Merhaba.” Omzumun üzerinden bakarak gülümsedim. “Kokumu mu içine çektin?”

“Evet. Çok güzel kokuyorsun. Günün nasıl geçti?”

“Şimdi daha iyi. Seninki?”

“Harikaydı. Bu sabah kırık bir uyluk kemiğini başarıyla tedavi ettim, sonra öğle yemeğinde Hanoverların at sürüsüne katıldım. Oldukça güzel bir gündü.”

Arkamı dönüp ona bir şarap kadehi uzattım, sonra da boştaki elimi havaya kaldırdım. “Tabii ki harika geçecek. Seninle gurur duyuyorum, Gün Işığı.”

Bir beşlik çıktı. Ama kolunu indirmek yerine elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi, ardından da parmak uçlarına yükselip beni öptü. “Sana bir sürprizim var.”

“Ah, öyle mi?” Aptal gibi gülümseyerek parmağımı onun eşofmanının beline taktım.

Bu kadının açlığını seviyordum. Yeni deneyimlere, yemeğe, sekse ve uykuya doymak bilmez bir iştahla yaklaşıyordu ve ben de onu tatmin eden kişi olduğum için çok heyecanlıydım.

Dudaklarını ısırdı. “Şey, onu da alacaksın. Ama öncesinde sana bir hediye aldım.” Arkasını dönüp daha önce elinde tuttuğu büyük kâğıt torbayı aldı ve heyecandan parlayan gözleriyle bana uzattı. “Umarım beğenirsin.”

Gözlerimi kırıştırdım. En son ne zaman gerçek bir hediye almıştım? Doğum günümde, Patsy her zaman en sevdiğim Teksas usulü pastasından yapar ve kardeşlerim beni Rattler’a götürürlerdi. Ella sık sık okulda yaptığı küçük el işlerini bana verirdi. Hatta kahve filtresi ve mandaldan yaptığı batık desenli kelebek hâlâ buzdolabımda asılı duruyordu.

Ancak birinin benim için gerçekten bir şey satın aldığı zamanı hatırlayamıyordum.

Şarabımı tezgâha koyup torbayı elinden aldım. İçinde kovboy çizmesi desenli kâğıda sarılmış dikdörtgen bir şey vardı.

“Çok şirin,” dedim ve hediye torbadan çıkardım. Ağırdı.

Sally tezgâha yaslandı. “Paketlemeyi ben yapmadım. Mağazada yaptılar.”

Kalbim sıkışmıştı. “Hangi mağaza?”

“Lubbock’taki o sevimli küçük kitapçı. Bugün öğleden sonra Lubbock’a gidip aldım. Çünkü Wyatt Rivers en iyisini hak ediyor.”

Ona iyi görünmek için hayır gecesı partisi günü aldığım şık kovboy şapkası hakkında söylediğim sözlere atıf yapmıştı. Onun bu zekâsını, ilgisini o kadar çok seviyordum ki göğsümde yeşeren mutluluktan nefes alamıyordum.

“Ne gerek vardı.” Sesim boğuk çıkmıştı.

“İçimden geldi,” dedi Sally başını pakete doğru sallayarak. “Aç hadi.”

Ellerimin çok fazla titrememesine dikkat ederek parmağımı hediye paketinin altına dikkatlice sokup bandı çektim.

Sally güldü. “Kâğıdı yırtabilirsin.”

Kâğıdı yırtmak istemiyorum. Onu katlamak ve bu ânın hatırası olarak sonsuza kadar saklamak istiyorum.

Hediye paketini açtığımda *Küçük Ev* serisinin tüm kitaplarının bulunduğu kutulu bir set ortaya çıktı.

Gülmeli miydim, ağlamalı mıydım, yoksa sevinçten bağırmalı mıydım, bilemiyordum.

Boğazım düğümlenmişti.

Bunlar sadece lanet olası birer kitap.

Ama Sally’ye baktığımda onun da benim gibi bunların çok daha fazlası olduğunu bildiği açıktı.

“Sen ve annen bu hikâyeleri çok sevdiğiniz için ikimiz birlikte tekrar okuyabiliriz diye düşündüm,” dedi Sally. O an gözlerinin biraz dolduğunu fark ettim. “Onun anısını yaşatmak için hoş bir yol olabilir, değil mi?”

Ah şu düşünceliliği...

Duygularımı içime atmamamı ve kederimi halının altına süpürmememi ısrarla söylemesi...

Karşılaşması zor olan şeylerle yüzleşme cesareti...

Dilim tutulmuştu.

Her şeye bir cevabı olan ben. Şaka yapmadan duramayan, laf sokan, konuştuğum kişiyle alay eden ben...

Bu kıza o kadar âşıktım ki kelimenin tam anlamıyla konuşmıyordum. Bir an için kalp krizi geçirdiğimi sandım.

Lütfen Tanrım, işler yoluna girerken ölmeyeyim.

Ama işin tuhaf yanı, kalbim atmaya devam ediyordu. Ciğerlerim hava ile dolmaya devam ediyordu. Kalbim atarak kanımı pompalamaya devam ediyor ve beni hiç olmadığım kadar canlı hissettiriyordu.

Daha çok korkmuştum, evet. Ama hâlâ ayaktaydım, değil mi? Annemden bahsetmek, geçmişimi yeniden yaşamak... Henüz beni öldürmemişti.

Vay canına, aslında iyiydim.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Sally şarabını masaya koydu ve kitap setini nazikçe elimden aldı. “Rica ederim. Sırasıyla mı okumaya başlayalım?” Kitapların dışındaki plastik ambalajı açtı. “Yoksa doğrudan senin favori-ne mi atlayalım? *Big Woods’taki Küçük Ev*’i çok seviyorum ama *Farmer Boy*, şey, sen gibi. Bizim için belki *These Happy Golden Years* en iyisi olabilir, ne dersin? İçinde açık seçik seks sahneleri olduğunu hatırlamıyorum ama gerçek ve mecazi anlamda kitaba

tutku katmak için uydururuz, olmaz mı? Tanrım. Beni tam bir sapığa dönüştürdün.”

“Sally—”

“Biliyorum, biliyorum. Senin için sorun değil. Dürüst olmak gerekirse benim için de sorun değil.” Kitapları incelerken parmak uçlarıyla kitapların sırtlarını okşadı. Kitaplar, Paskalya yumurtaları gibi pastel mavi, pudra pembesi ve menekşe renginde kareli kumaştan yapılmıştı. “Çok güzeller, değil mi?”

“Sally—”

Başını kaldırıp ifademi görünce kaşlarını çattı. “Kahretsin, bu çok klişe, değil mi?” Yanakları kızarmıştı. “Yoksa çok mu özel oldu? Özür dilerim. Seni biraz neşelendirebileceğini ummuşt—”

“*Sally*—”

“Wyatt, gerçekten, sorun değ—”

Ama o cümlesini tamamlayamadan onu kendime doğru çektim. Bir elim kalçasında, diğer elimse yüzündeydi. Çenesini yukarı doğru kaldırarak başımı, üst dudağı benim dudaklarımın arasındaki çukura oturacak şekilde eğdim. Gözlerini kapattı.

Dudaklarını yaladığımda ağzından diş macunumun, yani onun da kullandığı diş macununun tadını almıştım. Her zaman aynı markayı kullanmıştık. Ama artık aynı paketi kullanıyorduk.

Bunu romantik bulmam garip miydi?

Sonunda nefes almak için geri çekildim ve alnımı alnına dayadım.

“Demek kitaplardan nefret etmiyorsun,” dedi kalın bir sesle. Mutluydu.

Alaycı bir şekilde güldüğümde nefesim, yüzüne düşen koyu kahverengi saç tellerini okşadı. “Onları çok seviyorum, Sally. Neredeyse seni sevdiğim kadar.”

Gözleri kocaman açılırken kirpikleri yanaklarıma çarptı. Bakışlarım onunkilerle buluştu. Bu kadar yakınımdayken irislerinde ateş gibi parlayan kızıl benekleri görebiliyordum.

Kalbim güm güm atıyordu ama bir şekilde sesimi sabit tutarak “Bu kadar şaşırma, Gün Işığı. Sana âşığım. Uzun zamandır sana âşığım,” diyebildim.

Ağzını açtı. Kapattı. Tekrar açtı. “Gerçekten mi?”

Sesindeki samimi şaşkınlık göğsümün sıkışmasına neden olmuştu.

“Gerçekten. O gün nehirde, annemle babam öldükten hemen sonra fark ettim bunu ama sanırım çok daha öncesinden sana âşık olmuştum zaten.”

“Tanrım.” Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Dövmen... Tanrım, Wyatt. Neden bana söylemedin?”

Sanki yıllardır bu soru yüzünden acı çekmemişim gibi omuz silktim. “Yapacak çok işin vardı. Başaracak çok şeyin vardı. Her zaman çok yüksek hedeflerin vardı ve ben senin yoluna taş koymak istemedim.”

Sıkıca gömleğimi kavradı. “Bana şimdiye kadar yazılmış en klişe ama aynı zamanda en iyi aşk şarkısından alıntı yaptırma.”

“Neymiş o?”

Sally, nabzımı hızlandıran bir aciliyetle gözlerime baktı. “Denesen bile yoluma taş koymayacağını hiç düşündün mü? Sen bir engel değilsin, Wyatt. Sen benim kanatlarımın altındaki rüzgârsın.*”

Yüksek sesle, rahatlamış bir kahkaha attım. “Bu harika bir şarkı sözüymüş.”

“Bu en iyi şarkılardan biridir. Ama şunu bilmeni, anlamamı istiyorum...” Gömleğimi öfkeyle çekiştirdi. “Ben de sana âşıktım. Aslında... En başından beri.”

* Bette Midler’in *Wind Beneath My Wings* adlı şarkısına atıf yapılmıştır. -çn.

Gözlerim yanıyordu. Vücudum titriyor; içim öfke, üzüntü ve rahatlamayla dolup taşıyordu. “Bu şansı mahvettik, değil mi?”

Kafasını iki yana salladı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken gözlerini sıkıca kapattı. “Öz güvenimi kazanmamı sağlıyorsun. Beni güldürüyorsun. Beni dinliyorsun. Her zaman yanımdasın, Wyatt.” Gözlerini açtı. “Bu kadar ağır sorunlarla uğraşırken bile.”

Yutkundum. “Yine gideceğini sandım.”

“Ya gitmekten vazgeçtiysem?”

Midem düğümlenmişti. Sonunda bu meseleyi konuşuyorduk. *Sonunda.*

“Senden kalmanı isteyemem.”

“İstemene gerek yok.”

“Sally.” Hayal kırıklığı boğazımı sıkıştırıyordu. “New York’a gitmelisin. Kendine çok söz verdin. Bunları bozmana izin veremem. Ve babana söz verd—”

“Beni burada tutmayacağına dair, değil mi?” Sally alaycı bir şekilde güldü. “Tabii ki babam sana bu ayıbı yaparak bunu istedi. Üzgünüm.”

“O haklı.”

“Hayır, değil!”

Onun ani patlaması karşısında kalbim âdeta durmuştu. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden sadece ellerimle yüzünü kavradım ve konuşurken gözyaşlarını sildim.

“O haklı değil,” dedi biraz daha sakinleşmiş bir hâlde. “Ben sadece... Seni bırakamam, Wyatt. Bırakmayacağım.”

“Ya ben de seninle gelirsem?”

Gözleri kocaman açıldı. Tüm vücudum sarsıldı. Belki onu sevdiğimi duymaya hazırdı ama onunla olmak için her şeyimi; ailemi, işimi, gelecek planlarımı bırakacağımı duymaya hazır değildi.

Ama sonra yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Bunu gerçekten yapar mısın?”

“Aptalca bir soru.”

“Bu... Vay canına. Muhteşem bir jest.”

“Ben muhteşem bir sevgiliyim.”

“Ha.”

“Tek yapman gereken sormak, Gün Işığı. Ben hiç düşünmeden evet derim.”

Yüzümü incelediği sırada gülümsemesi solarken sormasını bekliyordum. Beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum, kaşlarının arasındaki küçük çizgiler onun derin düşüncelere daldığını ele veriyordu.

Sonunda, “Ama kalmalısın, Wyatt. Sen buraya aitsin,” dedi.

“Sen başka bir yerdeysen, hayır değilim.”

İfadesi yumuşadı. “Kalmak istiyorum, Wyatt.”

Kalbim bir anda ayaklanmıştı. Ben de bunu istiyordum. O kadar çok istiyordum ki canım acıyordu. Ama o Ithaca’ya geri dönmek zorundaydı. Hayatı boyunca çalıştığı işi bırakmasına izin veremezdim.

Başka bir yerde büyük bir fark yaratabilecekken küçük bir kasabada küçük bir hayat sürmesinin sebebi ben olmayacaktım.

Kelimelerimi dikkatlice seçmeye çalışarak, “Bir çaresini bulurum, tamam mı?” dedim.

Parmaklarımızı birbirine doladı. “Bir çaresini *bulacağız*. Artık aynı takımdayız, bunu mahvetmeyelim.”

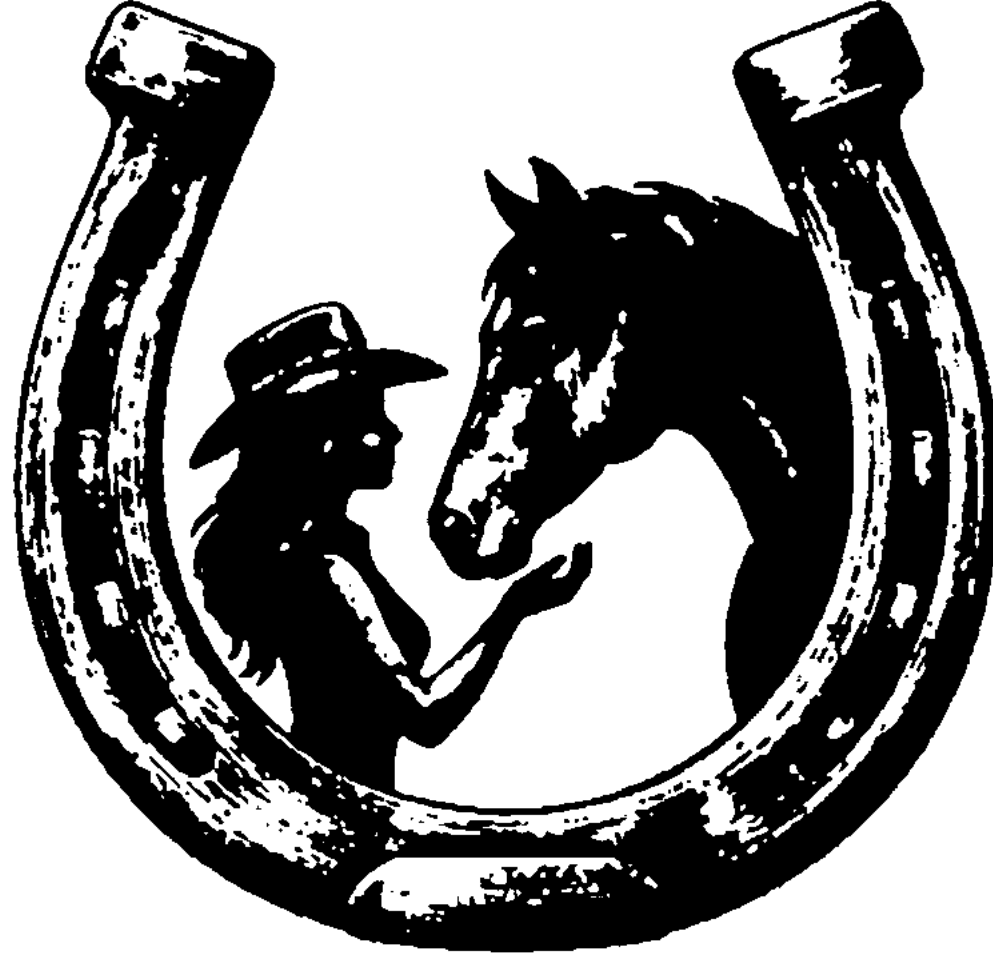
Ama daha sonra karanlıkta sevişirken henüz buradayken bile onu nasıl bu kadar özleyebildiğimi merak etmiştim. Çünkü Sally gidecekti. Gitmek zorundaydı.

Onu, benim de onunla gelmem için ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sally

AŞK BİR KOVBOYA BENZER

Telefonum çaldığında derin bir uykudaydım.

Gözlerimi açtığımda hiçbir şey göremiyordum. Her yer siyah mürekkebe batırılmış gibi kapkaranlıktı.

Telefonumu elime almadan önce bile arayanın babam olduğunu biliyordum. Gece boyu sessize almadığım tek numaralar babamın, annemin ve Wyatt'inkilerdi.

“Uyandın mı, Gün Işığı?” diye sordu yanımda yatan Wyatt uykulu bir sesle.

“Uyandım. Özür dilerim.”

“Sorun değil. Nasıl bir acil durumla karşı karşıyayız?”

Telefonumu şarjdan çıkardım. “Öğrenmek üzereyim.”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, tatlım,” dedi babam ben telefonu açınca. “Ama Wallacelerin çiftliğinde yangın çıkmış.”

“Aman Tanrım.” Elimi göğsüme koydum. “Herkes iyi mi?”

“Sanırım ufak bir yangınmış ve kontrol altına almayı başarmışlar ama iki at kaçmaya çalışırken fena şekilde yaralanmış. Ava Bartlett yine seni çağırıyor.”

“En kısa zamanda orada olacağım.”

Wyatt çoktan yatakta doğrulmuştu ve kendi tarafındaki lambayı yakmıştı. Elini yüzünde gezdirirken kolundaki ve sırtındaki kaslar gerildi.

İlk önce bu acil durumu halletmem gerekiyordu. *Sonra* erkek arkadaşım için her an her yerde duyduğum şiddetli arzumla ilgilenecektim.

“Tamamdır,” diye cevapladı babam. “Orada buluşuruz. Eşyalarını hazırladım.”

Kalbim sıkışmıştı. Kusurlarına rağmen babam iyi bir adamdı. Düşünceli biriydi. “Teşekkürler.”

“Dikkatli sür.”

“Merak etme. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Telefonu kapatınca Wyatt’ın yataktan kalktığını gördüm. “Ne yapıyorsun?”

“Ben de seninle geliyorum.”

Çıplaktı. Yani diğer tüm günlerde olduğu gibi ikimiz de çıplaktık. Tüm vücuduna kıyasla poposunun ne kadar solgun olduğunu görünce gülmeden edemedim.

Gerçekten çok ama çok hoş bir poposu vardı. İri yarı, kaslı ve sol alt yanakta bir çift çil bulunan bir popo.

“Hiç gerek y—”

“Ama istiyorum. Eğer bir yangın olduysa ekstra bir çift ele ihtiyaçları olacaktır. Ayrıca bu karanlıkta tek başına araba kullanmana izin veremem,” dedi Wyatt pencereye doğru başını sal-

layarak. “Ve evet, her işi halleden insan çekiciliği diye bir şey duydun mu hiç?”

Yatağın etrafından dolaşıp elini uzattığında gülümsedim ve elini tuttum. Beni yataktan kaldırdı.

“Duydum. Seninle birlikteyken sık sık düşündüğüm bir şey.”

“Çalışırken sen de bu tanıma birebir uyuyorsun.” Kolunu bana dolayarak kalçalarımı kavradı. “İşin bittikten sonra benim için de kenara biraz enerji ayırsan iyi olur çünkü o zamana kadar ateş basacak ve aşırı arzu dolu olacağım gibi hissediyorum.”

“Sanırım bunu yapabilirim.”

Beş dakika içinde giyinip kapıdan çıktık. Wyatt, Lucky River Çiftliği’ni 21 numaralı otoyola bağlayan toprak yolda ilerlerken elinde bir cam şişe kola tutuyordu.

“Biliyorum bir bardak kahvenin yerini tutamaz ama aynı işi görür,” dedi.

Gülümseyerek torpido gözünü açtım ve Jack Daniel’s ile kolayı karıştırmaya başladığımız yaşlarımızın öncesinde bile kullandığımız pirinç şişe açacağını buldum.

“Teşekkürler, yakışıklı.”

“Rica ederim, Gün Işığı.”

Yolculuk sırasında Wyatt’a gizli bir bakış attım. Üstünde ters takılmış beyzbol şapkası ve içi yünlü kot ceketini vardı. Kola içerken hareket eden âdemelmasını izledim.

Bu adamı seviyordum. Şu anda benimle birlikte olmasını seviyordum. Sürekli bunu yaptığımızı hayal ederdim. Gece yarısı uyanmayı değil tabii, bu berbat bir şeydi. Ama birlikte işe gitmeyi hayal ederdim. Bunu burada yapabiliydik.

Sadece tam olarak burada ne iş yapacağımı bulmam gerekiyordu.

“Ne?” diye sordu Wyatt bakışlarımı yakaladığında.

Kafamı iki yana salladım. “Sadece sana bakmayı seviyorum.”
“Çoğu insan sever.”

Gözlerimi devirip konsolun üzerinden uzanarak omzuna hafifçe vururken gülümsedim. “Egonu okşamış olmaktan pişmanım. Belli ki buna ihtiyacın yok.”

“İhtiyacım olmayabilir ama kesinlikle sakıncası yok.” Başını çevirip bana baktı ve boş şişeyi aramızdaki bardaklığa bıraktı. “İyi misin?”

Tanrım, ruh hâlimi hemen anlamasından nefret ediyordum. Bana karşı olan dikkatini ve ilgisini seviyordum.

Çok seviyordum. Bu adamın her şeyini seviyordum ve birlikte kuracağımız bir gelecek için sağlam bir planımız olmaması beni endişeden hasta ediyordu.

“İlişkimizde her şey yoluna girecek, değil mi?”

Wyatt nefes alırken göğsü kabardı. Direksiyondaki elini değiştirdi ve sağ elini bacağıma koydu. Bu hareketi artık tanıdıkta, son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu. Yine de bana ilk kez bu şekilde dokunduğu zamanki gibi kalbim hâlâ güm güm atıyordu.

“Her şey iyi olacak, Gün Işığı.”

Wallace Çiftliği yoluna doğru dönmeden önce bile dumanın kokusunu alabiliyorduk. Wyatt, kamyoneti at ahırına doğru sürerken kaşlarını çattı. Işıklar sönmüş, birkaç pencere kırılmıştı.

Onlarca insan, ellerinde el fenerleri ve telefonlarıyla etrafta dolaşıyordu.

Wyatt’la kamyonetten indik. Wyatt hemen Beck’in yanına gitti ve Beck de olanları anlattı. Görünüşe göre yangın, ahırlardan birindeki bozuk bir elektrik kablosundan çıkmıştı. Personel yangını söndürmeyi başarmışsa da ahır, önemli ölçüde hasar görmüştü.

NOT: Wyatt ve Beck'in arasındaki ufak rekabetin sona ermesinden dolayı çok mutluydum. Gerçek birer kovboy olarak kin ve garip davranışlara zaman olmadığı konusunda sessiz bir anlaşmaya varmışlardı. Bu çiftlik işleyişinde, kovboy literatüründe her zaman öncelikli olan buydu.

Babam çoktan gelmişti. Ava ve Vance ile birlikte ahırın girişindeki çakıl taşlarının üzerinde duruyordu.

“Yapı sağlam.” Babam ahıra doğru başını salladı. “Ama iç kısımdaki hasar çok büyük.”

Ava başını aşağı yukarı salladı. “Neyse ki tüm hayvanları dışarı çıkardık. İki at hariç hepsi iyi. Sizin için de sakıncası yoksa gitmem gerek. Yaralı hayvanları tepedeki arenada tutuyoruz.”

Wyatt başını sallayarak onayladı. “Sizi takip ediyor olacağız.”

Kamyonete geri bindik. Babam ve Ava ile birlikte karanlıkta sessizce ve hızla ilerleyen küçük bir konvoy oluşturmuştuk.

Arena devasaydı ve çok etkileyiciydi. Kamyonetten inerken yeni kereste ve taze boya kokusunu alabiliyordum. Rodeolara birçok kez gitmiştim ve gördüğüm varil yarışçıları beni her zaman etkilerdi. Wallace Ailesi, bu kadar parayı bir eğitim tesisine yatırmışsa bu konuya gerçekten ciddi yaklaşıyor olmalıydı.

Wyatt ben daha hiçbir şey demeden babamın kamyonетinin arkasından babamla benim ihtiyacımız olan ekipmanları indirmemize yardım etmek için harekete geçti.

Bir kovboyla çıkmanın faydaları, diye düşündüm kendi kendime, baş lambamı takıp arenanın loş, yüksek tavanlı alanına girerken. Özellikle de Wyatt kadar bilgili ve zeki bir kovboyla. Ona taşınabilir röntgen cihazını almasını söylememe gerek bile yoktu. Arenanın, geçici ahır olarak kullanılan tarafındaki hayvanlara yaklaşırken sessizce yürümesini söylememe kesinlikle gerek yoktu.

Ava sol taraftaki ahıra doğru başını salladı. “Bu zavallı bebek ön bacağına üzerine basamıyor. Ve sanırım şuradaki...” Bir sonraki ahırı işaret etti. “Sol arka bacağına sorun var.”

Stetoskopumu boynuma astım. “Olanları gören var mı?”

“Hayır ama tahmin edebiliyorum. Atlar panikledi ve bu ikisi ezildi.”

“Herhangi bir yanık?”

“Gördüğüm kadarıyla hayır.”

Midem sıkışmıştı. Wyatt’ın gözlerinin içine baktım.

O, benden önce ilk ata yaklaşmıştı bile. Kaba değildi sadece bir araba kadar ağır, ürkek ve yaralı bir tay tarafından ezilmeyeceğimden emin olmaya çalışıyordu.

“Selam, dostum,” dedi Wyatt sesini alçak ve yumuşak tutarak.

Güzel bir hayvan olan tayın parlak siyah tüyleri tavandaki ışıktaki parıltıyordu. Ama göğsünün hızla inip kalkması, acı çektiğini açıkça gösteriyordu.

“Sadece yardım etmek için buradayız. Acı çekiyorsun, biliyorum. Ama iyileşeceksin.”

Wyatt ellerini kaldırdı, yavaşça hareket ediyordu. Atı tutmaya çalıştığında tay kişneyerek geri çekildi, gözleri çılgınca dans ediyordu.

Ancak benim kovboyum yılmazdı. “Seninle ilgilenmek için dünyanın en iyi cerrahı burada. Evet, doğru. O sana yardım ettikten sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

Wyatt, atın sırtını sabit ve dikkatli hareketlerle okşamaya başladı ve at yavaş ama emin adımlarla sakinleşiyordu.

Bu arada içim ne olduğunu bile bilmediğim bir duyguyla dolup taşmıştı. At için duyduğum endişe. Ve Wyatt’a karşı hissettiğim hayranlık.

Sevdiğim adamla, sevdiğim şeyi yapabildiğim için duyduğum heyecan.

Ben buraya aittim. İçimde bir yerlerde bunu hep biliyordum ama babamın benim için kurduğu hayaller, Teksas'a dönüp burada bir hayat kurma isteğimi gölgede bırakmıştı.

Birkaç dakika sonra Wyatt taya, elinden yemek yediriyordu. Çünkü Wyatt bir kovboydu ve kapıdan çıkarken ceketinin ceplerine elma tıktırmayı akıl etmişti.

Wyatt, tayın burnunu okşayarak omzunun üzerinden bana baktı. "Sanırım sizin için hazır, Dr. Powell."

Gözlerimi kırptıştırarak stetoskopumun uçlarını kulaklarıma taktım. "Teşekkürler, Bay Rivers."

Gözümün ucuyla Ava'nın babama yaslanarak, "Onlar birbirlerine hep böyle mi hitap ediyorlar?" diye sorduğunu gördüm.

"Bu... Yeni bir şey gibi görünüyor."

Babamın ses tonunu anlamlandırmaya vaktim yoktu. İşime koyularak tayın kalbini ve midesini dinlerken Wyatt onu okşayarak sakinleştiriyordu.

Yaralı bacağını muayene etmek için eğildiğimde tay tedirgin olmuştu.

Wyatt, tayın boynuna elini koyarak onu sabit tuttu. Sonra aşağıya bakıp, "Karmaşık bir kırık gibi görünüyor," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl anladın?"

"Birkaç yıl önce Ryder'ın atı bir çiti atlamaya çalışırken bacağını üç yerinden kırmıştı." Wyatt yaraya doğru başını salladı. "Buna çok benziyordu. Şişlik ve çıkık kemik."

Atın sağ ön bacağında kötü bir kırık olduğunu gösteren bir dizi röntgen filmiyle bunu doğruladım.

"İyi gözlem, Wy," dedim bu büyüklükteki bir at için ihtiyacımız olan anestezi miktarını zihnimde hesaplayarak.

Babam bile, “Sen bu işi gerçekten biliyorsun,” dedi.

“En iyilerinden öğrendim.” Wyatt babama baktı. “Yani, senden ve Garrett’tan.”

Gülümsedim. “Kovboyluk konusunda dünya çapında bir eğitim aldığın kesin.”

“Seninki kadar gösterişli değil ama—”

“Ama aynı derecede önemli.” Babama baktım. “Pekâlâ millet, herkes iş başına. Bu bacağı düzeltmek için plakalar, vidalar ve kablolar kullanmamız gerekecek ama bunu başarabileceğimize eminim.”

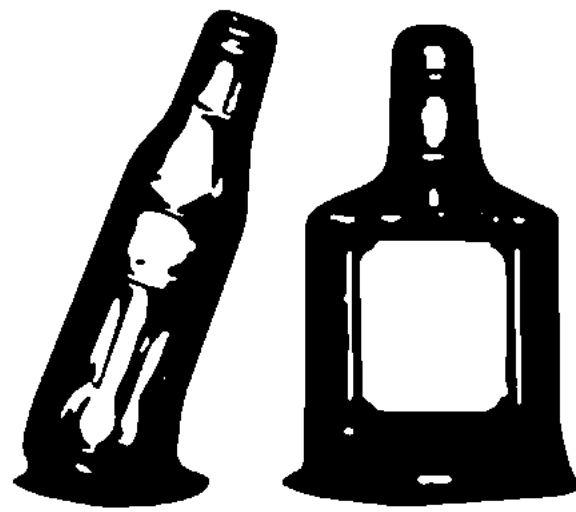
Ava ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Bunu duyduğuma ne kadar çok sevindiğimi size anlatamam. Teşekkürler, Sally. Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.”

Wyatt’la göz göze geldik.

Her zaman birbirimize böyle bakıyorduk, değil mi? Odanın diğer ucunda gözlerimiz buluşuyordu. Birbirimizi kontrol ediyorduk.

Bu, şimdiye kadarki en iyi ve de en şapşalca şeydi.

“Memnuniyetle,” dedi Wyatt. “Hepimiz bu işin içindeyiz.”

Tayı bayıltırken Wyatt yanıma çömeldi. Birlikte tedavi için planımın ne olduğunu konuştuk. Wyatt bana bir sürü soru soruyordu. *Neden vidayı oraya koyuyoruz? Bu kablolar plakanın yapmadığı neyi yapıyor?* Ve ben tüm bunları cevaplarken zaman akıp gitmişti.

Babam ve Vance de ben ameliyata başlarken ahırda bize katıldı. Ameliyat devam ederken bir yandan da dostça sohbet ediyorduk. Terlemeye başladığımda Wyatt, bir şekilde bir şişe su ve pipet bulmuştu, böylece eldivenlerimi çıkarmadan içebilmiştim.

Matkapla vidaları takarken gülümsedi. “Neden o cinayet programlarını sevdiğini şimdi anlıyorum. Senden mükemmel bir seri katil olurmuş.”

Güldüğümde dizlerimdeki ve gözlerimdeki ağrı azıcık da olsa hafiflemişti. “Ben parçalamak yerine tam tersini yapıyorum.” Atın bacağını işaret ettim. “Bak, ben kelimenin tam anlamıyla parçaları bir araya getiriyorum.”

“Ama sonuçta onları parçalamayı da biliyorsun, değil mi?”

Matkabımı çalıştırdım. “Saçmalamaya devam edersen, öğreneceksin.”

O gülümsediğinde ben de gülümsedim. Ameliyat bitip ben tayın bacağını sararken o kadar çok gülmüş ve o kadar çok konuşmuştum ki inanılmaz derecede yorgundum ama aynı zamanda enerjiyle doluydum.

Mutluluk böyle bir şey olmalı, diye düşündüm içimden, Wyatt bana Bayan Wallace’ın mutfağından aldığı kocaman karton kahve bardağını ve yumurtalı peynirli bisküviyi uzatırken.

Babam ve Vance bir sonraki atı ameliyata hazırlarken Wyatt, ensemdeki ağrıyan kaslarımı başparmaklarıyla ovuştururken de yine aynı şeyi düşünüyordum. Bu mini masaj, kollarımda tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

Bu sırada Ava bana Pepper’ın iyileşme sürecini anlatıyordu. Süreci o kadar iyi gidiyordu ki Ava’nın onu olduğu bölümden çıkarmasına izin vermiştim.

Ani ve şaşırtıcı bir farkındalıkla zihnimdeki sis dağılarak her şey netleşmişti. Ait olma, takdir edilme, topluluğa ait olma hissi... İşte Ithaca'dayken özlediğim şey buydu. Bu yerle ve bu insanlarla kurduğum bağ, burada çalışmamı bu kadar tatmin edici kılan şeydi.

Babam başka hiçbir yerde çalışmamıştı, bu yüzden belki de insanlardan çok prestije, hayat kurtarmaktan çok başarıya değer veren bir yerde ameliyat yapmanın ne kadar kötü olduğunu anlayamıyordu.

Hartsville'de insanlar doğru amaçlara yöneliyordu.

Zamanlarını ve enerjilerini komşularına, ailelerine ve hayvanlarına iyi davranarak harcıyorlardı.

Herkesin olması gerektiği gibi gururlu insanlardı. Burada, herkesin bu işte birlikte olduğunu hissedebiliyordunuz, bu da işi çok daha anlamlı ve önemli hâle getiriyordu. Sanki ben de önemliymişim gibi. Çalıştığım büyük üniversitelerde, herkesin kendi çıkarını düşündüğü, bencil bir ortam vardı.

Ben öyle biri değildim. Annem ve babam beni öyle yetiştirmemişti. Belki de gösterişli bir iş ünvanı yerine toplumu ve karakterli davranmayı tercih etmem onları gururlandırırdı.

Çünkü kesinlikle *beni* gururlandırıyor. Ve sonuçta önemli olan da bu değil miydi zaten?

“Sana *Rocky*'deki motivasyon konuşmasını yapmam gerekiyor mu, yoksa iyi misin?” diye sordu Wyatt. “Yorgun olduğunu biliyorum.”

“İyiyim. Sen de yorgun olmalısın, Wy. Kalmak zorunda değilsin. Eminim ki kardeşlerin—”

“Onlar iyiler. Hem senin bir şeyleri *vidalamanı* izlemek hoşuma gidiyor.”

“Komiksin.”

“Başarabilirsin.”

Gülümsedim. “Başarabilirim.”

Ava sadece kısırağa bakarak yavaşça başını salladı. “Mucizeler yaratıyorsun, Sally.”

“Henüz bunu demek için çok erken. Bu konuda ihtiyatlı bir şekilde olumlu—”

“Bu da demek oluyor ki bu tatlı kız gayet iyi olacak.” Wyatt ata doğru başını salladı.

Neyse ki kısırağın ameliyatı, tayınkinden daha az karmaşıktı. Kaburgaları kırılmış ve kaval kemiği çatlamıştı ancak düzeltmek için plak takılması gerekmemişti.

Sonuçtan çok memnundum. Babam ve Vance’in ahırını temizlemesini izlerken yorgunluktan bitkin düşmüş durumdaydım.

“Gerçekten hepinize ne kadar teşekkür etsem az.” Ava’nın bakışları benimkilerle buluştu. “Gerçekten çok yeteneklisin. Wallacelar benden burada eğitim programlarına başlamamı istediklerinde—”

“Eğitim programı mı?” diye sordu Wyatt.

“Yarışlara katılmayı umuyorlar,” diye açıkladım. “At yetiştirmek ve binicileri eğitmek gibi her tür şeyi yapmak istiyorlar.”

Aslında bu bir fırsat olabilirdi. Yarış atları üzerinde pek çok ameliyat gerçekleştirmiştım.

“Ama evet,” diye devam etti Ava. “Hartsville’deki hayvan bakımı konusunda ne kadar uzman olduğunuzu fark etmemiştim.

Her şeyi gördüğümü sanırdım ama daha önce hiç bunun gibi bir şey görmedim.”

“Ne kadar süre yarıştın?” diye sordum.

Ava’nın gözlerinde hüzünlü bir bakış belirdi. “Beş yıl ama sanki hayatım boyunca bunun için hazırlanmışım gibi hissediyorum.”

“Özlüyor musun?”

“Hem evet hem de hayır. Artık bırakmaya hazırdım. Kızıma hamile kaldığımda zamanının geldiğini anlamıştım.”

“Ah!” Wyatt’ın yüzü aydınlanmıştı. “Kızın kaç yaşında?”

“Üç yaşında.”

Wyatt’a baktım. “Onu Ella ile tanıştırmalıyız, değil mi?”

“Kardeşimin de üç yaşında bir kızı var,” diye açıkladı Wyatt. “Tam oyun yaşı.”

“Hem de nasıl. Ve çok yorucu.”

“Sizi bir araya getirmeliyiz.”

Ava gülümsedi. “Bu hoşuma gider.”

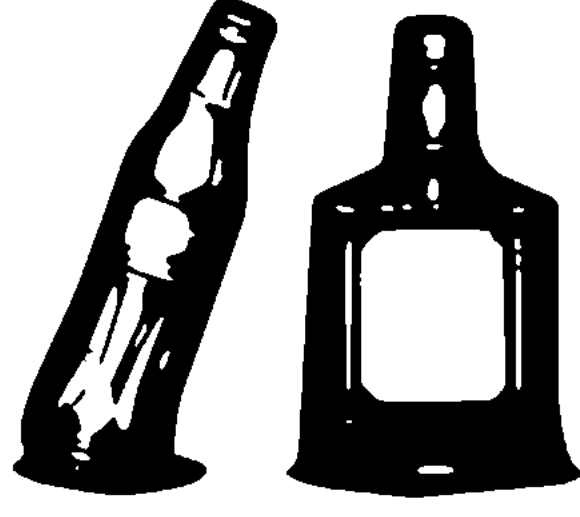
Wyatt’a, kimse bizi duyamayacak kadar onun kamyonetine doğru uzaklaştığımızda, “Ava’yı Sawyer’la tanıştırmaya mı çalışıyorsun?” diye sordum.

Güldü. “Tabii ki Ava’yı Sawyer’la tanıştırmaya çalışıyorum. İkisinin de üç yaşında kızları var. İkisi de yalnız.”

“Ava’nın yalnız olduğunu nereden çıkardın? Hayır, dur. Onun bekâr olduğunu nereden biliyorsun?”

Omuz silkti. “Yüzük takmıyordu ve bir kocası ya da erkek arkadaşı olduğunu duymadım. Bekâr olduğuna bahse girerim.”

Peki ya ben? Benim sevgilim vardı. Ve sanırım bunun asla değişmemesi için yavaş yavaş bir plan yapmalıydım.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Wyatt, ben ve babam Lucky River Çiftliği'ne geri dönmüştük. Yeni Ev'de herkesle birlikte öğle yemeği yiyecektik. Annemin tavuk güvecinin kokusunu alır almaz Wyatt'ın omzuna doğru yaslandım. Gözlerimi açık tutmak için kürdana ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Cash ağzını sildi ve karşı masamızda oturduğu yerden kalktı. "Siz ikiniz niye eve geçmiyorsunuz? Sürüyü biz hallederiz."

O an Wyatt'ın hareketsiz kaldığını hissettim. Cash'in, Wyatt'ın yerine işi üstlenip kardeşiyle benim, *birlikte* dinlenmemize izin vermesi büyük bir olaydı.

"Emin misin?"

"Bu palyaçolar fazla saçmalamadığı sürece," dedi Cash Duke'ün kafasındaki beyzbol şapkasına vurup.

"Dostum!" dedi Duke. "Şapkamla uğraşmayı bırak. Bugün kötü saç günümdeyim."

Cash'in yanındaki sandalyede oturan Mollie sırtıttı. Kucağında Ella vardı ve Ella'nın uzun sarı saçlarını sabırla iki örgü yapıyordu. "Yoksa yataktan fırlayarak mı çıktın?"

"Bir dakika, sen kiminle yattın?" diye sordu Ryder.

Duke sadece sırtıttı. "Bir beyefendi öpüştüğünü anlatmaz."

"İyi ki bir beyefendi değilsin," diye cevapladı Wyatt.

"Beyefendi ne demek?" diye sordu Ella.

Cash eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben. Ben bir beyefendiyim."

“Her zaman değil,” diye cevapladı Mollie, kendi tarzındaki sırtışıyla.

Cash elini Mollie’nin ensesine koydu. “Kibar bir ortamda ayrıntıya girmeyeceğim ama haklısın tatlım.”

Wyatt boynunu eğip bana baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ama yine de aramızda sessizce paylaştığımız şakaya gülümsedi. Wyatt da bir beyefendi değildi.

Beni vahşi bir hayvana dönüştürüyorsun, diyordu konuşmadan, gözlerinin kenarındaki deri kırışmıştı.

Başka türlü mü mümkün olamazdı, diye cevap verdim ben de bakışlarımla ve başımı çevirip gömleğinin üzerinden kolunu öptüm.

“Ama evet, Sally bir mucize yarattığı için molayı hak ediyor,” diye devam etti Cash.

“Wyatt da kendi dalında mucizeler yarattı,” diye cevap verdim.

Cash kaşlarını kaldırdı. “Daha fazlasını bilmeli miyim?”

“Atları iyi bir yere götürdü. Onları sakinleştirdi, böylece ben de sorunsuz bir şekilde işimi yapabildim,” diye cevap verdim. “O, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi cerrahi asistan. Tabii ki babam dışında.”

“Gerçekten mi?” Cash, kardeşine şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

“Daha önce hiç, bir asistanım bana kahvaltı için bisküvi getirmemiş ya da bunu yaparken bu kadar yakışıklı görünmemişti, yani, evet, gerçekten.”

Wyatt gömleğinin manşetlerini açtı. “İkiniz de beni utandırıyorsunuz.”

“Eve gidin.” Cash bizi uğurladı. “Bugün ikiniz de iyi iş çıkardınız.”

Wyatt'ın evinde hızlıca bir duş aldık. Çok yorgun olduğumu, fazlasıyla yakışıklı erkek arkadaşımınla sıcak duşta seks yapamayacak kadar bitkin olmamdan anlamıştım. Bugün Wyatt, mutluluğun başarı ya da dolgun maaşlar değil de bir topluluğa ait hissetmek, diğerlerinin arkasını kollamak ve tatlı kovboylarla çıkmak olduğunu fark etmemi sağlamıştı.

Bu kovboy, hayatımı olabilecek en iyi şekilde altüst etmişti.

Yatağa uzanıp derin bir uykuya daldık. Bir sonraki hatırladığım şey, pencerelerden içeri giren öğleden sonra güneşinin ışıklarıydı. Wyatt uyanmıştı. Başını çevirip bakışlarını, gözlerime dikti.

Gözleri o kadar keskin bir maviydi ki kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum.

“Aç mısın?” Sesi uykuyla olduğundan boğuktu.

Ona doğru uzandım. “Evet.”

Akşam yemeğinden sonra işlere yetişmek için dizüstü bilgisayarlarımızı alıp kanepeye yayıldık. Ustabaşı olarak Wyatt, kardeşleriyle birlikte çiftliğin büyük bir bölümünü yönetmekle görevliydi ve sorumluluklarının önemli bir kısmı da korkunç miktarda e-posta, tablo, fatura ve finansal tahminlerle uğraşmaktı.

Ben de bugün yaptığım ameliyatlara dair notlarımı temize çekip babama, Vance'e ve Ava'ya e-posta gönderdikten sonra haftanın başında sipariş verdiğim bazı cerrahi malzemelerin gönderi durumunu da kontrol ettim.

Sonra bir istifa mektubu taslağı hazırladım, bugünün tarihini atıp belgeyi dijital olarak imzaladım.

Belgeyi, danışmanıma göndereceğim e-postaya ekleyip Gönder'e bastığım an midem kasılmaya başlamıştı. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp derin bir nefes aldım.

Ardından gülümsedim.

Kariyerim konusunda bundan sonra ne yapacağım hakkında zerre fikrim yoktu. Babamla resmî bir ortaklığa mı girecektim? Kendi muayenehanemi mi açacaktım? Ava'dan beni işe almasını mı isteyecektim?

Bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, işimin ve tabii ki yaşantımın artık burada devam edeceğiydi.

Kalbim hep buradaydı zaten. Teksas'ta. Bunu kendime itiraf edebilmem için at gözlüklerimden kurtulmam gerekmişti.

Wyatt bana bakarken dizüstü bilgisayarından yansıyan ışık, burnunun düzgün hattına, dudaklarının dolgunluğuna vuruyordu. "Bakıyorum da birileri mutlu," dedi.

Onaaz önce yaptığım şeyi söylemeli miydim? Söyleyebilirdim. Muhtemelen söylemeliydim. Ama bir yanımda onu büyük bir jestle şaşırtmak istiyordu. Wyatt, ilk randevumuzun unutulmaz olması için çok uğraşmıştı. Bu kadar önemsemesi çok tatlıydı. Ve ona *Küçük Ev* kitaplarını verdiğimde mutluluktan çılgına dönmüştü. Danışmanımın da bu mektubu aldığına çıldıracağını biliyordum ve istifam resmiyet kazanmadan önce oldukça tatsız bazı şeylerle uğraşmam gerekebilirdi.

Ve evet, aileme de söylemeliydim. Gelecekteki işim için, her ne kadar yarım yamalak da olsa bir plan yaparsam bu haberin şokunu hafifletebileceğimi düşünüyordum.

Şimdilik haberi kimseye söylememeye karar verdim. Bu akşam, harika insanlarla dolu harika bir gün geçirmiş olmayı, sevdiğim şeyi yaparak kovboyumla kutlayacaktım.

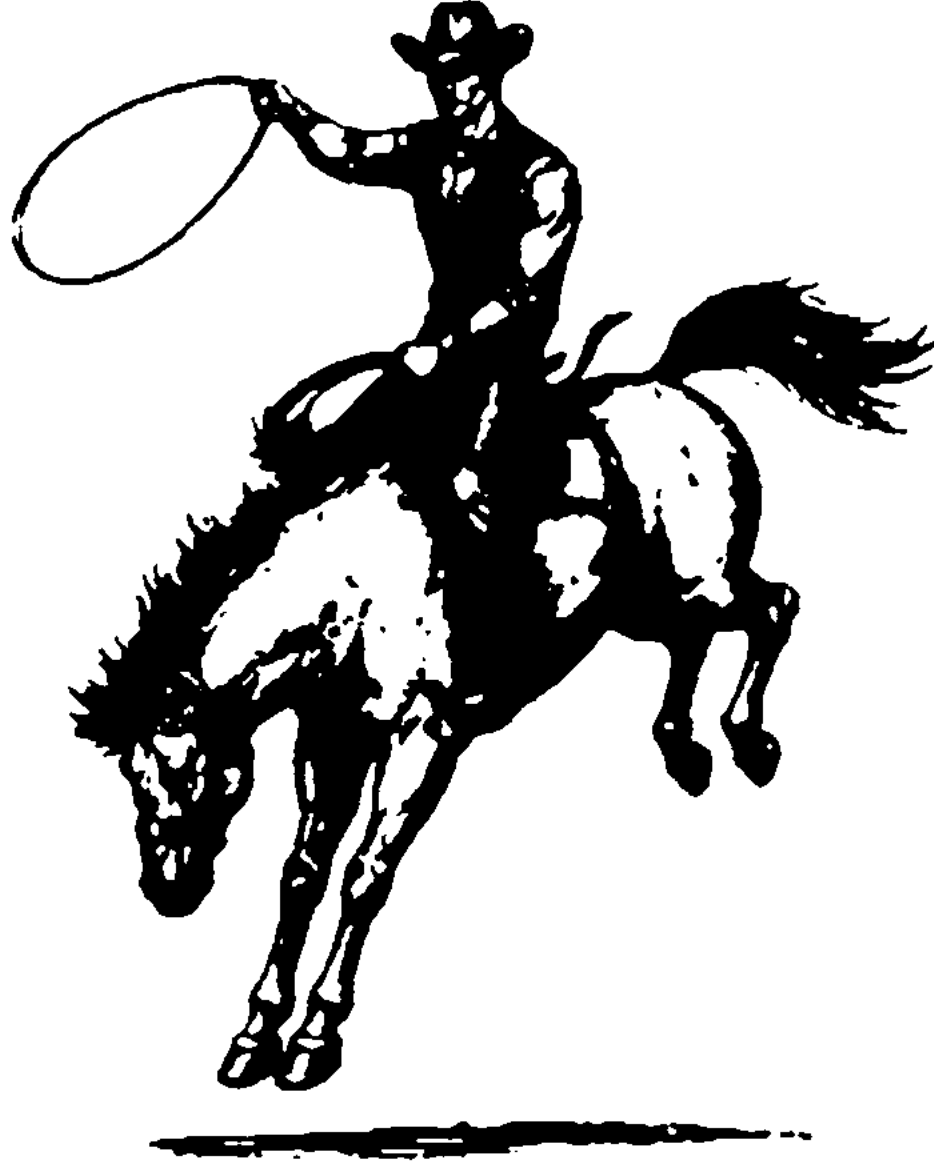
Canım biraz da gerçek suç programı izlemek istiyordu, sadece öylesine.

“Çok mutluyum,” dedim gerçekten öyle hissederek. “*Forensic Files* izleyelim mi?”

“Beni bir sonraki kurbanın yapmayacaksan, olur.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Wyatt
GÖZÜ PEK

Boğazımı temizledim. “Yani...”

Sawyer omzunun üzerinden bana bakarak gülümsedi.
“Yani...”

Normalde, o aptal, bilmiş gülümsemeyi yüzünden silmek için onu tokatlamak gelirdi içimden. Saat erkendi, parlak turuncu güneş ufukta yeni doğuyordu ve hava o kadar soğuktu ki nefesim buharlaşıyordu. Bu saatlerde huysuz olmazdım ama kardeşlerimin saçmalıklarıyla uğraşmak istediğim en son şey olurdu.

Ama bugün?

Bugün, midem düğüm düğüm olsa da sadece gülümsedim.
“Biraz vaktinizi alacağım, sizinle konuşmak istediğim bir şey var. Hepinizle.”

Beşimiz at sırtındaydık. Sürüyü otlatmak için Yeni Ev'den çok uzak olmayan bir otağa götürüyorduk. Bir keresinde biri Sawyer'a ebeveynlik tavsiyesi verirken duymuştum ve çocuklarla zor konular hakkında arabada konuşmak gerektiğini söylüyordu. Kimse kaçamazdı ve sen de araba kullandığın için korkunç derecede rahatsız edici bir konuyu açarken kimsenin gözünün içine bakmak zorunda kalmazdın.

Aynısının ata binerken de geçerli olduğunu düşünüyordum. İnekleri gözlüyormuş gibi yaparken bir yandan da kardeşlerime haberi verebilirdim.

Cash, iri siyah atı Kix'i dizginledi. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika."

Duke, kollarını eyerinin ön kaşına dayadı. "Sally'yi hamile bıraktın, değil mi?"

"Saçmalama."

Ryder bana döndü. "Bence kesin ikizdir. Bizim aile genlerinde var."

Gözlerimi devirdim. "Siz—"

"Sally ve Wyatt, bir ağacın altında," diye şarkı söylemeye başladı Sawyer. "Önce arkadaş oldular sonra yatakta coştular. Ardından bir bebek belirdi ve belki bir evlilik kapıda onları beklerdi?"

Cash bile sırtıyordu ki bunu iyiye işaret olarak sayacaktım.

"Bana bağırp çağırmana ne oldu?" diye sordum ona.

Cash elini iki yana açtı. "John B'yle Patsy henüz bizi terk etmedi. Hâlâ işe geliyorsun. Bir de evet, senle Sally birlikteyken ne kadar mutlu olduğunuzu görüyorum."

Ona öylece bakakalmıştım.

"Fikrimi her an değiştirebilirim," dedi omuz silkerek. "Bazen insanlar seni şaşırtır."

Başımı iki yana salladım. “Bunu sana Mollie mi öğretti?”

“Bana pek çok şey öğretti, evet.”

“Peki Sally sana ne öğretiyor?” diye sordu Sawyer gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Derin bir nefes alıp çayıra baktım. Yükselen güneş yakındaki kayalık uçurumları, solumuzdaki devasa ve kadim meşeyi, bölme çit boyunca çalılıklardan fırlayan yumrulu kaktüsleri ve dokunduğu diğer her şeyi altın rengine boyuyordu.

Sürünün ağır, keskin kokusuna rağmen Colorado Nehri’nin topraksı kokusunu alabiliyordum. İnekler *möölüyordu*. Atım kişnedi ama Sawyer’ın kısırağının kuyruğuyla ona vurmasını pek umursamıyor gibiydi.

Bu toprağı herkesten iyi biliyordum. Burada doğmuş ve hep burada öleceğimi varsaymıştım.

Belki öyle olacaktı. Belki de olmayacaktı. Artık pek de bir önemi yoktu. Çünkü Sally’nin yanında olduğum sürece mutlu bir adam olarak öleceğim kesindi.

Teksas’ı deli gibi özleyecektim. Ailemi her daim özleyecektim. Ama zaten uçaklar da bu yüzden icat edilmemiş miydi?

Doğan güneşe karşı gözlerimi kısarak boğazımı temizledim. “Sizce ben olmadan da burada idare edebilir misiniz?” dedim.

Bir sessizlik.

Kardeşlerim bana kocaman açtıkları gözlerle bakarken kalbim boğazımda atıyordu.

“Bu, düşündüğüm şeyi söylemeye çalıştığın anlamına mı geliyor?” diye sordu Cash sonunda.

Başımı öne eğdim. “Sally’yle New York’a taşınıyorum. Tabii kabul ederse—”

“Edecek.” Sawyer uzanıp hafifçe omzuma vurdu. “Senin adına o kadar mutluyum ki, Wy.”

“Sally hamile falan mı?” diye sordu Cash.

Güldüm. “Hayır, hamile değil. İsterse, olabilir. Bunu gerçekleştirmekten fazlasıyla mutlu olurum. Ama taşınmamızın ya da birlikte yaşamamızın sebebi bu değil. Yani *umarım* başarabiliriz. Her şeyi doğru yapmak istiyorum.” Cash’e baktım. “Bu yüzden önce sizinle konuşmak istedim. Ailem, bu çiftlik... Siz benim her şeyimsiniz. Ben...” Tanrım, ağlayacaktım. “Gitmek zorunda olmasaydım gitmezdim. Ama kızımın peşinden gitmeliyim, anlıyor musunuz? Hayallerini gerçekleştirmesine yardım etmeliyim çünkü... Sally benim *hayalim*.”

Sawyer omzumu sıktı. “O zaman kızının peşinden gitmelisin.”

“Burada yapmamız gereken o kadar çok şey var ki.” Solumuzda, belli belirsiz görünen bir şantiye alanına doğru işaret ettim. Orası Mollie’nin yeni stüdyosunun inşa edileceği yerdi, ayrıca eski Luck Çiftliği’ni Rivers Çiftliği’ne bağlayacak yolun bir kısmı da oradan geçiyordu. “Bunun, sıvışıp gitmek için berbat bir zaman olduğunu biliyorum—”

“Ama yapman gerekeni yapıyorsun.” Cash’in sesi yumuşaktı, bu da gözyaşlarımın daha hızlı akmasına neden olmuştu. “Anlayabiliyorum.”

Gözlerimi silip burnumu çektim. “Bunu samimi bir şekilde mi söylüyorsun gerçekten?”

Bir an, bu konuşmanın başka türlü sonlanabileceğini düşünmüş olmamdan dolayı kendimi aptal gibi hissetmiştim. Elbette kardeşlerim beni destekleyecekti. Cash bile. Eğer sevginin gücünü ve önemini öğrenen biri varsa o da Cash’ti.

“Evet, ciddiylim. Bu kararı vermenin senin için kolay olmadığını biliyorum.”

“Kolay değildi.” Eyerin üzerinde doğruldum. “Ama aynı zamanda verdiğim en kolay karardı da. Sally’yle burada, Hartsville’de birlikte olabilmeyi ister miydim? Tabii ki isterdim. Ama bizim payımıza düşen de bu, ben de elimizdeki kartlarla olabildiğince iyi oynamak zorundayım.”

Sawyer’ın dudakları seğirdi. “Bu benzetmeyi yapacağını bil-meliydim.”

“Seni itersem o attan düpedüz aşağı yuvarlanırsın.”

Gözleri parlıyordu. “Yap da görelim.”

“Sally onu hemen iyileştirir,” dedi Ryder.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Matkaplarla arası iyidir.”

“Komik değil,” diye karşılık verdi Sawyer.

Duke bir kahkaha attı. “Biraz komik gibi.”

“Bunların hiçbirini henüz ona söylemedin mi? Sally’ye?” diye sordu Cash güneşe karşı bir gözünü kısarak.

“Söylemedim. Biraz büyük bir jest yapmak istiyorum. Üzerinde ‘I Love New York’ yazan bir tişört falan giymek gibi. Onun yanında olmak için ne kadar ciddi olduğumu, onu desteklemek için ne kadar heyecanlı olduğumu gerçekten ona göstermek istiyorum. Ama önce sizin onayınızı almam gerekiyordu çünkü bunun hepimizi etkileyen bir karar olduğunu biliyorum. O da bensiz gayet iyi idare edeceğinizi görmek isteyecektir.”

Cash burnunu çekti.

Şimdi öylece bakma sırası bendeydi.

“Evet, seni fena özleyeceğim göt herif.” Omzunu kaldırıp burnunu sildi. “Ama senin adına mutluyum. Gerçekten çok mutluyum, Wy. Annem... Senin de tahmin edeceğin gibi kesin şu an cennette kutlama falan yapıyordur, öyle değil mi ama? Ciğerleri patlayana kadar ‘*Sonunda be, sonunda!*’ diye bağıırıyordu.”

Hem gülüyor hem de ağlıyordum, kardeşlerimin hepsi aynı durumdaydı. Anne ve babam hakkında yapılan her konuşmada içime kaya gibi bir keder otururdu. O keder hâlâ oradaydı. Ama aynı zamanda... Artık geçmişte olduğumdan biraz daha huzurlu hissediyordum kendimi. Sanki annemi delicesine özleyecek olsam da onun hakkında konuşmanın beni artık paramparça etmeyeceğini içten içe biliyordum.

Keder beni öldüremezdi.

“Son zamanlarda annem çok fazla aklıma geliyor.” Sürüden ayrılmaya başlayan bir öküzü durdurmak için kemendimi elime aldım. Hayvan kendi kendine yeniden sürüye katılınca elimi indirdim. “O da babam da çok fazla fedakârlık yapmak zorunda kaldılar. Sadece bizim için değil, birbirleri için de. Babam bu koca çiftliği miras aldığı anda annemin kendisini bir çiftçi olarak hayal edip etmediğinden emin değilim. Ama babamı sevdiği için yaptı. Babam da onu sevdiği için yürüttü bu işi. Ve mutluydular. En azından hatırladığım kadarıyla mutlu olduklarını *düşünüyorum.*”

Cash’in gözlerinde dalgın bir ifade vardı. “Mutluydular. Elbette her şey kusursuz değildi. Ama yaptıkları fedakârlıkları isteyerek yaptıklarını hissediyorum.” Bana baktı. “Tıpkı senin de isteyerek yapacağın gibi.”

“Ayrıca Ay’a falan taşınmıyorsun ya sonuçta,” diye ekledi Sawyer.

Cash başını salladı. “Buradaki işlerin bir parçası olmaya devam edebilirsin. Yeni bir ustabaşına ihtiyacımız olacak ama belki senin için yeni bir rol de uydurabiliriz. Stratejik planlama gibi falan? Bilmiyorum.”

Duke gülümsedi. “Mollie’ye benzemeye başlamışsın. Hoşuma gitti.”

“İş konusunda kafası çalışıyor, orası kesin.” Cash bana baktı, şapkası yüzünün yarısını gölgede bırakıyordu. “Ve o da seni bu işin içinde tutmanın bir yolunu bulmamıza yardım edecektir, Wyatt. Çünkü anne ve babamızın mirasını onurlandırmak istediğini biliyorum.”

Yeniden ağlamama ramak kalmıştı. “Evet, istiyorum.”

“Hepimiz istiyoruz,” dedi Duke. “O yüzden çiftliğe dair hayallerimizi birlikte gerçekleştirmemiz önemli. Senin New York’ta olman bunu değiştirmez.”

“Peki bana kuzeyli piç demeyeceğine dair söz veriyor musun?”

Duke bir süre düşündü. “Bu tutamayacağım bir söz olduğu için hayır. Elimizde kullanabileceğimiz bir koz olması lazım sonuçta.”

“Ayrıca sen...” Sawyer’a döndüm. “Ella’yla birlikte bizi ziyarete gelecek misin?”

Gülümsedi. “Dalga mı geçiyorsun? Ella, amcası Wy’ı ziyaret etmek için uçağa binme fikrine bayılacak.”

“Onun favori amcası olduğum için tabii.”

“Değilsin.” Cash yüzünü buruşturdu. “Benim.”

Ryder bizi işaret etti. “Yanlış ve daha da yanlış. Favori olan benim.”

“Eğer favoriden kastın *en az* sevilen ise evet, o zaman haklısın,” diye karşılık verdi Duke.

“Orada ne yapacağını düşündün mü?” diye sordu Cash.

Güneş gözlüğümü taktım. “Düşündüm. Bir şeyler bulurum. New York’un kuzeyinde buradaki gibi işletmeler olduğunu sanmıyorum ama bir yerlerde bu taşralı çocuğa mutlaka ihtiyaç olacağından eminim.”

Sawyer sırtıttı. “Birkaç çocuk yapıp büyütebilirsin. Bu da her zaman bir seçenek.”

“Siz bu çocuk yapma işinde çok ısrarcısiniz.”

“Ella’nın kuzenlere ihtiyacı var.” Sawyer, Cash’e baktı. “Senle Mollie bu konuda bir ilerleme kaydettiniz mi?”

Cash’in dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Deniyoruz.”

Kalbim sızlıyordu. Bütün bunlar yaşanırken burada olamama fikrinden nefret ediyordum. Sally de böyle hissedecekti, biliyordum.

Ama bu, Hartsville’e sık sık geleceğimiz anlamına geliyordu. O da kardeşlerimi en az benim kadar seviyordu ve coşkulu anlarda da kederli anlarda da burada olmak için elinden geleni yapacağını biliyordum.

Teksas’ta, gün içinde New York’a gidip gelen, birçok seferi olan birden fazla büyük havaalanı vardı. Bunu yürütebilirdik.

Yürütmek zorundaydık.

Ve kim bilir? Belki ileride bir gün, Sally’yle ikimiz yine dönüp dolaşıp Hartsville’e geri dönerdik. Onun ailesi de buradaydı ve Sally’yle yapacağımız çocukların büyütülmesine katkı sağlamak isteyebilirlerdi.

Çünkü *elbette* Sally’yle çocuk sahibi olmak istiyordum. Bunun bir ihtimal olduğunu şimdiye kadar fark etmemiş olmama inanamıyordum.

Bir ihtimalden de öteydi. Kesindi. Çünkü bunu yürütmeyi başaracaktım.

Sally’yi karım yapacaktım.

“Hepinizi seviyorum,” dedim. “Teşekkür ederim. Anlayışınız için. Ve şey... Bunca yıl bana katlandığınız için.”

Cash bana bir bakış attı. “Kesinlikle borçlusun. Yirmili yaşlarında resmen sikik bir kaçıktın.”

“İyi ki artık otuzlarımdayım.” Sağ elimde tuttuğum dizginleri sol elime aldım. “Sizden bir iyilik isteyebilir miyim? Sally’ye teklif ederken bana yardım eder misiniz?”

“Evlenme teklifi mi?” diye sordu Duke kaşlarını çatarak.

“Önce onunla New York’a gelmeme izin verip vermeyeceğini sormam ve taşınmam için sizin onayınızı aldığımı göstermem gerektiğini düşünüyorum,” dedim gülerek. “Sonuçta daha iki buçuk saniyedir falan çıkıyoruz.”

Ryder başını iki yana salladı. “Ama neredeyse bir ömürdür arkadaşınız.”

“Wyatt haklı.” Cash şapkasını bana doğru eğdi. “Tatlı Sally’yi acele edip korkutmayalım. Wyatt duygularını açacağı zaman büyük, romantik bir jest yapmalı, bir emrivaki olmamalı.”

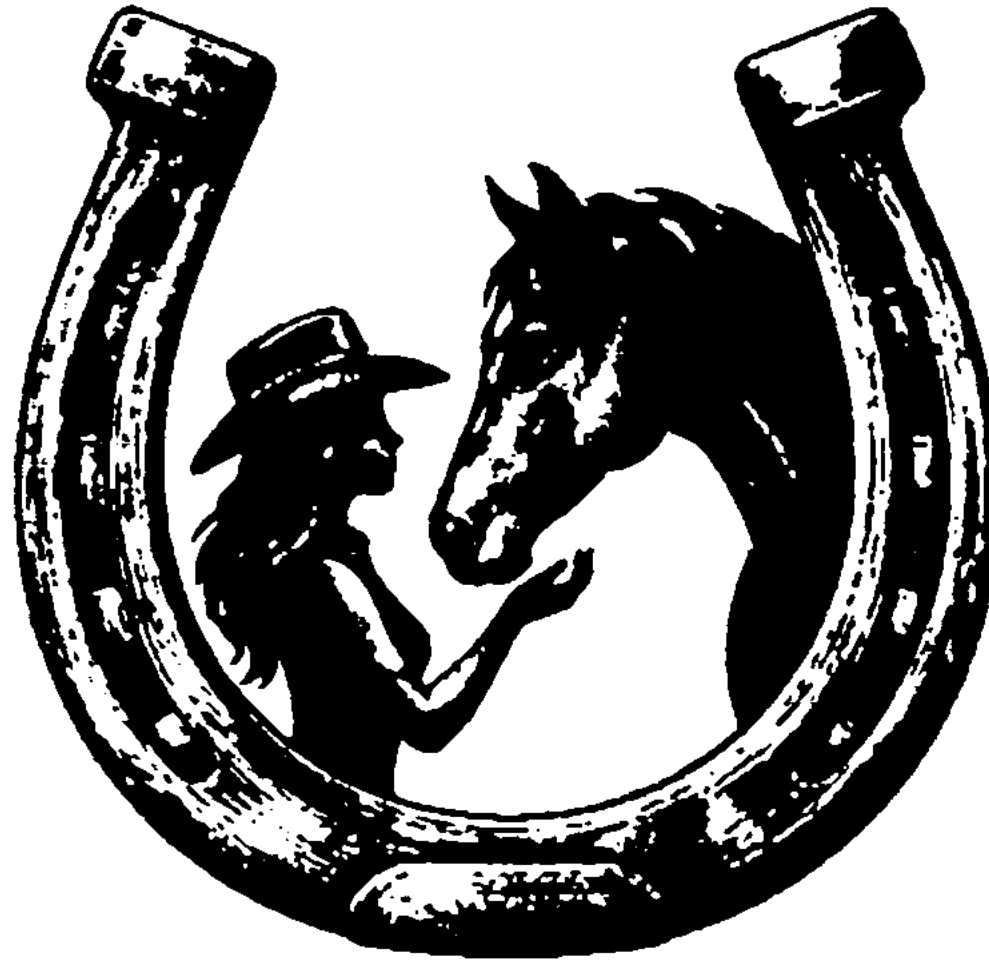
“Katılıyorum,” dedi Sawyer.

Cash bana gülümseyerek bakıyordu. “Şanslısın, Wyatt çünkü aklımda birkaç fikir var.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Sally

HİNDİ FÜME YANINDA AV TÜFEĞİ

“Bu elbise nasıl oldu?” diye sordum Mollie ve Wheeler’ın önünde küçük bir dönüş yaparak.

Wheeler hafif bir ıslık çaldı. “Tatlım, işte elbise dediğin *budur*.”

“Eğer en yakın arkadaşına ölümsüz aşkını ilan ederken bir elbise giyecek olsaydın o tam da bu olurdu.” Mollie bana sarılmadan önce ellerini çırdı. “Hartsville’de kalmana o kadar sevindim ki. Kendimi çimdikleyip duruyorum. Ithaca Üniversitesindeki işi kaptığına da elbette çok sevinmiştim ama uzun vadede burada kalmanı umuyorduk, ki bunu söyleyen tek kişi ben değilimdir. Seni seviyoruz, kızım.”

“Ben de sizi çok seviyorum.” Bir adım geri çekilerek elbisenin zarif krep kumaşını düzelttim. Alev kırmızısı renkli elbise en sevdiğim Bellamy Brooks çizmelerimle birebir uyumluydu.

Kumaş çıplak bacaklarıma sürtünürken tereyağı gibi yumuşak, ipeksi bir his uyandırıyor.

Gülümseyerek Mollie'nin Yeni Ev'deki eski odasının bir köşesine sıkıştırılmış boy aynasında kendimi inceledim.

Birkaç gün önce danışmanımla yaptığım bir görüşme sırasında Ithaca Üniversitesindeki görevimden resmen istifa ettiğimde bu mutlu haberi (umarım mutlu bir haber olarak karşılanır) herkesle paylaşabilmek için son dakika küçük bir arkadaş toplantısı düzenlemeye karar vermiştim. Kendimi anlatmak için bir fırsat yaratmıştım.

Ayrıca Wyatt'a, ilişkimize olan inancımı göstermek istiyordum. Burada kalma niyetimi herkesin önünde ilan ederek onunla olmayı ne kadar çok istediğimi görmesini umuyordum.

Onu ne kadar sevdiğimi ve Hartsville'de birlikte kurduğumuz bu toplulukla ne kadar gurur duyduğumu.

Ama dürüst olmak gerekirse bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda aklımda milyon tane soru işareti vardı. Ya babam çılgına dönerse? Ya kendimi rezil edersem? Ya da daha kötüsü, Wyatt'ı utandırırsam?

Mollie beni, bunu yapmam için ikna etmişti. Danışmanımla yaptığım görüşmeyi bitirdikten sonra konuştuğum ilk kişi oydu. Hayalimdeki işi geri çevirmek zaten yeterince büyük bir jestken bunu daha da büyütme fikrini ortaya attığımda Mollie hiç tereddüt etmeden bana destek olmuştu.

“Cash'in sürprizlere alerjisi var,” dedi. “Ama Wyatt? Yani adam, seninle sahte sevgili olmayı, kendini tutamayacağını bile bile kabul etti. Wyatt sürprizler için yaşıyor. Büyük oynayacaksan bence tam zamanı. Adamını sevdiğini yüksek sesle dile getir, kızım. Hayatını yüksek sesle yaşa.”

İşte bu yüzden üzerimde şu an Mollie'nin dolabından ödünç aldığım Gucci marka bir elbise vardı. Özeldi, ısıltılıydı ve evet, “büyük oynamam” için ihtiyacım olan o öz güveni veriyordu.

“Harika görünüyorsun,” dedi Mollie. “Ve pek de gergin görünmüyorsun.”

“Garip çünkü aslında kusacakmışım gibi hissedecek kadar gerginim. Bu elbiseyi mahvetmemek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum, Mollie.”

Mollie sadece gülümsedi ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Elbiseyi boş ver. Asıl, Wyatt'ın seni bu gece eve götürdüğünde nasıl ikiye katlayacağını düşün.”

“Yatakta bayağı vahşi biri, değil mi?” diye sordu Wheeler dalgın bir özlemle.

Mollie hâlâ gülümsüyordu. “Sally'nin istediği de tam buydu işte; vahşi kovboylarla eğlenmek. Ve bakın ne oldu! Evrene ne istediğini söyledin ve ta daaa! İşte karşında.”

“Wyatt'ı yirmi yıl boyunca istediğimi ama ona bir kez bile dokunmadığımı unutuyorsun. Benim gibi bir kızdan hoşlanacağını asla düşünmemiştim. Dahası, eğer arkadaştan fazlası olursak onu tamamen kaybetmekten korkuyordum.”

“Ama sonunda yine de onu istemeye cesaret ettiğin için...” Mollie parmaklarını şıklattı. “Oldu işte.”

“Oldu.” İçimde bir heyecan patlaması yaşadım; sevinç, beklenti ve baş döndürücü bir inanamama hâli. “Bu yaşadıklarım bir rüyaymış gibi. Sanki her şeyi karmakarışık bir hâle getiriyor-muşum gibi hissediyorum. İş konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Evet, Wyatt'la birlikte kalıyorum sayılır ama birlikte bir evde yaşamayı bile konuşmadık—”

“Yanına taşınmanı ister,” dedi Wheeler. “Bunu sen de biliyorsun.”

Mollie ciddiyle başını salladı. “Bilinen bir gerçek var ki eğer Wyatt Rivers’ın şansı olsaydı Sally Powell’in parmağına yüzüğü çoktan takmış olurdu.”

İtiraz etmek, laflarını geçiştirmek istiyordum.

Ama bunun yerine gülümsedim. Haklılardı.

Bütün bunlar fazlasıyla doğru hissettiriyordu.

“Demek istediğim şey, bir planım vardı. Hem de çok iyi, çok mantıklı bir plan. Şimdiyse Wyatt’la birlikte Hartsville’de bir hayat kurmak dışında hiçbir planım yok.”

Wheeler omuz silkerek, “Bana gayet sağlam bir plan gibi geldi. Gerisini de bir şekilde halledersin,” dedi.

“Eğer gerçekten bu işi yürütmek istiyorsanız, yürütürsünüz,” diye ekledi Mollie. “Bunu kendi tecrübelerimden yola çıkarak söylüyorum.”

O kadar mutluydum ki kendimi patlayacak gibi hissediyordum. “Umarım.”

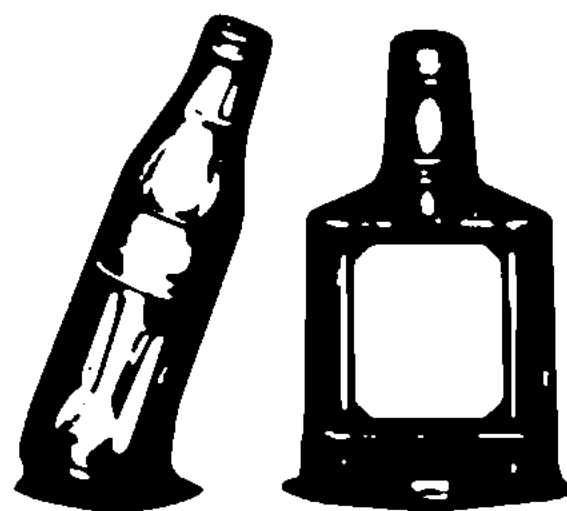
“Babanı da iş kısmını çözmek için kafa patlattığımız konusunda bilgilendiririz,” dedi Mollie göz kırparak. “Onun nasıl tepki vereceği konusunda gergin olmanı anlayabiliyorum.”

Bayılacak gibi hissedecek kadar gergin, evet.

“Keşke bana biraz güvense. Onu hiç hayal kırıklığına uğratmadım, hiç kötü bir karar vermedim. Şimdi de kötü bir karar vermiyorum.”

Mollie elimi tuttu. “Fikrinin arkasında durduğun için seninle gurur duyuyorum.”

Umalım da babam da böyle hissetsin.

Annemle günlerdir arkadaş toplanması davetimi için yemek hazırlıyorduk ama yine de bu sabahı Yeni Ev'in mutfuğında, büyük çiftlik masasını en güzel porselenler ve bardaklarla donatmak, ikram edeceğim akçaagaç şuruplu bourbonlar için limon sıkarak, oda sıcaklığına gelmesi için dün tütülediğimiz hindiye dolaptan çıkarmak gibi son dakika işlerini hallederek geçirmiştum.

Saat dört buçukta kırmızı elbisemle tekrar mutfuğa dönmüşüm. Plana göre herkes beş gibi gelecekti. Wyatt, çiftliğin Rivers tarafına yapmak istedikleri yeni ahırın planlarını konuşmak için Cash ve müteahhitleriyle bir toplantıya gitmişti ve bütün öğleden sonra yoktu.

Onu görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Aslında, herkesin önünde Hartsville'de kalacağımı söylediğimde Wyatt'ın tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum. O kadar, o kadar mutlu olacaktı ki. Acaba onun evine taşınmamı teklif eder miydi?

Annemin de babamın da vereceğim habere nasıl karşılık vereceğini merak ediyordum. Annem, Wyatt'la olan ilişkim konusunda beni hep desteklemişti ama eğitimimle ve kendim için kurduğum gelecekle ne kadar gurur duyduğunu da biliyordum. Gerçi o öğleden sonra mutfakta konuşurken bana kalbimin sesini dinlememi söylemişti. O zaman benim için, yani bizim için mutlu olacaktı, değil mi?

Mollie'nin elbisesi kirlenmesin diye bir önlük taktım. Ellerim titrerken fırın eldivenlerini elime geçirip devasa, yaklaşık sekiz kiloluk hindiye fırından çıkardım. Yemeği yeniden ısıtmak mutfuğa akılalmaz derecede güzel bir koku yayılmasını sağlamıştı; ceviz dumanı ve yaptığım karamelize soğanların kokusu her yere

sinmişti. Midem heyecandan kaskatı olmasına rağmen gurulduyordu.

“Vay canına, ne güzel kokuyor.”

Arkamdan gelen sesle neredeyse elimdeki hindiye düşürecektim. Tepsiyi ocağın üzerine bırakırken arkamı döndüm ve babamın mutfığa girdiğini gördüm.

Elinde iki adet bez torba vardı. İçlerinde ne olduğunu bilmek için sormama gerek yoktu, annemin pikan cevizli turtası, Ella için Şükran Günü temalı bir hediye ve annemin benim için ütülediği, porselen takımıyla uyumlu keten peçeteler.

Yorgun görüldüğünü fark edince içim burkuldu, gözlerinin etrafında koyu mor halkalar vardı. Bir anlığına kararlılığım sarıldı. Babamı zaten olduğundan daha fazla strese sokmak isteyeceğim son şeydi. Çok çalışıyordu ve çok fazla şey için endişeleniyordu.

Ama artık bunu kendi sorunum hâline getirmeyecektim. Bunu düzeltmek benim görevim değildi, tıpkı benim hayatımı yaşamanın onun görevi olmadığı gibi.

“Annem, kömürlü komado barbeküye yatırım yaptığı için mutluyum,” dedim hindiye pişirdiğimiz yumurta biçimli barbeküye bakarak. “Bence harika olacak. Sen nasılsın?”

Torbaları tezgâha bıraktı. “İyiyim. Uzun bir gündü ama bu yeni bir şey değil. Annen, evde duş alırken bunları bırakmamı istedi. Senin şu davetini bütün hafta boyunca dört gözle bekledim.”

“Ben de.” Arkama uzanıp önlüğü çözdüm ve başımdan çıkardım. “Bence bu güzel bir gelenek olabilir, ne dersin? Şükran Günü’nden biraz daha rahat ama yine de güzel yemekler, güzel şaraplar olan bir sofrâ. Üstelik davetlilerini de kendin seçiyorsun. En iyi etkinlik fikri.”

Tam o sırada babamın bana baktığını fark ettim. Daha doğrusu kırmızı elbiseme bakıyordu ve yüzüne sert bir ifade yerleşti. “Gündelik bir akşam yemeği için epey şık giyinmişsin,” dedi.

Mideme sanki yüz kiloluk bir kaya oturmuş gibi bir his çökmüştü içime. “Yine de özel bir gün.”

“En son en zaman böyle süslenmiştin biliyor musun? Wyatt’la o hayır gecesine gittiğin zaman. Hani şu ikinizin sadece *arkadaş* olduğunuza dair yeminler ettiğin gün.”

Tanrım... Babam anlamıştı. Elbette anlamıştı. Beni neredeyse herkesten iyi tanıyordu.

“Neler oluyor, Sally?” Avuçlarını mutfak adasının tezgâhına bastırdı. “Lütfen bu sefer bana yalan söyleme.”

Gözlerinin içine baktım. Ağzım kurumuştur. “Bu akşam yeni bir başlangıcı kutlayacağız. Ben...” *Nefes almaya devam et.* “Ithaca Üniversitesindeki işi reddettim.”

Sessizlik.

Korkunç, berbat bir sessizlik. Babamın yargılayıcı bakışlarıyla, onaylamayan yüz ifadesiyle ağırlaşan bir sessizlik.

Yüzüm yanıyordu. Ama artık buradan geri dönemezdim. Bir kere söylemiştim ve sonuna kadar gidecektim.

“Beni bir dinler misin?” diye sordum.

Babamın çenesindeki bir kas seğirdi. “Peki.”

“Hartsville’e döndüğümünden beri bir şey fark ettim. Ithaca’dayken hayatımda hep eksik bir parça varmış gibi hissediyordum ama ne olduğunu bir türlü tam adlandıramıyordum. İşimi seviyordum ama sanırım... Sanırım biraz yalnızlık çekiyordum. Dışlanmışlık. Daha fazla ameliyat, daha fazla araştırma yapmamız için hocalarımız üzerimizde sürekli baskı kuruyordu; bizden kendimizi zorlamamız, en iyisi olmamız bekleniyordu. Ama ne için? Orada her şey hep rakamlara dayanıyor. Alınacak

burslar, çıkacak haberler, kazanılacak övgüler. Sanki mesele hayvanlar da değildi, insanlar da... Anlıyor musun baba? Evet, Ithaca Üniversitesi asistanlığım için doğru bir yerdi belki ama hayatımın geri kalanı için doğru yer olduğunu sanmıyorum. Orada öğrendiklerimi alıp burada uygulamak istiyoru—”

“Bundan daha büyük bir amacın var.”

İçimde bir öfke alevlenmişti. “Topluluğuma hizmet etmekten daha büyük ne gibi bir amacım olabilir ki? Sevdiğim insanlarla birlikte, anlamlı bir iş yaparak ruhumu beslemekten daha yüce ne var şu hayatta?”

“İnan bana bu hayatı istemezsin—”

“İnan bana aynı yerde yaşıyor olmamız, *aynı hayatı* yaşayacağımız anlamına gelmiyor.”

Babam gözlerini kırıştırdı, belli ki verdiğim bu şiddetli karşılık onu hazırlıksız yakalamıştı. Onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştım. Hatta çocukluğumdan beri ona hiç karşı geldiğimi bile hatırlamıyordum.

“Bana güvenmelisin,” dedim. “Eğer burada gerçekten bir fark yaratabileceğime inanmasaydım Hartsville’de kalmazdım. Ama buradaki arkadaşlarımı ve ailemi seviyo—”

“Wyatt’a âşık oldun, o yüzden kalıyorsun.” Babam yüzünü buruşturdu. “İtiraf et.”

“Ona âşık oldum,” dedim. “Ama kalmamın sebebi o değil. En azından *tek* sebebi o değil.”

Babam elini yumruk yaptı. “Bu bir hata. Ona söylemiştim—”

“Ona ne söylediğini biliyorum.”

“Hangi adam, sevgilisinin hayatının fırsatını elinin tersiyle itmesine izin verir?”

“Wyatt bilmiyor—”

“Bana nasıl ihanet etti, aklım almıyor.”

“Kimse sana ihanet falan etmedi!” diye çıkıştım. “Görmüyor musun? Bu iyi bir şey, baba. Kızının mutluluğu seçmesi iyi bir şey.”

Bana baktı, gözlerindeki öfke parıltısı karşısında nefesim ke-silmişti. “Katılmıyorum. Hayatımda daha fazlasını yapmadığım için ne kadar pişman olduğumu biliyorsun. Kaçırdığım fırsat-ları, kurtarabileceğim hayatları, parayı... Bütün bunlara sahip olabilecekken sen hiçbirini istemiyorsun öyle mi?” Alayla solu-du. “Sen kendini ne sanıyorsun?”

Sonra aniden arkasını dönüp kapıya yöneldi.

“Baba—”

Elini kaldırdı. “Rahat bırak beni, Sally.”

“Nereye gidiyorsun?”

“*Bırak* dedim.” Kapıyı tutup sertçe açtı.

Kapıdan çıkıp ardından gürültüyle kapatınca irkildim.

Yani... Bu, düşündüğümünden çok ama çok daha kötü olmuş-tu. Babamın hayal kırıklığına uğramasını anlıyordum. Ama bu kadar öfkelenmesi? Suçu Wyatt’a atması, onun hakkında hemen en kötüsünü varsayması?

Bu sınırı aşmaktı.

Hâlâ elimde tuttuğum önlüğü buruştururken bacaklarım pelteleşmiş gibiydi. Önlüğü tezgâhın üzerine fırlatıp babamın peşinden dışarı çıktım. Ama çok geç kalmıştım. Bahçeye adım attığımda babam kamyonetine atlamış ve gaza basmıştı bile. Lastikleri zemindeki çakılları savurarak aracı uzaklaşıyordu.

Düşünmeye çalıştım. Babam nereye gidebilirdi? Boynunu büküp eve döneceğini sanmıyordum. O kadar sinirliydi ki. Bence Wyatt’ı bulmaya gitmişti.

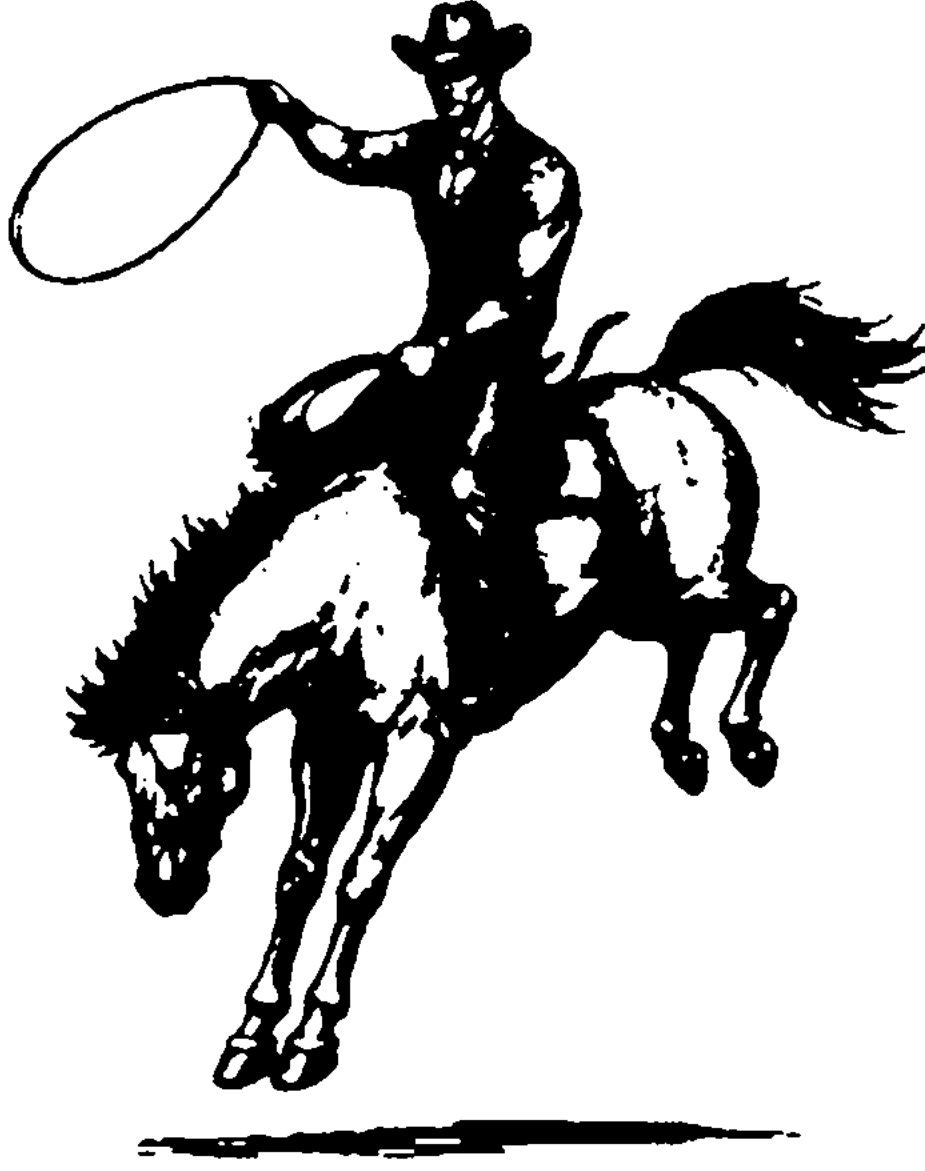
Aman Tanrım... Babam Wyatt’a ne yapacak?

Tahmin yürütmem gerekirse, erkek arkadaşım ya hâlâ çiftlik ofisindeydi ya da ahırda, atları yerlerine koyuyordu.

Ahıra gitmeye karar verdim. Telefonumu almak için içeri koşup geri döndüm ve montumu giyip giderek koyulaşan alacakaranlık havasına doğru adım attım. Bütün bu süre boyunca tek bir şey için dua ediyordum: *Tanrım, lütfen çok geç kalmış olmayayım.*

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Wyatt
KESKİN NİŞANCI

Ryder giydiğimiz aynı tişörtlere şöyle bir bakıp başını iki yana salladı. “Kendimi salak, boktan bir erkek müzik grubunun üyesi gibi hissediyorum.”

“O hâlde sana *bye, bye, bye*,” dedi Sawyer ceketinin önünü kapatırken şarkı söylercesine.

Ryder dudaklarını büzdü. “Ne zamandır Backstreet Boys hayranısın?”

“Bu *NSYNC şarkılarından bir alıntıdır, bilginize,” diye karşılık verdi Sawyer. “Ella benimle arabadayken erkek şarkıcı gruplarının çalma listelerini açıyorum. Yeterince zararsızlar gibi geliyor, haksız mıyım? Kızların onları sevmesinin bir sebebi var.”

“O sebep kesinlikle bu tişörtler değil,” dedi Ryder inleyerek.

Ben kendi montumun fermuarını çekerken güldüm. “Onu on dakika giymek zorundasın. Hadi bilemedin on beş. Nasıl olduğunu hatırlıyorsunuz, değil mi? Mutfakta sıraya giriyoruz, montlar üzerinizde olacak, bunu unutmayın. Sonra Sally’nin dikkatini çektiğimizde—”

“Soyunup debelenircesine dans ediyoruz.” Duke başını salladı. “Anlaşıldı.”

Sally’nin arkadaş toplanması için Yeni Ev’e geçmeden önce benim evde Sawyer, Ryder, Duke ve ben kısa bir toplantı yapmıştık. Cash günü Mollie’yle geçirmişti ama çiftliğe geri döndüğünde bu sabah onunla konuşmuş ve ona talimatlarını vermeyi ihmal etmemiştim.

Sally buluşma etkinliği yapmayı teklif ettiğinde bunun, her şeyimi ortaya koyup birlikte kalmak için onunla dünyanın sonuna kadar gitmeye hazır olduğumu göstermek için mükemmel bir zaman olduğunu hemen anlamıştım.

Cash tişörtleri sipariş etmiş, Sawyer şampanyayı almıştı ve ben de ailelerimiz ile arkadaşlarımızın önünde ona söylemek istediklerimi defalarca kez kurgulamıştım.

Evlilik teklifi edecekmişim gibi hissediyordum. Ama bunu önemsemedim. Ne kadar çok pratik yaparsam o büyük soruyu sorarken o kadar iyi olacağımı düşünüyordum.

Eğer bana kalsaydı bir an önce evlilik teklifi ederdim. Bu gecenin nasıl geçeceğini gördükten sonra bir plan yapacaktım.

Sawyer güldü. “Ella çıldırarak. Bu arada, gidip onu bakıcısından alacağım. On beş dakika sonra evde görüşürüz, tamam mı?”

“Tamam. Ve Sawyer...” dedim.

“Efendim?”

“Teşekkür ederim.” Yutkundum. “Hepinize teşekkür ederim.”

“Gittiğinde çiftlik evi benim olacak,” dedi Ryder.

O ve Duke, çiftliğin bizim tarafında kendileri için yenilenmeye başlayan evleri beklerken hâlâ yatakhane de yaşıyorlardı.

Duke başını iki yana salladı. “Bunun için benimle savaşman gerekecek.”

“Ben hâlâ buradayım,” dedim.

Ryder beni kucaklamak için kendine çekti. “Hazır mısınız?”

“Yıllardır hazırım. Hadi yapalım şunu.”

Sawyer kamyonetiyle evine giderken geri kalanımız Lucky River Çiftliği’nin yeni F-350’lerinden birine binip Yeni Ev’e doğru yola çıktık. Bütün gün bu kamyoneti kullanmıştım, bu yüzden termosum bardaklıkta, Beretta tüfeğim de koltuğun altındaydı.

Duke, *NSYNC’den bir şarkı seçip sesi sonuna kadar açtı. “Rica ederim, Ryder.”

“Dostum, kes sesini.”

“Eve varana kadar nakaratı söyleyeceğine yirmi dolar bahse girerim.”

“O zaman yirmi dolar kaybedeceksin.”

Duke, her zaman olduğu gibi şarkının nakaratı başladığında avazı çıktığı kadar yüksek sesle şarkıya eşlik ediyordu. Ben de gülerek ona eşlik ederken Ryder da bize katılmıştı. Üçümüz de sonbaharın alacakaranlığında arabada aptallar gibi gülümseyorduk.

Aptalca gelebilir ama sanki kalbimde kanatlar çıkmış gibi hissediyordum. O kadar mutluydum ki uçabilirdim.

Özgür olduğum için uçabilirdim.

Artık saklanmak yoktu. Artık olduğum yerde daireler çizip düşünmemeye çalışarak geçmişimle ya da sevdiğim kızı bırakmış olduğum gerçeğiyle yüzleşmekten kaçmama gerek yoktu.

Birine olan bağılılığımın beni özgür kılması ne garipti. Sanırım gerçek dedikleri şey de tam olarak böyle bir şeydi. Gerçek neye benzerse benzesin, ancak onu yaşıyorsan kendini iyi hissederdin.

Hatta son derece iyi.

Ağılı ve at ahırını geçtik. Kaşlarımı çatarak ahırın ışıklarının yandığını görünce müziğin sesini kısıtım. Hareket sensörleri vardı, yani sadece yakınlarda hareket algıladıklarında yanıyorlardı.

“En son ahırda siz vardınız, değil mi?” diye sordum kardeşlerime.

Duke penceresinden dışarı baktı. “Bir saat önce çıktık. Orada kimse olmaması gerekiyor.”

Ahırı işaret ettim. “Hemen bir kontrol edeyim.”

Kamyoneti tepeden aşağı, ağılların ve ahırın bulunduğu küçük vadiye doğru sürdük.

Ahırın yan kapısının ardına kadar açık olduğunu görünce bir anda betim benzim attı. Kamyoneti park eder etmez hemen koltuğumun altındaki tüfeğimi çıkardım.

Yolcu koltuğundaki Duke ile göz göze gelince ona başımı salladım.

Kapılarımızı aynı anda açıp üçümüz de soğuk havaya adım attık. Ben önden gidiyordum, tüfeğimi kolumun altına sıkıca yerleştirerek kaldırdım.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bir şeyler oluyordu. Hissediyordum.

“Kim var orada?” diye bağırdım. Ses çıkarmadan dikkatlice tüfeğimin emniyet kilidini kapadım. “Kimsin?”

Cevap yoktu.

“İçeri giriyoruz,” diye ekledi Ryder. “Ve silahlıyız.”

Ahırın köşesini döndük. Yanağımı tüfeğin dipçğine dayayarak açık kapıdan kendinden emin adımlarla içeri girdim.

Gölgelerin içinde, tavadaki ışıkların etkisiyle bir silüetin hareket ettiğini gördüm. Parmağım tetikteydi.

“Çık dışarı,” dedim. “Hemen.”

Karanlıktan John B çıktığında çok rahatlamıştım. Hemen emniyet kilidini tekrar açıp tüfeği yere bıraktım ve derin bir nefes aldım. “Tanrı aşkına, John. Neden—”

Ama o, bu yaşta yapabileceğini düşünmediğim bir hızla tüfeği elimden aldı ve onu kaldırıp namluyu göğsüme doğrulttu. “Tam da aradığım kişi.”

O kadar şaşırmıştım ki beynimin olan biteni anlaması birkaç saniye sürmüştü. Çünkü bu davranış onun karakterine hiç uymuyordu.

İlk olarak, John B parmağını tetiğe koydu.

Ardından sol gözünü kapattı ve kalbimi hedef aldı. Emniyet kilidini kapamış mıydı? Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki emniyetin kapandığını gösteren tık sesini duymamış olabilirdim. Ayrıca buradaki ışık çok loştu, hiçbir şey göremiyordum.

Son olarak John, “Bana sözünü tuttuğunu söyle,” dedi.

Kalbim kulaklarımda atıyordu. “Ne?”

Duke, Ryder ve ben birbirimize baktık. Hiçbirimiz ne olup bittiğini anlamamıştık. Hepimiz olduğumuz yerde kaldık kardeşlerim sol omzumun hemen arkasında duruyorlardı.

Tetiği çekmeden önce John’u etkisiz hâle getirebilir miydik? Yaşlanmıştı ama doğma büyüme kasabalı bir adamdı. İlk tüfeğini beş yaşında aldığını ve altısından beri de keskin nişancı olduğunu biliyordum. En azından bana anlatılan hikâye buydu.

Birlikte çok avlanmıştık, o yüzden bu adamın yalnızca ciddi olduğunda silah çektiğini biliyordum. Ateş ederse ıskalamazdı.

Gözlerimi kısarak emniyet kilidi açık mı, değil mi diye görmeye çalıştım. Hâlâ anlayamamıştım.

“Bana kızımı Teksas’ta tutmayacağına dair söz vermiştin. Yüzüme baka baka bana yalan söyledin, evlat.”

N’oluyor lan?

“Sana yalan söylemedim,” diye yanıtladım yavaşça. “Sally New York’a gidiyor.”

John B sadece alçak, şeytani bir sesle kıkırdadı. “Yalan söylemeyi bırak artık. Bana az önce söyledi.”

“Ne söyledi?”

“Yalan söylemeyi bırak, Wyatt yoksa Tanrı şahidim olsun ki—”

“John, lütfen.” Duke öne çıkıp ellerini havaya kaldırdı. “Hepimiz sakın olalım, tamam mı? Sanırım bir yanlış anlaşılma olmu—”

“Kesinlikle bir yanlış anlaşılma var,” dedim, damarlarımda dolaşan korkuya öfke karışırken. “Ne anlattığın hakkında hiçbir fikrim yok.”

John’un yüzünde bir anlık tereddüt ettiğine dair bir ifade belirdi. “Sally sana Ithaca Üniversitesindeki işi reddettiğini söylemedi mi?”

Kafamın içinde âdeta bir bomba patlamıştı. Aynı anda hem kalbim göğüs kafesime çarpıyor hem de nefesim kesiliyordu.

Sally işi mi reddetmiş? Ne zaman? Neden? Ve nasıl oluyor da aynı anda hem bu kadar rahatlamış hem de bu kadar dehşete düşmüş hissedebiliyorum?

Sonra geçen gün Hartsville’de kalmak istediğini üstü örtülü bir şekilde tekrar tekrar söyleyişini hatırladım. Ama bunun, işi bırakmaya kadar gideceğinden hiç söz etmemişti.

Duke’un ve Ryder’in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

“Bana söylemedi,” demeyi başardım.

John bir tereddütle parmağını tetikten çekti. Her şeyi anlamlandırmak için kafasında verdiği savaşı görebiliyordum.

“Aslında sana kanıtlayabilirim.” Elimi fermuarıma götürdüm.

John hemen parmağını tekrar tetiğe koydu. “Ellerini görebileceğim yerde tut.”

“John—”

“Beni dinle.” Tüfeği hâlâ göğsüme doğrultulmuş hâlde bana doğru yürümeye başladı.

Ellerim havada bir şekilde geri geri yürüyordum.

“Sally’nin benim yüzümden işini bırakmasına asla izin vermem,” demeyi başardım. “Beni tanıyorsun. Onu kelimelerle anlatamayacağım kadar çok seviyorum ama asla... Bilirsin işte, ondan böyle bir şey istemem. Ben sözünün eri bir adamım, John. Lütfen, kanıtlamama izin ver.”

“Hepimiz kanıtlayabiliriz,” diye araya girdi Ryder. “Bize bir dakika ver. Bir saniye.”

Ama John üzerimize doğru ilerlemeyi sürdürüyordu. Biz de geri geri giderek en sonunda ahırdan çıkıp dışarı adım attığımızda dördümüz de ağıl ile ahır arasındaki toprak yolda durduk.

Bir ışık parlaması gözüme çarptı. Başımı çevirip yaklaşan farları gördüm.

Cash’in kamyoneti.

Aynı anda bir çığlık yankılandı.

Sally.

Benim Sally’m.

Başımızın üzerindeki projektörlerin aydınlattığı ahırın kenarında belirmişti. Nefes nefese kalmıştı ve gözleri yaşlarla doluydu. Önce babasına sonra tüfeğe ve en son da bana baktı.

“Dur!” diye bağırdı Sally. “Baba, o tüfeği hemen bırak.”

Cash'in kamyoneti ahırın yanında aniden durdu.

"Sözünü tutacağına yemin etmeden olmaz," diye cevapladı John. "Bırak onu gitsin, Wyatt."

Sally başını iki yana sallayıp yanıma geldi. "Sen delisin baba. Cidden, silahı indirmezsensin polis çağıracağım." Cebinden telefonunu çıkarıp havaya kaldırdı.

Bir kamyonetin kapısının açıldığını duydum. Ardından da kapanışını.

Sally elimi tuttu. Parmaklarımızı birbirine kenetledim.

John hâlâ silahı göğsüme doğrultmuş bir şekilde dikiliyordu.

"Yemin ederim John, düşündüğün gibi değil," dedim.

"Yalan söylüyorsun Wyatt," diye cevapladı.

"Baba, lütfen dur," diye yalvardı Sally. "Bu çok saçma. Silahı indir. Doğru söylüyor—"

"Burada ne oluyor?" Cash'in keskin ve yüksek sesi havada yankılandı.

John'un gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu sikik herif kızıma adilik yaptı—"

Cash'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Wyatt—"

"Açıklayabilirim." Sesim kendime bile çaresiz geliyordu.

Sally bir adım öne çıktı. "Asıl ben açıklayabilirim. Wyatt'a iş meselesini söylememiştim, baba. Mollie dışında kimseye söylemedim çünkü bu akşam yemekte size sürpriz yapmak istiyordum." Bana baktı. "Bunun büyük, özel bir an olmasını istemiştim çünkü bu büyük bir haber. Özel bir an. Ya da öyle olması gerekiyordu."

Kalbim küt küt atarken ona baktım. "Ne haberi?"

"İş teklifini reddettim," dedi basitçe, sanki hayatının gidişatını baştan sona değiştirmiyormuş gibi. Hepimizin hayatının gidişatını. "Teksas'ta kalacağım. Hayır, iş konusunda ne yap-

cağımdan henüz emin değilim ve evet, bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Ama kalacağım çünkü başka hiçbir yerde bulamadığım bir aile duygusuna, insanlarla yakın olma hissine ihtiyacım olduğunu keşfettim. Meğer benim hayalim, düşündüğüm gibi belirli bir işle ilgili değilmiş. Hayalim, memleketime hizmet etmek. Tanıdığım ve sevdiğim insanlarla birlikte çalışmak.” Sally derin bir nefes aldı ve gözlerime baktı. “Bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Wyatt.”

“Bir dakika, bir dakika.” John B gözlerini kırptırdı ve sonunda tüfeği indirdi. “Wyatt gerçekten de bilmiyor muydu?”

Bir kez daha kendimi kelimelerle ifade edemeyecek hâldeydim. Sally işi kabul etmemişti. New York’a taşınmayacaktı.

Bu da demek oluyordu ki—

Tanrım, gerçekten burada kalıyor.

Benim doğup büyüdüğüm kasabada kalacaktık. Çocuklarımın doğmasını ve onları büyütmek istediğim kasabada.

Tüm vücudumu bir sevinç kaplamıştı.

“O bilmiyordu,” dedi Sally. “Bunun kendi seçimim olduğunun kanıtı.”

Düşünmeden montumun fermuarını tutup aşağı çektim. “Benim seçimimin de kanıtı var.”

Sally, beyaz tişörtümü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Üzerimdeki, “I Love New York” yazan basit tişörtlerden biriydi, “love” kelimesinin yerine kırmızı bir kalp vardı.

“Wyatt...” Bana bakarken sesi çatladı. “Bu ne?”

Arkamdan daha fazla fermuar sesi geldiğini duydum ve sonra Ryder yanımda belirdi. “Sürpriz! Bir erkek müzik grubu kuruyoruz.”

Sally onun tişörtüne, sonra Duke'un tişörtüne baktı. Ardından da güldü.

Elini ağzına kapattı ve gözyaşları yanaklarından akarken kahkahalar atmaya başladı.

Silahım hâlâ John'un elindeydi ama artık umurumda değildi. Kolumu Sally'nin boynuna doladım ve onu kendime çekip saçlarına bir öpücük kondurdum.

"Görünüşe göre ikimiz de aynı fikirdeymişiz, Gün Işığı. Teksas'ta kalacağını söyleyeceğin gece, ben de sana seninle New York'a gelip gelemeyeceğimi soracaktım. Ve ailemin onayını aldığımı gösterecektim. Hayallerinin bizi götürdüğü her yere seninle gitmeye hazır olduğumu gösterecektim. Asla işinle benim aramda seçim yapmanı istemem."

Cash kıkırdadı. "Bu çok tatlı."

Bir kez daha bir kapı açılma sesi duydum ve başımı kaldırdığımda Mollie'nin, Cash'in kamyonetinden indiğini gördüm. "Her şey yolunda mı?"

"Sally'nin haberini bana söylememen iyi olmasa da," diye cevapladı Cash. "Ama evet, dışarı çıkman güvenli. Değil mi, John?"

Sally'nin babasının yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Tek kelime etmiyordu.

Bunun yerine John sadece Sally'nin yeni tişörtüne doğru ağlamasını izliyordu, etrafımızda dikilen kardeşlerim ise gizlice gözyaşlarını siliyorlardı.

"Benim için taşınmaya hazır olduğuna inanamıyorum," dedi Sally.

"Ah, Gün Işığı, inanmıyor musun? Seni gözümün önünden ayırmam mümkün değil. Ülkenin öbür ucunda senden uzakta yaşamaya dayanabileceğimi mi sandın?"

“Dayanamamana sevindim.”

Cevabı bilmeme rağmen, “Emin misin?” diye sordum. “Yani iş hakkında?”

Sally başını salladı. “Eminim. Hayatımda daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

“Tamam.” *Tamam.*

Tanrım, sadece “tamam” demekten çok daha fazlasını söylemek istiyordum.

“Bu arada çok güzelsin. Elbisene bayıldım. Ama sana daha çok.”

John B boğazını temizledi. Herkes ona doğru döndü.

İşte o an onun da ağladığını gördüm, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Göğsüm sıkışmıştı.

“Sanırım hepinize bir özür borçluyum,” dedi burnunu çekerek. “Ben... Hepiniz hakkında en kötüsünü düşündüm ve üzgünüm.”

Sally ona bir bakış attı. “Baba, erkek arkadaşına lanet bir *silah* doğrulttun.”

John B, “Aslında kimseyi vurmayacaktım,” derken sesi titriyordu. “Emniyet kilidi hâlâ açık, bak...”

Tüfeği kaldırdığında cilalı namlusu projektör ışıkları altında parlıyordu. Emniyetin gerçekten açık olduğunu görünce bir nefes verdim. *Tanrım.*

Cash öne çıkarak elini uzattı. “Yine de onu alsam iyi olur.”

“Üzgünüm.” John tüfeği abime uzattıktan sonra yüzünü elleriyle kapadı. “Çok, çok üzgünüm, tatlım. Haklısın. Sana güvenmeliydim. Anlamadım... Sadece senin için en iyisini istedim. Seni benim yaşadığım pişmanlıklardan kurtarmaya çalışıyordum. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Özür dilerim.”

Sally bana baktı. “İyi misin, Wy?”

“Yalan söyleyemeyeceğim. Biraz korktum. Ve bir an için, düşündüm ki... Şey...”

“Sana ateş etmeyecektim, yemin ederim,” dedi John. “Emniyetin açık olduğunu görmedin mi?”

Kafamı iki yana salladım. “Çok karanlıktı.”

“Üzgünüm,” diye tekrarladı.

“Ama artık kilidin açık olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum,” dedim. “Yine de yaptığın doğru değildi, John.”

Bir nefes verdi. “Tabii ki doğru değildi. Ben sadece... Yıllar boyunca duyduğum pişmanlıklarımın beni nasıl yiyip bitirdiğini anlamalısınız. Kızımın keşkelerle dolu bir hayat sürmesini asla istemem.”

Sally’nin ifadesi biraz yumuşamıştı. “New York’taki işi kabul etseydim, hayatımın geri kalanında *keşke* diyecektim, baba.”

“Şimdi anlıyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Sally ısrarla. “Çünkü bir daha ateş etmek istemesen bile erkek arkadaşına silah doğrultsan—”

“Söz veriyorum, Sally.” John’un sesi kısılmıştı. “Anlıyorum. Özür dilerim ve sen bana inanana kadar özür dilemeye devam edeceğim.”

Sally ona uzun bir süre baktıktan sonra kardeşlerime döndü. “Peki ya siz? Sizler iyi misiniz?”

Kafalarını sallayarak onayladılar.

Sally elimi bırakıp babasına doğru yürüdü. Nefesimi tutarak ona tokat atmasını ya da en azından onu azarlamasını bekledim.

Bunun yerine onu kendine çekip sarıldı. “Kendinde düzeltmen gereken çok şey var, baba,” diye mırıldandığını duydum.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi. “Yapacağım. Söz veriyorum, canım, daha iyisini yapacağım.”

Mollie ellerini çırpı. “Pekâlâ millet. Kimse ölmedi ve Sally ile Wyatt Teksas gün batımına doğru birlikte yol alacak. Bence bir kutlama içkisini hak ettik.”

“Ya da beş tane,” dedi Sally. “Eğer ilgilenen varsa evde bir sürahi bourbon var.”

“Bana ikinciye sormana gerek yok,” dedi Duke yanımdan sıyrılarak.

Elimi Sally’ye uzattım. “Gün batımımız *bizi* bekliyor.”

Gülümseyerek bana doğru geldi ve elimi tuttu. “Seninle ata binmekten daha çok istediğim bir şey yok.”

“Bence sen sadece ‘birbirinize binmek’ demek istiyorsun,” dedi Ryder. “At falan bahane.”

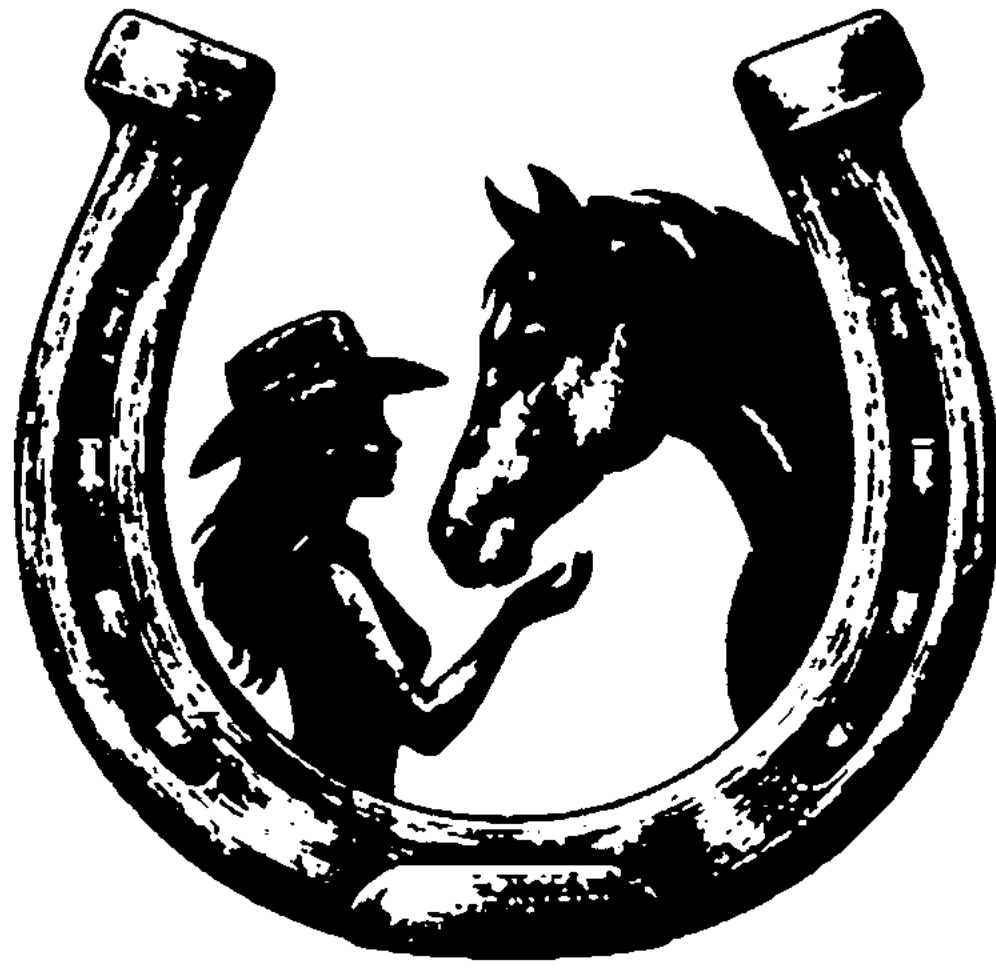
Gözlerimi devirdim. “Ciddi misin?”

Ama Sally sadece gülüyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Sally

ŞİDDETLE TAVSİYE EDERİM

Saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak derin ve sakin bir nefes alıp son birkaç hafta boyunca binlerce kez prova ettiğim replikleri kafamda tekrar ettim.

Varil yarışı alanını araştırdım ve Wallace Çiftliği'ni gerçekten haritaya ekletecek dünya standartlarında, rekabetçi bir antrenman programı oluşturmanıza yardımcı olabileceğimi düşünüyorum.

Veterinerlik hizmetlerine ek olarak hem yarışçıların hem de atlarının güvenliğini sağlayacak, aynı zamanda arenada ve ötesinde üst düzey performansı teşvik edecek antrenman düzenleri hazırlamaya da yardımcı olabilirim.

Evet, seyahat etmeye hazırım. Ve evet, binicilikle ilgili her konuda özellikle yetenekli olan ve ihtiyaç duyduğumuzda seve seve yardım edebilecek bir kovboy arkadaşım var.

Ve evet, ne tesadüftür ki o kovboyun, sen de kendine yeni bir arkadaş edinmek istersen, bekâr bir ebeveyn olan bir erkek kardeşi var.

Wallace Çiftliği'nin şık, yeni ofisinde oturuyordum. Burası, kasım ayında iki ameliyat yaptığım devasa arenadan çok uzak olmayan, kiremit çatılı bir binaydı.

Sadece bir ay kadar önce olmasına rağmen sanki dünmüş gibi hissediyordum. Aynı zamanda Wyatt'ın resmî olarak onunla birlikte yaşamamı istemesinden önce olmuştu ve sanki başka bir evrende gerçekleşmiş gibi de geliyordu.

Gelmiş geçmiş en eğlenceli tatil sezonunu birlikte geçirmeden önce... Cidden aralık, baştan sona parti ayıydı. Teksas'ta kalma kararımızdan, birlikte yaşamaya başlamamıza, bir çift olarak ilk Noel ağacımıza kadeh kaldırmamıza kadar her şeyi kutlamıştık ve kendimi neredeyse iyi dileklerin ve neşenin içinde yüzüyor gibi hissetmiştim.

Ayrıca Wyatt'ın benimle New York'a taşınmaya razı olması fikrini de hayatımın sonuna kadar kutlayacağımı düşünüyordum. Teksas'ın onun için ne kadar önemli olduğunu ve ailesini ne kadar çok özleyeceğini de biliyordum. Ama yine de taşınmaya razıydı.

Bu tür bir aşk her zaman dizlerimin bağının çözülmesine neden olacaktı.

Aralık ayı boyunca arkadaşlarım; özellikle de Wyatt ve Mollie kariyerimin geleceğiyle ilgili bazı fikirler üretmemde bana yardımcı olmuşlardı. Aklım sürekli Wallacelara ve hayata geçirmeye ramak kalmış olan eğitim programlarına gidip geliyordu. Tesisleri birinci sınıftı ve daha da önemlisi, orada çalışan insanlar da öylelerdi. Beck'le birkaç hafta önce Rattler'da karşılaştığımızda aramızdaki meseleyi tatlıya bağlayabilmiştik. Ona her şeyi açıklarken o kadar çok kızarmıştım ki yüzüm alev alacak

sanmıştım ama neyse ki o bu konuda çok rahattı. Gerçekten iyi bir adamdı ve bir gün birini çok mutlu edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Yeni yılın ilk pazartesi, saat sabah sekizde kendimi Ava Bartlett'in kapısının önünde bulmuştum. Kucağımda deri bir dosya duruyordu. İçinde birlikte çalıştığım profesörlerden ve cerrahlardan alınmış imzalı referanslar da bulunan, güncel öz geçmişimin birkaç kopyası vardı.

Ayrıca babamdan da bir mektup vardı. Ortalık sakinleştikten ve yeniden az çok işlerin eskiye döndüğünü hissettikten sonra ondan bana bir tavsiye mektubu yazmasını istemiştım. Şükran Günü'nden hemen sonra ilk terapi randevusuna gitmişti ve hem benim güvenimi hem de Wyatt'inkini yeniden kazanabilmek için çok çabalıyordu.

Yalan söyleyemeyeceğim. Tavsiye mektubunu okuduktan sonra bebekler gibi ağlamıştım. Geçmişte yapacağı gibi yeterliliklerimin üstünde durmamış, gittiğim okulları ya da birlikte çalıştığım ünlü profesörleri isim isim saymamıştı.

Bunun yerine veteriner hekimliğe "kalben" yaklaştığımdan söz etmişti. Etrafımdaki insanlarla kurduğum bağların, mesleğimi nasıl daha da zenginleştirdiğinden bahsetmişti. Teknik yetkinliğimin rakipsiz olduğunu, yatak başı hasta değerlendirme yaklaşımımın da öyle olduğunu söylemişti. Hayvanlara özen gösterdiğimi ve onların parçası olduğu topluluğa da aynı şekilde değer verdiğimi yazmıştı.

Son kısmı ne kadar klişe olsa da okurken o kadar çok ağlamıştım ki gözyaşlarım sayfayı ıslatmıştı, bu yüzden bir kopya daha basmak zorunda kalmıştım.

Solumdaki bir kapının açılmasıyla Ava sıcak bir gülümsemeyle ortaya çıktı. "Selam, Sally! Seni gördüğüme çok sevindim.

İçeri gel. Dağınıklığı mazur gör. Bu ofislere yeni taşındık, ben de hâlâ yerleşmeye çalışıyorum.”

Geniş, beyaz bir masanın iki yanında karşılıklı oturduk, dosyamı açmadan önce birkaç dakika hâl hatır sorma faslı yaptık.

“Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Sana sunmak istediğim bir önerim var.”

Ava hevesle başını salladı. “Can kulağıyla dinliyorum.”

“Lafı hiç dolandırmadan konuya girerek burada kurduğunuz programın bir parçası olmayı çok istediğimi söylemeliyim. Yetiştirdiğiniz atlarla oldukça fazla çalıştım ve gördüklerim beni gerçekten etkiledi. Doğru insanlar bir araya geldiğinde Wallace Çiftliği’nin dünya standartlarında bir eğitim tesisi olma potansiyeline sahip olduğuna inanıyorum. Ben de o insanlardan biri olmak istiyorum.”

Ava’nın gülümsemesi genişledi. “Anlatmaya devam et.”

Ona, teklifim üzerine epey düşündüğümü anlamasını sağlayacak kadar ayrıntı verdim. Vance’le birlikte hem klinik bakım hem de beslenme, antrenman programları ve koruyucu hekimlik konularında uzmanlık sunan bir veterinerlik birimi kurma fikrimden bahsettim.

“Tabii ki asıl rolüm, gerektiğinde ameliyatlari yapmak olacak,” dedim konuyu toparlarken. “Ama bu rolü tüm bu diğer unsurları da içine katarak biraz daha dinamik hâle getirmek istiyorum. Biraz yeteneklerimi konuşturmak, işin içinde olmak istiyorum.”

Ava’nın gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “Bu fikre bayıldım, Sally. Gerçekten, samimi söylüyorum, bayıldım. Özellikle atlarımız üzerinde birkaç mucize yarattığına bizzat tanık olmuşken çok ikna edici bir fikir ortaya koyuyorsun. Seni ekibimizde görmek rüya gibi olur.”

Yüzüm kızarmış, göğsüm heyecanla dolup taşmıştı. “Teşekkür ederim.”

“Wallacelarla konuşup onların da fikirlerini alayım. Ama emin ol, senin de bize katılman için elimden geldiğince ısrar edeceğim. İyi bir fırsatı nerede görsem tanırım ve seninki gibi bir yetenek bizim için büyük bir fırsat. Bunu bana sunduğun için içtenlikle teşekkür ederim.”

Tokalaştıktan sonra çiftlikten milyon dolarlık bir transfermişim gibi hissederek çıktım. İşi alamasam bile böyle büyük bir hamle yaptığım için kendimle gurur duyuyordum. Şunu öğrenmiştim: Eninde sonunda istediklerini alanlar, gidip istemeye cesareti olanlardır.

O yüzden ben de istemeye devam edecek ve en iyisini umacaktım.

Eve dönerken babam aradı ve yolun yaklaşık yirmi kilometre kadar aşağısındaki küçük bir çiftlikte yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Oraya gittiğimde göz açıp kapayıncaya kadar saat geç olmuştu bile. Wyatt’ın yanma, eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

Onu görmek için eve koşturmayacağım bir zaman olacak mıydı hiç? Şimdi yola çıksam, muhtemelen onunla birlikte duşagirme fırsatı yakalayabilirdim. Sonra birlikte takılabilirdik hatta belki de Netflix’te yeni çıkan herhangi bir seri katil belgeselini izleyebilirdik. Ardından Yeni Ev’e gitmek istemezsek kendimiz bir şeyler pişirirdik.

Ve sonra tabii ki soyunurduk.

Evet, Teksas’ta hayat güzeldi. Hem de gerçekten çok, çok güzeldi.

Çiftlik evimiz görüldüğünde saat neredeyse dört olmuştu. Wyatt’ın kamyonetinin evin önünde park edilmiş olduğunu gö-

rünce gülümsedim. Ancak aracımı onunkinin yanma park ettiğimde onun ön koltukta oturduğunu fark ettim.

Kovboy şapkasını takmış, kot ceketini giymişti ve o yakışıklı yüzündeki her şeyi bilen sırtışıyla kıvrılmış dudaklarını öpmek istiyordum.

Hayatım ne ara bu kadar güzel bir şeye dönüştü?

Ben arabamdan indikten sonra camını açtı.

“Bin hadi.”

“Ne?” dedim gülerek. “Niye?”

“İş bulmanı kutlayacağız.”

Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “İş bulmadım. Henüz.”

“Bulacaksın ama. Ava ne dedi? Sana işi verdiğini direkt söylemese de seni elinden kaçırmaya da kesinlikle niyeti olmadığını falan söyledi, değil mi?”

“Buna benzer bir şey.” Gözlerimi kırpıştırdım. “Etkileyici.”

“Aynen öyle. Şimdi bin.”

Kamyonetine binerken kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum ve hemen yan koltuktan uzanıp Wyatt’ı gömleğinden yakaladım. Onu kendime çekip dudaklarımı onunkilerden bir santim mesafede tutarak, “Selam,” dedim.

“Selam.”

“Günün nasıl geçti?”

“Şimdi çok daha iyi.”

Bu konuşmanın aynısını her gün birebir yapıyorduk. Ve istisnasız her gün kendimi havada süzülüyormuşum gibi hissediyordum.

Onu öptüm, o da elini yüzüme koyup öpücüğüme karşılık verdi. Kasımdan beri çıkmamıza ve doğrudan sekse geçmenin

çok daha kolay, çok daha basit olmasına rağmen hâlâ utanmadan öpüşebilmemizi seviyordum.

Wyatt benimleyken asla acele etmiyordu. Hiç etmemiştii.

Öpüşmeyi ilk ben bitirdim. Koltuğuma yaslanıp emniyet kemerimi taktım. Wyatt konsoldaki bir düğmeye basınca Coldplay'in *Yellow* şarkısının ilk notaları arabanın içini doldurdu.

Uzanıp sesi açtım. "Bu şarkıya bayılıyorum."

"Biliyorum."

"Nereye gidiyoruz?"

Vitesi sürüş moduna aldı. "Göreceksin."

Wyatt kamyoneti çiftlikte sürerken bir dejavu yaşadım. Nehre gittiğimizi biliyordum, en azından o kadarını.

Kamyoneti, nehri tepeden gören uçurumun üstündeki her zamanki yerimize park etti. Üstümüzdeki gökyüzünde bir renk cümbüşü hâkimdi; turuncu, neon mercan, lavanta, pudra mavisi.

"Gün batımını izlemek için buranın ne kadar mükemmel bir yer olduğunu unutmuşum," dedim.

Wyatt arka koltuğa uzanıp cam şişede altılı bir kola paketi ve bir şişe Jack Daniel's çıkardı.

"Çıplak yüzmek için çok soğuk." İki şişenin de kapağını açtı ve önce birinden sonra diğerinden bir yudum aldı. "Ama onun yerine kamyonette soyunabiliriz diye düşündüm. Merak etme, önce sarılırız." Bacağına hafifçe vurdum.

O anda aklıma gelen bir anıyla sarsıldım. Anne ve babası vefat ettikten hemen sonra Wyatt'ı aldığım o öğleden sonra... O gün Coldplay dinliyordum. Yanılmıyorsam *Yellow* çalıyordu.

Gözlerimi kırptırdım çünkü gözlerim yanıyordu. Kolalar, Coldplay ve Colorado Nehri... Wyatt o günü yeniden mi canlandırıyor?

Hem korkunç hem de harika olan o ânı yeniden yaşıyorduk.

Artık o güne dönmekten korkmuyordu.

Bakışlarım boynuna kaydı. Altın zincirini takmadığını gördüğümde kalbim güm güm atıyordu.

Buna fazla anlam yüklememeye çalışıyordum. Ama Wyatt o şeyi *hep* takardı ve bugün takmıyor olması...

Aman Tanrım.

Her iki kola şişesine de bolca Jack Daniel's koyup birini bana uzattı.

"Şerefe, Gün Işığı." Şişesini havaya kaldırdı.

Dalgın dalgın şişemi onunkine dokundurdum. "Şerefe, yakışıklı."

Bir yudum aldım. Kolanın tatlı tadı, Jack Daniel's'in yakıcılığıyla dilimde birbirine karıştı.

Sonra kocaman bir gülümseme yüzüme yayıldı. Evet, Wyatt kesinlikle o günü yeniden yaratıyordu.

"Demek anladın," dedi Wyatt. "Şarkı ve içkiler..."

"Anladım." Kolama baktıktan sonra başımı kaldırıp ona baktım. "Tatlı."

"Tatlı mı? Hepsi bu mu?" diye takıldı bana.

İçkimi dökmemeye dikkat ederek neredeyse ön koltuğun üzerinden atladım ve *Çılgın* filmindeki Sally Field gibi Wyatt'ın kucağına oturdum. Bir kolumu boynuna dolayarak onu bir kez daha öpmek için kendime çektim.

"Ondan fazlasını alacağını biliyorsun, kovboy."

Gözleri ateş gibi parlıyordu. "Ama önce sana sormak istediğim bir şey var."

"Öyle mi?" dedim kalbim boğazımda atmıyormuş, düşüncelerim umutla ayaklanmamış gibi. "Seni dinliyorum."

"Beni alıp götürdüğün gün, her zaman benim güneşim olacağını söylemiştin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Peki sonsuza kadar güneşim olmaya ne dersin?"

Ne sorduğunu kavramaya çalışırken bir süre ona bakakaldım.

“Gerçekten mi?” diyebildim görüşüm yaşlarla bulanırken.

“Biliyorum, biraz erken old—”

“Evet. Çok erken. Ve aynı zamanda hiç de erken değil.”

“Sadece birkaç aydır çıkıyoruz. Ama bir yirmi yılını daha temkinli davranarak harcamayacağım. Gelecek ay da evlenebiliriz, gelecek yıl da. Ya da on yıl sonra, umurumda değil.” Homurdanarak torpido gözüne uzandı. Torpidoyu açıp küçük, kadife bir kutu çıkardı. “Parmasına yüzük takmadan bir gün daha geçirmek istemiyorum.”

Kutuyu başparmağıyla açtı. Üzerinde ıslıl ıslıl sarı bir pırlanta olan incecik *muhteşem* bir altın yüzük gördüğümde nefesim ke-sildi. Klasik, kusursuz ve tam anlamıyla benlikti.

“Cash annemin nişan yüzüğünü almıştı,” diye açıkladı Wyatt. “Ben de alyansını. O yüzüğün, *senin* yüzüğünün bir parçası olmasını istedim, o yüzden Mollie bana kuyumcusunun adını verdi. Yüzüğü yeniden yaptırdım ve üzerine sarı pırlanta eklettim. Çünkü evet, sen benim güneşimsin. Umarım beğenirsin.”

Söylediklerine tutarlı bir karşılık vermeye çalışsam da ağzımdan bir şey çıkmıyordu.

Bunun yerine hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp nişanlımı gözyaşıyla kaplanmış tuzlu bir öpücük için kendime çektim. İkimiz de ağlıyor ve aynı anda da gülüyorduk. Mutluyduk. Delicesine mutlu.

“Bu evet demek mi?” diye sordu.

Başımı aşağı yukarı sallamayı başardım. “Bu evet demek, Wy. Bayıldım. Seni seviyorum. Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki.”

Yüzüğü kutusundan çıkardığında kalbim birkaç kez tekledi. Yüzük, onun kocaman, kalın parmaklarında son derecede narin

görünüyordu ve onu sol elimin yüzük parmağına takarken ürperdim. Pırlanta âdeta bana göz kırpıyordu. Berrak ve parlaktı.

“Yemek yapmak istediğim tek kişi sensin,” dedi Wyatt. “Masum kitapları alıp onları ateşli köy pornolarına çevirmek istediğim tek kişi sensin. Dehşet verici seri katil programlarını izlemek istediğim tek kişisin. Sen benim her şeyimsin, Sally.”

“Ve sen de babamın şimdiye kadar silah doğrulttuğu tek kişisin,” dediğimde Wyatt, kocaman, gür bir kahkaha attı.

“Böylesine destansı bir aşk hikâyem olur mu diye hiç düşünmemiştim ama böyle bir hikâyemiz iyi ki oldu,” dedi.

“Hikâyemiz.” Parmaklarımızı birbirine kenetledi.

“Artık ayrılmaz bir ikiliyiz, evet.” Eğilip boynunu ısırdım. “Peki şu anda kendi ateşli köy pornomuzu yapmaya ne dersin?”

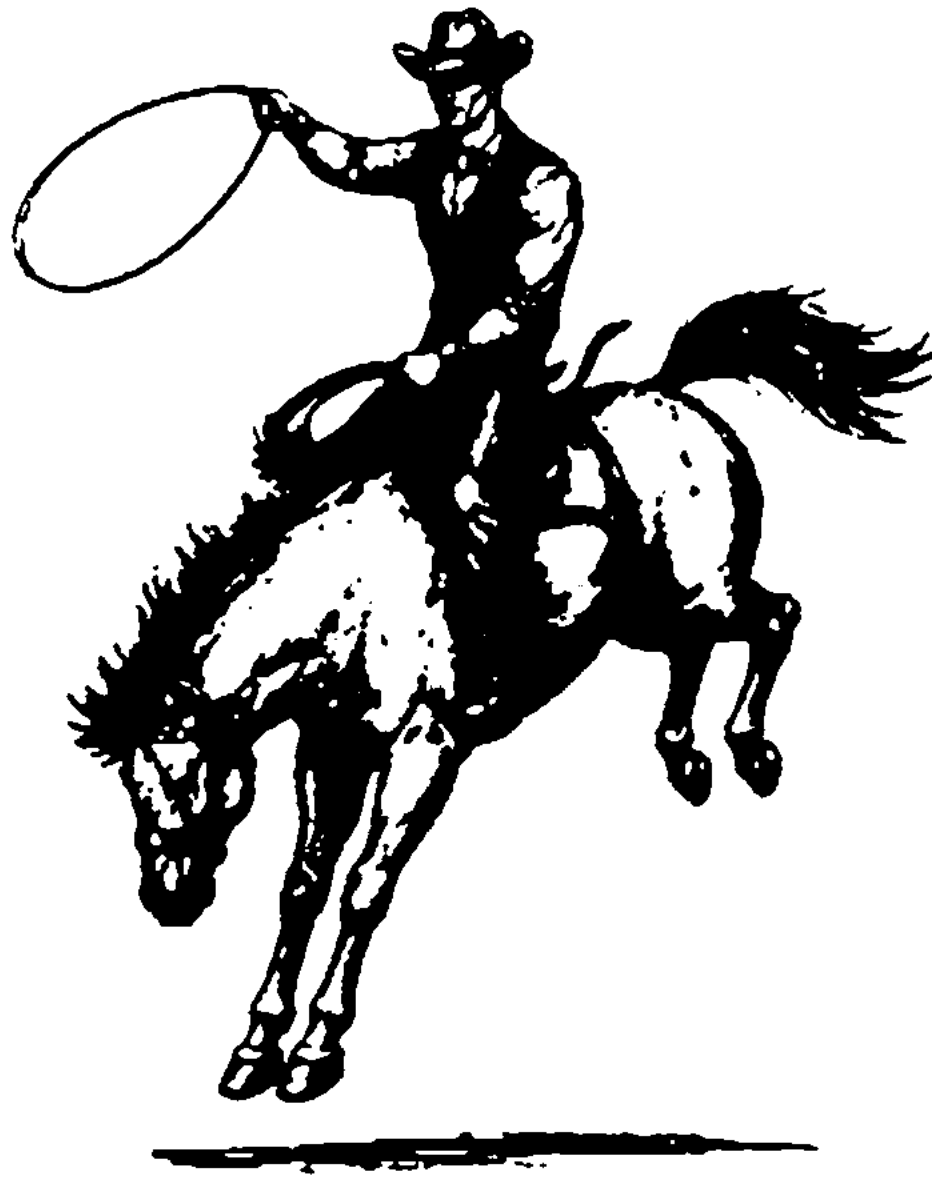
Yine kahkaha attı. Kalbim havalanıyormuş gibi hissetmiştim.

Uyluğumu sıkarak, “Kolayca ikna olabilirim,” diye karşılık verdi.

Şapkasını alıp kendi başıma geçirdim. “Eyerini hazırla, kovboy.”

SON SÖZ

Wyatt
BAĞLI

Sally elimi sertçe sıktığında kalbim bir anlığına yerinden çıkacak gibi oldu.

“İyi misin?” diye sordum. “Eğer biraz ara vermeye ihtiyacın olursa söyle.”

Dövme sanatçısı, nişanlığımın kolunun iç kısmına yaptığı kola şişesine biraz daha boyut katarken Sally’nin gözleri kapalıydı ve yüzünde canının acıdığına dair bir ifade vardı.

“İyi olacağım,” diye cevap verdi. “Sadece lütfen neredeyse bitirdiğimizi söyle.”

Dövme sanatçısı bir bezle Sally’nin kolunu sildi. “Neredeyse bitti,” dedi gülümseyerek. “Harika görünüyor.”

Ben de gülümsedim. “Benimki kadar güzel değil—”

“Onunla yarışmayı aklımdan bile geçiremem,” dedi Sally, bir gözünü aralayıp sıırttı. “Küçük uyluk dövmesi yarışmasını sen kazandın, tartışmasız.”

Adam güldü. “Sizi sevdim.”

“Ama gerçekten, gerçekten çok tatlı.” Elini nazikçe sıktım. “Bence hoşuna gidecek.”

Sırıışı bir gülümsemeye dönüştü. “Bence bayılacağım. En çok da seni sevdiğim için.”

“Ben seni daha çok seviyorum,” dedim kendi kolumdaki güneş dövmesini işaret ederek. “O yarış da ben kazandım.”

Sally alt dudakını ısırđı, yüzüne yumuşak bir ifade yayıldı. “İkiyle ikiyi bir araya getirmemin bu kadar uzun sürdüğüne inanmıyorum.”

“Ama sonunda yaptın. Ve şimdi kendine bir bak. Parmağında taktığım yüzük ve kolunda da dövmemden var.”

“*Bizim* dövmemiz. Kolayı ben getird—”

“Jack’i de ben getirdim.” Kıkırdadım. “Haklısın.”

Dövme koltuğunda oturan nişanlıma bakarken bu kadar güzel olması karşısında tutulmuştum. Uzun, koyu saçları yüzünün etrafına yayılmış, dolgun dudakları o güzel gülümsemesiyle kıvrılmıştı. Dövme yaptırmak kesinlikle harika hissettirmiyordu ama inanılmaz cesur biriydi ve bir kez bile şikâyet etmemişti.

Sally Powell’ın *dövme* yaptırdığına hâlâ inanamıyordum. Hem de ilişkimize dair bir dövme. Benim de tenime kazınmış olanın aynısı.

Bir “biri beni çimdiklesin!” âni daha yaşıyordum. Son zamanlarda Sally’yle birlikte olduğumuzdan beri bu duyguyu sık sık yaşıyordum. *Evlenecektik*.

Geçen hafta Patsy ve John B’yle düğünü planlamak için oturduğumuzda mutluluktan resmen ağlamaya başlamıştım.

Bu herkesi ağlatmıştı ve ardından hepimiz sarılıp gülmeye başlamıştık. Düğünü Wallacelerin yeni arenasında yapmak zorunda kalacağımıza dair şaka yaparak gülmüştük çünkü herkes ailesiyle gelmek isteyecekti.

Ava, konuşmalarından kısa bir süre sonra Sally'ye resmen iş teklif etmişti. Sally de tabii ki hiç düşünmeden kabul etmişti. Ünvanı “veterinerlik programı direktörü” olsa da Ava, bu pozisyonun tam olarak neyi kapsayacağına Sally'nin karar vermesine izin verecekti. Şimdilik Sally, Wallacelerin yarış atlarından oluşan ahırlarıyla ilgilenirken kendi ilgi alanlarını keşfetmekten keyif alıyordu. O mutluydu, ben de mutluydum.

Bana gelince Lucky River Çiftliği'nde ustabaşı olarak çalışmaktan hiç olmadığım kadar keyif alıyordum. Sanırım duygularımı açmak, dürüst olmak, sınıfın palyaçosu rolünü üzerimden atmamı sağlamıştı. Maske takmak ya da olmadığım biri gibi davranmak zorunda değildim artık. Ve sonunda sanırım kendimi ciddiye alabildiğim için başkaları da beni ciddiye alıyordu. Kardeşlerim de dâhil.

İnsanın bazen gardını indirdiğinde kendini gerçekten çok iyi hissettiğini fark etmiştim.

Nişanına dönüp, “Bundan sonra evde yemek yiyip *Forensic Files* izleyelim mi?” demek bile insanı harika ötesi hissettiriyordu.

Teklif ettiğimin ertesi günü Sally yanıma taşınmıştı. Onun evde olmasını seviyordum. Bir çift olarak oturttuğumuz o küçük rutini seviyordum.

Ama en çok da her sabah onun yanında uyanmayı seviyordum. Bu kadar büyük, bu kadar yoğun bir mutluluk var olabilir miydi, bilmiyordum. Ama işte durum buydu.

“Bu fikir hoşuma gitti, evet,” dedi Sally.

Sanatçı dövmeyi bitirdikten sonra adam, Sally'ye yeni dövmesine nasıl bakması gerektiğini anlatıyordu. Sally, sandalyenin

yanındaki boy aynasının karşısına geçip kolunu sağa sola çevirerek benimkiyle aynı olan dövmesine gülümseyerek bakıyordu.

Arkasından yanına sokulup kollarımı ona doladım ve boynuna doğru, “Sevdin mi?” diye mırıldandım.

“Bayıldım.”

“Eve mi gidelim?”

“Evet.” Başını çevirip burnuyla çeneme dokundu. “Eve gidelim.”

Eve döndüğümüzde Sally’ye ceketini çıkarmasında yardım ettim ve ardından kendiminkini çıkardım. Sally beni izliyordu, gözlerinde artık iyi bildiğim o ateşli parıltı vardı. Montumu kapının yanındaki askılığa asıp şapkamı çıkarırken kasıklarımnda bir hareketlenme oldu.

“Onu çıkarma.” Nişanlım dudaklarını yaladı. “Tamam, plan değişikliği. *Forensic Files*’ı izlemiyoruz, onun yerine poker oynayacağız.”

Sırıttım. “Poker mi? Gerçekten mi?”

“Özel bir tür poker.” Sally elimi tuttu. “Yalnızca seninle oynamak istediğim türde bir poker.”

Beni mutfağa götürmesine izin verdim. “İlgimi çekti.”

Kapının yanındaki ıvır zıvır çekmecesinden bir iskambil destesi çıkarıp mutfak masasına attım. “Kurallar ne?”

“Basit.” Sally masaya oturup kartları karıştırmaya başladı. “Eli kazanırsan kıyafetlerin üstünde kalır. Kaybedersen bir parça çıkarırsın. Tek tek. Var mısın?”

Sandalyeyi çekip oturdum, kızımın kendinden emin bir şekilde *Texas Hold'Em* için kart dağıtmasını izlerken aletim varlığını hatırlatıyordu. “Evet hanımefendi, varım.”

Alt dudaklarını ısırıp masanın öbür ucundan bana baktı. “Bahsi biraz yükseltelim mi? Kim önce çıplak kalırsa en son o orgazm olur.”

Kısa, boğuk bir kahkaha attım. “Olur.” İkimizin de bildiği gibi önce Sally’yi doruğa çıkarmadan ben asla gelmezdim.

O talihsiz hayır gecesinden beri Sally’yle birkaç kez *Hold'Em* oynamıştık ama yine de ilk eli ve ardından ikinciye de kazanması karşısında biraz şaşırmıştım. Önce üstümü çıkardım ama tabii ki şapkamı tekrar taktım. *Çünkü kızım ne isterse o olur.* Çıplak göğsümü ve karnımı süzerken Sally’nin meme uçları sertleşip belirginleşmişti. Ardından Sally bir el daha kazanınca kemerimi koparırcasına çekip çıkardım ve kotumu bacaklarımdan sıyrıp attığımda resmen inledi.

Sonunda bir el kazandığımda Sally kazağını çıkardı, neredeyse yok denecek kadar küçük, pembe sütyeniyle kaldığında dilimi ısırılmamak için kendimi zor tuttum.

Külotumun üzerinden aletimi düzelterip, “Kotun,” diye hırladım. “Sırada o var.”

Neyse ki bir el daha kazanmıştım ve Sally karşımda sadece sütyeni ve külotuyla oturuyordu. Gerçi çorapları da vardı ama şu an için onların pek sayıldığını düşünmüyordum.

Bir sonraki eli de ben kazanmıştım. Ancak Sally sütyenini çıkarmak için hamle yaptığında başımı iki yana salladım. “Hayır, Gün Işığı. Külotun... Bu sefer o çıkacak. Onu çıkar ve sonra sandalyeni biraz geriye it. Evet, aynen öyle. Şimdi o güzel bacaklarını aç.”

Sally dudakları seğirerek dediğimi yaptı. Sandalyesini, çıplaklığını görebileceğim kadar geriye itti. Üzerine vuran ışıktaki parlı-

yordu, bu görüntü karşısında ağzımın suyu akıyordu. Bedenim zonkluyordu.

“Bu eli de kazanırsam kendine dokunmanı istiyorum.”

“Bu kurallarda yok,” dedi Sally sırtarak.

“Artık var.”

Ben kazanmıştım.

Kartlarını bir elinde tutarken diğerini bacaklarının arasına götürdü. “Böyle mi?” Parmaklarıyla klitorisinin etrafında daireler çiziyordu. Hareketleri rahattı, açıklığı ıslak ve şişkindi.

“Dizlerini kır. Ayaklarını sandalyenin kenarına koy, böylece seni daha iyi görebileyim.” Külotumun kenarından aletimi dışarı çıkardım ve boğazım düğümlenirken Sally’nin bacaklarını daha da açıp parmağını içine sokmasını izlemeye koyuldum. “Aferin kızıma. Babacığın sana ne yapacağını söylemesini seviyorsun, değil mi?”

“Hı hı,” dedi nefes nefese, uyluklarını da elinin hareketlerine doğru oynatmaya başlamıştı.

Elime aldığım aletimi yavaşça, hafifçe sıvazladım. “Peki şuna ne dersin? Bir sonraki eli ben kazanırsam, aletimi yalarsın. Sen kazanırsan, seni nasıl becermemi istersen öyle beceririm.”

Yine dudağını ısırıldı. “Tamam. Kabul.”

Başparmağımı aletimin ucunda gezdirerek sızan sıvıyı üzerine yaydım. “Anlaştık.”

Şans eseri bu eli, Sally blöf yaparak kazanmıştı. Bir kolunu havaya kaldırmıştı, diğer eliyle kendini parmaklamaya devam ediyordu. “Beni burada becerebilirsin, lütfen.”

“Tabii, hanımefendi.”

Sonra ayağa kalktım. Külotumu çıkardım ve masanın etrafından dolandım. Sonra onu yakalayıp masanın kenarına oturttum ve bacaklarının arasına geçtim.

Onu öperken, “Beni içine sok, Gün Işığı,” diye mırıldandım.

Aramıza uzanıp elini aletimin etrafına doladı ve beni sıkıca çekip girişine hizaladı. “Sanırım önce sen boşalacaksın o zaman? Kazandığın için...”

Başımı iki yana sallarken içine girdiğimde yumuşak, ıslak sıcaklığını hissetmemle nefesim kesilmişti. İç kasları aletimi sıkıyordu ve çoktan orgazm olmaya yaklaşmıştım.

“Öyle bir şey olmayacak ve sen de bunu biliyorsun.”

Gülerek kollarını boynuma doladı ve ben içine girip çıkarken kalçalarını hareket ettirmeye başladı. “O zaman birlikte boşalalım.”

Klitorisini parmağımla okşayarak başımı aşağı yukarı salladım. “Bana odaklan.”

“Neredeyse gelmek üzereyim.”

“Biliyorum.”

“Yapamayaca—”

“*Biliyorum.*” Onu sertçe öptüm, parmağım klitorisinde daha hızlı hareket ediyordu. “Bunu bilerek yaptığımı hiç düşündün mü? Her zaman önce sen geleceksin.”

Dudaklarıma doğru gülümsedi. “Peki.”

Bir saniye sonra Sally, öpücüğümlle boğuklaşan bir çığlık atarak boşaldı. Etrafımda titreyerek beni de zirveye ulaştırmıştı. Nefes almakta zorlanırken eğilip alnımı alnına dayadım.

Sıvımın içine sızdığını hissedebiliyordum.

“Bu oyunu sevdim.” Sesim kısık çıkmıştı.

Sally güldü. “Ben de.”

Birkaç gün sonra imece usulü ahır inşaatı için Wallace Çiftliği'nin yolunu tuttuk. Aslında kasaba, o yangında kısmen zarar gören ahırını onarmak için bir araya geliyordu. Müzik olacaktı, fıçı fıçı içki, tonla yemek ve tabii ki dans.

Sally'yle ikimiz heyecanlıydık, en çok da Ava ile Sawyer nihayet tanışacakları için. Sawyer, Ella'yı da yanında getireceğini söylemişti; Sally de Ava'nın kızını getirmeyi planladığını anlatmıştı.

“Gerçekten, düşününce mükemmel olacak,” dedi Sally kamyonetinden inerken. “Sence anlaşıacaklar mı?”

“Evet, bence anlaşıacaklardır. Sawyer bana âşık olmakla ilgili çok güzel konuşmalar yaptı, bu yüzden en azından birileriyle çıkmaya olumlu baktığını düşünüyorum.”

Sally gülümseyerek elimi tuttu. “Bence Ava da öyle. O çok sevimli biri ve Sawyer gibi iyi biriyle birlikte olmasını çok isterim.”

Ahırın inşası tüm hızıyla devam ediyordu. Yakınlardaki bir ağılda bir grup müziklerini çalarken kareli masa örtüsüyle kaplı uzun bir masada, sanırım şimdiye kadar gördüğüm en fazla miktarda yemek vardı. Ve bunu Patsy'nin Lucky River Çiftliği'nde her gün kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için hazırladığı muhteşem sofraları göz önüne alarak söylüyordum.

Sawyer çoktan gelmişti; alet kemeri belinde, ahırın içinde çalışıyordu. Açık kapıdan onu ve Ella'yı görebiliyordum. Kızı yanında duruyor, elinde pembe plastik bir çekiç tutuyordu. Çok tatlılardı.

“Ah! Ava geldi.” Sally ona el salladı. “Harika, bu tarafa geliyor. Onları tanıştıralım.”

“Merhaba millet!” Ava neşeyle bizi selamladı. “Geldiğiniz için çok teşekkürler. Bu katılım bizi çok şaşırttı!”

“Çok meraklı ama bir o kadar da her daim yardım etmeye hazır olan insanların yaşadığı Hartsville'e hoş geldiniz.” Fıçılara doğru başımı salladım. “Bedava bira olması da fena fikir değil.”

Ava gülümsedi. “En azından bunu yapabiliriz.”

“Ava,” Sally bana bir bakış attı. “Wyatt ve ben seni biriyle tanıştırmak istiyoruz.”

“Ah, öyle mi?” Ava’nın kaşları yukarı kalktı. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Wyatt’ın kardeşi. Onun da üç yaşında bir çocuğu var,” dedi Sally.

Ava’nın gülümsemesi genişledi. “Hadi tanışalım öyleyse.”

Ava bizi ahırın içine kadar takip etti.

“Sawyer!” diye bağırdım.

“Wy amca! Wy amca ve Sally teyze!” diye bağırarak koşmaya başladı Ella ve ikimizi de kucakladı.

Çalıştığı çerçeveyi bırakıp bana dönen kardeşim, beni görünce gülümsedi. “Selam, Wyatt. Sally, seni görmek her zaman bir zevk...” Ava’ya bakıp gözleri onunla buluştuğunda sessizleşti. Gözleri kocaman açıldı, boynu kızardı ve yüzüne kadar yayıldı.

“Selam!” dedi Ava ve o anda onun da kızardığını fark ettim.

Hayalet görmüş gibi görünüyordu.

“Seni görmek... Güzel.” Sawyer elini saçlarına geçirdi. Bu onun, *Lanet derecede gerginim*, deme şekliydi. Güldü. “Uzun zaman oldu.”

“Evet.” Ava da güldü ama sesi, sanki nefesi kesilmiş gibi komik çıkmıştı. “Vay canına. Ne tesadüf ama!”

Midem düğümlenince kaşlarımı çattım. “Bir dakika, siz birbirinizi tanıyor musunuz?”

Sawyer elini başının arkasına götürdü. “Komik ama evet, tanışıyoruz.”

TEŞEKKÜR

Lucky River Çiftliği Serisi kariyerimi ve hayatımı pek çok harika yönden değiştirdi. 2024, açık ara şimdiye kadarki en iyi yılım oldu ve bunun en büyük nedeni, beni olduğum gibi kabul eden ve her zaman destekleyen dünyanın en iyi insanlarından bazılarıyla çevrili olmam. Her birinizi ayrı ayrı çok seviyorum. Bana ve kitaplarıma gösterdiğiniz onca sevgi için ne kadar teşekkür etsem az. TEŞEKKÜR EDERİM!

Öncelikle, her gün birlikte çalıştığım kadınlara teşekkür etmek istiyorum. Jodi ve Meagan, sizlere bayılıyorum. Bir insanın isteyebileceği hem en iyi asistanlar hem de dostlar olduğunuz için teşekkür ederim.

Valentine PR'daki harika kadınlara (ve Charlie'ye). Sizinle çalışmayı seviyorum, hem de ÇOK seviyorum! Hayatımda yaşanan onca güzel şey sizin sayenizde oldu. 2025'in bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum!

PR paketlerimde her zaman bana yardımcı olan Tracy'ye de kocaman bir teşekkür: Her birini bu kadar güzel hâle getirdiğin için minnettarım.

Najla Qamber ve ekibi... Harikasınız. İşiniz gerçekten benzersiz ve işimi inanılmaz kolaylaştırıyorsunuz. O havayı, o ruhu her zaman ama her zaman doğru yakalıyorsunuz!

Editörlerim Rachel, Joni ve Jovana'ya teşekkürler. Dil bilgisi benim kâbusum ama siz bir şekilde bana katlanıyor ve tüm hatalarımı düzeltiyorsunuz. Hayatımda ihtiyacım olan o dâhilersiniz ve iyi ki varsınız.

Alfa okurlarıma, Nina, Chasity ve Meagan'a ve harika beta ekibime teşekkürler. Catherine, Logan ve Logan'a. Bu kitabın ilk taslaklarına verdiğiniz geri bildirimler hikâyeyi gerçekten bambaşka bir seviyeye taşıdı. Çok teşekkür ederim!

Facebook Okur Grubumun yöneticileri Kenysha ve Tara. Ben yazı mağarama kapanmışken her şeyi ayakta tuttuğunuz için çok teşekkür ederim. Harikasınız.

Charlotte'taki hikâyelerimi yerelde okurlarla buluşturan Mandy Stewart'a ve Fred & June's Books ekibi. Yaptıklarınız için teşekkür ederim. Sizinle çalışmayı çok seviyorum.

Dünyanın dört bir yanındaki tüm kitabevlerine teşekkürler. Kutsal bir iş yapıyorsunuz. Kitaplar her zamankinden daha önemli ve dünyada yarattığınız farkı görüyorum. Teşekkür ederim.

Instagram, Facebook ve TikTok'taki destekçilerime ve bu kitaba inanılmaz bir sevgi gösteren herkese teşekkürler! Kitaplarımın yayılmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Her birinizi tanımaktan büyük mutluluk duydum ve umarım bir imza gününde sizlere sarılabilirim.

Ve en önemlisi, sevgili okurlarım, sizin sayenizde hayalimi her gün yaşayabiliyorum. Desteyinizi asla tam anlamıyla anlatabileceğim kadar çok takdir ediyorum. En derin duygularımla sizlere teşekkür ederim.

Ayrıca küçük aileme de teşekkür etmeliyim. Hem anne hem de yazar rolümü dengelemek için hayatımda hiç bu kadar çok çalışmamıştım ama işimin dışında da kaybolabileceğim koca bir dünyam olduğu için minnettarım. Sizi seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Jessica Peterson, bol tutkulu, esprili ve duygusal aşk romanları yazıyor. Özellikle o seksi aksanlı kahramanları yazmakta usta! Yazmadığı zamanlarda onu kocası Ben’le birlikte, Güney’in en iyi restoranlarında bir bara kurulmuş hâlde ya da sevimli kızları Gracie ve Madeline ile kitap okurken bulabilirsiniz. Bazen de otuz kiloluk köpeği Martha’yla sarmaş dolaş dinlenirken.

Kalbi hep Carolina’da olan Jessica, hayatını Charleston ve Asheville arasında geçirmeyi hayal etse de şu anda Charlotte, Kuzey Karolina’da yaşıyor.

Kitaplarını www.jessicapeterson.com adresinden inceleyebilirsiniz. ^

